

Giới thiệu Thiên Tài Ngục Phi

Thiên Tài Ngục Phi là tựa truyện xuyên không kể về nàng - Tiêu Nguyệt - là một đứa trẻ bị vứt bỏ, từ nhỏ được một sát thủ nhận nuôi và dày công dạy dỗ. Nàng coi hắn là cha, coi hắn là mẹ nhưng tận sâu trong tâm khảm mà nàng thừa nhận là nàng coi hắn là một người đàn ông.

Mười năm trôi qua trong sự chờ che của hắn nàng thành công trở thành một sát thủ toàn năng, nhưng trên tay nàng chưa từng nhuộm máu ai cả, hắn mãi mãi đem nàng bảo hộ phía dưới đôi cánh của mình.

Nhiệm vụ đầu tiên của mình lại là ám sát cha mẹ ruột của mình, tại sao hắn lại giao cho nàng nhiệm vụ khó khăn như vậy? Lại cho nàng biết được sự thật đó? Nàng trách hắn hận hắn. Ngày nhiệm vụ diễn ra, nàng hối hận khi biết gốc khuất của nó, hắn hy sinh ngay trước mặt nàng - hình ảnh hắn ngã vào trong vũng máu đậm sâu vào tim nàng.

Sự khát máu điên cuồng nổi dậy, lực lượng mạnh mẽ thôi thúc trong người nàng, cả thân đầy linh lực huyết sắc, nàng tàn sát mọi người. Khi mọi việc đã xong xuôi rồi thì tâm mạch nàng bạo tạc mà chết.

Cuộc đời của nàng, ngay cả lúc chết đi sống lại cũng không hết sóng gió. Mời bạn đọc theo dõi truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tiêu Dật

Thành phố A, Lâm Nguyệt trạch.

Chiều tà buông xuống, cả mảng sân rộng lớn như bao phủ một tầng ánh sáng màu đỏ nhạt, gió điều hiu thổi, xác xơ không một bóng người.

Rõ ràng là một cảnh đẹp, một biệt thự xa hoa rộng lớn đầy hoa cỏ muôn màu lại lộ ra nét tang thương của năm tháng, phải chăng nó đang khóc cho cặp chủ nhân mệnh bạc của mình?

Dưới ánh chiều tà trời chợt đổ cơn mưa, từng hạt mưa lất phất ánh tà, thê lương như ai đó đang chảy huyết lệ, từng giọt mưa dần nặng hạt, ánh chiều tà càng rõ rệt. Sự thê lương đến tận cùng, ngày hôm ấy rõ ràng là đang là một ngày mùa xuân ấm áp nhưng tới chiều lại xác xơ, đau thương, mọi người vẫn hay nhắc đến nó với thái độ tiếc thương.

Nhiều câu chuyện cổ tích và tình yêu cũng được dệt nên nhờ cảm xúc dâng trào của một người, ngày ấy sau này trở thành ngày kỷ niệm của các nhà văn. Luôn luôn bắt đầu từ 5h chiều tới tối - Ngày Bi Nguyệt.

Mọi thứ đều phải quay về 15 năm trước,...

Rừng Lạc Nhật phía tây thành phố A.

"Oaoa..."

Sâu trong rừng, dưới gốc đại thụ to lớn nhất, một bé gái mặc bộ váy công chúa màu lam hoảng sợ khóc thét. Tuy tiếng khóc bé vừa to lại vừa khàn nhưng như có phép màu kỳ diệu, những động vật xung quanh đều chạy lại liếm lên người cô bé như đang an ủi.

Tất nhiên "những động vật" bao gồm cả rắn, rết và bò cạp, càng dọa cho cô bé khóc nhiều hơn, Kể cả người lớn còn phải khóc huống hồ gì là một cô bé chỉ gần 5 tuổi.

Càng khóc thì các động vật càng kéo đến nhiều hơn làm cô bé càng hoảng nhưng dần cô bé ấy đã hiểu càng khóc thì sẽ càng nhiều thứ đáng sợ đến hơn. Bé nín khóc và nhìn mọi thứ xung quanh, toàn là cây cối và khá tối, chỉ có ánh trăng mang lại ánh sáng nhàn nhạt phía trên.

Bé nhớ rằng mình đang ngủ ở trong phòng với ba mẹ nhưng sao tỉnh dậy thì mình lại ở đây? Chưa kịp suy nghĩ nhiều nhưng vì chỉ mới có 5 tuổi nên khóc một hồi bé cảm thấy khá mệt. Thuận tay ôm chú gấu to phía đằng sau mình, bé cuộn tròn lại ngủ, khóe mắt vẫn còn đọng lại nước mắt.

Tờ mờ sáng khoảng 3h, một bóng đen dần di chuyển về phía đàn thú,... tốc độ khá nhanh và nhẹ nhàng nhưng vẫn làm đàn thú cạnh giấc từ phía xa.

Lấy chú gấu cô bé ôm làm trung tâm các loài động vật khác như nghênh chiến xếp thành hàng trật tự nhìn về phía bóng đen đang di chuyển về phía mình. Có lẽ là không có sát khí nên chúng chưa tấn công nhưng khi mùi máu ngày càng gần làm nhiều động vật khát máu bước lên trước chực chờ vồ lấy con

mỗi.

Tiếng gầm gừ của chúng làm cho cô bé đang ngủ kia thức dậy.

"Oáp..."

Cô bé vùng vai, duỗi người nhìn mọi thứ xung quanh, nhận thức được tình cảnh của mình, tiếng khóc lại vang lên. Những động vật đó lại bối rối không biết làm gì lại tiếp tục liếm người cô bé. Chưa kịp tới gần cô bé đã nín khóc, bé đã nhận thức được nếu mình khóc thứ đáng sợ ấy sẽ lại gần mình, cố gắng nín khóc dịu dịu đôi mắt của mình.

Phía bên kia, bóng đen cũng dần hiện ra. Là một thanh niên chừng 17 18, nước da roi rám nắng, ngũ quan tinh xảo, mày kiếm, mắt phượng môi mỏng trong cái đẹp ẩn chứa một loại khí phách vô hình.

Tiêu Dật đã bước gần tới chỗ của đám thú hỗn tạp, chẳng không tin vào mắt mình.

Trước mắt là một bé gái mặt bộ váy công chúa màu lam, đôi mắt ngấn ngập nước mắt, đôi mắt đen láy tràn đầy sự trong sáng. Tóc chấm vai và cả tay chân mũm mĩm đang ngủ ngáy. Cô bé như là một con búp bê nhật bản, tinh xảo và bé nhỏ.

Như cảm nhận được ánh nhìn của Tiêu Dật, cô bé quay lại nhìn anh. Bốn mắt gặp nhau, từ hai phía đều cảm nhận được tâm mình như có một dòng nước ấm chảy qua, như gột rửa mọi thứ chỉ còn lại hai tâm hồn đang cảm nhận nhau.

Tiêu Dật nhẹ bước về phía chú gấu to lớn như đã quên những động vật tàn bạo kia đang ở đây, mà chúng cũng tự động cho chàng đi qua.

Tiêu Dật ngồi xuống cạnh chú gấu, nhẹ xoa đầu cô bé, xúc cảm mềm mại truyền vào tay chàng làm chàng không nỡ bỏ tay nhưng cũng đành bỏ xuống.

"Con tên gì? Sao lại ở đây?"

Cảm giác ấm áp từ đầu truyền tới chột mắt làm cô bé hơi mất mát nhưng tiếp theo vẫn trả lời Tiêu Dật.

"Con không biết nữa, ai cũng gọi con là Bảo Nhi. Còn con ngủ dậy đã ở đây rồi."

Tiêu Dật nhíu mày, lại nhìn lên trời dù nói là 3h sáng nhưng trời vẫn còn tối lắm, ánh trăng vẫn còn treo lơ lửng trên đầu, chàng mỉm cười nhìn cô bé.

"Từ nay con gọi là Nguyệt - Tiểu Nguyệt. Con đồng ý chứ?"

Cô bé nhẹ gật đầu, dù sao ký ức mờ mịt cùng bàn tay ấm áp đó làm cô bé lưu luyến.

"Tốt rồi, giờ thì cho ta ngủ một lát nhé."

Nói xong Tiêu Dật nằm xuống cạnh chú gấu, không lâu sau thì ngủ thật. Cô bé cũng từ từ ngủ một giấc nữa. Chú gấu cũng hiểu ý, ôm cả Tiêu Dật vào lòng mình sưởi ấm. Một hình ảnh ai nhìn vào cũng thấy hài hòa.

Trong đêm trăng thanh, có một đứa bé đã chấp nhận cuộc sống mới của mình mà không hề do dự hay tiếc nuối.

--Từ nay, mình tên là Tiểu Nguyệt....--

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Sự Thật

Mười năm sau....

"Dật ca ca, sao huynh lại giao cho muội nhiệm vụ này?" - Tiểu Nguyệt Nhi cầm một xấp tài liệu quảng thẳng lên bàn làm việc của Tiêu Dật.

Chàng nhíu mày rồi nhìn xuống đồng tài liệu, đầu trang là một tấm hình gia đình cỡ nhỏ, đứa bé mặc váy công chúa màu hồng phấn đang cười thật tươi nhìn về phía ống kính. Nhìn vào thì dễ dàng nhận ra đây là Tiểu Nguyệt lúc còn bé.

Ánh mắt Tiêu Dật thoáng qua một tia sáng lạnh nhưng rồi biến mất như chưa từng có, thay vào đó là ánh mắt thập phần lười biếng.

"Nhiệm vụ này là được một người giàu có ủy thác, tội ác của cặp vợ chồng này là quá lớn nên ta nhận luôn."

Tiêu Nguyệt nghe được đáp án không mong muốn thì từng cái gai trên người xù lên như con nhím nhỏ, thuận tay đập đàn lấy khí thế.

"Dù họ có bỏ rơi muội thì họ cũng là song thân của muội, tại sao huynh lại bắt muội đi giết họ chứ?"

Tiêu Dật cầm bản tài liệu lên lật đến trang thứ ba và chỉ vào.

"Muội xem không có thủ đoạn nào là họ không làm cả."

"Đốt phân xương để lấy tiền bảo hiểm làm công nhân bị thương."

"Sau khi bị phát hiện thì giết người diệt khẩu, thậm chí trừ hậu hoạn bằng cách giết cả người thân của người ta."

"Này muội xem, ở đây nữa này, họ bắt cóc các thiếu niên đi khai thác mỏ kim cương ở châu phi, đây là bóc lột trẻ vị thành niên."

"Muội xem, họ có đáng chết hay không? Và lại chúng ta là sát thủ không có quyền lựa chọn người mình sẽ giết mà là giết người được chọn. Ta chọn nhiệm vụ này vì nhắc nhở muội bản phận của một người sát thủ là máu lạnh. Kể cả không có như vậy thì họ cũng là một phần tử xấu trong xã hội, không diệt trừ họ thì sẽ có bao nhiêu người bị họ hại đây."

Tiêu Nguyệt biết mình bị đuối lý nhưng vẫn không thể chấp nhận được việc mục tiêu của mình là song thân ruột thịt.

"Muội biết nhưng nhiệm vụ này muội không làm được."

"Không làm cũng phải làm" - Tiêu Dật như tuyên án cho nàng.

Tiêu Nguyệt tức giận mang tập tài liệu ra khỏi thư phòng, hung hăng đập mạnh cánh cửa.

Lúc này đây Tiêu Dật mới bỏ đi lớp nguy trang lười nhát của mình. khuôn mặt chàng đầy lo lắng và đấu tranh.

"Nếu muội biết được sự thật thì sẽ kích động như thế nào đây?"

Đêm hôm ấy, có hai người thức trắng, một người thì đấu tranh nội tâm còn một người thì khóc hết nước mắt, sự thật phải trái đúng sai lại nằm giữa lằn vạch của cái chết.

Hôm sau, 5 giờ chiều khách sạn Vạn Phúc.

"Muội hãy đột nhập vào tầng 12 chờ chỉ thị." Mặt đồng hồ của Tiêu Nguyệt hiện lên một dòng chữ ngắn gọn. Đây là cải tiến mới nhất của đồng hồ thông minh, giảm hạn chế đến mức thấp nhất của các tầng sóng, làm người ta khó truy ra nguồn gốc của sóng âm.

Tiêu Nguyệt nhìn mặt đồng hồ, thoáng qua một tia bối rối và không cam lòng nhưng nàng vẫn theo chỉ thị bước lên tầng 12, mở lỗ thông gió Tiêu Nguyệt nhẹ bước xuống sàn.

Đồng hồ lại sáng lên. --Phòng vip số 2, họ đang ở đó, dùng súng giảm thanh, bắn vào từ lỗ thông gió. --

Tiêu Nguyệt bất đắc dĩ nghe theo, lại nhún người lên tiếp tục bò theo lỗ thông gió. trong đây khá nóng và chật chội nhưng không hề bằng các cuộc huấn luyện của nàng. Phải bò trong lòng đất một đường hầm dài 1km với đường kính chưa tới nửa mét vuông.

Nàng lấy trong túi ra một đèn pin nhỏ, đeo lên đầu.

Phòng vip số 2.

"Huỳnh Thế Khanh."

"Bà nói nhỏ thôi, làm gì mà lớn tiếng quá vậy?" Một người đàn ông lưng bẻng tựa lưng vào sofa, tay ôm một cô gái trẻ ngược mặt nhìn về phía một mỹ phụ trung niên.

"Ông còn thành thoi ra đó sao? Thế Viễn nó đang chống đối chúng ta kia, công ty của nó đang chèn ép Vĩnh Hằng trên mọi phương diện. Ông coi đứa em trai yêu quý của ông đó."

Mỹ phụ trung niên hướng về phía Huỳnh Thế Khanh phàn nàn.

"Sớm muộn gì nó cũng chết thì tại sao phải lo? Huyết Vực đã phát động truy sát nó rồi. Bà cứ yên tâm!!!"

Mỹ phụ nghe vậy mới dần hòa hoãn lại, ngồi xuống một chiếc ghế ngay bàn máy tính, xoay lưng lại với Huỳnh Thế Khanh, nhẹ nhàng nói.

"Liệu con chúng ta có còn sống hay không?"

Ánh mắt bà lóe lên tia giao hoạt khó phát hiện thấy, liếc nhìn về phía lỗ thông khí. Tiêu Nguyệt tuy được huấn luyện nhiều về việc xem xét nhiều sắc mặt

khác nhau nhưng bấy giờ nàng đang bị kích động bởi lời nói của bà ta thì làm sao phát hiện được.

Huỳnh Thế Khanh nghe thấy vậy thì cười đầy thâm ý nhưng lại nhanh chóng chuyển thành nét mặt bi thương.

"Ta cũng không biết nữa, con gái tội nghiệp của ta."

Tiểu Nguyệt muốn bỏ ra nói rằng mình còn sống thì đồng hồ lại sáng lên.

"10s để bắn, sau đó tàu thoát xuống sẽ có tiếp ứng."

Rút súng ra Tiểu Nguyệt do dự, là song thân của mình đó, họ còn nhớ tới mình, còn yêu thương mình thì làm sao mình có thể hạ thủ được cơ chứ? Lúc này đây, Tiểu Nguyệt quyết định bỏ ra ngoài.

Đứng trước cửa phòng, đưa tay mở khóa, chưa kịp mở thì đã bị một cánh tay chặn lại.

"Muội tính làm gì đó?" Tiêu Dật tức giận nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt.

"Muội muốn xác định mọi thứ, huynh buông muội ra." Nói xong nàng vùng tay mở cửa, Tiêu Dật phía sau, chưa kịp ngăn cản thì cửa đã mở ra.

Đón chào hai người là một cây súng máy gatling 6 vòng đang chờ sẵn. Tiêu Dật vội đẩy Tiểu Nguyệt ra rồi tránh né, nhưng phản ứng của chàng quá chậm, hàng loạt đạn xả vào người chàng.

Màu áo trắng nhuộm đầy máu đỏ, thê lương mà đẹp đẽ. Trước khi ngã xuống chàng vươn tay ra muốn nắm bắt gì đó trong túi áo nhưng sức cùng lực kiệt, chàng ngã xuống.

Gương mặt Tiêu Dật mãi mãi mỉm cười kể từ giây phút này. Chàng cười thật đẹp, đẹp tới mức ai nhìn vào cũng thấy chàng hạnh phúc. Chàng ngã xuống, cả người nằm trên vũng máu.

"Haha~ Sát thủ như các người lại động lòng? Hay! Nhờ vậy mà ta không hề tốn công sức để giết đệ nhất sát thủ Ngân Sắc. haha~"

Trong phòng vọng ra tiếng người đàn ông cười thật man rợ...

Tiểu Nguyệt ngã xuống, thất thần nhìn Tiêu Dật nằm đó. Chưa kịp đưa tay thì một giọng thét từ phía sau vọng lại...

"Tại sao, các người lại giết chàng? ta chỉ muốn các người giết con bé đó mà thôi. Tại sao?"

Đàm Hân từ phía sau chạy tới chất vấn Huỳnh Thế Khanh.

"Người nghĩ ta là ai? Tại sao phải nghe lời người. Ai bảo hần ngu, muốn giết ta à? Nằm mơ. Cũng cảm ơn người đã cung cấp tin tức cho ta, để ta thuận lợi giết hần như vậy. Haha.~"

Tiểu Nguyệt đau khổ nhắm mắt lại, tại sao ba mẹ mình lại giết chính người nuôi dưỡng mình, à không là người mình yêu.

"À~ Con gái... lớn lên con xinh đẹp quá nhỉ?"

Huỳnh Thế Khanh bước lại gần Tiểu Nguyệt, giọng điệu chăm chọc nói.

"Ta yêu thương con như thế nhưng phải làm sao giờ? Mày đâu phải con tao."

Huỳnh Thế Khanh gần giọng, oán hận nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt bất ngờ nhìn lên, nàng thấy được oán hận của Huỳnh Thế Khanh. Tại sao vậy?

"À~ Tao quên nói cho mày biết. Bộ hồ sơ của mày đã sớm bị động tay rồi. haha~ Là con tiện nhân Đàm Hân kia làm đó? Hạnh phúc không con gái?"

Nói xong hần dùng tay mình kéo ra một lớp da mỏng, dưới đó là một gương mặt hoàn toàn khác.

"Nhận ra tao chứ? Thằng tài xế quèn ngày xưa đó."

Phía kia người mỹ phụ cũng gỡ mặt nạ ra, là một cụ già xấu xí. Cụ cất cao giọng.

"Chắc chắn, quả là mỹ nhân, con à đó thật có phúc khi sinh ra mày. Biết sao giờ, tao rạch mặt nó và làm cho nó chết cháy mất rồi, nó không thấy được mày lớn lên như thế nào, tiếc thật."

Tiểu Nguyệt giờ đây mới hiểu ra, thì ra ba mẹ mình đã chết từ lâu rồi. Haha~ Thì ra tất cả chỉ là một màn kịch.

Tiểu Nguyệt khấp khểnh bước lại chỗ của Tiêu Dật, thận trọng ôm chàng lên như ôm một món trân bảo.

"Xin lỗi..."

Huỳnh Thế Khanh thấy thế cũng không ngăn cản, lặng lẽ nhìn hết thấy.

"Xin lỗi chàng, ta sai rồi."

"Xin lỗi chàng, xin lỗi ta sai rồi."

Tiểu Nguyệt ní non bên tai Tiêu Dật, một dòng huyết lệ chảy ra, bắt đầu toàn thân Tiểu Nguyệt hiện lên một tầng sáng đỏ, tầng sáng dần khuếch tán, bao bọc kể cả Tiêu Dật.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Di Năng Xuyên Không.

Thân thể của Tiêu Dật và Tiểu Nguyệt huyền phù trên không trung, trong khi huyết quang dần dần khuếch tán bao trọn cả tầng lầu.

Bọn người Huỳnh Thế Khanh ngây như phỗng nhìn một màn kỳ dị, Đàm Hân thì la lên thất thanh. "Yêu quái, yêu quái..."

Huỳnh Thế Khanh trong con chấn kinh hồi phục lại, hấn ta quát lớn, bắt đầu khai súng về phía Tiểu Nguyệt.

"Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!"

Tiếng súng máy đinh tai nhức óc vang lên khắp tầng lầu, và một điều ngạc nhiên là nhân viên bảo an, cảnh sát bị nhốt bên thang máy. Dù thang máy có mở ra thì họ cũng không đi ra được, kể cả âm thanh cũng không thể nghe được.

Một phóng viên nhanh tay lên vào đã nhanh tay chụp được vài bức ảnh, nhờ đó anh ta trở thành huyền thoại của ngành báo chí nhưng sau này anh ta không theo nghề nữa, tất cả ảnh chụp đều lưu lại chỉ công bố ra ngoài một tấm. Đó là chuyện của sau này, một nốt nhạc đệm của chúng ta.

Tiểu Nguyệt thì bị thương tình dậy. sự khát máu đẩy lên trong người nàng, cơ thể dùng tốc độ nhanh nhất thay đổi. Từ một cô bé ngây thơ, xinh đẹp như búp bê trở nên thành thực và lòng lầy lả thường.

Số đạn của Huỳnh Thế Khanh không hề mấy may tổn thương đến nàng. Từ cao một mét 1m5 Tiểu Nguyệt đã cao lên 1m65, vóc người cân đối hiện ra, một tay nàng ôm lấy Tiêu Dật 1m85 một tay nàng huy động linh lực.

Linh lực màu đỏ hóa thành một thanh kiếm kỳ lạ, toàn thân như được trạm trổ, là một luồng linh lực huyết sắc trong suốt nhưng lại tỏa ra khí thế sắc bén kinh người.

Nàng đi trong làn đạn từng bước từng bước về phía Huỳnh Thế Khanh.

Lúc này đây, Huỳnh Thế Khanh đã ý thức được mình sắp gặp nguy cơ sinh tử, hấn mau chóng bỏ chạy về hướng thang máy. Nhưng làm hấn thất vọng là hấn nhìn thấy các thang máy đều chật kín người, họ đang đập vào bức tường linh lực gào thét cái gì đó.

Huỳnh Thế Khanh sợ tới mức ngã lăn ra sàn, hấn sai rồi. Hấn không muốn chết. Quay đầu nhìn lại hấn thấy Tiểu Nguyệt đang dần tiến lại phía mình, trên mặt nàng mỉm cười đầy rung động.

Tay nàng nhẹ nhấc lên, thanh huyết sắc kiếm nhẹ bay tới gần Huỳnh Thế Khanh, tự động dày xéo hấn. Thanh kiếm ấy tự động cắt đứt gân tay, gân chân rồi tỉ mỉ "xé" từng thớ thịt trên người hấn. Hấn muốn làm vỡ chiếc răng chứa kali xianua cũng không được, khớp của ông ta không hề cử động theo ý chí.

Chỉ có một câu có thể miêu tả tình trạng bây giờ của ông là "Sống không bằng chết".

Tiểu Nguyệt lại xoay người nhìn qua người đàn bà xấu xí kia thì thấy bà ta đã tự sát bằng kali xianua. Mục tiêu cuối cùng chỉ còn có Đàm Hân.

Đàm Hân ngơ ngác nhìn mọi việc diễn ra hết thấy, ả nhếch môi cười đắng ngắt. ả chỉ vì một tia ganh tỵ mà hại chết cả người mình yêu thương. ả muốn chết lắm nhưng ả không làm được, vì nếu chết thì không đủ để ả chịu tội, ả chờ Tiểu Nguyệt tới hành hạ mình.

Bất ngờ thay, Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng huyền phù trước mặt ả, lạnh nhạt nói.

"Đàm Hân, tỷ có hối hận không?"

Đàm Hân ngẩng đầu nhìn Tiểu Nguyệt, nhìn một Tiểu Nguyệt mà mình chưa bao giờ biết, cả hình dáng lẫn tính cách. ả nhớ rằng Tiểu Nguyệt ngày mới

đến luôn luôn mặc một bộ váy công chúa màu lam chạy theo ả gọi ả là "Hân tỷ". Nhưng kể từ khi Tiêu Nguyệt được đi huấn luyện thì từ từ không quán quách ả nữa và Tiêu Dật dần dần thể hiện tình cảm của chàng một cách rõ ràng.

"Hối hận" - Đàm Hân cố gắng bật lên tiếng. Đúng vậy ả hối hận, hối hận vì đã hại Tiêu Dật

"Nếu tỷ hối hận thì ta sẽ cho tỷ cơ hội chuộc lỗi, đi đi, bất quá không tiện nghi như vậy." Tiêu Nguyệt mỉm cười nhìn Đàm Hân nói. Đàm Hân nhắm mắt lại đón nhận hình phạt... Nhưng ả không cảm thấy gì hết thì nghe Tiêu Nguyệt nói tiếp.

"Đi đi. Ta muốn tỷ nhớ mãi những việc mình làm mỗi khi tỉnh giấc."

Linh lực màu đỏ bao bọc lấy Đàm Hân đưa tới cầu thang thoát hiểm. Trục tiếp đem ra ngoài. Đàm Hân cũng dứt khoát ra đi, nàng bước xuống từng bậc thang. Cảm giác đau nhói trên mặt lan tràn, thì ra trên mặt ả đã có thêm một chữ Tiêu. Mỗi sáng đều bị sự đau nhức đánh thức, đây vò nữa tiếng đồng hồ, ả không đi khám cũng không chỉnh hình mà chấp nhận sống chung với nó.

Tiêu Nguyệt nhìn bóng dáng Đàm Hân dần khuất xa nàng nhẹ ôm Tiêu Dật khẽ khàng.

"Chàng không giận ta chứ? Ta lại không giết kẻ phản bội lại chàng."

Tiêu Dật vẫn lẳng lặng nằm đó, không nhúc nhích cũng không lên tiếng. Tiêu Nguyệt dịu dàng cười vuốt ve tóc chàng, linh lực màu đỏ cũng dần thu hẹp khoảng cách lại bao bọc hai người. Giải thoát cho những người mắc kẹt trong thang máy, nhưng họ cũng không hề đi ra.

"Dật này, lần đầu gặp chàng ta có một cảm giác rất kỳ lạ, cứ như chúng ta là dành cho nhau."

"Dật, năm sinh nhật 8 tuổi của ta chàng nhớ không? Ta đã dấu đi chiếc bánh kem mà người làm đã làm mà bắt chàng làm cho ta chiếc khác đó."

"Dật, ta có nhiều kỷ niệm muốn kể với chàng lắm, nó còn có nhiều bí mật kinh người nữa. Nhưng làm sao bây giờ? Ta thấy mệt quá."

"Dật, chàng biết bí mật lớn nhất của ta là gì không? Là ta yêu chàng."

"Cho tới lúc cuối cùng thì chàng cũng không nghe được. Ta yêu chàng lắm chàng biết không?"

Giương mặt Tiêu Nguyệt thê lương đến tận cùng, nàng cười nhưng bất cứ ai nhìn vào cũng đau xót hết. Nàng bước ra ngoài cửa sổ, nhẹ huy động linh lực bay về Lâm Nguyệt trạch bỏ lại biết bao người chứng kiến mà không quan tâm.

Xa xa phía trước đứng là Lâm Nguyệt trạch, nàng dùng linh lực khuếch đại âm thanh gọi mọi người tới đây. Nhìn các huynh đệ giàu sinh ra từ cửa Dật nhìn bác quản gia và toàn thể người hầu nàng nhẹ nói.

"Ngân Sắc giải tán rồi, mọi người hãy lấy những thứ này chia nhau đi rồi sống một cuộc sống thật mới đừng đi con đường này nữa."

Linh lực bao trọn tất cả tiền bạc, khế đất, châu báu và các thứ có giá trị đem tới trước mặt mọi người nhưng không ai nhìn cả, họ nhìn là nhìn đôi nam nữ bên kia. Tất cả ánh mắt đều là đau thương, họ là người thông minh để biết được đại khái.

"Đi đi"

Tiêu Nguyệt nhẹ nói lần nữa nhưng không ai động dậy cả, họ đều quỳ xuống trước mặt hai người dập đầu. Tiêu Nguyệt lắc đầu và lúc này đây nàng cảm nhận được có một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ đang tàn phá cơ thể mình, cố kìm nén mọi thứ nhưng nàng không làm được. Tiêu Nguyệt phun ra một búng máu rồi nặng nề ngã ra đất, nàng cũng không quên ôm chặt lấy Tiêu Dật. Nàng mở một nụ cười cười nhẹ, hôn lên môi Tiêu Dật rồi nhắm mắt lại. Đây là cực hạn của nàng rồi.

Mọi người đang dập đầu thì nghe được một âm thanh vật gì đó rơi xuống đất thì ngẩng đầu lên nhìn sự việc đang phát sinh. Họ gào lên trong đau đớn tột độ cũng là một thừa nhận cuối cùng dành cho Tiêu Nguyệt.

"Đại tỷ!"

Hai thân thể vẫn lẳng im nằm đó, dung nhan tuyệt sắc vẫn thường trực một nụ cười. Chiều hôm đó, trời đất như khóc thương cho họ, một cơn mưa đỏ xuất hiện, thay đổi biết bao con người.

Dù trải qua bao năm tháng thì họ cũng sẽ không bao giờ quên được, cặp tình nhân đã ngã xuống trước mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sinh Ra Trong Ngực.

Mình đang ở đâu đây, mi mắt nặng quá, không mở ra nổi. Dật à, huynh đang ở đâu, có ở cạnh muội không? Chúng ta chết rồi sao? Lạnh quá Dật, muội muốn được huynh ôm vào lòng như ngày xưa.

Ấm quá. Huynh đang ôm muội ư? Muội muốn nhìn thấy huynh quá nhưng không mở mắt ra được, huynh giúp muội đi.

Dật à, huynh ôm muội lâu như vậy có mệt không? Đã bao lâu rồi vậy, tại sao muội thấy thời gian cứ như trôi qua rất lâu.

"Mụ điên kia, ăn cơm."

Tại sao lại có tiếng người ở đây? Ai là mụ điên?

"Muội muội à, muội cố ăn đi, dù chúng ta có ở trong hoàn cảnh này thì cũng phải ráng ăn, có ăn mới sống được mà báo thù muội biết không? Muội có bảo bảo rồi đó. Ráng ăn đi, ngoan nào, ta đút muội."

"Ư ư... Hông ăn ầu, tỷ xấu quá, cứ ăn hiếp muội."

"Muội cố ăn đi, ta năn nỉ muội đó, muội có thai cũng được 9 tháng rồi. Không thể để đứa bé thiếu dinh dưỡng được. Ta năn nỉ muội mà. Chừng 10 ngày nữa là muội sinh rồi đó."

"Oa oa... hông ăn đâu ... oa oa...."

"Muội cố ăn đi rồi mai mốt ta cho muội hồ lô ngào đường hen? Ngoan ừm ừm."

"Ư....ư.... Tỷ nói thật chứ? Hồ lô ngào đường? Chừng nào muội được ăn vậy? Nhiều không?"

"Ừ, nhiều thật nhiều luôn, ngoan ăn tý đi."

"Ừm, muội sẽ ngoan ăn, tỷ nhớ mua cho muội kẹo hồ lô nha."

"Ừ, tỷ hứa mà."

Tại sao cuộc nói chuyện này lại truyền lại cho mình nghe? Mình đang ở đâu đây?

Cuộc nói chuyện kỳ lạ làm Tiêu Nguyệt suy nghĩ khá nhiều về hoàn cảnh hiện tại của mình, rốt cuộc nàng đang ở đâu?

Rõ ràng hai ngày nàng mới biết được thì ra nàng đầu thai rồi, mà mẫu thân nàng là một nữ tù bị điện. Không sao dù mẫu thân nàng có là gì đi nữa thì nàng cũng sẽ không ghét bỏ người, nàng sẽ hào hào chiếu cố người.

Theo nàng biết thì có lẽ là khoảng một tuần nữa nàng sẽ được sinh ra, nàng dẹp bỏ muộn phiền qua một bên. nếu ông trời cho nàng cơ hội làm lại lần nữa thì nàng sẽ hào hào sống tốt, chiếu cố người thân của mình. Còn Dật sẽ mãi mãi là phu quân trong lòng nàng.

Nghĩ thông suốt nàng bắt đầu nghiêm túc cảm nhận thế giới xung quanh, nàng phát hiện có một luồng khí âm áp cứ tiến vào người nàng, nàng đoán có lẽ là luồng linh lực mà nàng đã sử dụng ở kiếp trước.

Nàng cố đẩy nhanh tốc độ hấp thụ nó, không làm nàng thất vọng tốc độ càng ngày càng nhanh. Nàng chỉ lẳng lặng hấp thụ nguồn linh khí ngày qua ngày cho đến ngày nàng được sinh.

- - -

Phong Tuyết Vũ nhìn Tiêu Hàm đau đớn nhăn nhó nằm trên rom, cổ la lớn.

"Các vị đại ca, thương lòng giúp chúng ta đi, chỉ cần nước nóng và một ít bông vải thôi. Cầu xin người cho chúng ta đi."

Những tên cai ngục nhìn thấy chỉ im hơi lặng tiếng không thèm nhìn tới một cái. Phong Tuyết Vũ đã gấp đến nỗi phát khóc.

"Ta cầu xin người mà, cho chúng ta ít nước nóng và vài bông đi."

Bọn họ cũng không thèm nói một tiếng thậm chí vài tên cai ngục cũng đi ra ngoài không màng gì đến các nàng.

"Muội muội, muội mau mau dùng sức."

Bên đây, Tuyết Vũ lại cố gắng khuyên giải Tiêu Hàm dùng sức sinh bảo bảo, bên kia thì khóc lóc vang xin tên cai ngục."

"Cai ngục đại nhân, làm ơn cho tôi xin tý nước ấm và một ít vải đi."

Một người phụ nữ trung niên đi thăm ngục thấy vậy, xót xa mà đem nước ấm nấu cho con trai đem qua, không nhiều nhưng cũng đủ dùng.

"Cô nương, ta có ít nước có đủ không?"

Tuyệt Vũ thấy có người giúp đỡ liền bật khóc một bên vừa cảm ơn vừa dập đầu với vị đại thẩm đó.

Vị đại thẩm đó nhìn thấy nàng như vậy bèn bảo nàng thôi đi mà lo đỡ Tiêu Hàm sinh bảo bảo.

"Oa oa."

Chưa kịp đợi Tuyệt Vũ hoàn hồn thì Tiêu Nguyệt đã cố gắng trườn ra ngoài rồi khóc vài tiếng báo hiệu. Tuyệt Vũ nhìn thấy Tiêu Nguyệt đã chui ra thì mừng quýnh lên, dùng bình nước ấm cẩn thận rửa trôi dơ bẩn trên người Tiêu Nguyệt.

Nhìn cuốn rốn còn nối liền với thân thể người mẹ nàng nhìn về phía đại thẩm mà khẩn cầu.

"Thăm thăm người thương chúng con, tìm cho con một con dao hay cái kéo đi."

Thăm thăm cũng nhiệt tình tìm kiếm cho Tuyệt Vũ nhưng lại không có gì ngoài các công cụ tra khảo nhưng bọn cai ngục không cho lấy.

Tuyệt Vũ nhìn quanh, nàng thấy rất đau lòng, một ngày nào đó nàng sẽ bắt tất cả người hãm hại muội muội phải trả giá đắt và kể cả kẻ phụ bạc kia nữa.

Ánh mắt nàng lóe lên nồng đậm sát khí, nàng cũng không thể dùng linh lực để cắt rốn được vì sẽ bại lộ linh lực cho đám gian ác kia thấy.

Nàng nhìn bình nước ấm trong tay bèn xin đại thẩm chiếc áo ngoài của thăm ấy, thăm thăm cũng vui lòng cho. Nàng bọc Tiêu Nguyệt lại dùng phần nước còn lại vệ sinh cho Tiêu Hàm. Xong việc nàng đập bẻ ấm nước lấy mảnh sắt nhọn nhất trong đó cửa đứt khoát vào cuốn rốn.

Nàng quay sang cảm tạ vị thăm thăm kia.

"Thăm thăm, con cảm ơn người, một ngày nào đó con sẽ báo đáp."

Thăm Thăm xua tay cười phúc hậu. "Không cần đâu, à ta có đem cho con trai chút canh gà, tuy nói là canh gà nhưng chỉ là bộ phận như cánh và chân rồi nấu thôi. Mong cô nương không chê thì lấy cho vị cô nương kia uống chút hồi sức."

Nói xong không kịp chờ Tuyệt Vũ đồng ý thăm ấy đã bùng chén canh đến. Phải nói là ít đến đáng thương, toàn là xương xẩu nhưng Tuyệt Vũ mỉm cười múc từng muỗng canh cho Tiêu Hàm. Nàng hiểu đại thẩm cũng là dân nhà nghèo, có được là may mắn lắm rồi. Lại nhìn qua người con trai đang ăn cơm trắng với vài cọng rau bên kia mỉm cười.

Tiêu Nguyệt nhìn mọi thứ xung quanh, có lẽ là tốt hơn trong tương tượng của nàng, ít nhất là không có các sinh vật lạ và cũng khá sạch sẽ. Nàng nhìn đại thẩm kia ghi tạc khuôn mặt ấy, kể cả con trai của bà ấy. Nàng hứa sẽ báo đáp thật tốt cho họ.

Từ giây phút nàng sinh ra thì trên trời có một dị tượng. Bảy ngôi sao hợp thành một hàng chiếu thẳng tới hoàng cung, một vệt sáng tựa như hình ảnh long phượng hiện lên trong chớp mắt. Nhưng quái lạ là không ai chú ý tới, kể cả vị đại sư lâu năm trong hoàng cung.

Một khắc này đã quyết định, thiên hạ sẽ phải diên đảo vì một số người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mẹ Nuôi Vương Thị

"Tiêu Nguyệt, con đi chăm chậm thôi, coi chừng té."

Vương thị nhìn Tiêu Nguyệt đang đi thật nhanh trước mặt, vội nói theo, tránh con bé bị ngã.

Thăm thoát cũng đã 3 năm rồi, ngày đó bà thương xót giúp hai chị em trong ngục chút chuyện mà nay bà lại có thêm một nguồn sống mới.

Tuyệt Vũ đã giao Tiêu Nguyệt cho bà chăm sóc, con bé rất ngoan, không khóc không nháo, luôn luôn hiểu chuyện. Từ hồi còn nằm trong nôi con bé rất ít khóc, có chuyện gì đều y nha y nha gọi bà giúp.

Từ lúc sáu tháng con bé đã biết đi, tới nay gần như có thể chạy nhảy rồi. Con bé cũng không hề nghịch ngợm mà hay thích nhìn bà làm mọi việc. Nghiêm túc và tập trung như học hồi vậy.

Gần đây nó luôn giúp bà làm việc nhà như cho gà ăn hay nhặt rau quét nhà. Nhìn thấy con bé mà bà thương xót, con bé còn nhỏ thế mà lại phụ bà mọi thứ. Dù con nhà nông trưởng thành sớm thì cũng chừng năm tuổi mới bắt đầu phụ cha mẹ. Mà con bé chỉ ba tuổi thôi.

Mỗi lần bà đau lòng kêu con bé đừng làm nữa thì nó lại nghiêm mặt nói với bà.

"Thắm nuôi con thì con phải phụ giúp thắm, nhiều đây chuyện không làm được thì đừng nghĩ tới chuyện giúp mẹ sống tốt."

Con bé chỉ là một đứa con nít nhưng lại hiểu mọi thứ, con bé cũng không ngại biểu hiện cho bà xem vì con bé tin tưởng bà. Một đứa trẻ ba tuổi mà nói như vậy với mình thì ai mà tin cho được chứ. Nhưng bà tin, nhìn vào ánh mắt trong trẻo của con bé làm bà tin, bà cũng không đem con bé khoe với hàng xóm là mình có đứa con nuôi thiên tài này nọ. Bà muốn con bé sống tốt.

Tiêu Nguyệt ôm lòng thức ăn quay lại nói với Vương thị.

"Má Vương, con đi rất chậm mà, không ngã đâu!"

Vương thị chỉ biết lắc đầu nhìn Tiêu Nguyệt đi trước, ai bảo con bé cứ như bà cụ non cơ chứ.

Xa xa đã thấy được ngục giam, có hai tên lính đang gác tại đó, Vương thị đi lại nhéc cho mỗi người 5 văn tiền. Chỉ một người nhận còn người cai ngục trẻ thì không nhận.

"Thắm à, con không lấy đâu, người cứ vào đi."

Rồi xoay sang cười nói với Tiêu Nguyệt. "Tiểu Nguyệt à~ Thúc nhớ cháu quá à, có nhớ thúc không? Ừm...để thúc ẵm cháu vào trong nha. Ngô huynh ta vào trong một chút, có gì chiều nay ta đãi huynh uống rượu." Câu cuối chàng nói với người còn lại rồi ôm Tiêu Nguyệt vào trong.

Người cai ngục trẻ này tên là Triệu Nguyên, người ta hay gọi là A Nguyên. A Nguyên là một người thật thà, sau một lần giúp quan bắt cướp liền được cất nhắc làm cai ngục ở đây.

A Nguyên vào đây đã được một năm, từ nửa năm trước khi thấy Tiêu Nguyệt liền yêu thích không buông. Mỗi lần thấy Tiêu Nguyệt là anh ta cứ dính như sam.

"Dạ, nhớ ạ." Trái với vẻ nghiêm túc lúc này, Tiểu Nguyệt đã thoát biến thành bé gái ngây thơ, nàng chỉ biểu hiện trí tuệ của mình trước những người mà nàng tin tưởng như Vương Thị và Tuyết Vũ a di.

Nhìn vào trong ngục giam, đáy mắt nàng thoát qua tia đau lòng sâu đậm. Nàng biết kẻ thù thật sự của nàng không phải ở đây mà là ở Thủy quốc.

Lục địa này chia ra làm năm cường quốc: Hỏa quốc, Mộc quốc, Thổ quốc, Thủy quốc, Kim quốc. Mà nơi hiện tại nàng đang ở là Thổ quốc. Ngoài ra còn có một số quốc gia nhỏ và một quốc gia bí ẩn là Âm Quang quốc.

Nơi đây chia các quốc gia như chia các thuộc tính linh lực của con người. Gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngoài ra còn có các thuộc tính hiếm như Lôi, Quang, Âm. Phổ biến là năm thuộc tính cơ bản nên năm quốc gia lấy đó mà đặt tên.

Có người sinh ra là thể chất tu luyện được cũng có người sinh ra chỉ có thể an phận làm người thương. Khi năm tuổi sẽ được kiểm tra thể chất xem có thể tu luyện hay không, nàng biết chắc là mình có thể tu luyện, linh lực huyết sắc mà nàng hấp thụ bấy lâu nay có lẽ là Hỏa thuộc tính.

Còn việc có thêm thuộc tính khác hay không phải xem ý trời, nàng cũng không tham lam, nàng biết chỉ cần cố gắng thì những người thiên tài gì đó đều có thể vượt qua.

"Tiểu Nguyệt, tới rồi."

Giọng nói của A Nguyên như đánh thức Tiêu Nguyệt. Nàng từ từ lấy lại tinh thần, bước tới phía song sắt nhìn vào bên trong.

Là Tuyết Vũ a di và mẹ Tiêu Hàm. Nàng vội lấy thức ăn ra để phía sau song sắt, ngọt ngào nói.

"Tuyết Vũ a di, con mang thức ăn đến."

A Nguyên thấy vậy vội lấy chìa khóa mở cửa cho Tiêu Nguyệt đi vào.

"Con vào với a di và mẫu thân đi, một lát ta sẽ quay lại, ta sẽ ôm con đi chơi a."

A Nguyên dặn dò Tiêu Nguyệt xong rồi cùng Vương thị ra khỏi ngục để không gian cho người thân nói chuyện với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mục Tiêu

Nhìn bóng dáng hai người dần khuất xa, Tiêu Nguyệt khôi phục lại bộ mặt vốn có của mình.

"A di, ngài kể tiếp chuyện hôm trước đi."

Tuyệt Vũ đau lòng nhìn cháu gái mình. Lại nhìn Tiêu Hàm điên điên khùng khùng bên kia, roi nước mắt kẻ.

"Mẹ con vốn không sinh ra trogn danh gia vọng tộc gì mà chỉ là một gia đình bình thường đủ ăn đủ mặc mà thôi. Nàng và ta lớn lên ở thôn Thiên Nhất cạnh núi Thanh Phong. Năm chúng ta năm tuổi thì được một vị cao nhân ở Diễm môn nhận làm đệ tử.

Mẹ con thiên phú tốt nên được vị cao nhân đó yêu thích nhưng lại nhận lấy sự ghen ghét của nhiều người.

Cha con thì ta không biết, ta chỉ biết hần là một người luôn mặt áo trắng, thuộc tính của hần là quang. Khi biết mẹ con có thai thì ta không biết hần ở đâu nữa. Hần biết mẹ con lúc nào ta cũng không biết.

Lúc mẹ con có thai con thì ngay giai đoạn đột phá Linh Hoàng bát cấp linh lực mà đang ở ngoài Diễm Môn, lại bị tiện nhân Thanh Tuyền đánh lén, vì bảo vệ con nên linh lực nàng không tập trung bảo vệ não bộ mà bị thương ra như vậy.

Ta khi đó chỉ có Linh Vương ngũ cấp linh lực, ôm mẹ con bỏ trốn, tình huống cấp bách không biết chạy đi đâu thì chạy tới đây. Bị hiểu lầm thành phạm nhân mà vào đây ở, ta biết ả hạ trên người ta một loại ký sinh mà chỉ cần ta dùng linh lực ả sẽ tìm tới đây. Và lại ả là con cháu của hoàng tộc Thủy quốc sẽ được bao che, cho dù ta có tới đó đòi công đạo thì cũng không được gì. Sự phụ của ta cũng đã đi đâu mất rồi, không cách nào liên lạc được.

Cuối cùng ta an phận ở trong đây cùng với mẹ con."

Tiêu Nguyệt nghiêm túc nghe Tuyệt Vũ kể chuyện, nàng hiểu rằng, thứ nàng cần làm bây giờ là tu luyện. Đạt được thực lực thì mới có thể giải quyết mọi chuyện.

Nàng muốn mạnh, mạnh hơn nữa, lúc đó thì nàng mới có tiền vốn mà nói chuyện với người ta.

Tuyệt Vũ nhìn thấy trong ánh mắt trong trẻo của Tiêu Nguyệt ánh lên sự kiên quyết, gương mặt non nớt lúc này đầy nghiêm túc và nghị lực. Tuyệt Vũ đi lại phía góc nhà lao lấy ra một cái túi nhỏ.

"Cái này là của mẫu thân con, dùng linh lực thì mới mở ra được. Con muốn mở ra thì phải tu luyện linh lực. Để ta chỉ con cách nhập định."

Tiêu Nguyệt ngẩn đầu nhìn Tuyệt Vũ. Linh lực trên tay dần hiện ra.

"Ý a di là cái này?"

Tuyệt Vũ nhìn huyết sắc linh lực của Tiêu Nguyệt mà ngạc nhiên. Tiêu Hàm là Tùy Mộc song thuộc tính còn tên kia là Quang thuộc tính thì tại sao Tiêu Nguyệt lại là Hỏa thuộc tính? Chẳng lẽ hần cũng là song thuộc tính? Tuy bất ngờ nhưng oán hận vẫn hơn rất nhiều. Hần là kẻ đã bỏ rơi hai mẹ con Hàm muội dù có tài thì sao chứ !

Bất ngờ một lần nữa là Tiêu Nguyệt dĩ nhiên có thể hấp thụ linh lực một cách tự nhiên mà không cần nhập định, cũng không có ai chỉ bảo cả. Mà theo nàng biết thì chỉ khi 5 tuổi thì đan điền mới bắt đầu hấp thụ được nhiều linh lực hay sao? Trước năm tuổi thì linh lực làm gì hấp thụ đủ để phóng xuất ra ngoài? Đây là một kinh hi ngoài ý muốn.

"Tiêu Nguyệt, con làm ta thật ngạc nhiên, bất quá con vẫn phải cố gắng không được tự mãn. Con phải cố gắng tu luyện biết không?"

"Con biết ạ!"

"Con mang cái này về, từ từ xem xét, ta cũng chưa từng mở nó ra. Chỉ cần đem linh lực rót vào túi cần khôn rồi động ý niệm nó sẽ theo ý con. Con nên nhớ cho kỹ, kẻ thù của mình tên là Thủy Thanh Tuyền."

Tuyệt Vũ nói xong thì im lặng, rồi lại nói tiếp. "Sinh thân 60 tuổi của thái hậu Thổ quốc là ba năm nữa, ta sẽ chờ đại xá rồi ra ngoài. Trước đó một năm con đi tìm một học viện để học tập đi. Còn từ nay đừng vô đây nữa, ta thấy phiền."

Tiêu Nguyệt bất ngờ nhìn về phía Tuyệt Vũ, nhìn ánh mắt đau lòng của nàng rồi dứt khoát quay đi. Có lẽ mọi người đều làm mọi việc có chủ đích, Tuyệt Vũ a di cũng sẽ có lý do riêng của mình. Nhưng nàng luyến tiếc, quay đầu nhìn thật lâu, khắc ghi hình ảnh của hai người vào trong lòng rồi nàng bước thật nhanh ra khỏi ngục.

Nhìn bóng lưng nhỏ bé của Tiêu Nguyệt, Tuyệt Vũ đau đớn. Ôm lấy bả vai của Tiêu Hàm mà khóc.

"Ta đặt nặng trọng trách cho con bé rồi Hàm Hàm à. Con bé sao lại số khổ vậy? Nhưng ta rất vui mừng, vui mừng vì muội có một đứa trẻ thông minh như vậy. Hàm Hàm à, ta xin lỗi vì không giúp gì được cho muội. Xin lỗi muội Hàm Hàm."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chiếc Nhẫn Lạ

Trên đường về nhà, Tiêu Nguyệt luôn im lặng, nàng vẫy tay với A Nguyên nhưng trên gương mặt đã không còn nụ cười thường trực nữa.

Vương thị nhìn Tiêu Nguyệt cũng không nói gì nên bà dứt khoát không hỏi, bà đi thẳng vào phòng bếp làm buổi tối.

Tiêu Nguyệt vào trong phòng đóng kín cửa lại rồi leo lên giường. Nàng ôm lấy túi càn khôn, mùi hương của mẫu thân dường như còn thấp thoáng đâu đây. Hàng nước mắt lặng lẽ lăn trên gò má Tiêu Nguyệt.

"Dật, ta phải làm sao đây? Thế giới này quá xa lạ với ta."

Giờ đây nàng rất nhớ Tiêu Dật, những lúc rắc rối nàng thường hỏi ý kiến của chàng. Giờ còn nàng bơ vơ nơi đây, nàng nên làm sao cho phải? Nàng vốn yếu đuối nay buộc phải mạnh mẽ lên rồi.

Khóc trong im lặng nhưng cũng làm cơ thể bé nhỏ của nàng mệt mỏi, nàng dần chìm vào giấc ngủ.

Thân hình Tiêu Nguyệt vốn đã bé nhỏ, giờ nàng lại co người lại nhìn vào rất giống một cục bông tròn. Nhìn giọt nước mắt vẫn còn vương lại trên mi mắt của nàng, Vương thị đau xót, bà kéo chăn đắp lại cho nàng rồi bước ra ngoài. Có lẽ bà nên ăn cơm một mình.

Vương thị vừa ra ngoài thì bên đây Tiêu Nguyệt cũng mở mắt ra. Nàng đã biết mình phải mạnh mẽ lên rồi.

Lấy túi càn khôn từ trong ngực ra Tiêu Nguyệt liền đi vào bên trong túi xem xét. Trong đây có sách, có thảo dược, có thuốc, có cả tiền nữa. Hấp dẫn nàng lại là một chiếc nhẫn kỳ lạ, nó lộ ra nét tang thương của thời gian lại mang phong cách khá hiện đại.

Nàng dùng thần thức lấy nó ra đeo lên tay, rồi tiếp tục xem xét các vật bên trong. Cuối cùng nàng đưa ra kết luận trong đây có mọi thứ dành cho người tu luyện như công pháp, thảo dược, pháp khí, đan dược và hắc tặc, đặc biệt là thứ cấp thiết nhất lúc này nàng cần: quả cầu trắc nghiệm linh lực.

Xem xong mọi thứ một lượt, nàng ngồi ngẩn ngơ nhìn ánh trăng đang treo trên trời. Nàng nhớ có một lần Dật nói với nàng.

"Bé con, ta chưa bao giờ thích ánh trăng trên kia"

Nàng hỏi vì sao thì Dật đáp. "Vì Tiêu Nguyệt của chúng ta sáng hơn bất cứ thứ gì, sáng hơn cả ánh trăng trên kia."

Nhưng thật buồn vì nàng đáp lại khá phũ phàng. "Tiếc là muội không thể phát sáng được, nếu ta phát sáng thì nhà Dật ca ca sẽ không cần dùng điện nữa, sẽ tiết kiệm được tiền a~"

Trong lúc mê man của đêm đó nàng thoáng qua nghe Dật trả lời rằng. "Nguyệt của ta là sáng nhất, đẹp nhất, mãi mãi là bảo bối của ta. Ta sẽ không đem Nguyệt đi phát điện đâu". Sau đó là một tràng cười trầm thấp vang lên.

Chìm đắm trong hồi ức làm Tiêu Nguyệt dần chìm vào giấc ngủ một lần nữa, đặc biệt giấc ngủ này làm nàng cảm thấy thoải mái nhất, yên ổn nhất mà nàng cũng không biết vì sao.

Trong khi Tiêu Nguyệt ngủ, chiếc nhẫn cửa một vết vào tay Tiêu Nguyệt, máu từ đó chảy ra được chiếc nhẫn hấp thụ. Chiếc nhẫn tỏa ra một vòng sáng nhạt rồi từ từ hấp thụ linh lực của Tiêu Nguyệt, thay vào đó một luồng khí lặng lẽ tiến vào cơ thể nàng, còn một luồng khí kỳ bí đem đầu Tiêu Nguyệt bao lại.

Cơ thể Tiêu Nguyệt chảy ra những thứ nước đen kịt mang theo mùi hôi thối. Sau hơn hai canh giờ bài tiết tạp chất, cả người Tiêu Nguyệt như thay đổi thêm một tầng. Một loại khí chất không nói nên lời.

- - -

"Ồi, hôi quá!"

Chưa kịp dậy thì mùi hôi đã xộc tới mũi làm Tiêu Nguyệt vội vàng chạy đi tắm. Khoác lên người tầng áo mới nàng mới an an ổn ổn ngồi trên giường. Lấy ra trắc nghiệm cầu.

Chưa có tinh thần chuẩn bị cái gì thì đã có một cỗ năng lượng xông thẳng vào cơ thể đi chuyển mọi góc ngách rồi đi tới đan điền. Cỗ năng lượng thần bí dẫn dắt linh lực trong đan điền ra ngoài xông thẳng tới quả cầu.

Quả cầu sáng lên ba vòng sáng lần lượt là: huyệt, lục, bạch.

Kinh hỷ, cực kỳ kinh hỷ, dùng đầu gối cũng nghĩ ra đây là ba thuộc tính, lần lượt là hỏa mộc và quang.

"Hắc Hắc, tiểu nha đầu, thì ra là người đánh thức ta à? Ba thuộc tính. Không tệ!"

Tại trong lúc kinh hỷ, một đạo tiếng cười quái dị bỗng nhiên truyền vào tai. Sắc mặt Tiêu Nguyệt biến đổi, xoay người dùng ánh mắt tìm kiếm xung quanh nhưng không hề phát hiện một bóng dáng nào cả.

"Không cần tìm ta ở đây. Trên tay người."

Tiêu Nguyệt đề phòng nhìn xung quanh, có lẽ đây chỉ là tiểu xảo. Chiếc nhẫn như tức giận, chớp sáng thể hiện sự hiện diện của mình, giọng nói lại lần nữa ánh lên sự tức giận.

"Tiểu nha đầu ta ở đây."

Tiêu Nguyệt cố gắng từ trong sợ hãi đi ra, nhìn chăm chăm vào tay mình.

"Là người nói chuyện?"

"Hắc hắc, chính xác, tiểu nha đầu không tệ."

Giọng nói vừa truyền vào tai nàng thì Tiêu Nguyệt thấy hoa mắt, khi mở mắt ra thì nàng nhìn thấy mình đang đứng bên trong một tòa nhà rộng lớn. Tòa nhà được chống bằng chín cây cột, trong đó cây cột ngũ sắc đứng ở giữa.

Xung quanh tám cây cột được điêu khắc hoa văn là long lần lượt là: Thủy long, Hỏa long, Thổ long, Kim long, Mộc long, Quang long, Âm long, Lôi long.

Cây cột chính giữa lại trái ngược với tám cây cột kia mà điêu khắc phượng, một con phượng cửu sắc sống động hiện ra.

"Đó là Hồng Mông Phượng. Loài linh thú đầu tiên được sinh ra."

Nghe được giọng nói lúc này, Tiêu Nguyệt vội quay lưng ra phía sau. Nàng nhìn thấy một tiểu hài đồng rất dễ thương, thẳng bé mặc một bộ trường bào màu lam, tóc dài tới thắt lưng, ngũ quan tinh xảo và đặc biệt đôi mắt của nó lấp lánh như sao sáng. Nhìn thẳng bé làm người ta thấy mê mẩn, không biết lớn lên sẽ họa thủy như thế nào đây. (tất nhiên là không lớn được)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hỗn Độn Giới Chỉ

"Em trai là người nói chuyện sao?" Tiêu Nguyệt ngây người nhìn bé trai phía sau lưng mình. Lại nhìn thấy phía dưới trường bào không có chân liền hét toán lên.

"A ~ Chẳng lẽ người là quỷ?" Vừa nói ra xong, Tiêu Nguyệt cảm thấy sau lưng mình ứa ra mồ hôi lạnh, tuy nàng một thời được đào tạo làm sát thủ nhưng nàng chỉ mới sống có 18 năm thôi (15 bên kia + 3 năm bên đây), nói không sợ mới là lạ.

"Người mới là quỷ,... ta là linh hồn của Hỗn Độn giới chỉ. Ta gọi là Thánh Chi Thiên" (cái tên ~ ơ ơ hơi troll - hiểu theo một cách nào đó)

Thánh Chi Thiên khinh thường liếc nhìn Tiêu Nguyệt. Thân ảnh lại hóa ra một bộ đồ ngắn khác, bất quá cũng là màu lam, một áo đơn trắng, khoác ngoài là áo lụa màu lam cộng với một cái quần ống rộng màu lam.

Nhìn Thánh Chi Thiên, Tiêu Nguyệt hận không thể ôm hất lại mà hung hăng nhéo cho mấy phát. Tiêu Nguyệt trong lòng thì nghĩ chuyện không tốt lành như vậy nhưng trên mặt lại là bộ dáng của tiểu đại nhân, nhìn hỏi Thánh Chi Thiên.

"Vậy Hỗn Độn chỉ này từ đâu mà có?"

Thánh Chi Thiên ngăn người rồi nghiêm túc suy nghĩ nhưng phun ra miệng lại làm cho Tiêu Nguyệt tức chết.

"Ta nào biết a~"

Thánh Chí Thiên lại từ từ rơi vào hồi ức.

"Hơn một vạn năm trước, ta được tạo ra. Hỗn Độn chỉ là một linh bảo, còn về phần nó đạt tới cấp bậc nào thì ta không không biết. Nhưng tất nhiên là nó rất cao, cao hơn thứ gọi là thần khí của các người.

Nó đã có một đời chủ rồi, người đó là một người ngọc thụ phong lâm, hẳn luôn luôn mạnh mẽ hơn mọi người, bất quá ta không biết làm sao, một vạn năm trước hẳn lại cắt đứt liên lạc với ta rồi biến mất. Thời gian cứ trôi qua, ta nằm mãi trong một hang động tối đen, tới khoảng 5 năm trước đã có một bạch y nhân mang ta đi và rồi được tặng cho mẹ người làm vật đính ước.

Ta muốn báo ơn hẳn, nên luôn đi theo mẹ người, nhưng ta nói gì mẹ người đều không nghe thấy được, cho tới khi nàng bị đánh lên và ta bị quăng vào túi càn khôn rồi gặp người."

Thánh Chí Thiên đau thương kể lại, gương mặt nhỏ nhắn tuy không biểu hiện bất cứ điều gì nhưng nhìn vào ánh mắt của hẳn lại làm người ta cảm nhận được ưu thương sâu sắc.

Tiêu Nguyệt bên ngoài thì tỏ ra không có chuyện gì nhưng bên trong thì nàng đang rung động tới cực đại. Nàng không ngờ rằng Thánh Chí Thiên lại phải trải qua sự cô trong một vạn năm, sự cô đơn đó làm sao hẳn có thể chịu được?

"Vậy tại sao người lại thích màu lam?"

Thánh Chí Thiên nhìn Tiêu Nguyệt thật sâu, không biết là có nên trả lời hay không, cuối cùng hẳn cũng trả lời.

" Vì hẳn luôn thích mặc màu lam."

Tiêu Nguyệt nhìn Thánh Chí Thiên rồi nàng lắng sang chuyện khác. "Vậy Hỗn Độn giới chỉ này có tác dụng gì?"

Thánh Chí Thiên bước ra khỏi hồi ức rồi bình tĩnh trả lời cho Tiêu Nguyệt. "Hỗn Độn giới chỉ chia làm 9 điện gồm: Toàn thư điện, Luyện khí điện, Luyện được điện, Thần mộc điện, Thánh thương điện, Thường thiên điện, Luyện thể điện, Tận uyển điện và Hồng Mông điện.

Toàn thư điện chứa các bí tịch, công pháp, lịch sử, luyện được, luyện khí, bách thảo, bách khí, bách đan, bách thể,... nói chung toàn là sách.

Luyện khí điện và Luyện đan điện là hai điện dùng để luyện đan và luyện khí. Trong đó luyện đan điện là nơi hẳn thích vào nhất. Thần mộc điện là một nơi tụ tập linh khí mà người có thể dùng để gieo trồng được liệu.

Thánh thương điện thì ta không được vào, chỉ có chủ nhân của Hỗn Độn giới chỉ mới biết trong đó có gì.

Thường thiên điện là một lâu đài rộng lớn có thể dùng để ở nhưng ta chưa thấy hẳn ở đó bao giờ. Nhưng hẳn rất hay đến Tận uyển điện và Luyện thể điện. Tận uyển điện là nơi hẳn dùng để trồng hoa, các loài thực vật mà hẳn cho là đẹp, còn dùng để nuôi linh thú. Luyện thể điện là nơi có thể đáp ứng mọi nhu cầu luyện tập, công pháp, bí kỹ vân vân.

Còn Hồng Mông điện, đó vẫn là một bí ẩn, kể cả ta và hẳn đều không biết đó là gì. Cánh cửa của Hồng Mông điện luôn đóng chặt, nó mang theo loại khí thể uy nghiêm của viễn cổ, không cho ai xâm phạm đến.

Còn ta là linh hồn được tạo ra nhằm cai quản mọi thứ trong Hỗn Độn giới chỉ, giúp chủ nhân của Hỗn độn giới chỉ dễ dàng sử dụng hơn."

Nghe xong tác dụng của Hỗn Độn giới chỉ thì Tiêu Nguyệt mới biết, đây là thiên đường mà tất cả linh giả đều mơ ước. Nàng cũng ý thức được rằng, nếu bí mật này lộ ra thì sẽ mang đến họa sát thân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hai Năm.

Hai năm sau,...

"Thiên Lam, người nói xem có phải ta rất vô dụng không?" – Tiêu Nguyệt đang tu luyện Hỗn Độn Quyết thì bỗng mở mắt ra hỏi Thiên Lam.

Thiên Lam chỉ im lặng chứ không hề nói bất cứ thứ gì, hẳn lẳng lặng nhìn Tiêu Nguyệt rồi quay mặt đi chỗ khác về mặt bi thương, nhưng trong lòng lại

rửa thơm.” Tiêu Nguyệt ta nguyên rửa người, người mà vô dụng vậy bọn thiên tài ngoài kia sẽ thành siêu vô dụng đấy.”

“Aizz, người cố gắng lên, chỉ cần người cố gắng thì người sẽ đột phá được cảnh giới Linh Sư mà.” - Thiên Lam trái lương tâm nói với Tiêu Nguyệt nhưng về mặt hẳn lại như ngàn năm sống trong bi thương không đổi. ta phi ta phi.

Tiêu Nguyệt buồn bực không thôi, theo Thiên Lam nói thì cảnh giới của được chia ra làm 10 cảnh giới.

Linh Sĩ, Linh Sư, Đại Linh Sư, Linh Vương, Linh Hoàng, Linh Tông, Linh Tôn, Linh Đế, Linh Thánh, Linh Thần và trên đó còn có cả Đại Linh Thần, nhưng chưa từng ai đạt được cả. Mỗi một cấp chia làm thập tinh.

Mà nàng tu luyện đã hai năm rồi lại không thể đột phá cảnh giới Linh Sư, chưa tính tới phần linh lực nàng hấp thụ trước đó nữa, còn thêm sự giúp sức của Hồn Độn Quyết. Nếu cứ như vậy thì phải làm sao, càng lên đẳng cấp cao thì càng khó tu luyện vậy thì 10 năm hay 20 năm nàng mới có thể báo thù? Càng nghĩ Tiêu Nguyệt càng ai oán, nhất quyết nhắm mắt lại tu luyện.

Thiên Lam nhìn Tiêu Nguyệt bên kia tự hiểu làm cũng mặc kệ, Tiêu Nguyệt nào biết từ 5 tuổi trở đi thì mới có thể bắt đầu hấp thụ linh lực một cách nhanh chóng, số linh lực ít ỏi trước khi sinh thân 5 tuổi của mỗi đứa trẻ chỉ có thể làm cường tráng thân thể mà thôi.

Tiêu Nguyệt hấp thụ số “linh lực ít ỏi” ấy để cường tráng cơ thể mà còn đem nó tu luyện lên đến thập cấp linh sĩ là quá thần kỳ rồi. Bất quá Thiên Lam sẽ không nói ra, cho Tiêu Nguyệt tức chết mới thôi, ai bảo tên người ta là Thánh Chi Thiên mà dám gọi thành Thiên Lam cơ chứ.

- - -

Dưới bóng cây cổ thụ, Tiêu Nguyệt cố gắng lấy quạt giấy quạt lấy quạt để, sao thời tiết nóng thế không biết. Đau lòng là nàng chỉ có thiên phú về hỏa mộc và quang, không dốt nát được thêm cái hệ phong hay hệ thủy gì đó cho nó mát, linh lực tập trung gần nàng chỉ toàn là hỏa quang và mộc. Oa oa~ Nàng muốn được linh lực hệ kia cơ.

Thiên Lam nghe được suy nghĩ của nàng thì sẽ khinh bỉ một phen, tam hệ linh lực mà còn đòi hỏi, chắc Thiên Lam sẽ bóp chết Tiêu Nguyệt mất.

Trên người Tiêu Nguyệt không có trang sức vải vóc của không phải là loại vải tốt, nhưng màu trắng mặc vào làm Tiêu Nguyệt như một thiên sứ nhỏ. Ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn nhưng không phải loại da yếu ớt trắng bệch giống mấy tiểu thư quanh năm ở trong nhà nay lại vì nóng mà đỏ lên làm người ta thật muốn cắn một ngụm.

Vương thị nhìn đứa bé ngồi dưới gốc cây đang ra sức quạt kia thì cười cười đem một khối băng đến.

“Tiêu Nguyệt, cầm cái này cho mát con.”

Tiêu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Vương thị rồi nở nụ cười nhận lấy khối băng, nhất thiết đem chà khắp người.

Nhìn Tiêu Nguyệt như con cún nhỏ làm mát người Vương thị sùng nịch trách mắng.

“Coi con kìa, con gái ai lại làm như vậy.”

Tiêu Nguyệt cười hi hi, đáng yêu đáp lại.

“Con chỉ là làm mát người thôi mà, đã vậy ai mà tới đây nhìn thấy con làm vậy đâu.

Vương thị nhẹ trách rồi cóc đầu Tiêu Nguyệt. “Con cũng được năm tuổi rồi, ngày mai ta đưa con đi trải nghiệm linh lực nhé.”

Tiêu Nguyệt sững người một chốc rồi hòa hoãn cười. “Không cần đâu ạ, con cũng sắp phải đi rồi.”

Vương thị nghe vậy thì đau lòng “Ta biết rồi sẽ có một ngày con sẽ đi nhưng ta không nỡ.”.

“Tiệc nào cũng có lúc tàn, con nghĩ ngày mai con sẽ đi.” - Tiêu Nguyệt nhẹ giọng nói với Vương Thị rồi lại mỉm cười hi hi “Má Vương, mình đi chợ đi, hôm nay con sẽ nấu cơm cho. Lần này con trở tài nấu nướng cực đỉnh luôn.”

Vương thị biết Tiêu Nguyệt trốn tránh nên cũng không nói gì, đáp ứng Tiêu Nguyệt đi chợ rồi để con Tiêu Nguyệt nấu nướng, coi như bữa cơm cuối cùng đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Rèn Luyện

Ánh mặt trời ấm áp theo cửa sổ chiếu vào, bên trong phòng một bé gái khoanh chân ngồi trên giường hai tay đặt trước ngực kết một cái ấn kỳ lạ, hai mắt nhắm chặt, hô hấp nhẹ nhàng. Không khí xung quanh như kết lỏng gọn sóng quanh thân thể bé nhỏ theo hô hấp của nàng. Từng dòng khí lưu màu đỏ từ từ nhạt đi rồi biến mất.

Lúc này nàng mới thở ra một ngụm trọc khí.

“Rốt cuộc cũng không đột phá.” – Tiêu Nguyệt thở dài, đưa chân bước xuống giường, đeo túi càn khôn qua bên hông rồi lấy ra một túi kim tệ.

Tiêu Nguyệt tính đưa hắc tệ trong túi cho Vương thị nhưng nàng biết đây không phải là việc tốt. Theo thời đại này thì hắc tệ là rất lớn, 1 hắc tệ bằng 100 từ tệ, 1 từ tệ bằng 100 kim tệ, 1 kim tệ bằng 100 đồng tệ, 1 đồng tệ bằng 100 văn.

Một hộ gia đình nông dân thì chỉ cần 1 kim tệ đã có thể sống 1 năm. Vậy một hộ nông dân mà có hắc tệ thì ai tin, nàng chỉ tính đem đồng tệ đưa cho Vương thị thì sẽ tốt hơn nhưng trong túi càn khôn thì kim tệ đã là giá trị thấp nhất mà còn ít đến đáng thương, chỉ có khoảng 200 kim tệ mà thôi (ít quá, con ngta ăn 200 năm đấy)

Bước ra khỏi phòng, Tiêu Nguyệt cũng không tính từ biệt Vương thị, nàng để lại túi kim tệ và một lá thư rồi ra đi. Nàng biết Vương thị rất thương yêu mình nên từ biệt chỉ càng thêm nước mắt.

Tiêu Nguyệt đem Hồn Độn Giới Chỉ xỏ vào một sợi dây rồi đeo lên cổ, ít nhất có thể che dấu, đeo lên tay nhờ may có chuyện gì rồi sao.

Tiêu Nguyệt đi thẳng về phía Tây nhưng nàng không hề hay biết, vì đi về phía Tây mà nàng mất thêm năm năm nữa mới có thể tìm được một học viện, mà nếu nàng đi về phía Đông thì chỉ cần đi một tháng là có thể thấy học viện Thánh Thổ, vì nơi nàng ở gần với trung tâm của Thổ quốc.

Phía Tây là lãnh địa của Hỏa Quốc.

- - -

Bên ngoài Lạc Nhật sâm lâm.

“Thiên Lam người nghĩ phía Tây sẽ có gì chờ đón chúng ta?” – Tiêu Nguyệt chọn một gốc cây ngồi xuống, nàng đã đi cả ngày rồi, cả người rất mệt nhưng Thiên Lam cứ khẳng khẳng bắt nàng đi bộ mà không cho nàng thuê xe.

“Lạc Nhật sâm lâm!” – Thiên Lam lười biếng trả lời câu hỏi của Tiêu Nguyệt.

“Chúng ta tới Lạc Nhật sâm lâm làm gì?” – Tiêu Nguyệt hơi bất ngờ với câu trả lời của Thiên Lam, nhưng chỉ là trong giây lát.

“Tìm được liệu.” – Lần này là Tiêu Nguyệt bất ngờ rồi, được liệu? Không phải bên trong Thần Mộc điện có sao? Tại sao lại phải tìm?

“Thần Mộc điện không phải cũng có sao?” – Tiêu Nguyệt hỏi lại làm nhận đến một trận khinh bỉ của Thiên Lam.

“Người tưởng được liệu trong Thần Mộc điện người có thể với tới sao? Toàn là được liệu mấy chục vạn năm đó. Lúc hấn trông đã là một vạn năm trước, thời gian trong Thần Mộc điện nhanh gấp 10 lần ngoài đời, chưa kể trong lúc có hấn ở đây, ta phải điều chỉnh thời gian gấp 100 lần. Người nghĩ đi, liệu nhờ một cọng người cũng có nhờ nổi không?” – Thiên Lam hoàn toàn là vênh mặt lên “chỉ giáo” cho Tiêu Nguyệt.

“Tại sao ta phải nhờ? Còn người làm gì?” – Tiêu Nguyệt không chịu thua hơi hơi nhỏ giọng oán trách làm Thiên Lam nổi giận hoàn toàn.

“Người còn dám nói, người nghĩ người hấp thu được được lực này chắc?” – Nổi giận rồi, hoàn toàn sùng sộ toàn bộ lông tơ lên nạt nộ.

Tiêu Nguyệt ủy khuất dẫu môi, hai tay đan vào nhau nhỏ giọng nói, “Ta có làm gì đâu, thấy ta hiền là bắt nạt ta.”

Thiên Lam mặc kệ bộ dáng lúc này của nàng, nhắm mắt dưỡng thần. Tiêu Nguyệt thấy vậy cũng lấy lương khô ra gặm, bất quá hơi cứng, Tiêu Nguyệt bèn dùng Hỏa linh lực đun nóng lương khô rồi mới ăn. Lại một lần nữa giọng nói khinh bỉ của Thiên Lam truyền ra.

“Hừ, lãng phí.”

Tiêu Nguyệt làm ngơ ngồi gặm lương khô.

Một tháng sau,...

Nội vì Lạc Nhật sâm lâm, một đạo bóng dáng nhanh như tia chớp, thân thể mạnh mẽ giống như một con báo từ ngọn núi này đảo mắt qua ngọn núi khác. Bộ đồ mộc mạc phát ra từng tiếng phàn phật trong gió, phía sau là một con Kim sắc lang vương đang đuổi theo.

Bóng người bé nhỏ chật vật chạy trốn, cả người vã ra mồ hôi, gương mặt đỏ ửng tràn đầy lo lắng.

“Chết tiệt chộc phải Kim lang vương rồi, Thiên Lam hồn đần, sao không giúp ta che dấu khí tức, hại nó cứ đuổi theo nãy giờ. Ta mà bị ăn thịt thì người

đừng mong tốt đẹp. Thiên Lam khốn kiếp, ta đuổi sức rồi.” – Tiêu Nguyệt oán hận thét lên giữa rừng.

Thiên Lam thì nhàn hạ trong Hỗn Độn Giới Chỉ bày một bàn trà ra ngồi uống với bánh ngọt.

Tiêu Nguyệt càng nhìn càng tức dứt khoát xài chiêu cuối cùng, nàng bứt sợi dây treo Hỗn Độn Giới Chỉ ra. “Bây giờ ngươi có giúp không? Không là ta quăng ngươi xuống kia ngay lập tức.”

Thiên Lam thừa biết Tiêu Nguyệt sẽ giờ chiều này ra bên khinh bỉ trả lời. “Ngươi dám vút chắc. Bất quá thấy ngươi tội nghiệp, ta sẽ giúp ngươi một chút.”

Dứt lời, Thiên Lam điều động một luồng khí bao bọc lấy Tiêu Nguyệt, lúc này Kim lang vương cũng ý thức được, nếu mất đầu thì nó sẽ không thể bắt được con mồi nữa.

Kim lang vương tăng tốc, Tiêu Nguyệt cũng khiếp vía tăng tốc. Vừa chạy vừa mắng, “Sói vàng chết tiệt, ta mệt lắm rồi.” Xong rồi Tiêu Nguyệt cũng cấp tốc quẹo rồi lại rẽ. Cuối cùng nhờ vào thân hình nhỏ nhắn mà tránh thoát khỏi một kiếp.

“Thiên Lam chết tiệt, ta nguyện rửa ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Đột Phá Linh Sư

Tiêu Nguyệt mệt lả dựa vào một gốc cổ thụ thở gấp, mồ hôi túa ra như thác. Lúc này lại là lúc tu luyện nhanh chóng nhất, Tiêu Nguyệt khoanh chân kết ấn rồi tiến vào trạng thái nhập định.

Thế gian đều nói nên nhập định lúc thanh tĩnh nhưng theo kinh nghiệm một tháng trời bị hành hạ thì Tiêu Nguyệt rút ra được, lúc mệt mỏi thì cơ thể sẽ hấp thu linh lực một cách nhanh nhất để bổ sinh thể lực đồng thời nâng đầu cơ trực lợi dùng Hỗn Độn Quyết hấp thụ thêm “một ít”.

Thiên Lam nhìn Tiêu Nguyệt đang tiến vào trạng thái nhập định thì âm thầm cao hứng, Tiêu Nguyệt có thể xem là học trò của Thiên Lam. Lão sư nào thấy học trò chăm chỉ mà không cao hứng đây, trừ phi hắn bị thiếu não.

Hỗn Độn Quyết vận hành được khoảng mười chu thiên thì Tiêu Nguyệt cảm nhận được linh lực chạm vào một tầng bình chướng mỏng, nói là mỏng nhưng lại đàn hồi vô cùng.

Tiêu Nguyệt biết là mình sắp đột phá cảnh giới Linh sư thì âm thầm cao hứng, vội vận chuyển linh lực đột phá tầng bình chướng đó. Nhưng chưa kịp làm gì thì nghe thấy tiếng quát lớn của Thiên Lam.

“Nha đầu, không được vội, nếu ngươi làm như vậy thì sẽ tổn thương bản thân, thậm chí có thể mãi mãi dừng ở cảnh giới Linh sư.”

Tiêu Nguyệt kinh hãi thu lại linh lực tĩnh tâm nghe Thiên Lam giảng dạy.

“Linh sư chúng ta kinh mạch dù cường tráng tới mức nào cũng không thể chịu nổi sự công kích linh lực từ bên trong, ngươi chỉ mới là Linh sĩ nên kinh mạch không vững chắc, chỉ cần tác động hơi mạnh một tý thì sẽ bị vỡ kinh mạch.

Bất quá sau khi đạt cảnh giới Linh sư thì ngươi mới có thể củng cố kinh mạch để trùng kích như vậy còn bây giờ là chuyện không tưởng, ngươi phải hấp thu linh lực rồi nhẹ nhàng làm vỡ tầng bình chướng, không được hấp tấp tấn công bình chướng mà lưu lại di căn.

Rất nhiều người thiếu kiên nhẫn mà bị tổn thương kinh mạch, cả đời không đột phá được cảnh giới Linh sư để tiến bước trong con đường tu luyện.”

Thiên Lam căn kê dặn dò Tiêu Nguyệt nhưng lại nhận thấy Tiêu Nguyệt hơi ngờ nghệch thì vỗ trán, quên mất Tiêu Nguyệt chỉ mới 5 tuổi.

“Nha đầu, ngươi cứ nghĩ là một hồ nước tràn lại có gió gọn sóng nhẹ nhàng thì có thể làm lưới bung ra khỏi đập. Cứ như vậy mà làm”

Tiêu Nguyệt đại khái hiểu Thiên Lam nói gì, nàng vận dụng Hỗn Độn Quyết đạt đến cực hạn thì nhẹ huy động linh lực tấn công tầng bình chướng kia.

Qua nhiều canh giờ, tầng bình chướng vẫn cứ an ổn ở kia, sắc mặt của Tiêu Nguyệt từ hồng nhuận chuyển sang trắng bệch. Mỗi một đường kinh mạch đều tràn ngập linh lực làm Tiêu Nguyệt cảm giác cơ thể đang căng ra rất khó chịu.

Nhưng Tiêu Nguyệt biết nếu mình hấp tấp, hơi lơ lửng một chút thì không khác gì kiểm củi ba năm đốt trong vòng một giờ. Tiêu Nguyệt bỗng nảy ra một suy nghĩ táo bạo.

Nàng đem linh lực xoáy lại như một mũi khoan rồi từ từ công kích vào tầng bình chướng kia, Tiêu Nguyệt đã đoán trúng tầng bình chướng dần dần xuất hiện khe hở, linh lực từ từ tràn vào làm khe hở càng lúc càng lớn.

Tầng bình chướng trong vòng thời gian một chung trà bị đột phá. Từ trước đến nay Tiêu Nguyệt chưa từng có kinh nghiệm nhưng trí tưởng tượng và kiến thức đã giúp đỡ Tiêu Nguyệt rất nhiều.

Trong thiên hạ từng giờ từng khắc đều có người tấn công cảnh giới Linh sư nhưng mấy ai thoải mái được như Tiêu Nguyệt, mấy ai giảm rủi ro được như Tiêu Nguyệt? Hàng hà sa số người vì bất cẩn tấn công cảnh giới linh sư mà vĩnh viễn chỉ có thể quay về làm ruộng. (phóng đại hơi quá hehe)

Tiêu Nguyệt đang trong con vui sướng đột phá Linh sư thì từ tầng bình chướng kia, một nguồn linh lực lạ bùng phát, điên cuồng lưu chuyển. Tiêu Nguyệt cảm giác cả người khô nóng lên, như là bản thân đang ngồi trên lò lửa. Bất kể năng ngăn cản như thế nào thì nguồn linh lực kia cũng điên cuồng vận chuyển.

Trong cơn hoảng loạn, Tiêu Nguyệt lại nghe được tiếng của Thiên Lam: “Đừng kháng cự, kinh mạch của ngươi đang được củng cố và mở rộng, tạp chất cũng sẽ được tống ra ngoài. Đây là chuyện tốt.”

Khoảng một canh giờ, rốt cuộc nguồn linh lực kia cũng tiêu tán, Tiêu Nguyệt cả người bốc mùi làm nàng rất khó chịu. Điều mà nàng khẳng định lúc này là nếu nàng không đi tắm ngay lập tức thì nàng sẽ chết vì ngạt mùi.

Cách nơi Tiêu Nguyệt nghỉ chân không xa thì có một dòng suối, sau khi tắm rửa sạch sẽ, Tiêu Nguyệt mới lấy ra một bộ quần áo trong trù vật giới chỉ thay ra.

Tiêu Nguyệt nhẹ động linh lực thì mới cảm giác được khác biệt của Linh sĩ và Linh sư là như thế nào. Nhẹ nhàng, hoàn toàn là tùy tâm sở động. Tiêu Nguyệt nghĩ tới một ngày nào đó nàng sẽ trở thành Đại Linh sư, linh lực hóa cánh mà bay lên thì tốt biết bao.

Trong khi Tiêu Nguyệt mơ mộng thì Thiên Lam cũng yên tĩnh, hẳn đang suy nghĩ về vị tiểu chủ nhân mới của Hỗn Độn Giới Chỉ, bất giác môi hân cong thành một nụ cười mà hân cũng không nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Sự Việc Nhỏ Nhỏ

Tiêu Nguyệt sau khi củng cố lại cảnh giới thì thoát ly Lạc Nhật thâm lâm đi vào Hỗn Độn Giới Chỉ.

Thiên Lam nhìn thấy Tiêu Nguyệt thì không biết tại sao mặt trái lại giật giật, dự cảm không lành đang dần dần kéo đến. Thiên Lam vội vã chạy đến Tận Uyên điện.

“Thiên Lam ta lệnh cho ngươi đứng lại.” – Giọng nói của Tiêu Nguyệt như đang gọi hồn Thiên Lam truyền ra từ phía sau.

“Nha đầu, ta đây.” – Thiên Lam cười hi hi từ từ quay lại đối mặt với Tiêu Nguyệt. Về mặt lấy lòng của Thiên Lam muốn chân chó bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu. Lúc này khi “lỡ” đọc suy nghĩ của Tiêu Nguyệt thì Thiên Lam phát hiện bí mật của mình đã bị tiểu nha đầu Tiêu Nguyệt biết mất rồi.

“Thiên Lam này, theo ta biết thì chủ nhân của Hỗn Độn Giới Chỉ có quyền ra lệnh cho giới linh thì phải.” – Tiêu Nguyệt mỉm cười nhìn như vô hại nhìn Thiên Lam

Thiên Lam cảm thấy mồ hôi của mình đã thấm ướt lưng mất rồi. Tiêu Nguyệt thì vẫn cười vô hại đứng đó. Thiên Lam đáp: “Ai nói, giới linh có quyền không nghe lệnh của giới chủ.”

Tiêu Nguyệt cười cười, từ Thường Thiên điện lấy ra một bộ đồ nữ. Hắc hắc, Thiên Lam biết tiếp theo mình sẽ thành ra thế nào rồi.

“Nha đầu, ngươi sao nở đối xử với ta như vậy... Ta cũng coi như một nửa là lão sư của ngươi mà~”

Tiêu Nguyệt vẫn cứ từ từ đi lại đè đầu Thiên Lam ra mà thay mặt kẻ Thiên Lam chứ rửa âm ỉ. “Xyz Tiêu Nguyệt @#%&%#^&%5.”

Tiêu Nguyệt hài lòng nhìn tác phẩm của mình, thì ra đặc quyền của giới chủ có thể dùng như thế này. Tiêu Nguyệt thoát ra khỏi Hỗn Độn Giới Chỉ với tâm trạng vô cùng tốt, nhờ đó Thiên Lam cũng hành hạ Tiêu Nguyệt càng ngày càng nhiều.

- - -

“Thiên Lam này chúng ta ngồi ở đây hơn nửa năm rồi mà sao không thấy đường ra vậy?”

Tiêu Nguyệt ngao ngán chống tay lên cằm lười biếng hỏi Thiên Lam, nàng rất thắc mắc tại sao cứ lần quần trong cái sâm lâm này. Nàng càng ngày càng cảm thấy chán cuộc sống này, cứ ngày ngày đi lần quần trộm đồ của các linh thú rồi bị đuổi giết, sau đó lại là tu luyện.

Cuộc sống suốt ngày quanh quẩn trong rừng không có ai làm Tiêu Nguyệt sắp chán chết rồi, tuy rằng đây là cách rất tốt để nâng cao thực lực nhưng nàng sẽ bị tử kỷ đấy.

“Ta vốn dĩ xông vào Lạc Nhật nội vi rồi thì lấy đầu đường ra, nha đầu dần. Nội vi Lạc Nhật sâm lâm này là một nơi đầy nguy hiểm, nếu không có ta chỉ dẫn ngươi đã chết từ khi đặt chân vào ngoại vi rồi làm gì có vụ còn ngồi đây thờ dài.”

Tiêu Nguyệt nghe thấy vậy cũng giật mình, nàng không quá ngốc để hiểu việc gì đang xảy ra, nàng bị lừa gạt a~ Vào nơi hung hiểm như thế mà lại ngu ngốc không biết gì, oa cái mạng nhỏ của nàng có thể mất bất cứ lúc nào a~

Đang suy tư thì Tiêu Nguyệt nhìn thấy một chú cún trắng nhỏ bị thương đi về phía mình, toàn thân đầy máu. Nhưng Tiêu Nguyệt không dám vội vàng tiến lại ôm lấy chú cún để trị thương. Tiêu Nguyệt hỏi ý kiến của Thiên Lam xem có nên giúp đỡ hay không.

“Dù không nhìn thấy sát khí của linh thú đó nhưng ta nghĩ rằng nha đầu à đừng nên xem vào chuyện không phải của mình. Dù sao đây cũng là khu vực nội vi, đề phòng không có gì là sai. Mần thật nó làm buổi tối cho rồi đi.”

Tiêu Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Thiên Lam rồi vội vội vàng vàng ôm lấy chú cún nhỏ chuẩn bị sơ cứu cho nó thì nhìn thấy ánh mắt tội nghiệp của nó. Chú cún ấy căn lấy áo của Tiêu Nguyệt, chân trước chỉ về một hướng sâu trong nội vi, Tiêu Nguyệt thấy vậy thì vận chuyển Lăng Thiên bộ pháp hướng phía đó chạy đi.

Thiên Lam thấy vậy thì hét toán lên, ngăn cản Tiêu Nguyệt, nhưng vì nghe thấy Thiên Lam nói rằng chú cún nhỏ không có sát khí nên cứ đi theo.

Đi sâu vào bên trong thì Tiêu Nguyệt thấy một lối đi nhỏ chỉ đủ cho em bé chui vào, chú cún trong lòng dường như rất hưng phấn bắt chấp thương thế nắm lấy y phục của Tiêu Nguyệt chỉ vào trong lối đi.

Tiêu Nguyệt cắn răng suy nghĩ xem có nên đi vào hay không thì Thiên Lam hét toán lên một lần nữa.

“Không được đi, ta không cảm nhận được bất cứ gì bên trong, ta sẽ không thể bảo đảm được an toàn cho ngươi đâu, nha đầu nghe lời ta đi.”

Tiêu Nguyệt nhìn Thiên Lam rồi lại nhìn chú cún trong lòng, nhìn thấy ánh mắt tội nghiệp của chú cún nhỏ. Tiêu Nguyệt quyết định đi vào lối đi nhỏ.

Bên trong tối đen như mực, Tiêu Nguyệt vội vận dụng linh lực tạo ra một hỏa cầu nhỏ soi sáng. Càng đi vào trong lối đi càng rộng, rêu cũng bám đầy cả tường. Có lẽ đã lâu rồi không có ai đến (lối đi chút ít kia ai chui lọt?)

Nhìn thấy ánh sáng ở phía trước, Tiêu Nguyệt thu hồi hỏa cầu bước qua đó. Phía sau lối đi này là một sơn cốc hoa lệ, giữa sơn cốc là một hồ nước rất đẹp, hồ nước phát sáng soi rọi tất cả.

Tiêu Nguyệt vừa đặt chân xuống sơn động thì một luồng dục cảm chẳng lành hiện ra trong đầu nàng. Quay ra một phía đang phát ra tiếng động thì nhìn thấy một đại mãng xà tấn công nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đại Chiến Mãng Xà

Tiêu Nguyệt vội vận dụng Lăng Thiên bộ pháp tránh qua một bên, nhưng với thực lực của Tiêu Nguyệt bây giờ thì tốc độ không đủ để tránh hoàn toàn công kích của đại mãng xà, nó chỉ cần quất đuôi một cái thì Tiêu Nguyệt đã bay tới vách sơn động.

Hiện tại Tiêu Nguyệt chỉ mới là Linh sư tam cấp, còn đại mãng xà đã là cảnh giới Linh Vương, một kích này gần như là trí mạng.

Chú cún nhỏ giận dữ hóa thành một đại lang toàn thân đầy máu, nhào tới cắn vào đuôi mãng xà quăng vào vách sơn động.

Vách sơn động bị một đại mãng xà to lớn hung hăng nện vào nhưng chỉ rung nhẹ một tý mà không hề có dấu hiệu sập lở làm người ta phải ngạc nhiên.

Đại mãng xà một lần nữa trườn về phía đại tuyết lang, miệng phóng ra kịch độc, đại tuyết lang không kịp né tránh làm kịch độc bám vào một chân của nó. Da lông nhanh chóng bị ăn mòn lộ ra khúc xương trắng bên trong.

Đại tuyết lang thống khổ kêu lên, đuôi nó mạnh mẽ quất vào người mãng xà, chân thì tìm mọi cách đem đại mãng xà cố định, miệng há ra cắn một nhát vào người đại mãng xà.

Đại mãng xà tức giận dùng tốc độ không tưởng quần lấy đại tuyết lang, tiếng xương gãy nghe sao rõ ràng. Toàn thân tuyết lang đầy máu nhưng vẫn cố chống cự, hàm răng bén nhọn cắn vào cổ đại mãng xà.

Đại mãng xà rít lên, vòi buồng tuyết lang, cả cơ thể mãng xà dùng tốc độ kinh người hấp thu linh lực xung quanh. Toàn thân mãng xà phát sáng, từ miệng mãng xà một hỏa cầu cực lớn đang dần khuếch tán.

Đại mãng xà hướng thẳng phía tuyết lang phóng qua, tuyết lang đã bị thương nên không thể tránh né được. Trơ mắt nhìn hỏa cầu càng ngày càng gần bản thân.

Tiêu Nguyệt nhìn một màn như vậy thì đau lòng không thôi, như có cái gì thôi thúc Tiêu Nguyệt nhanh chóng đứng chắn trước tuyết lang. Đây hoàn toàn là phản xạ vô thức, năng như không điều khiển cơ thể mà đứng chắn trước mặt tuyết lang.

Tới khi hồi phục tinh thần thì đã không kịp suy nghĩ nữa rồi, hỏa cầu đã gần trong gang tấc. Khí nóng phả vào mặt Tiêu Nguyệt, da thịt nàng gần như muốn bóc cháy, mồ hôi và máu quyện vào nhau đổ xuống như mưa.

Tiêu Nguyệt trong áp lực của đại mãng xà mà nhớ lại hết thấy những gì mình trải qua trong suốt thời gian qua.

Từ Tiêu Dật đến mẫu thân, Tuyết Vũ a di, Vương thị kể cả Thiên Lam nữa. Nàng không cam tâm, ông trời cho nàng cơ hội sống lần nữa nên nàng muốn có một cuộc sống hữu ích, nàng muốn giúp mẫu thân báo thù.

Hỏa cầu vừa chạm vào người Tiêu Nguyệt thì một dị tượng bỗng dưng xảy ra, cả người Tiêu Nguyệt được một tầng ánh sáng hỗn độn bao quanh. Tầng sáng nhu hòa biết mấy nhưng hỏa cầu của đại mãng xà lại không mấy may gì phá vỡ được.

Tầng sáng hỗn độn như có linh hồn, đem toàn bộ hỏa cầu dội ngược lại phía của đại mãng xà, cùng lúc đó Hỗn Độn Giới Chi ánh sáng lóe lên rồi ảm đạm.

Tiêu Nguyệt cũng từ từ hạ xuống đất hôn mê bất tỉnh, trước khi bất tỉnh nàng biết được, nàng thoát rồi nhưng nghĩ đến dị tượng lúc nãy làm nàng bất an. Thiên Lam!

Tiêu Nguyệt chìm sâu vào trong hôn mê, đại tuyết lang thấy vậy thì lê lét thân hình khổng lồ của mình tới bên cạnh Tiêu Nguyệt. Đại tuyết lang cẩn thận ngoạm lấy Tiêu Nguyệt từng bước từng bước lại cạnh mặt hồ đang phát sáng.

Đại tuyết lang thả Tiêu Nguyệt vào trong nước. Tiêu Nguyệt dần chìm sâu vào trong nước trong khi đại tuyết lang đấu tranh suy nghĩ. Đại tuyết lang há miệng ra, hạt châu từ trong miệng tuyết lang bay ra ngoài rồi chui xuống nước. Cả mặt nước như có linh hồn rẽ nước cho hạt châu thần bí tới chỗ của Tiêu Nguyệt.

Hạt châu dần phóng lớn rồi bao lấy Tiêu Nguyệt, Tiêu Nguyệt lúc này dù đang hôn mê cũng tỉnh dậy.

Nỗi đau thấu xương thấm vào từng bộ phận trên người nàng. Một loại lực lượng thần bí như muốn tàn phá lực phủ ngũ tạng, chặt đứt kinh mạch của nàng. Da thịt bị căng ra tới mức tóe máu, các bó cơ căng ra tới mức đứt phình phụt.

Sự thống khổ không thể nào chịu được làm Tiêu Nguyệt gào lên.

“Aaaaaa~ Đau quá ... áaaaaa~”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ngủ Say

“Gràoooo húuuuuuuuu...”

Đại tuyết lang nhìn thấy Tiêu Nguyệt thống khổ thì hú lên một tiếng vang dội. Nó không biết viên châu thần bí đó lại làm ân nhân của nó đau đớn như vậy. Đại tuyết lang phóng tới chỗ Tiêu Nguyệt, lúc đại tuyết lang chạm vào vầng sáng bao quanh nàng thì chính nó cũng bị bao quanh.

Hạt châu thần bí đem đại tuyết lang hôn mê bao quanh lại, vầng sáng nhu hòa từ từ chữa lấy những vết thương của đại tuyết lang. Vầng sáng bao trùm lấy Tiêu Nguyệt vẫn khuếch đại rồi tra tấn nàng.

Hầu như các khiếu huyệt của Tiêu Nguyệt đã bị lực lượng thần bí công phá qua, đan điền luôn tràn đầy linh lực lúc này của Tiêu Nguyệt đã cạn kiệt. Toàn thân kinh mạch vỡ nát, khiếu huyệt tan tác, cơ nhục nhầy nhụa.

Cả người Tiêu Nguyệt nhìn vào cứ như là một xác chết, huyết nhục mơ hồ nhìn vào làm người ta cảm thấy gê rợn. Có lẽ sau này sẽ thành một phế nhân cũng không chừng.

Vàng sáng một mặt chữa trị cho đại tuyết lang một mặt cứ tiếp tục tàn phá cơ thể Tiêu Nguyệt không biết đến khi nào mới ngừng lại, chỉ biết bên ngoài son động mặt trời lên rồi lại lặn xuống.

Tiêu Nguyệt nhiều lần hôn mê rồi lại tỉnh dậy trong nỗi đau đớn khôn cùng, nàng rất muốn chết được ngay lúc này. Nàng không muốn màng tới trả thù cũng không muốn màng tới sự sống tốt đẹp nàng chỉ muốn chết đi cho rồi.

Nhưng bây giờ đến khi lực để hít thở nàng cũng không có, lồng ngực phập phồng như đang biểu thị nàng còn sống. nàng ước gì nàng có thể gọi cho Thiên Lam một kích kết liễu đi bản thân để không phải chịu sự tra tấn này nữa.

Nàng biết đây là điều không tưởng vì Thiên Lam đã gặp chuyện gì rồi, nàng không cảm giác được sự biến mất của Thiên Lam nhưng cũng không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Nàng bắt lực chịu đựng mọi đau khổ không có lối thoát kia. Qua một thời gian rất lâu - nàng cứ ngỡ là cả ngàn năm, đau đớn rồi cuộc cũng chấm dứt. Một luồng khí ôn hòa đang xoa dịu nỗi đau của nàng, dễ chịu quá, buồn ngủ quá.

Tiêu Nguyệt dần thiếp đi trong cơn đau đớn đang giảm dần, nàng yếu lả giây phút này, cảm giác đau đớn không thể truyền vào đại não nữa nàng có thể yên tâm ngủ.

Trong lúc Tiêu Nguyệt ngủ say thì vàng sáng dần thu nhỏ lại, liên tục chữa trị các vết thương do chính nó gây ra.

Các đường kinh mạch như có lực lượng thần kỳ liền lại một cách nhanh chóng, các chất độc bài tiết ra ngoài tự động bốc hơi, các khiếu huyết dần liền lại các tạng bình thường nhưng nếu để ý kỹ thì độ dẻo dai của nó chỉ bằng một thành lúc đầu mà thôi.

Đan điền của Tiêu Nguyệt dần dần được linh lực lấp đầy, đan điền của dần dần lớn lên, độ co giãn tốt hơn rất nhiều.

Các cơ nhục của Tiêu Nguyệt dần dần được nối liền lại, các vết máu dần dần khô cạn. Vàng sáng càng ngày càng thu nhỏ, cuối cùng chỉ còn đủ để bao bọc Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt lúc này cứ như một linh phẩm được trời đất dưỡng dục, lơ lửng bao giữa hồ nước. Đôi mắt nhắm nghiền lại, khóe môi giương lên một độ cong nhỏ.

- - -

Thiên Lam chìm trong giấc ngủ từ từ tỉnh lại, hắn cố liên lạc với Tiêu Nguyệt nhưng không thể làm được đành hiện ra.

Nhìn thấy Tiêu Nguyệt trôi lơ lửng trên không trung thì Thiên Lam giật mình. Chuyện gì đang xảy ra?

Hắn nhớ rằng sau khi can giúp Tiêu Nguyệt một kích thì hắn đã chìm vào giấc ngủ để khôi phục nguyên khí, vì khi không có chủ nhân hắn phải hao tổn tu vi để duy trì Hỗn Độn Giới Chỉ và lại trước đó, Hỗn Độn Giới Chỉ đã bị tổn thương.

Chỉ cần một kích của Linh Vương thôi cũng làm hắn ngủ say. Thật bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Vàng Sáng Nhỏ - Tiểu Quang.

“Ummm.....”

Toàn thân đều căng cứng, khó chịu quá, Tiêu Nguyệt mở mắt ra nhìn xung quanh, cảnh vật hoàn toàn lạ lẫm. Một luồng sáng chiếu thẳng vào mắt làm nàng chỉ có thể nhắm mắt lại. Rốt cuộc nàng đang ở đâu đây?

“Xin chào... ta có thể gọi ngươi là gì?” – Một giọng nói trẻ con quanh quẩn trong đầu nàng.

“Ta gọi là Tiêu Nguyệt.” – Nàng đáp lại giọng nói ấy, giọng nói làm nàng cảm giác rất là ấm áp.

“Mở mắt ra nhìn ta đi, đã lâu lắm rồi không ai có thể chấp nhận ta cả, chỉ có ngươi thôi, nói chuyện với ta đi.” – Giọng nói ấy mang theo mùi hương

nụ.

Tiểu Nguyệt cố gắng chấp nhận ánh sáng chiếu thẳng vào mình mà mở mắt ra. Xung quanh nàng là một rừng nhiệt đới đúng chuẩn, trước mặt nàng một luồng sáng nhỏ đang lơ lửng qua lại.

Vàng sáng nhỏ thấy nàng mở mắt ra thì dao động liên tục, vàng sáng nhỏ phát ra một luồng khí rất ấm áp. Là vàng sáng này đang nói chuyện với nàng sao?

“Tiểu Nguyệt, tiểu Nguyệt!” – Vàng sáng cứ dao động xung quanh mang theo luồng khí ấm áp làm nàng rất thích. Vươn tay ra ôm ấp lấy luồng sáng đó, thật ấm làm nàng không muốn buông tay.

“Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt ấm quá.” – Giọng nói trẻ con vang lên nghe thật vui tai.

“Vàng sáng nhỏ, là người gọi ta sao?” – Tiểu Nguyệt nghi ngờ nhìn vàng sáng nhỏ đang cố dụi dụi vào người nàng.

“Tiểu Nguyệt, là ta gọi cho người đó, người chơi với ta đi.” – Vàng sáng nhỏ vui vẻ đáp lại Tiểu Nguyệt.

“Nơi này là đâu?” – Tiểu Nguyệt nhìn vàng sáng nhỏ hỏi và nhận lại được một âm thanh reo mừng. – “Là ta tạo ra, ta có thể dựa trên trí tưởng tượng của con người để huyền hoặc ra mọi cảnh vật.”

“Vậy người có thể dựa vào trí tưởng tượng của ta để tạo ra khu vui chơi không?” – Tiểu Nguyệt lại hỏi vàng sáng nhỏ, vàng sáng nhỏ đáp lại. – “Có thể a, ta xem trí nhớ của người một chút.”

Tiểu Nguyệt sững sờ nhìn mọi thứ đang diễn ra, khu rừng nhiệt đới dần hóa thành trung tâm vui chơi của trẻ em. Vàng sáng nhỏ dựa vào trí nhớ của Tiểu Nguyệt mà biết cách chơi những thứ này, hào hứng hỏi Tiểu Nguyệt đi chơi chung với nó.

Sau khi chơi chán rồi, Tiểu Nguyệt và vàng sáng nhỏ lại đến một không gian màu trắng, vàng sáng nhỏ kể chuyện của nó cho Tiểu Nguyệt nghe.

“Tiểu Nguyệt, ta sinh ra ở trong một nơi có rất nhiều ánh sáng đẹp nhưng ta lại không đẹp như tụi nó, tụi nó có nhiều màu rất đẹp nhưng ta chỉ đơn thuần là màu trắng, tụi nó ghét bỏ không chơi với ta. Trong một lần có người đến tìm chúng ta nhưng hắn chỉ mang ta đi, để lại đám bạn của ta ở lại đó. Nơi đó tụi nó được chơi chung với nhau còn ta lại bị nhốt ở một nơi toàn màu đen không ai nói chuyện với ta cả. Ta rất buồn, còn bây giờ ta đã gặp được người, ta rất vui.”

Vàng sáng nhỏ kể chuyện của mình xong lại nhìn Tiểu Nguyệt, nó thấy được trong ánh mắt của Tiểu Nguyệt là sự hoài niệm. Nàng cũng kể cho nó nghe.

“Vàng sáng nhỏ, ta cũng như người, khi bắt đầu nhận thức ta chỉ thấy toàn là động vật xung quanh mình, ta rất sợ, nhưng có một người bạn đã mang ta đi, nuôi dưỡng ta, rồi chính ta lại hại chết người bạn đó, có phải là ta rất xấu hay không?”

Vàng sáng nhỏ nghe thấy âm thanh buồn bã của Tiểu Nguyệt làm nó không thích, nó vội an ủi. “Hay là để vàng sáng nhỏ chơi với tiểu Nguyệt nha. Vàng sáng nhỏ không bỏ rơi Tiểu Nguyệt đâu, Tiểu Nguyệt cũng đừng bỏ vàng sáng nhỏ nha.”

Tiểu Nguyệt nhìn vàng sáng nhỏ, “Ta hứa.”

Vàng sáng nhỏ như nhớ ra cái gì vội nói với Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt người nên tỉnh lại thôi.”

Tiểu Nguyệt nghi ngờ nhìn vàng sáng nhỏ. “Không phải ta đã tỉnh rồi sao?”

Vàng sáng nhỏ nghe vậy lúng túng bay lên bay xuống. “Không đây là thức hải của người, ta vào đây để nói chuyện với người, chứ ta đang ở trong đan điền của người, còn người vẫn còn trôi lơ lửng trên mặt hồ kia.”

Tiểu Nguyệt nhìn vàng sáng nhỏ hỏi. “Vậy làm sao để tỉnh dậy?”

Vàng sáng nhỏ cười khúc khích, “Chỉ cần người muốn người sẽ tỉnh dậy.”

Tiểu Nguyệt nghe vàng sáng nhỏ nói vậy cũng không vội, nàng nhìn vàng sáng nhỏ nhẹ nói, “Từ nay ta sẽ gọi người là Tiểu Quang nhé.”

Vàng sáng nhỏ vui mừng đáp lại. “Ừm, cảm ơn Tiểu Nguyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Tu Luyện Lại Từ Đầu

Tiêu Nguyệt thoát ra khỏi thức hải của bản thân thì nhìn thấy cảnh vật quen thuộc. Phía trước mặt nàng là một chú cún trắng nhỏ và hình ảnh huyền hóa (theo kiểu một dạng năng lượng ngưng tụ thành hình) của Thiên Lam.

Thiên Lam nhìn Tiêu Nguyệt dần hạ xuống thì tâm trạng của hắn cũng bình lặng lại. Lúc này nhìn thấy vàng sáng kịch liệt dao động làm tâm của của Thiên Lam như treo lên trên đầu.

Tiêu Nguyệt hạ xuống thì mới để ý, quần áo của mình đã rách nát hết rồi, nàng đỏ mặt che cả người lại. Thiên Lam thấy vậy cười phì

“Nha đầu, ngươi làm gì có cái gì để mà xem. Có xem thì ta cũng xem đại mỹ nữ ngực cong mông vênh chứ ngươi bé tý thế này,... chắc chắc.”

Tiêu Nguyệt nghe Thiên Lam nói vậy thì hung hăng trừng Thiên Lam một cái, vội tìm một bộ đồ mặc vào nhưng đau đớn thay, bộ quần áo đã quá nhỏ đối với nàng.

Tiêu Nguyệt khóc ròng,... Bị ai quá đi mất!

Nhìn quanh, lúc này nàng chỉ có thể đem da con mãng xà kia may thành một bộ y phục mới mà thôi, thoát khỏi đây rồi mua y phục khác sau vậy.

Nàng lấy một linh bảo hình con dao nhỏ bắt đầu cắt lấy da của đại mãng xà, lột chưa được hết khúc da đuôi đã là một mãng da quá lớn rồi.

Lúc này nàng mới phát hiện tại sao linh lực của mình lại yếu ớt đến như vậy, phát hiện làm cho Tiêu Nguyệt cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....”

Thiên Lam đang nằm bên trong Hỗn Động Giới Chỉ suy nghĩ thì bị tiếng hét thất thanh của Tiêu Nguyệt làm cho nhảy dựng lên vội huyền hóa ra ngoài. Nhìn thấy Tiêu Nguyệt la hét thất thanh thì vội vàng vàng bay tới hỏi han.

“Nha đầu, nha đầu có chuyện gì vậy?”

Tiêu Nguyệt nước mắt lưng tròng nhìn về phía Thiên Lam òa khóc nhưng trong ánh mắt thì lại không hề có hoảng loạn, “Thiên Lam oa oa,... linh lực của ta đâu rồi, sao lại yếu nhớt thế này, rõ ràng ta là Linh sư sao bây giờ linh lực chưa đủ để đạt chuẩn nhị tinh Linh sĩ nữa.”

Thiên Lam cũng đang đau đầu vì chuyện này, lúc hắn tỉnh dậy thì hắn đã phát hiện ra linh lực của Tiêu Nguyệt đã biến mất. Bắt đầu lại lần nữa thì có lẽ hơi kích thích đối với Tiêu Nguyệt nhưng biết làm sao bây giờ?

Thiên Lam nhìn Tiêu Nguyệt đầy đau lòng, hắn cũng không biết làm sao nữa, chỉ có cách tu luyện lại từ đầu mà thôi. Thiên Lam nghĩ vậy rồi khuyên rằng.

“Nha đầu, ngươi bị mất đi linh lực rồi nhưng ta nghĩ tu luyện lại là một chuyện rất dễ dàng với ngươi, trong cái phúc có cái họa.

Kinh mạch ngươi bây giờ đã rộng lớn rất nhiều, các khiếu huyết để ngươi trùng kích cũng rất mỏng, nói tóm lại ngươi chỉ cần cố gắng tu luyện thì việc đột phá không còn là vấn đề nữa.

Nói nôm na là ngươi tu luyện không còn có bình cảnh nữa, một đường tiến thẳng. Đây là phúc, và lại bây giờ cơ thể ngươi đã cường đại lên rất nhiều rồi. Việc hấp thu linh lực tới mức cực hạn sẽ được kéo dài ra, tiến độ tu luyện của ngươi sẽ nhanh chóng hơn lúc trước.”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì đầy yên tâm, nhưng câu nói tiếp theo của Thiên Lam làm Tiêu Nguyệt gần như chết đứng.

“Tiêu Nguyệt nha đầu, ta biết ngươi cũng lâu rồi, khi nào thì ngươi mới chịu thật lòng mà tiếp xúc với ta đây? Bao nhiêu lần ngươi đùa giỡn ta đều thấy, nụ cười hay sự tức giận của ngươi chưa hề đến đáy mắt. Ngươi giả tạo như thế không thấy mệt mỏi ư? Ngươi chỉ là một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi, không cần phải sống giả tạo như vậy đâu.”

Tiêu Nguyệt mím môi rồi lại bật cười, “Tại sao ngươi lại nói vậy? Chẳng phải vui đùa mới là thứ một đứa trẻ cần phải có ư... Ta chỉ đóng cho đúng vai trò của mình thôi.”

Nghe được nụ cười của Tiêu Nguyệt, Thiên Lam nhún chặt đôi mày lại, hắn không thích một nha đầu đầy giả dối như vậy.

“Ta đủ mọi thứ để hiểu ngươi, dù ngươi có sống trầm ổn hay ngỗ nghịch thì ngươi vẫn là giới chủ của ta. Ta sẽ không úy kỵ hay làm hại ngươi, ta chỉ muốn ngươi sống thật với bản thân mình. Sống thật với ta, nha đầu ngươi đừng đem bản thân vào lớp vỏ bọc nữa.”

Tiêu Nguyệt nghe Thiên Lam nói thì hốc mắt đã cay, từ khi trọng sinh đến giờ nàng cảm thấy rất mệt mỏi. Nàng đã mất đi nụ cười thật sự từ ngày Dật mất đi rồi.

Nàng sống lại như một cách làm tròn bổn phận của mình, nàng phải giúp mẫu thân báo thù. Đó coi như là lý do để nàng tồn tại, coi như sống lại để hoàn thành một sứ mệnh nào đó.

Nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một cuộc sống thật sự vui tươi. Nàng gặp được Thiên Lam, có lẽ Thiên Lam làm một người bạn mà nàng phải gắn

bó lâu dài, nàng muốn làm một đứa trẻ vui cười để Thiên Lam có ấn tượng tốt về nàng.

Để Thiên Lam không xa lánh nàng, nàng sợ sự trầm ổn khác thường của nàng làm Thiên Lam xa lánh nàng.

Nàng sống trong nụ cười trong khi lòng nàng luôn cảm thấy đau khổ, nàng vẫn luôn hằn trách bản thân về chuyện của Dật nên một nụ cười thật đối với nàng là sự xa xỉ khó có được.

Nàng cảm thấy mệt mỏi lắm rồi nhưng nàng chưa bao giờ biểu hiện ra. Nay nàng nghe được Thiên Lam nói chuyện thì nàng mới biết, không chỉ nàng đau khổ một mình. Thiên Lam cũng biết, Thiên Lam cũng hiểu cho nàng, Thiên Lam như đang cho nàng một cơ hội sống như chính mình.

Thiên Lam nhìn thấy những giọt nước mắt của Tiêu Nguyệt mà lòng hần cũng day dứt đau, có lẽ hần đã nhận phải một chủ nhân có quá khứ đau buồn rồi. Quá khứ ấy, không biết chừng nào hần mới có thể chạm tới được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ra Khỏi Lạc Nhật Sâm Lâm.

Một tháng sau,...

“Thiên Lam người nói xem chừng nào chúng ta mới ra khỏi Lạc Nhật sâm lâm vậy?”

Tiêu Nguyệt nhìn phía trước chỉ toàn là cây với cây, nàng không biết chừng nào mới có thể ra khỏi Lạc Nhật sâm lâm nữa, nàng muốn nhìn thấy con người một chút.

Tiểu Bạch đang được Tiêu Nguyệt cười cũng găm gừ bày tỏ chủ kiến. (À hem! Ta nên quay lại chuỗi sự kiện tại sao có sự xuất hiện của Tiểu Bạch nhé !)

Tiểu Bạch vốn là đại tuyệt lang đã " dụ dỗ " Tiêu Nguyệt vào trong sơn động đó.

Tiểu Bạch vốn thuộc tộc Bạch Nguyệt Lang, vốn tộc Bạch Nguyệt Lang đều phải có một nhúm lông đen tuyền trên trán hình mặt trăng khuyết nhưng Tiểu Bạch lại không có, trong khi nhúm lông của Tiểu Bạch lại là hình mặt trời, nhật nguyệt luân phiên nhau ngự trị thế giới này.

Tộc Bạch Nguyệt Lang cho rằng sự tồn tại của Tiểu Bạch là điểm nguy hại cho tộc nên Tiểu Bạch bị đuổi ra khỏi tộc.

Trong một lần chạy trốn sự truy sát của Bạch Nguyệt Lang tộc, Tiểu Bạch đã ăn nhầm một viên châu kỳ bí rồi bị truyền tống đến sơn động cạnh giữ ở đó. Tiểu Bạch đã gặp đại mãng xà, vốn thuộc tộc Thanh Huyết Xà, hai đứa sống chung với nhau rất vui vẻ nhưng chừng khoảng ba ngày trước khi Tiêu Nguyệt đến.

Thanh Huyết Xà cứ nổi điên lên tấn công Tiểu Bạch, vì nghĩ đến từng là bạn bè nên Tiểu Bạch không hề chống cự, kết quả là toàn thân thụ thương. Tiểu Bạch mới chạy ra ngoài để tìm kiếm giúp đỡ, nó chỉ muốn ngăn cản Thanh Huyết Xà mà thôi, nhưng khi tìm thấy Tiêu Nguyệt nó lại muốn chống lại Thanh Huyết Xà.

Như có ma thuật thôi miên nó, Tiểu Bạch chỉ muốn Tiêu Nguyệt được bình an, mà thật chất là Tiểu Quang cảm nhận được Tiêu Nguyệt mà thao túng đầu óc của Tiểu Bạch. Tất nhiên việc này thì Tiểu Bạch không hề biết chuyện gì hết.

Khi nhìn thấy Tiêu Nguyệt gần như tử vong thì Tiểu Bạch nhớ tới hạt châu thần bí đó đã chữa thương cho nó trong lúc chạy trốn. Tiểu Bạch dùng bản mạng linh lực bức hạt châu thần bí ra.

Sau đó nó bị hạt châu thần bí làm cho hôn mê, tỉnh dậy thì nhìn thấy hình ảnh huyền hóa của Thiên Lam làm nó sợ hết hồn.

Thiên Lam và nó đã nói chuyện rất nhiều, cuối cùng nó quyết định đi theo Tiêu Nguyệt làm yêu sủng của nàng. Tiêu Nguyệt lúc đó chỉ có thể mơ hồ ký ức ước với Tiểu Bạch mà thôi. Nhưng bây giờ nàng cảm thấy đây là quyết định sáng suốt, có Tiểu Bạch rồi nàng không phải đi bộ a.

Tiêu Nguyệt lấy tay sờ sờ cổ áo nhìn cười ranh mãnh, bộ y phục của Tiêu Nguyệt là một bộ váy ngắn tới đầu gối, ngay tay áo và viền váy có một viền bằng lông màu trắng ôm lấy nhìn rất dễ thương. Tất nhiên vải là da của Thanh Huyết Xà còn lông là của Tiểu Bạch.

Theo Tiêu Nguyệt ước tính thì chắc cũng đã năm năm rồi, Thiên Lam nhìn xem gân cốt của nàng cũng nói nàng đã mười tuổi rồi. Nhưng mọi thứ trong sơn động vẫn không thay đổi, kể cả Thanh Huyết Xà cũng không bị phân hủy bất quá lúc ra ngoài nàng cũng đã đốt xác cho nó rồi. Về với các bụi !

Lại nói tới linh lực của Tiêu Nguyệt, đây quả là một kinh hỷ lớn cho nàng. Tốc độ tu luyện của nàng nhanh gấp mười lần trước đây, cả lại do có căn cơ là

Linh Sư rồi nên Tiêu Nguyệt cho tới khi đạt tới trình độ lúc trước thì việc tu luyện lại nhanh gấp đôi.

Bây giờ nàng đã là cửu cấp Linh sĩ rồi. Nói thì nói, đây là một thành tích đáng nể rồi. Nhiều đứa trẻ tuổi này cũng chỉ là lục cấp Linh sĩ mà thôi, từ mười đến mười lăm tuổi thì tốc độ tu luyện mới được đẩy nhanh. Tuy nói rằng năm tuổi đã có thể đăng ký vào học viện nhưng đây mới là độ tuổi các học viện muốn chiêu sinh.

Những đứa con nít năm tuổi thì biết gì, con nhà có gia thế thì không nỡ để rời xa phụ mẫu mà đi học. Con cái nhà nghèo thì dù có thiên phú cũng chờ chừng mười tuổi mới đăng ký học, vì chỉ có con nhà giàu mới có tùy tùng chăm sóc, còn con nhà nghèo thì phải tự chăm sóc bản thân.

Nhiều lý do dẫn đến, nhiều học viện đã xem mười tuổi là tuổi chiêu sinh đương nhiên.

Đang suy nghĩ vấn đề thì Tiêu Nguyệt nghe giọng nói của Thiên Lam.

‘Nhà đầu phía trước là một ngôi làng, người không nên cười Tiểu Bạch nữa, dễ dọa sợ người dân ở đây.’

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì vui vẻ từ trên lưng Tiểu Bạch nhảy xuống, nàng vội thi triển Lăng Thiên bộ pháp chạy về phía trước, cùng lúc Tiểu Bạch cũng hóa thành một Tiểu Bạch thu nhỏ - e hèm là chú cún nhỏ - nhảy lên vai của Tiêu Nguyệt.

P phía trước quả thật có một thôn nhỏ, Tiêu Nguyệt vui vẻ.

‘Cuối cùng cũng thấy được con người rồi.’

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Kinh Thành Thánh Hỏa (Nam Phụ Lên Sàn)

Tiêu Nguyệt nhìn cổng thôn trước mắt, nàng nhắc chân bước qua. Nhiều lúc cảm thấy vui thật dễ có, không cần giàu sang phú quý gì, chỉ cần được nhìn thấy ai đó là có thể cảm thấy thỏa mãn.

Thiên Lam nhìn thấy Tiêu Nguyệt hơi vui lên một chút làm hắn cũng cảm thấy vui lây. Cảm xúc của giới chủ luôn ảnh hưởng đến giới linh, đây là vì sao Thiên Lam khẳng định được rằng Tiêu Nguyệt đang đối gặt hái. Cảm xúc vui sướng chưa bao giờ lấp đầy tâm trạng hắn.

Tiêu Nguyệt nhìn quanh mọi thứ, người dân ở đây rất thưa thớt, cũng không có cảnh trẻ con chạy loạn chơi với nhau. Mọi thứ có vẻ hơi yên ả so với một thôn xóm trong tưởng tượng của nàng.

Nhưng cũng đúng thôi, thôn này gần Lạc Nhật sâm lâm, sống như thế nào cũng đều phải cẩn thận. Tránh đụng chạm với các Linh giả, tránh linh thú tới gần. Cuộc sống như vậy muốn nhộn nhịp cũng khó.

Tiêu Nguyệt đi vòng quanh thôn nhỏ một lát rồi hỏi đường một lão nhân gia trong thôn. Nàng biết rằng nàng đang ở Hỏa Quốc, Lạc Nhật sâm lâm là biên giới của Hỏa quốc và Thổ quốc.

Tiêu Nguyệt tiếp tục theo hướng của lão nhân gia mà tiến tới kinh thành Hỏa quốc – Thánh Hỏa thành.

Đi tiếp lộ trình một tháng, Tiêu Nguyệt đã đặt chân tới kinh thành Hỏa quốc. Tiêu Nguyệt phát hiện trên đường đến kinh thành náo nhiệt dị thường, dường như có cái gì đang tụ hội lại làm cho Tiêu Nguyệt cảm thấy thêm vài phần hiếu kỳ.

Đi vào một túp lều, Tiêu Nguyệt chọn một góc khuất ngồi xuống, lúc này nàng mới phát hiện có rất nhiều ánh mắt nhìn nàng, trong mắt mỗi người đều mang theo vài phần tò mò thậm chí là khinh thường.

Nhìn lại y phục trên người Tiêu Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, từ khi ra khỏi Lạc Nhật sâm lâm nàng chưa từng đổi y phục. Bộ quần áo lúc này của nàng đầy bụi bẩn và bùn đất.

Đối với việc này, nàng chưa từng nghĩ đến, từ lúc ở trong Lạc Nhật sâm lâm đã vậy, cũng không gặp ai cho nên không quá nghĩ đến. Nhớ lại ánh mắt của những người nhìn thấy nàng đi qua đều như vậy, bây giờ mới biết nguyên do.

Mọi người xem chán rồi, nàng cũng gọi tiểu nhị tới để gọi thức ăn. Tiểu nhị một bộ dáng bất đắc dĩ sợ nàng ăn quịch bày ra tất cả trên mặt.

Nàng lấy từ thắt lưng ra một túi đựng đưa cho tiểu nhị, thái độ của hắn liền thay đổi. Hắn hái đi chuẩn bị thức ăn. Thật là, tiền có thể sai khiến ma quỷ mà, mới đầu là thái độ chán ghét, có tiền rồi thì cung kính vạn phần.

Nhìn một bàn thức ăn được đem ra, Tiêu Nguyệt thả Tiểu Bạch lên bàn, đem những món thịt cá gặt qua một bên chỉ để lại trước mặt com, một món canh, một món mặn và hai món rau.

Tiểu Bạch thấy vậy thì sung sướng ăn sạch, ăn xong còn ợ một cái thật kêu rồi chui lên đùi Tiểu Nguyệt ngủ ngon lành.

Các khách quan khác nhìn vào thì thầm lắc đầu, coi bộ không phải hạn nghèo khó đâu, đem cả bàn thức ăn cho một con chó ăn cơ mà.

Tiểu Nguyệt chậm rãi ăn cơm, không hề để ý tới việc người ta đánh giá mình thế nào. Nàng cảm thấy chỉ cần mình thấy tốt là được rồi.

Ăn xong cơm, Tiểu Nguyệt gọi tiểu nhị tính tiền, thì ra cũng không đắt chỉ có 5 tử tệ, tiểu nhị đã thanh toán bằng hắc tệ của Tiểu Nguyệt rồi. Phần còn lại đương nhiên là hán giữ, Tiểu Nguyệt cũng không nói gì, chậm rãi đi ra ngoài.

Có lẽ nàng nên đi mua vài bộ y phục mới được.

Tiểu Nguyệt không hề biết, phía trên lầu hai của tửu lâu có một cặp mắt luôn quan sát nàng. Chủ nhân của cặp mắt cũng này là một thiếu niên mười tuổi, khuôn mặt thiên thần và cặp mắt phượng. Bất quá về già dặn lại không hợp với độ tuổi hần.

Hắn ngẫm thấy thú vị, một tiểu cô nương không mang theo người hầu hay bất kỳ người bảo vệ nào lại có thể hào phóng đến vậy. Nhìn vào bộ quần áo nàng mặc là một bộ da của mãnh xà đẳng cấp cao, có lẽ là Linh Vương đi.

Mặc kệ người ta nhìn vào thế nào thì nàng cũng không hề có dấu hiệu bối rối hay ngượng ngùng. Nàng bình tĩnh ăn hết bữa cơm của mình, tuy cả người lem luot nhưng lại tỏa ra một loại khí chất cao quý dị thường.

Con mồi này có lẽ đã bị hắn nhắm trúng rồi.

Người hầu phía sau nhìn thấy tiểu thiếu gia mình có hứng thú với một người thì thầm kinh hãi. Kinh thành bao nhiêu tiểu thư từ nhỏ đeo bám cũng không làm hắn liếc nhìn một cái nay cư nhiên lại hứng thú với một dã nha đầu. Thật là!

(Đây là sức hút của nữ chính ạ thưa anh người hầu à....!)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Mua Quần Áo.

Tiểu Nguyệt đi ra khỏi tửu lâu, nhìn trên đường lớn các tiểu thương đang rao hàng cùng với dòng người hối hả, mấy năm nay toàn ở một mình làm nàng trân trọng cảm giác được hòa vào đám đông, cảnh tượng náo nhiệt làm cho nàng cảm thấy hoài niệm.

Đi vào một cửa hàng quần áo, chủ cửa hàng là một trung niên phụ nhân chừng bốn mươi tuổi. Lúc nhìn thấy Tiểu Nguyệt thì nàng hơi khinh thường, ăn mặc dơ bẩn, cơ bản bây giờ có là nông dân thì cũng tươm tất hơn nàng.

Nhìn vào thì biết là người không có tiền, cần gì phải tiếp đón cho mất thời gian. Nhưng dung mạo kia, là một tiểu cô nương khá ái, ả ả một khí thế cao quý, căn bản không phải là người nghèo nên có.

“Tiểu cô nương muốn mua gì?”

Bà chủ nhìn Tiểu Nguyệt mỉm cười nói, bà cảm thấy khá mâu thuẫn khi tiếp vị khách này nhưng cũng niềm nở chào đón. Tiểu Nguyệt thấy vậy cũng mỉm cười đáp lại, giọng nói ngọt ngào làm cho bà chủ xuyết nửa muốn nhào vào ôm chặt lấy nàng.

“Vâng, đại nương, ngài có thể chờ ta xem một tý được không ạ?”

Nói xong nàng nhìn xung quanh tiệm, có rất nhiều người đang chọn y phục ở đó, nàng đi về phía y phục dành cho thiếu nữ, đập vào mắt nàng là một bộ xiêm y đồ rực. Không biết tại sao nàng lại thấy thích nó.

Màu đỏ quyền rũ ấy cứ đâm thẳng vào mắt của nàng. Nàng vô thức đưa tay lên cầm lấy, nhưng bất ngờ rằng nàng chưa kịp chạm tay vào thì một bàn tay khác lại gạt ra.

Nàng nhìn lại thì thấy một thiếu niên cao hơn nàng rất nhiều hần tầm mười lăm mười sáu tuổi, cả người một màu đen huyền từ y phục đến mái tóc dài thả xuống lưng.

“Này, nha đầu người không hợp với màu này đâu, này xem bộ y phục làm bằng lụa trắng này mà xem.”

Thiếu niên nhìn nàng mỉm cười, tay đưa qua bộ xiêm y làm bằng lụa trắng kia. Bất chợt một giọng nói lạnh lạnh phía sau vọng tới.

“Thần ca, người này không đủ tư cách để mặc quần áo huynh chọn đâu.”

Nghe thấy giọng nói đó, Tiêu Nguyệt nâng mắt nhìn lại, cô gái trước mặt ước chừng mười ba mười bốn, đứng trong đám người khá nổi bật. Bộ váy màu đen ôm sát người tôn lên đường cong của thiếu nữ đang trưởng thành. Mái tóc màu hạt dẻ xoắn thành lọn thả xuống hai vai.

Là một tiểu mỹ nữ điển hình bất quá bộ dáng cao ngạo làm người ta nhìn vào là biết bộ đại tiểu thư kiêu căng được nuông chiều từ nhỏ. Nàng ta đưa tay giật lấy bộ xiêm y từ tay của thiếu niên được gọi là Thần ca ca. Rồi quay sang khinh bỉ nói chuyện với Tiêu Nguyệt.

“Người không xứng, đã nha đâu.”

Về mặt vênh vào nhìn về phía Tiêu Nguyệt làm Tiêu Nguyệt cau mày, tuy nàng không thích bộ xiêm y đó nhưng nàng ghét bản mặt vênh vào của nàng ta.

Nàng ngoảnh mặt làm ngơ tay với về phía bộ xiêm y màu đỏ, nàng cầm lấy ngắm nghía.

Thấy Tiêu Nguyệt không để ý nàng ta, nàng ta lại khó chịu la lối.

“Đã nha đâu đúng là đã nha đâu, không biết thưởng thức, chỉ có đã nha đâu mới xứng với màu đỏ lẳng lơ đó mà thôi.”

Tiêu Nguyệt nhìn nàng ta đầy chăm chọc, nàng ta rút họa rồi. Đúng vậy, cạnh bên nàng có một nữ nhân cũng chọn màu đỏ, không cần nhìn cũng cảm giác được nữ nhân này không tầm thường. Bị nói là màu đỏ lẳng lơ nên đang tức giận quay lại.

Ánh mắt nữ nhân đó đầy sát khí, nghe vậy liền bỏ đi. Trước khi đi còn lưu lại một câu: “Tốt nhất đừng để ta nghe lần nữa!” rồi bước đi về phía bà chủ tiệm, bỏ đi.

Thương Tuyết Lăng nghe vậy càng thêm tức, nàng kia đã đi rồi thì chỉ còn Tiêu Nguyệt để nàng ta trút giận.

“Khất cái, người mua nổi bộ quần áo này sao, có cần ta trả tiền giùm người không?”

Tiêu Nguyệt không thèm đáp lại, đi thẳng về phía bà chủ tiệm.

“Đại nương, ngài có thể cung cấp cho ta một chỗ tắm rửa không ạ? Ta sẽ trả thù lao cho ngài.”

Chủ tiệm thấy vậy cũng mỉm cười, nhờ một tiểu cô nương dẫn Tiêu Nguyệt đi tắm rửa. Tiêu Nguyệt khoát lên bộ xiêm y màu đỏ trông không phải là lẳng lơ như Thương Tuyết Lăng nghĩ mà lại toát lên nét ngây thơ và mạnh mẽ.

Tiêu Nguyệt chỉ mới mười tuổi nhưng ngũ quan tinh xảo, mắt phượng mày ngài. Nhìn vào làm người ta không thể dứt ra được, một sự hấp dẫn ngây thơ, một nét thu hút tự nhiên, nét đẹp của Tiêu Nguyệt trấn áp cả Thương Tuyết Lăng làm nàng ta cứng họng.

Lăng Lãnh Thần nhìn Tiêu Nguyệt cũng ngây người, Tiêu Nguyệt nhìn rất quen mắt, hắn đã gặp nàng ở đâu?

Cảm giác quen thuộc tràn ngập nhưng dù hắn vắt kiệt não bộ cũng không thể nhớ được đã gặp nàng ở đâu. Tất nhiên là không thể bởi vì nàng và hắn chưa từng gặp mặt. Chính lúc này, định mệnh của Lăng Lãnh Thần đã rẽ theo một hướng khác, một hướng mà hắn hoàn toàn không ngờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Khách Điểm Duyệt Lại

Trước khi rời khỏi cửa hàng quần áo Tiêu Nguyệt lấy thêm một bộ xiêm y màu đỏ nữa rồi gửi tiền cho bà chủ.

Bước ra khỏi cửa hàng, Tiêu Nguyệt ngoảnh đầu lại nhìn Lăng Lãnh Thần và Thương Tuyết Lăng một cái. Nàng nghĩ rằng có lẽ đây chỉ là một nốt nhạc đệm trong cuộc đời của nàng nhưng Lăng Lãnh Thần lại trở thành một khúc nhạc bắt từ đi vào cuộc đời của nàng, bất quá đó đều là chuyện của sau này.

Tiêu Nguyệt dạo quanh kinh thành Thánh Hỏa một lúc rồi tìm một khách điểm nghỉ lại. Đi nhiều tháng làm nàng cảm thấy thập phần mệt mỏi.

Đi ngang qua khách điểm Duyệt Lại, Tiêu Nguyệt bỗng dừng chân lại. Duyệt Lại! Duyệt Lại! Nghe thật êm tai.

Nhìn khách điểm này cũng hơi cũ kỹ, nhưng có lẽ sẽ được yên tĩnh, cùng lắm là ra tẩu lâu ăn cũng được. Tiêu Nguyệt nghĩ vậy bèn bước chân đi vào, quả thật đại sảnh khách điểm chỉ lác đác vài người. Bất quá như vậy càng tốt.

Nhìn thấy Tiêu Nguyệt bước vào, tiểu nhị hơi bất ngờ. Một tiểu cô nương khả ái, ngũ quan tinh xảo, trang phục cũng là loại vải rất tốt. Rõ ràng là

“Tiểu cô nương, ngươi muốn ở trọ sao?”

Tiêu Nguyệt mỉm cười nhìn nhạ nhìn về phía tiểu nhị. “Vâng, đại ca cho ta một gian phòng thượng hạng.”

Tiểu nhị nghe vậy thì liền dẫn Tiêu Nguyệt lên một gian phòng nằm ở lầu ba. Gian phòng này khá thoáng, tuy bên trong hơi cũ một chút nhưng được cái rất sạch sẽ.

Gian phòng vốn vẹn chỉ có một chiếc giường lớn, một bộ bàn ghế một bàn trang điểm và một cửa sổ hướng ra đường lớn. Nhìn xung quanh làm Tiêu Nguyệt cảm thấy rất hài lòng, tiểu nhị nhìn thấy sắc mặt khách quan tốt nên thở phào nhẹ nhõm.

Khách điểm Duyệt Lai vốn không phải đại phú hộ gì mở mà là khách điểm do người trong thôn hân mở nên không xa hoa gì cho lắm. Đa số khách nhân đến rồi lại lác đầu bỏ đi. Hôm nay, tôi lướt hân đi làm tiểu nhị, hăng hái cả ngày nhưng cũng không có bao nhiêu người ở trọ. Có đến cũng lấy phòng hạ đẳng để ở, đúng hơn họ đều là dân nghèo, nhưng không muốn bị lạnh mà đến thôi.

Khách điểm tuy làm ăn không tốt nhưng vẫn có lời, trưởng thôn khuyến khích mọi người rảnh rỗi thì đến phụ giúp công việc, cả đầu bếp đều là người trong thôn.

Tiêu Nguyệt nhìn tiểu nhị cười hỏi.

“Cho hỏi, gian phòng này một ngày bao nhiêu?”

Tiểu nhị thật thà đáp. “Thưa khách quan, một ngày 10 đồng tệ.”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì hơi sững sốt nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. Một khách điểm ở kinh thành mà một ngày chỉ 10 đồng tệ. Nhưng kinh thành phồn hoa mà có một khách điểm cũ như vậy thì cũng đúng. Làm sao mà cạnh tranh với người ta.

Tiêu Nguyệt lấy ra một kim tệ đưa cho tiểu nhị dặn dò rồi đóng cửa lại. Lúc này nàng thật muốn ngủ một giấc thật lâu.

Nghĩ là làm Tiêu Nguyệt ôm Tiểu Bạch nhào thẳng lên giường đánh một giấc. Đến khi một trộm ầm ĩ lọt vào tai nàng.

Tiêu Nguyệt khó chịu mở mắt, rõ ràng là đang ngủ ngon bị đánh thức làm nàng muốn bốc hỏa. Bất quá đây là khách điểm không phải là nhà nàng thì làm gì có thể yêu cầu người ta im lặng cơ chứ.

Nhìn ra cửa sổ thì ra cũng đã tối rồi, nàng đang tính bước dậy rửa mặt rồi đi ăn cơm thì cửa phòng được mở ra. Một đám người đứng bên ngoài nhìn vào làm nàng khá khó chịu.

Còn bên ngoài là một mảnh sừng sờ, họ đang nhìn thấy gì vậy? Cứ ngỡ là một thiên thần trong lúc ngủ quên bị rơi xuống trần gian. Cô bé mặc một bộ váy đỏ rực, ba ngàn sợi tóc đen tùy ý thả xuống lưng, ngũ quan tinh xảo còn vương vấn lại cảm giác buồn ngủ. Tay cô bé ấy ôm một chú chó nhỏ, nói thế chứ còn to hơn cả mình. (Đỉnh chính là mỗi lần Tiêu Nguyệt buồn ngủ đều bắt Tiểu Bạch biến lớn một tý để ôm ngủ cho ấm ^^ đã vậy còn mềm mềm nữa. Ta tuyên bố Tiểu Bạch thành một cái gối ôm siêu cấp, ...)

Ba màu đỏ trắng đen tuy đối lập nhưng lại tôn lên nét đẹp của nhau, đã vậy Tiêu Nguyệt còn có một dáng khả ái làm bọn người đứng bên ngoài ngơ ngác.

Nhìn thấy những người đi cùng mình thế mà lại si ngốc dòm một con nhóc bé tẹo làm Mộ Dung Tĩnh cảm thấy khó chịu. Rõ ràng họ đều xoay quanh nàng lấy lòng nàng mà giờ dám ngơ ngác nhìn đứa khác làm nàng cảm thấy mình bị đả kích lòng tự trọng. Mộ Dung Tĩnh lên giọng với Tiêu Nguyệt.

“Con nhóc kia, ta muốn bốn gian phòng thượng hạng, ngươi lại chiếm hết một phòng, còn không cút ra ngoài.”

Nói rồi Mộ Dung Tĩnh cầm hai hắc tệ quăng thẳng vào người Tiêu Nguyệt. Điều nàng ta làm đã chọc giận những người đứng cạnh, họ phẫn nộ nhưng lại không làm gì, Mộ Dung Tĩnh là con gái của Mộ Dung gia tộc ở Thiên thành.

Bọn đi theo nàng là theo ý người nhà, muốn họ bợ đỡ đưa Mộ Dung Tĩnh lên cao. Nàng ta cao hứng thì bọn họ sẽ có lợi lớn.

Tiêu Nguyệt nhìn Mộ Dung Tĩnh ném hắc tệ về phía mình. Nàng bình tĩnh nhìn mọi thứ diễn ra mà không hề nói tiếng nào.

Mộ Dung Tĩnh là một nữ hài xinh đẹp nhưng lại tập tành người bôi một đồng phấn lên mặt mình làm nàng ta nhìn không có sức sống. Tiêu Nguyệt cười nhẹ, có ngày da mặt khô ráp rồi mụn nổi đây đừng có trách. (Bất quá cái này không cần Tiêu Nguyệt lo, tu luyện miết da mặt dày và lại da mặt nàng ta vốn dĩ dày thì làm gì có mụn nào mọc nổi, nếu có thì có lẽ là super mụn a~)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thánh Hỏa Học Viện Chiêu Sinh

Mộ Dung Tĩnh thấy Tiêu Nguyệt nhìn mình thân nhiên như vậy làm nàng cảm thấy khó chịu. Đối với nàng đây là cảm giác bị khinh thường, nổi phần uất trào ra, nàng gắt giọng.

“Ngươi không nghe ta nói sao? Đi ra ngoài. Một khách sạn rẻ tiền như vậy cũng dám trái ý ta sao? Có tính ta gọi người kéo sập nơi này không?”

Tiêu Nguyệt vẫn ngồi trên giường nhàn nhạt nhìn Mộ Dung Tĩnh nổi xung thiên, nàng cũng lười nói. Vừa ngáp vừa vòng qua Mộ Dung Tĩnh, vỗ vỗ vai tiểu nhị.

“Đừng lo, nàng ta không dám làm gì đâu, nếu có thể kéo sập thì nàng ta đã kéo từ nãy giờ rồi.”

Nói xong Tiêu Nguyệt đi thẳng ra khỏi phòng để lại Mộ Dung Tĩnh sắc mặt đen thui ở đó. Mộ Dung Tĩnh nàng chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy (Áy áy, chỉ là phốt lò thôi mà, cứ làm quá.)

Mộ Dung Tĩnh nàng là con cưng của Mộ Dung gia quyền lực, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn tiềm lực có tiềm lực, muốn bối cảnh có bối cảnh. Mười ba năm qua chưa từng có ai dám nói nặng nàng, vậy mà chỉ là một nha đầu cũng dám bắt kính với nàng? Nàng sẽ cho nó biết thế nào là nhục nhã.

Bất quá, lúc này đang ở kinh thành không phải Thiên Thành, nàng không thể mạnh động. Dưới chân thiên tử tốt nhất là không nên làm gì hết.

Mộ Dung Tĩnh phản hận thầm nghĩ còn những công tử còn lại thì nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Chúng ta lấy ba gian phòng cũng được, ta và Vương huynh sẽ ở chung.”

Một vị công tử khoác lục bào tiếng lên cười nói, Mộ Dung Tĩnh cũng không thêm nói gì. Nàng ta bèn đi vào gian phòng thượng đẳng xa phòng Tiêu Nguyệt nhất. Đóng sầm cửa lại, bây giờ nàng ta phải hảo hảo tu luyện thật tốt để có thể vào học viện Thánh Hỏa trước đã. Học viện Thánh Hỏa sẽ là một bậc thang để nàng ta bước cao hơn.

- - -

Trước khi xuống đại sảnh, Tiêu Nguyệt bảo Tiểu Bạch thu nhỏ bản thân lại, tránh đụng người ta.

Tiêu Nguyệt đi xuống đại sảnh khách sạn thì cảm thấy khách điểm đông hơn rất nhiều, đa số là các thiếu niên có tùy tùng đi cùng. Ngồi xuống một cái bàn cạnh cửa sổ, rót một ly trà. Nàng nghĩ hoặc gọi một tiểu nhị hỏi hang.

“Đại ca, tại sao khách điểm lại đông thế ạ?”

Tiểu nhị gãi gãi đầu thật thà đáp tới mức nàng suýt làm nàng phun cả trà ra ngoài.

“Khách quan không biết chứ, hằng ngày khách điểm rất ít người vì khách điểm này có thể xem là khách điểm tệ nhất kinh thành nên đâu ai thèm vô. Vì bảy ngày nữa là học viện Thánh Hỏa chiêu sinh nên các khách điểm khác đều chật chỗ hết rồi, chúng ta được hưởng lại số khách thừa ả.”

Nghe tiểu nhị thật thà khai báo làm nàng cảm thấy rất hảo cảm với khách điểm này. Nàng lấy ra một tử tệ đưa cho tiểu nhị.

“Đại ca cho ta một bàn thức ăn gồm mười lăm món mặn, hai món xào, một món canh. Còn bao nhiêu đại ca cứ giữ, không cần thối.”

Lần trước ăn cơm ở một tử lâu chỉ mất 5 tử tệ. Nàng nghĩ một tử tệ là dư rồi, còn bao nhiêu thì cho tiểu nhị đi. Đúng như Tiêu Nguyệt nghĩ, tiểu nhị đã chọn những món đặc nhất cho nàng nhưng khách điểm này rất rẻ, đa số nguyên liệu đều tự trồng tại thôn nên không tốn quá nhiều tiền.

Các món ăn cũng rất rẻ, tổng cộng chỉ có mười kim tệ, aizz phải nói phòng thượng đẳng cũng chỉ có 10 đồng tệ một ngày cơ mà.

Nhìn các món ăn được dọn lên, nàng thả Tiểu Bạch lên bàn, lấy phần của mình qua một bên rồi ăn cơm. Tiểu Bạch thì hí hửng ăn hết mười mấy món mặn.

Ai nhìn vào cũng nhìn thấy một tổ hợp kỳ lạ, một chú cún lông trắng ham ăn và một tiểu cô nương khả ái.

Đang ăn thì Thiên Lam từ Hỗn Độn Giới Chi truyền âm ra.

“Tiêu Nguyệt ăn cơm xong thì đi đến cửa hàng dược liệu đi, ta giúp ngươi học luyện đan.”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì kinh hi, Thiên Lam đã nói với nàng ai có linh lực hệ hỏa thì có thiên phú luyện đan. Nàng đã kêu hần chỉ nàng luyện đan nhưng Thiên Lam chỉ vớt cho nàng những quyền kiến thức luyện đan trụ cột mà thôi.

Tiêu Nguyệt ra sức ăn cơm rồi ôm Tiểu Bạch đi đến cửa hàng dược liệu. Nàng rất mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lại Gặp Thương Tuyết Lăng

Tiêu Nguyệt đi khắp kinh thành thì tìm thấy một cửa hàng dược liệu lớn tên gọi là Đường Phúc dược liệu.

Tiêu Nguyệt bước vào cửa hàng dược liệu, mùi thảo dược xông vào mũi làm nàng cảm thấy rất thích. Từ nhỏ nàng đã thích các mùi thuốc bắc hay các loại cây cỏ. Nay thảo dược ngoài mùi thuốc ra còn có một tầng mỏng linh lực phát tán ra làm nàng cảm thấy rất dễ chịu.

Bên trong cửa hàng cũng rất ngăn nắp, các loại thảo dược được sắp xếp chỉnh tề trên các kệ, một số dược liệu tốt thì đặt hẵng vào bên trong tủ kính.

Một số kệ thì để các loại hộp ngọc phía sau có dán một tờ giấy ghi tên dược liệu và nét vẽ dược liệu đó.

Tiêu Nguyệt đi dạo xung quanh các kệ dược liệu thì bất ngờ đụng một người mà nàng chỉ có thể thầm nói, “Oan gia ngõ hẹp a~”

Chính xác là nàng đụng phải đại tiểu thư Thương Tuyết Lăng, lúc sáng gặp nhau tại cửa hàng quần áo, giờ lại gặp nhau tại cửa hàng dược liệu. Bất quá nàng ta không đi cùng với nam tử hắc bào nữa mà đi cùng với một người trung niên.

Vừa nhìn thấy Tiêu Nguyệt thì Thương Tuyết Lăng đã cố tình dụng trúng để gây sự. Vừa nhìn thấy Tiêu Nguyệt thì nàng lại nhớ tới lúc sáng Lãnh Thần ca giáo huấn cho mình một trận làm nàng rất mất hứng.

Nàng biết Lãnh Thần ca ca là bà con xa nhưng thân thế của ca ấy cũng không phải nhỏ, nếu nàng bám theo được thì sau này tiền đồ sẽ rộng mở. Khó khăn lắm mới được chấp nhận đi dạo chung một lần thì dụng phải Tiêu Nguyệt.

Nàng ta chưa kịp gây ấn tượng tốt thì Lãnh Thần ca ca đã để ý tới một nha đầu khác rồi. Đồ kị làm nàng ta mờ mắt, hình tượng thực nữ nàng ta đều quăng qua một bên làm một tiểu thư đánh đá mất rồi.

Mất cơ hội lần này không biết chừng nào mới có cơ hội khác làm nàng thăm oán Tiêu Nguyệt cả một ngày trời, đồ đặc trong phòng cũng về thăm đất mẹ cả rồi (đập).

Lúc này, phụ mẫu nàng mời đến một tam cấp luyện dược sư dạy nàng. Khó khăn lắm hẳn mới chịu nhận nàng làm đồ đệ, dù là luyện dược sư nhưng lại quá lên mặt làm nàng khó chịu. Lại còn bảo dẫn nàng đi học tập các loại dược liệu nhưng lại bắt nàng trả tiền làm nàng càng thêm khó chịu.

(Tuy nói luyện dược sư giàu nhưng không thể nói là luyện dược sư không keo.)

Thương Tuyết Lăng vừa nhìn thấy Tiêu Nguyệt thì tức giận bùng nổ, quyết tâm gây khó dễ.

“Này ngươi không có mắt à.”

Tiêu Nguyệt nghe thấy Thương Tuyết Lăng mở miệng thì biết chắc là người gây chuyện đến rồi. Trực tiếp phớt lờ đi luôn.

Thương Tuyết Lăng thấy Tiêu Nguyệt không đáp lời mình thì quát lớn lên cho mọi người nghe.

“Đúng là đã nha đầu, cả phép tắc cơ bản là xin lỗi người ta khi dụng trúng cũng không có. Đồ không có giáo dưỡng, song thân ngươi không dạy ngươi à?”

Tiêu Nguyệt vẫn không thèm để ý Thương Tuyết Lăng nhưng nghe được câu cuối của nàng ta thì tức giận dâng trào, Tiểu Bạch là yêu sủng của nàng cũng cảm nhận được, từ trong lòng Tiêu Nguyệt nhảy ra, giờ móng vuốt cào vào mặt Thương Tuyết Lăng.

Tiêu Nguyệt tức giận nhưng vẫn bình tĩnh đứng đó nhìn Tiểu Bạch làm hết thấy rồi nhảy vào lòng mình như chưa có chuyện gì. Tiêu Nguyệt cất lời đe dọa.

“Tốt nhất là cầm cái miệng ngươi lại, nếu không ta sẽ cắt lưỡi ngươi.”

Thương Tuyết Lăng sợ đến mức sững sờ, nàng ta dường như đã quên mất có một Thương gia phía sau để chống đỡ. Mỗi lần khi dễ người khác, nàng ta đều lấy Thương gia ra làm bìa đỡ nhưng giờ thì quên mất rồi,

Thương Tuyết Lăng sững sờ nhìn Tiêu Nguyệt tiếp tục đi dạo trong cửa hàng, những người khác cũng chỉ nhìn mà không nói gì, dù sao thì cũng là vết thương nhỏ không đáng kể. Chỉ cần không chết người là được. Kinh thành không quy định là không được ẩu đả a~

Thương Tuyết Lăng một lúc sau mới hồi phục lại tinh thần, từ phía thất lưng lấy ra một xà tiên. Quất thẳng vào người Tiêu Nguyệt, xà tiên này nòng ta đã truyền linh lực vào, nếu trúng không chết cũng bị thương nặng, dù sao thì Tiêu Nguyệt cũng đang quay lưng lại phía nòng ta.

Tiểu Bạch cảm nhận được nguy hiểm thì gầm một tiếng thật lớn, sóng âm chấn động xà tiên làm xà tiên dội lại. Bất ngờ là các kệ hàng đều không hề lung lay dù chỉ một tí.

Phải biết Tiểu Bạch đã là Linh Vương nhị tinh, tiếng gầm của nó mà không hề làm các kệ thuốc lung lay thì...

“Các ngươi không được đánh nhau trong cửa hàng của ta.”

Một giọng nói uy nghiêm từ trên lầu vọng xuống làm đình tai nhức óc tất cả mọi người, đây là uy áp a~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Mua Được Liệu

Tiêu Nguyệt nghe được giọng nói thì nhếch môi cười. Nàng thừa biết một cửa hàng như thế này nên có người tọa trấn nếu không bị cướp thì sao.

Bất quá phản ứng chậm hơn nàng nghĩ nhiều.

Một trung niên mặc áo bào màu xám từ trên lầu bước xuống, phải nói đây là điển hình của một “mỹ trung tử” a~.

Tuy rằng khoác lên mình một bộ áo bào màu xám che hết cả thân hình nhưng gương mặt của hắn đầy nam tính. Hắn có một gương mặt hình chữ điền, và một cái trán cao kết hợp với cặp mắt nhỏ dài nhìn khá cân đối.

Cả người tràn ngập hơi thở cuồng ngạo, nói chung là một mỹ trung tử a~ Nói chung đa số Linh giả sau quá trình tu luyện đều bài tiết tạp chất, làm cả người đều thay đổi. Lại thêm cảm giác ngạo nghễ đều làm người ta thấy mình bị hấp dẫn.

Thiên Lam từ Hồn Độn Giới Chỉ vọng ra. “Hắn có lẽ là Linh Hoàng ngũ tinh, mới đột phá không lâu đâu. Hắn cũng không có sát khí, bây giờ ngươi còn nhỏ yếu thì cứ cung kính với hắn đi, nhưng không được nịnh nọt, sẽ làm mất mặt ta.”

Tiêu Nguyệt nghe Thiên Lam nói vậy thì nhẹ cười, cho dù cho tiền nàng cũng sẽ không nịnh nọt hắn. Nàng không hèn yếu tới nỗi thấy cường giả là chạy theo ngoắc đuôi. Nàng khinh thường việc đó.

“Mỹ trung tử” đó gọi là Đường Phúc, chủ của cửa hàng này, hắn luôn luôn tu luyện trong cửa hàng, chỉ khi có xung đột hắn mới ra mặt.

Đang tu luyện thì hắn cảm nhận được khí tức của Linh Vương nên chạy xuống xem, bất quá vừa xuống thì khí tức đã biến mất nhưng hắn cũng biết đại khái sự việc.

Một tiểu a đầu mười ba mười bốn tuổi, mặt còn đang chảy máu, tay cầm xà tiên hơi rách nát đang hung hăng trừng mắt với một tiểu cô nương mười tuổi mặc xiêm y màu đỏ ôm một chú chó nhỏ.

Tiểu a đầu chỉ mới là thất cấp Linh sĩ nhưng tiểu cô nương kia thì hắn không nhìn thấu được, có lẽ là linh bảo ẩn dấu khí tức.

Đường Phúc từ trên lầu đi xuống nhìn quanh một vòng, trong cửa hàng không hề có Linh Vương, chỉ có một Đại Linh Sư mà thôi vậy khí tức của Linh Vương từ đâu phát ra.

Hắn bắt khả tư nghị nhìn về phía Tiêu Nguyệt, không lẽ là tiểu cô nương này. Vừa nghĩ hắn liền lắc đầu bắt bỏ ý tưởng trong đầu, không thể nào.

Hắn đi tới chỗ của Tiêu Nguyệt và Thương Tuyết Lăng hắng giọng.

“Các ngươi không được xung đột trong cửa hàng của ta, có gì ra ngoài mà đánh nhau.”

Nói xong hắn liền quay đi, nhưng hắn bắt gặp ánh mắt lười biếng của Tiểu Bạch làm hắn cảm giác rất lạ. Một ý nghĩ sáng lên trong đầu, hắn mỉm cười bước lên lầu, còn thấp giọng dặn dò quân sự điều gì đó.

Tiểu Bạch thấy vậy cũng hiểu rằng Đường Phúc nhìn thấu nó rồi, vẫn lười biếng dụi đầu vào lòng Tiêu Nguyệt.

Quân sự sau khi nghe dặn dò thì cung kính tới cạnh Tiêu Nguyệt hỏi han.

“Khách quan có cần ta giúp gì không?”

Tiêu Nguyệt nhìn thấy Thương Tuyết Lăng thì đã mất đi hứng thú dạo xung quanh, nàng trực tiếp cùng quản sự nói chuyện mua được liệu mà Thiên Lam dặn.

Tổng cộng hơn mười sáu loại dược liệu, mỗi loại một trăm phần. Trong đó có mười loại dược liệu là nhất cấp và sáu dược liệu là nhị cấp.

Dược liệu nhất cấp giá là 50 kim tệ, dược liệu nhị cấp là 1 từ tệ. Tổng cộng nàng mua hết năm từ tệ dược liệu nhất cấp, sáu trăm từ tệ dược liệu nhị cấp, tổng cộng là một ngàn một trăm từ tệ, tương đương mười một hắc tệ.

Có lẽ với nhiều người thì mười một hắc tệ khá lớn vì nếu so sánh thì một thiên kim trong đại gia tộc một tháng chỉ được một trăm hắc tệ.

Đem dược liệu thu vào túi càn khôn, Tiêu Nguyệt bước ra khỏi cửa hàng. Nàng không dám thu dược liệu vào Hồn Độn Giới Chỉ. Hồn Độn Giới Chỉ được xem là một không gian linh bảo cao cấp, đối với một người không có thể lực như nàng một không gian linh bảo cao cấp chỉ mang họa vào thân.

Nhìn túi càn khôn bên hông làm Tiêu Nguyệt khá đáng đo, hắc tệ cũng không phải là quý hiếm nhưng mẫu thân nàng xuất thân nông dân thì tại sao trong túi càn khôn lại có một đồng hắc tệ chất thành một tào núi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trụ Cột Luyện Đan

Sau khi trở về khách điểm Duyệt Lai, Tiêu Nguyệt đi thẳng lên phòng khóa trái cửa. Nàng nhìn Tiểu Bạch trong lòng nhẹ nói.

“Tiểu Bạch, ngươi canh phòng cho ta không cho ai vào.”

Nàng đi vào khách điểm ai cũng thấy nhưng nếu vào phòng không thấy ai thì mọi người sẽ nghĩ ngôi này ọ. Nghĩ gì thì nàng không biết, biết đâu lại tìm nàng gây phiền toái. Tiêu Nguyệt dứt khoát để Tiểu Bạch canh cửa cho nàng.

Sau khi dặn dò xong. Tiêu Nguyệt không chút do dự tiến vào trong Hồn Độn Giới Chỉ, Thiên Lam đứng trước mặt nàng cười.

“Đi theo ta.”

Thiên Lam vừa dẫn Tiêu Nguyệt đi Luyện đan điện vừa nói.

“Bây giờ ta sẽ chỉ ngươi luyện đan, bất quá cần kiểm tra một chút những kiến thức trụ cột của luyện đan. Theo ta nhớ thì ta có đưa cho ngươi một quyển sách dạy các kiến thức cơ bản của luyện đan và bách khoa dược thảo thì phải.”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì gật đầu không đáp, nàng đang chờ những gì Thiên Lam nói tiếp theo.

Thiên Lam thấy vậy lại nói tiếp.

“Trong quyển sách rờn ra hoa lá hệ đó thì luyện đan được tăng bốc lên tận trời, tóm lại luyện đan cơ bản chia làm ba giai đoạn: Tinh lọc, Dung hòa và Thành đan. Trong đó giai đoạn nào cũng rất quan trọng.

Giai đoạn tinh lọc là giai đoạn quyết định dược lực của đan dược, ngươi tinh lọc được bao nhiêu tinh hoa thì dược lực sẽ mạnh mẽ bấy nhiêu.

Dung hòa là giai đoạn quyết định phẩm chất đan dược, nếu ngươi dung hòa không kỹ lưỡng các loại tinh hoa thì sẽ làm đan dược có tác dụng phụ. Tốt nhất là luyện ra thập thành đan dược thì ngươi mới có thể an tâm tránh tác dụng phụ.

Và giai đoạn cuối cùng là thành hình đan dược, đây là giai đoạn quyết định ngươi luyện chế ra đan dược hay linh dịch, cũng là giai đoạn lâu nhất của quá trình luyện đan. Nếu đan dược không có tác dụng phụ thì khi đan dược thành hình sẽ có hoa văn là mười đám mây nhỏ, tượng trưng cho thập thành đan dược.”

Tiêu Nguyệt đều hiểu hết những lời Thiên Lam nói nhưng nàng vẫn chăm chú nghe một lần nữa, dù sao thì cũng phải để Thiên Lam thỏa mãn một phần nào đó việc làm lão sư đi.

Thiên Lam nói đến đây thì cũng đã tới Luyện đan điện, sắc mặt hắn cũng hơi phức tạp như đoán điều gì đó. Tiêu Nguyệt thấy vậy cũng không vội làm phiền.

Thiên Lam nhìn Tiêu Nguyệt rồi lại nhìn cánh cửa của Luyện dược điện. Như hạ quyết tâm, Thiên Lam bay về Tiêu Nguyệt, áp đầu hần vào đầu Tiêu Nguyệt.

Lúc này, Tiêu Nguyệt cảm thấy có một luồng ký ức bay vào đầu mình. Là một nam tử tóc đen mặc lam bào đang luyện dược, từng bước từng bước thật kỹ càng. Nàng biết đây có lẽ là ký ức của Thiên Lam, lặng lẽ tiếp nhận.

Thiên Lam dứt ra khỏi đầu Tiêu Nguyệt lảng lảng đứng nhìn một bên, hần không muốn chia sẻ ký ức về “hần” cho người khác, nhưng biết làm sao được.

Thiên Lam không chịu dạy Tiêu Nguyệt vì trong Toàn thư điện không hề có sách dạy về luyện đan sơ cấp, đa số là luyện đan trung cấp và cao cấp. Hần đã lục tìm hết cả Toàn thư điện cũng không thể tổng kết ra cách luyện đan sơ cấp.

Hần lại không thể luyện mẫu cho Tiêu Nguyệt xem vì hần căn bản không làm được a~ Việc duy nhất là chia sẻ ký ức cho Tiêu Nguyệt nhưng hần không muốn nên việc dạy Tiêu Nguyệt luyện đan hần đã do dự không làm.

Thiên Lam chỉ muốn “hần” là của riêng hần mà thôi, nhưng giới linh phải làm mọi điều cần thiết cho giới chủ, hần không còn lựa chọn a~

Ngồi nhìn Tiêu Nguyệt hấp thụ ký ức của mình Thiên Lam đau lòng không thôi. Tuy là hần chỉ lọc những ký ức luyện đan sơ cấp cho Tiêu Nguyệt nhưng hần cũng đau lòng a~ Các đan phương thì trong toàn thư các nên hần dứt khoát đem quá trình luyện các loại đan dược xóa đi. Hần cũng muốn được ích kỷ.

Tiêu Nguyệt vừa tiếp thu ký ức vừa âm thầm kinh ngạc. Một người như thế nào mà có thể quan sát người khác tới trình độ như vậy? Các mảnh ký ức được sắp xếp lại thành từng giai đoạn luyện đan, làm Tiêu Nguyệt chưa từng luyện đan mà có thể rút ra được kinh nghiệm trong đó.

Tiêu Nguyệt cả kinh nhìn về phía Thiên Lam. Thiên Lam, người đã yêu thương giới chủ trước của mình tới mức nào mà lại quan sát cận kề đến vậy? Không phải người đã từng nói, một giới linh chỉ cần nghe theo lời giới chủ tìm kiếm và quản lý Hỗn Độn Giới Chỉ thôi sao?

Tiêu Nguyệt nhìn Thiên Lam làm hần thấy ngượng ngùng, bây giờ Tiêu Nguyệt còn chưa biết cách che dấu đi suy nghĩ của mình, chỉ cần hần nhìn vào thức hải của nàng là hần biết nàng suy nghĩ cái gì. Hần cảm thấy có lẽ hần đã yêu giới chủ của mình cũng không chừng, theo khái niệm của loài người.

Thực chất, Thiên Lam không yêu “hần” mà chỉ là một loại cảm giác thân thiết gần gũi như người thân mà thôi. “hần” mãi mãi là ánh sáng của Thiên Lam, một vụn vỡ cô độc càng làm Thiên Lam hiểu rõ hơn về điều đó làm Thiên Lam nhắm mắt nhắm mũi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Luyện Đan.

Tiêu Nguyệt nhìn thấy Thiên Lam bối rối thì không khỏi cười hần, nàng đi vào Luyện đan điện. Một trận mùi thuốc truyền ra làm nàng cảm thấy rất thoải mái, Tiêu Nguyệt nhắm mắt lại hít một hơi rồi lộ ra nụ cười nhẹ.

Luyện đan điện có một đại sảnh hình tròn, giữa sảnh là một quầy hình tròn lớn chia làm các ngăn, có lẽ là để phân loại dược liệu. Cạnh đó có một kệ đặt các loại bình ngọc, chính giữa quầy có một đan lô khắc họa Hồng Mông phương ngạo nghễ đứng đó.

Nhìn xung quanh thì có hơn mười mấy gian phòng đang đóng cửa. Tiêu Nguyệt nhẹ bước qua đó thì phát hiện có ba gian phòng có khá ít dược liệu nhưng nàng không biết dược liệu đó là gì các tên cũng khá lạ, còn lại đều chứa các loại thảo dược nồng đậm linh lực.

Nhìn lên ghi chú phía trên làm nàng cảm thấy hết hồn. Thì ra bốn gian phòng kia phân biệt đặt các loại dược liệu là nhất giai, nhất cấp, nhị cấp, tam cấp, tứ cấp, ngũ cấp vân vân.

Hai gian phòng tứ cấp và ngũ cấp chưa đầy áp dược liệu, một loại dược liệu thì có cả ngàn gốc, trong đó lại chia thành gần hai trăm loại.

Đây là một kho tàng lớn a~ Bất quá từ lục cấp trở lên thì không còn nhiều nữa, chỉ có khoảng vài chục loại dược liệu, mỗi loại cũng chỉ có chừng năm mươi gốc. Lên tới thất cấp và bát cấp thì chỉ còn hai mươi mấy loại dược liệu, trong đó mỗi loại chỉ có một đến hai gốc. Thăng tới ngũ cấp thì chỉ có sáu loại dược liệu, mỗi loại chỉ có một gốc. Thật là ít a~

Thiên Lam đứng bên cạnh hưng hăng nện vào đầu Tiêu Nguyệt, “Người nghĩ sao vậy, thất cấp linh lực là cộng cả ngoài đường hay sao mà đòi nhiều, người biết có được nhiều đây linh dược ta phải cực khổ chăm sóc không hả. Mỗi lần thu hoạch là ta lại còm cả lưng đấy.”

(Thiên Lam nói dối trắng trợn a~ Hần toàn ngồi một chỗ sai khiến.)

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì thề lười, ai bảo tứ cấp bà ngũ cấp đây áp được liệu làm chi. Nhưng nàng lại nghe thấy giọng nói buồn buồn của Thiên Lam.

“Sau khi hấn đi thì ta chỉ là một giới linh, các dược liệu quý hiếm đều chết hết, chỉ có thể trồng ra các loại dược liệu bình thường không khác khe điều kiện thôi. Giới linh không thể hấp thu linh lực bên ngoài để chu cấp cho dược điền và linh thú, đều phải nhờ vào giới chủ cả.”

Thiên Lam nói tới đây thì hoảng hốt giải thích.

“Bất quá ngươi không cần lo, nói là giới chủ chủ trì hấp thụ linh lực nhưng không cần quá nhiều đâu, ta chỉ lấy một phần linh lực ngươi hấp thụ mỗi ngày mà thôi, Hỗn Động Giới Chỉ có thể đem linh lực khách đại ra không biết bao nhiêu lần đâu có thể xem là hàng vạn lần a~

Và lại khi có giới chủ thì tự thân Hỗn Động Giới Chỉ cũng có thể thả ra linh lực từ Hồng Mông điện, bất quá ta không biết nguyên do a~. Cả cánh cửa điện đó ta còn chưa được chạm vào, khi mất đi giới chủ Hồng Mông điện sẽ không hoạt động nữa.

Nếu sau này ngươi càng ngày càng cường đại thì ngươi có thể dùng Hỗn Động Giới Chỉ làm thời gian trong đây nhanh hơn bên ngoài gấp trăm lần. Hiện tại thì nó chỉ có gấp hai lần thôi a~ Ngươi còn quá yếu.”

Tiêu Nguyệt nghe Thiên Lam giải thích mà âm thầm giật mình. Thì ra Thiên Lam cực khổ như vậy, sau này nàng phải hảo hảo đối tốt với hấn mới được. Một vạn năm cô đơn còn phải chống chọi với mọi thứ để duy trì Hỗn Động Giới Chỉ.

Tiêu Nguyệt cười với Thiên Lam. “Không sao, tu luyện chậm đi một chút cũng không thành vấn đề, với lại một phần linh lực cũng không là bao a. Chúng ta bỏ qua việc này đi và bắt đầu luyện đan nào.”

Tiêu Nguyệt đi tới dược đình ngoài đại sảnh, từ giờ cứ gọi là Hồng Mông dược đình đi.

Tiêu Nguyệt dựa theo ký ức của Thiên Lam mà không chế hóa linh lực thật tốt vận dụng linh thức đi cảm thụ dược liệu và hóa linh lực, đem năng và đan lô liên kết thành một thể.

Mở nắp dược đình, Tiêu Nguyệt thả dược liệu vào, nàng luyện trước tiên là Tụ linh đan – tụ linh đan giúp cho người sử dụng có thể tụ linh lực nhanh hơn gấp hai lần bình thường, bất quá đó là thập thành đan dược, nếu luyện chế phẩm chất đan dược không tốt thì sẽ bị giảm tốc độ tụ linh lực.

Dược liệu rơi vào trong đình chậm rãi thoát ra tinh hoa, Tiêu Nguyệt không chế linh lực tách tinh hoa ra rồi để qua một bên, sáu loại linh dược lần lượt được tách tinh hoa ra nhưng Tiêu Nguyệt có thể cảm thấy có tinh hoa bị hòa tan vào trong dược lô.

Nàng không chế chưa tốt nhưng Tiêu Nguyệt vẫn tiếp tục tiến hành bước tiếp theo dung hòa các tinh hoa của dược liệu lại rồi đem nó thành hình đan dược.

Nói thì nhanh chứ cũng đã trôi qua nửa canh giờ (1 tiếng), Tiêu Nguyệt thở hắt ra một hơi, tay gõ nhẹ nắp dược đình, đan dược phía trong bay vào bình ngọc. Bất quá nhìn vào làm nàng cảm thấy thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hăng Say Luyện Tập

Theo ký ức của Thiên Lam thì “hấn” lần đầu cũng luyện chế ra dược ba viên đan dược còn nàng thì chỉ có một viên. Aizz, thật là thất bại.

Thiên Lam cầm bình ngọc lên thì hai mắt tròn to, trời ạ là thập thành đan dược, lần đầu luyện chế dược thập thành đan dược. Ngươi là yêu quái phương nào a, “hấn” được xem là thiên tài dược sư vạn năm khó gặp mà lần đầu cũng chỉ là thất thành đan dược, còn ngươi là thập thành a.

Thiên Lam vẫn vô cảm cầm bình ngọc cất đi, tiếp tục đem một phần dược liệu khác bỏ vào ngăn đựng dược liệu gần nhất cho Tiêu Nguyệt, tiếp tục đứng một bên nhìn nàng luyện đan.

Lần này vì uất ức mình không bằng “hấn” của Thiên Lam nên Tiêu Nguyệt quyết tâm cố gắng trong giai đoạn tĩnh lọc, nàng cặn kẽ tĩnh lọc các loại dược liệu rồi dung hòa nó lại tạo thành đan dược.

Lần này cũng không khác gì lần đầu vẫn là một viên đan dược, tất nhiên là thập thành đan.

Tiêu Nguyệt không cam tâm lại thử lại, dù sao nàng cũng mua 100 phần dược liệu.

Lần thứ ba, một viên thập thành đan dược,... vẫn chưa được.

Lần thứ tư, một viên thập thành đan được,... vẫn chưa được.

Lần thứ năm, hai viên cửu thành đan được,... vẫn chưa được.

Lần thứ sáu, hai viên cửu thành đan được,... vẫn chưa được.

Lần thứ sáu, hai viên cửu thành đan được,... vẫn chưa được.

...

Lần thứ chín tám, hai viên thập thành đan được,... tại sao vẫn chỉ có hai viên.

Lần thứ chín chín, ba viên cửu thành đan được,... cuối cùng cũng được ba viên rồi.

Tiêu Nguyệt mệt thở không ra hơi, cố chấp luyện đan tới bây giờ làm nàng cảm thấy rất mệt. Linh lực cũng dần cạn kiệt, bụng cũng nổi trống mấy ngày rồi mà nàng không thêm đé ý, cứ hết linh lực lại hấp thu rồi luyện đan. Minh đồng da sắt cũng không thể chịu nổi a~.

Nhìn phần dược liệu cuối cùng Tiêu Nguyệt vốn tính đi ăn trước rồi luyện tập tiếp, dù sao cũng còn 100 phần dược liệu để luyện để luyện chế Hồi linh đan a~ Nhưng thôi, Tiêu Nguyệt cắn răng luyện phần dược liệu cuối cùng.

Kết quả bất ngờ là, Tiêu Nguyệt luyện ra được ba viên đan dược thập thành. Đến Thiên Lam cũng âm thầm kinh hãi, chỉ mới có hơn năm ngày thôi mà Tiêu Nguyệt có thể thành thực tới mức này.

“Không lẽ là “hắn” đã tìm đến cho ta một giới chủ thần kỳ hơn cả hắn hay sao?” – Thiên Lam vừa lẩm nhẩm vừa nhìn Tiêu Nguyệt đang vui mừng phía bên kia.

Tiêu Nguyệt vẫn chưa biết rằng, đan dược hắn luyện ra lần đầu chỉ có thất thành thôi. Cố gắng đuổi theo bóng dáng của “hắn” trong lòng Thiên Lam, cho Thiên Lam một giới chủ hoàn hảo.

Thiên Lam nhìn Tiêu Nguyệt cao hứng xong thì nhắc nhở nàng.

“Theo thời gian bên ngoài thì ngoại đã ở trong này ba ngày rồi đó, đi ra đi tránh bị nghi ngờ. Và lại nên chăm sóc bao tử của ngoại một tý.”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì gật đầu thoát ra khỏi Hỗn Động Giới Chủ, nàng cần phải nhanh chóng lót dạ thôi, nếu không... chắc chết.

Vừa ra ngoài thì Tiêu Nguyệt nhìn thấy Tiểu Bạch đang lăm bộ dáng đang thương nhìn mình, thì ra là nó đói rồi. Ôm Tiểu Bạch vào lòng Tiêu Nguyệt đau lòng không thôi, ta cũng đói mà sao ngoại cứ cạp cạp tay ta thế?

(Ai hiểu khúc này,... ta đang viết là Cái nó thành Luôn rồi hô hô, tự đau lòng thôi! ~Ta nói mà bản thân còn không hiểu nữa cơ mà)

Đi xuống đại sảnh, như hôm trước, đại sảnh khá đông, nàng tìm một bàn trống ngồi xuống gọi món ăn, đương nhiên là hôm nay nàng gọi tới 20 món mặn, phải bồi thường cho Tiểu Bạch thôi chứ biết sao giờ.

Tiểu Bạch thấy thức ăn là hai mắt sáng lên, ngoan ngoãn ngoe nguẩy đuôi nhảy lên bàn bắt đầu chén sạch. Nhìn dáng vẻ ham ăn của Tiểu Bạch, Tiêu Nguyệt phì cười, đúng là cún tham ăn.

Tiểu Bạch mà biết Tiêu Nguyệt nghĩ gì thì chắc nó sẽ không thêm ăn nữa đâu, nó đường đường là một con sói a, tại sao lại thành một con cún rồi.

Tiêu Nguyệt ngồi ăn hết phần của mình, oa sao hôm nay đồ ăn ngon thế nhỉ? Ăn liền ba bát cơm, Tiêu Nguyệt cảm thấy mình không thể thêm được nữa thì mới bỏ đĩa xuống.

Vỗ vỗ bụng, nàng lại tiếp tục đi dạo kinh thành, trong mấy ngày này nàng phải thả lỏng thôi, nếu cứ tu luyện và luyện đan hoài sẽ làm nàng buồn chán chết. Nhắc tới tu luyện thì bây giờ nàng đã hồi phục lại trình độ của năm năm trước rồi, một ngũ tinh Linh Sư. Bất quá vẫn còn không bằng ai. Ít nhất là so với cô nàng tính gây sự với nàng lần trước – Mộ Dung Tĩnh – Linh sư bát cấp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bán Đan Dược

Đi dạo một hồi cũng nhàm chán, Tiêu Nguyệt dựa vào một bức tường suy nghĩ, có lẽ nàng nên mang số đan dược kia đi bán a. Lúc đó có nhiều nhiều

tiền, nàng sẽ trở thành tiểu địa chủ, tối ngủ với một đồng hắc tệ. Bất quá nàng cũng không biết giá cả của đan dược là bao nhiêu a~

Nghĩ tới giấc mơ ôm hắc tệ ngủ nàng liền cảm thấy vui sướng, tuy có một núi nhỏ hắc tệ trong túi càn khôn nhưng nàng không thích a~ Đó không phải là của nàng làm ra, quyết tâm tiêu xài hết đồng hắc tệ đó và ôm một núi hắc tệ do mình làm ra ngủ, Tiêu Nguyệt phấn khởi đi tìm nơi bán đan dược.

Tiêu Nguyệt đi tới một đan dược phường thuộc chi nhánh của hội đấu giá Vạn Trọng, đan dược phường này khá nổi tiếng, cơ hồ ai cũng biết đến nó, dù sao Linh giả cần dùng đan dược rất nhiều.

Đứng trước dược phường, Tiêu Nguyệt thầm cảm thán, chỉ có cánh cửa thôi đã cao bằng một tầng nhà của người ta rồi a, thật hoành tráng. Đứng hai bên cánh cửa là hai hán tử to lớn, xem chừng cũng là Linh sư, Linh sư tuy nói mạnh không mạnh, nhưng yếu thì lại càng không yếu, vậy mà chỉ làm gác cổng. Thật xa xỉ !

Đan dược phường khác với dược thảo phường, đan dược phường bên trong rất xa hoa, nền là đá hoa cương mát lạnh, các kệ đan dược đều được làm bằng thủy tinh, ánh sáng từ các cửa sổ chiếu vào nhìn càng thêm lung linh.

Đủ loại các bình ngọc từ thấp đến cao chứa đan dược đặt trên kệ. Thấy vậy Tiêu Nguyệt cũng nghĩ rằng mình nên mua các loại bình ngọc cấp thấp để đựng đan dược. Nhìn vào bình ngọc ở đây thì sẽ thấy sự khác biệt rõ rệt với bình ngọc trong luyện đan điện, phải nói một trời một vực.

Lúc này trong đan dược phường cũng có khá nhiều người đan chọn mua đan dược, đại đa số là tiếng các tiểu nhị giảng giải tác dụng của đan dược và tiếng hỏi han tác dụng phụ.

Trong đan dược phường nhộn nhịp hơn trong dược liệu phường, vì đại đa số người vào dược liệu phường đều là luyện đan sư, họ rất ít khi nói chuyện. Thậm chí có vài người quái đản không thích ai bắt chuyện.

Tiêu Nguyệt nhắc chân đi vào đan dược phường, chưa kịp mở miệng nói gì thì đã có một tiểu vị tới niềm nở chào hỏi.

‘Xin hỏi cô nương muốn mua gì?’

Tiêu Nguyệt nhìn thấy tiểu nhị niềm nở chào hỏi, thái độ không khinh thường cũng không nịnh nọt thì âm thầm gật đầu. Đây mới là nhân viên đúng chuẩn a~

Tiêu Nguyệt sau khi đánh giá tiểu nhị này thì nàng càng thêm hào cảm với hắn, nàng đi thẳng vào vấn đề.

‘Tiểu ca, ta muốn bán đan dược.’

Tiểu nhị nghe vậy thì kinh ngạc không thôi, cô nương này nhìn qua cũng chỉ chừng mười tuổi thì tại sao lại bán đan dược ? Luyện dược sư ? Không thể nào, còn bé tí thế, nếu là luyện dược sư thì hắn cũng biết a~ Hay là trộm ở nhà đi bán ? Nói đùa !

(Vâng, tuy chị là luyện dược sư nhưng anh thì không phải a, nếu anh làm dược thì em cho anh làm nam 9 luôn [cười ngả ngira])

Nhìn thấy thần sắc do dự của tiểu nhị thì Tiêu Nguyệt không khỏi cười, đúng a, cái mặt nàng đi bán đan dược thì ai tin, nhẹ lấy ra một bình ngọc chứa một viên Tụ linh đan cửu phẩm nhẹ lắc lắc.

Tiểu nhị thấy vậy thì hiểu ý đi mời giám định sư đến rồi mời Tiêu Nguyệt vào một phòng nghỉ. Dù bán ít hay nhiều đan dược thì đều phải vào trong một căn phòng kín, để đảm bảo giá cả được giữ kín và nhiều luyện dược sư không muốn mọi người biết mình.

Tiêu Nguyệt đi vào phòng nghỉ thì thầm gật đầu, bên trong không quá xa hoa nhưng rất đẹp mắt. Một bộ ghế dựa có trải thảm lông trước đó là một cái bàn làm bằng một loại đá màu tím mà nàng không biết, các loại bình trang trí và đèn hoa bên trong làm căn phòng càng thêm hài hòa.

Tiêu Nguyệt ngồi xuống ghế dựa, tay cù lên cổ của Tiểu Bạch, anh chàng cảm thấy rất là hưởng thụ, ánh mắt lim dim mơ màng ghé vào người Tiêu Nguyệt.

Chưa đầy một khắc sau thì tiểu nhị dẫn vào một trung niên nhân mặc áo bào xám, Tiêu Nguyệt nhìn đầy thắc mắc, không lẽ mấy người trung niên này có "mốt" là xài đồ màu xám à, mấy bữa trước cũng là màu xám, bên ngoài cũng thấy rất nhiều người mặc áo xám a.

‘Xin hỏi cô nương muốn bán đan dược gì?’

Tiêu Nguyệt chưa kịp đánh giá xong thì đã thấy người trung niên mở miệng hỏi.

Tiêu Nguyệt cầm lọ đan dược lên nói với người trung niên đó, ‘Tụ linh đan, bất quá ngài có thể bán cho ta một số lọ đựng đan dược cấp thấp không?’

Trung niên này là giám sự của đan dược phường, nhìn thấy lọ ngọc Tiêu Nguyệt cầm trên tay là một bình ngọc đựng đan dược cao cấp thì vội nhảy dựng, nhưng khi nghe là tụ linh đan thì khôi phục bình thường.

Nghe Tiêu Nguyệt nói rằng cần lọ đựng đan dược thì thầm hiểu, có lẽ còn một số đan dược nữa vội phân phó tiểu nhị lấy mười bình ngọc cấp thấp tới.

Tiêu Nguyệt thu bình ngọc vào túi càn khôn, bỏ tụ khí đan cửu phẩm vào trong.

Tổng cộng nàng luyện được một trăm sáu mươi tám viên cửu thành đan dược và một trăm lẻ sáu viên thập thành đan dược. Một bình ngọc chỉ có thể bỏ vừa mười viên mà thôi, còn thiếu bảy cái bình nữa.

Sau khi bỏ đan dược vào các bình ngọc thì Tiêu Nguyệt lấy các bình ngọc ra cho quản sự xem

Giám sự thấy vậy thì cả kinh, thật nhiều đan dược, dù tụ linh đan chỉ là đan dược nhất cấp nhưng nhiều như vậy cũng là một mảnh sinh ý không hề tồi.

Khi chân chính nhìn đan dược bên trong thì giám sự mới thật sự kinh hỷ, là cửu thành đan dược. Dù đây là đan dược nhất cấp thì cũng có thể bán ngang ngửa với đan dược nhị cấp a~

Tác dụng phụ càng ít thì người ta càng muốn, chỉ cần đem ra thì sẽ có khối người muốn mua, lại nhìn tất cả các bình ngọc đều là cửu thành đan dược thì giám sự kích động không thôi.

Tiêu Nguyệt thấy giám sự hài lòng thì tiếp tục quăng thêm một quả bom.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Ta Thành Tiểu Phú Hào Rồi.

‘Ta còn hơn sáu mươi viên nữa, phiền quản sự cho ta mượn một số bình ngọc nữa, ta muốn làm sinh ý lâu dài với ngài, nếu ta cảm thấy được.’

Đúng vậy, đan dược nàng dùng để nâng cao tay nghề luyện đan biết đi đâu giải quyết đây, đương nhiên là đem bán rồi. Giấc mơ một núi hắc tệ của nàng chắc cũng sắp tới rồi. Bất quá phải kêu họ không tiết lộ mới được, tài năng không nên bộc lộ quá nhiều nếu chưa có thực lực. Điều này nàng hiểu.

Giám sự quả thật là rất cao hứng a~ làm ở đan dược phường được chia theo phần trăm lợi nhuận, bán được càng nhiều thì tiền họ kiếm được càng nhiều. Giám sự lại phân phó tiểu nhị lấy tới thêm mười bình ngọc nữa.

Tiêu Nguyệt lấy những viên cửu phẩm đan dược bỏ vào các bình ngọc, sẵn tiện còn sáu viên thập thành đan dược nữa nàng bỏ vào bình rồi đem ra luôn.

Giám sự nhìn thấy thập thành đan dược thì càng cao hứng nữa, hôm nay hẳn đi từ kinh hỷ này sang kinh hỷ khác rồi, vốn dĩ nghe nói tiếp một cô nương thì hẳn nghĩ rằng sẽ không có lợi gì nhiều nhưng vì công việc vẫn luôn giữ đúng mực tác phong của mình.

Giám sự lấy ra một bàn tính. Bàn tay thoăn thoắt trên bàn tính vừa làm vừa nói với Tiêu Nguyệt.

‘Nhất phẩm đang được sáu hắc tệ một viên nhưng vì là cửu thành đan dược nên tính với giá của nhị phẩm đan dược là mười hắc tệ một viên, thập thành đan dược là mười bốn hắc tệ một viên. Cửu phẩm đan dược có một trăm sáu tám viên, quy ra là một ngàn sáu trăm tám mươi hắc tệ, thập thành đan dược là sáu viên, quy ra là tám tư hắc tệ. Tổng cộng là một ngàn bảy trăm sáu tư hắc tệ.

Theo niệm yết thì khi bán đan dược trên một trăm viên sẽ được cộng thêm nửa thành giá cả, hơn hai trăm viên sẽ được cộng thêm một thành giá cả. Vì là cửu thành và thập thành đan dược nên chúng ta xem như là hơn hai trăm viên, cộng thêm một thành giá cả. Chung quy tất cả là một ngàn chín trăm bốn mươi hắc tệ. Còn các loại bình ngọc lúc này thì xem như chúng ta không lấy tiền.

Nhưng nếu muốn mua thêm thì phải trả phí, một bình ngọc cấp thấp là 50 tử tệ, bình ngọc trung cấp thì là 1 hắc tệ, bình ngọc cao cấp là 5 hắc tệ. Xin hỏi cô nương có hài lòng với giá cả này không?’

(Tính toán chi ly quá, làm óc tác giả quá tải, trong truyện thì giám sự cầm bàn tính, ngoài đây thì tác giả cầm máy tính a~ Đau khổ ghê !!!)

Tiêu Nguyệt nghe nói thì mắt tròn mắt dẹt, tiền vốn chưa tới sáu bảy hắc tệ mà khi bán ra là một ngàn chín trăm bốn mươi hắc tệ. Đây là lợi nhuận kiểu gì vậy, hèn gì luyện dược sư giàu đến thế. Đây là kinh doanh một vốn trăm lời mà.

Thiên Lam ở nằm trong thâm mắng Tiêu Nguyệt, luyện dược sư cũng có người luyện thất bại chứ có phải ai cũng thành công đâu, nha đầu chết tiệt. Thiên Lam thuận thực mắng Tiêu Nguyệt vô sỉ, hẳn đã làm chuyện này không biết bao nhiêu lần.

Tiêu Nguyệt nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại là sự nghiêm túc.

‘Ta biết rồi, với lại ta muốn làm ăn lâu dài với ngài, nên ta không muốn việc ta bán đan dược bị lộ ra ngoài. Ngài cảm thấy mình làm được không?’

Giám sự nhìn Tiêu Nguyệt nghiêm túc thì cười cười, hẳn thừa biết việc này, có thể là tiểu cô nương này trộm dược liệu sư phụ đem bán nên không muốn để ai biết. Sư phụ của tiểu cô nương này cũng không tầm thường, ở đây toàn là cửu thành, thập thành đan dược thì biết. Và lại nếu nhận tiểu cô nương này thì tiểu cô nương này cũng không phải người yếu mềm gì cả.

Đây cũng là một khả năng, nhưng khả năng thứ hai sẽ làm cho bọn họ có lợi nhuận hơn nhiều, đó là đan dược này do tiểu cô nương này luyện chế, tuy tuổi còn nhỏ nhưng vẫn có một số dược sư thế gia đem con cháu mình dạy từ nhỏ thì sao.

Nói chung có quá nhiều lý do mà giám sự không đoán được, bất quá chỉ cần im lặng thì lợi lớn sẽ tới tay, người làm ăn cần uy tín hơn hết.

Giám sự gật đầu đáp ứng, Tiêu Nguyệt thấy vậy thì yên tâm.

‘Ngài có thể lấy cho ta mười bình ngọc trung cấp và sáu mươi bình ngọc cấp thấp, là vừa hết số lẻ, chỉ cần đưa cho ta một ngàn sáu trăm hắc tệ là được.’

Giám sự mỉm cười gật đầu.

‘A Quý người đi lấy mười bình ngọc trung cấp và sáu mươi bình ngọc cấp thấp, rồi đến phòng thu chỉ lấy một ngàn chín trăm hắc tệ tới đây.’

Chưa tới nửa khắc sau thì có một tiểu nhị đem một xe đẩy nhỏ chứa đầy bình ngọc tới, hất để trước mặt Tiêu Nguyệt và lấy từ trong túi ra một tấm thẻ màu đen.

‘Thưa khách quan, đây là bình ngọc và hắc tạp chứa một ngàn chín trăm hắc tệ.’

Tiêu Nguyệt nhận lấy hắc tạp rồi đi ra ngoài, lúc bước ra ngoài nàng cũng không hề biểu hiện là nàng đang buồn bã hay là mừng rỡ, khi ra cũng như khi vào.

Bước ra khỏi đan dược phường, Tiêu Nguyệt cảm thấy hôm nay sao trời lại xanh hơn và trong hơn mọi khi nhỉ? Tiêu Nguyệt khẽ thì thào.

‘Thiên Lam này, đây là số tiền đầu tiên ta kiếm ra, ta trở thành tiểu phú hào rồi.’

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lại Đến Dược Liệu Phường.

Thiên Lam nghe vậy thì cười khẽ. ‘Ừ, tiểu phú hào đi dược liệu phường thôi, người còn 4 ngày nữa, dù không muốn tập luyện nhiều nhưng nên đi mua một chút dược liệu, sẵn nhìn xem có dược liệu nào quý hiếm thì ta sẽ đem đến Thần mộc điện trồng giúp người.’

Ra khỏi đan dược phường Tiêu Nguyệt lại đi dược liệu phường, lần này thì có chút khác biệt với lần trước là lần này có tiểu nhị ra tiếp đón nàng nồng nhiệt.

Tiêu Nguyệt theo lời Thiên Lam dặn lần này mua thêm một số dược liệu của đan dược nhị cấp - một trăm phần Tội thể đan. Lại mua thêm mỗi cái một trăm phần nhất cấp đan dược như : Giải độc đan, Ấn tức đan.

Bất quá giải độc đan và ấn tức đan có thể xem là đan dược không phẩm cấp, vì nhị cấp, tam cấp, tứ cấp đều có đan phương của nó. Tùy viên giải độc đan phẩm cấp thế nào mà dược hiệu sẽ thế đó. Cả ấn tức đan cũng vậy, thay vì nói là không phẩm cấp thì đổi thành đan dược đa phẩm cấp a.

(Xin giải thích thêm về đan phương cho mọi người).

Không phải dược liệu nhất cấp là dùng để luyện chế nhất cấp đan dược mà tùy đan phương a, ví dụ đan phương đó cần năm loại dược liệu nhất cấp và hai dược liệu nhị cấp nhưng nó vẫn luyện ra đan dược nhị cấp, nhưng có đan phương cần hai dược liệu nhất cấp và sáu dược liệu nhị cấp mà nó cũng chỉ luyện ra dược đan dược nhất cấp.

Vẫn có nhưng đan phương chỉ dùng dược liệu nhị cấp nhưng lại luyện ra đan dược tứ cấp. Đương nhiên những đan phương này rất ư là quý hiếm.

Bất quá đừng ai nghĩ rằng dược liệu rẻ nhé~ Nếu lên đến tứ cấp, ngũ cấp dược liệu thì dược liệu đó giá thành sẽ lên đến " bốn con số hắc tệ a~ ".

Và lại trong đan phương không có việc chỉ dùng một gốc dược liệu cho mỗi loại dược liệu, mà có thể là hai ba gốc, tất cả tùy vào thành phần dược lực của đan dược mà thôi.

Ày, viết truyện xuyên không nên ta giải thích tóm gọn để hiểu thôi, chứ nếu đây là tiên hiệp thì ta sẽ đem tất cả sở học về đan dược tổng kết được từ các truyện viết ra ba bốn trang word hoặc hơn cho các nàng a~ >.< [ta cuồng]

Hơi quá kích các nàng thông cảm. Nói tới đây chắc các bạn đã hiểu rồi chứ? Nếu ai có thắc mắc gì thì cứ nói, mình sẽ giải thích cặn kẽ, từ nội dung tới

hệ thống tu luyện, đan dược, mình không phải viết qua loa cho qua truyện, để tăng bốc nhân vật à.

Bất quá, nói giải thích về nội dung. Nhưng những bí ẩn của truyện hay tiết lộ trước nội dung ta sẽ không làm à~ Vì như vậy đâu còn hứng thú gì nữa.)

Lần này nàng dùng hết ba mươi hắc tệ, đem dược liệu thu vào túi càn khôn, Tiêu Nguyệt quay về khách điểm.

Nàng cần ngủ một giấc à~ Máy nay bị thiếu ngủ trầm trọng, da sẽ bị nhăn nheo đấy. Tiêu Nguyệt đi vào phòng ngủ nhưng nàng không để ý có một ánh mắt luôn theo dõi nàng kể từ khi nàng bước vào khách điểm

Ánh mắt mang nồng đậm oán hận, mỗi hận nhỏ của nàng gieo vào lòng người đó sau vài ngày bói móc đã to ra to ra, tới mức động sát khí mất rồi.

Thiên Lam đương nhiên là cảm nhận được ánh mắt của Mộ Dung Tĩnh, hần nghĩ là hần nên nhắc nhở Tiêu Nguyệt một chút nhưng nhìn thấy Tiêu Nguyệt đang gấp dài gấp ngắn thì thôi đi. Dù sao cũng nên để Tiêu Nguyệt ngủ một tý.

Thiên Lam nào có biết, vì hần không nhắc nhở Tiêu Nguyệt mà mèm tý đẩy nàng vào chỗ nguy hiểm.

Tiêu Nguyệt đi thẳng vào phòng khóa trái cửa ngủ một giấc, những nguy cơ đang rình rập nàng không hề biết.

“Tiểu Bạch, ngươi to ra một chút đi.”

Tiểu Bạch ngoan ngoãn biến mình to ra cho Tiêu Nguyệt ôm, nó cũng rất thích được chủ nhân ôm ngủ nha, vì thế Tiểu Bạch nhe hàm răng ra cười nhìn trong rất tức cười.

Tiêu Nguyệt phì cười ôm lấy Tiểu Bạch nằm lên giường ngủ. Đêm nay sẽ là một đêm dài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ta Biết Đây Không Phải Sự Thật!!!

“Reng reng! Reng reng!”

Tiếng đồng hồ báo thức reo lên inh ỏi làm Tiêu Nguyệt cảm thấy phiền muộn, mấy ngày nay phải luyện tập luyện đan làm nàng mất ngủ à~ Nàng thật muốn ngủ một giấc thật thoải mái.

Thói quen của nàng là mò tay lên đồng hồ báo thức, đập xuống một cái thật mạnh, quả nhiên tiếng đồng hồ báo thức đã tắt, trả lại cho nàng không gian yên tĩnh.

Ôm lấy mền nàng tiếp tục ngủ nhưng chưa đầy 10s, Tiêu Nguyệt bật người tỉnh dậy.

“Đây là đâu?”

Nàng nhớ rằng nàng đã chết và xuyên qua một thời không khác rồi cơ mà. Nhìn xung quanh thì đây là phòng nàng, căn phòng tràn đầy màu lam mà nàng yêu thích.

Tiêu Nguyệt nghi hoặc bước xuống giường, chạm chân vào đôi dép hình mèo con màu lam, nàng nhớ đây là quà sinh nhật của Dật ca tặng cho nàng, nàng rất quý nó, ngày ngày đều mang.

Tiêu Nguyệt tỉnh mở cửa ra thì bên ngoài đã có người mở ra, nhìn thấy người nọ Tiêu Nguyệt sững sờ, hốc mắt tự dưng cay cay. Dật không hề chết, Dật vẫn còn sống sờ sờ đây mà. Tiêu Nguyệt nhào tới ôm chặt lấy Tiêu Dật không hề câu nệ. Giọt nước mắt từ từ rơi khỏi khóe mắt, thấm đẫm cả sàn nhà.

Tiêu Dật hơi bất ngờ, hôm nay Nguyệt Nguyệt sao vậy? Vừa dậy đã khóc thành thế này rồi, lại còn ôm chặt lấy hần, bất quá hần sẽ không từ chối phúc lợi tự đưa tới cửa đâu.

Nhè nhẹ vỗ vỗ lưng Tiêu Nguyệt, Tiêu dật trầm nghĩ.

Tiêu Nguyệt khóc một hồi rồi buông Tiêu Dật ra, trong lúc ôm Tiêu Dật nàng nghe được thanh âm của Thiên Lam.

“Nguyệt nha đầu, đó là ảo cảnh, không phải thật. Ngươi bị truân1 mê hương đặc chế - Đoạn Úc Hồn, trong vòng hai ngày mà không tỉnh thì ngươi sẽ ở mãi mãi trong ảo cảnh do Đoạn Úc Hồn tạo ra.” – Giọng Thiên Lam cấp bách, ghen ngào nói với Tiêu Nguyệt.

Đúng vậy, đây không phải là thật

Cảm giác không hề thật, tuy rằng xúc giác truyền đến não bộ rất giống nhưng không giống. Một chút cũng không giống, trên người Dật có một mùi thơm nhẹ, mùi thơm ấy không xuất phát từ trên người chàng. Mà xuất phát từ trong linh hồn chàng, là mùi của sự ấm áp. Đây không phải là Dật của nàng.

Tiêu Nguyệt ánh mắt phức tạp nhìn lên người Tiêu Dật, tuy là không thật nhưng nàng không muốn thoát khỏi đây.

Dần dần Tiêu Nguyệt tự xiêu lòng với lý do của bản thân, hào hào ở đây một thời gian, ôm lại một số kỷ niệm với Dật. Dù không phải là Dật thật nhưng có là được rồi.

Đem mọi thứ nghĩ xong xuôi, Tiêu Nguyệt nở nụ cười, nàng muốn mang đi một số kỷ niệm, nàng biết là mình nhu nhược, biết là sai mà vẫn làm.

“Dật, hôm nay ta không muốn huấn luyện, đi chơi được không? Ta muốn đi xem phim, hôm nay chúng ta lại xem phim của Bằng Hải đóng đi, xem Kết thúc cuộc tình đi.”

Nàng nhớ rằng, một lần vì bị bệnh mà nàng đã không đi xem phim, nàng biết Đoạn Úc Hồn sẽ dựa theo ký ức ngọt ngào nhất mà người trúng phải dật nên ảo cảnh. – Thiên Lam, ta muốn ích kỷ một lần. Xin lỗi! –

Tiêu Dật nghe vậy thì gật đầu, xoay người đi ra ngoài. “Muội thay đồ đi, ta đi chuẩn bị.”

Tiêu Nguyệt cười cười, đi đến phòng cất quần áo, nhìn thoáng qua, nàng nhớ tới mình có một bộ váy ngắn màu lam, nhưng nhìn xung quanh thì nàng không thấy. Nàng suy nghĩ một tý thì nghĩ đến hình dáng của bộ váy đó, quả nhiên khi mở mắt ra nó nằm cách tay phải mình một cánh tay.

Hồi Úc Hồn quả nhiên là thứ tốt (chỉ là suy nghĩ của ai đó, không phải của tác giả), Thiên Lam mà nghe được chắc là sẽ hung hăng đập vào đầu Tiêu Nguyệt một cái. Hồi Úc Hồn mà là thứ tốt thì mặt trời sẽ mọc hướng Tây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hồi Úc Hồn

Tiêu Nguyệt lấy bộ váy ngắn màu lam mặc vào rồi bước xuống lầu. Mọi thứ phía dưới lầu đều giống như trong ký ức của nàng, kể cả khuôn mặt của người hầu đều giống như đúc.

Tiêu Nguyệt tự giễu, xem ra Hồi Úc Hồn này là hương phẩm ngũ phẩm a. (Có lẽ ta sẽ giới thiệu về hương phẩm sau cho các nàng, còn bây giờ thì tạm biết là như thế đi ha ^^)

Bất quá, Hồi Úc Hồn này chỉ có thể mô tả lại cuộc sống hạnh phúc của người trúng mà thôi, bởi vì nàng nhìn thầy Đàm Hân, người mà nàng đã khắc lên một chữ Tiêu, đang lạnh lạnh đứng đó.

Buông bỏ mọi tâm sự, nàng liền hóa lại thành một Tiêu Nguyệt nhỏ nhắn của ngày nào, chạy xuống lầu, thân mật khoác lấy cánh tay cậu Đàm Hân. Nếu nàng đã quyết định buông bỏ rồi thì hãy để Đàm Hân vẽ thêm một nét vẽ đẹp trong hồi mộng tưởng này đi.

Đàm Hân thấy Tiêu Nguyệt chạy xuống thì thuận thực ôm lấy Tiêu Nguyệt, hướng Tiêu Dật nhìn một cái rồi bước ra ngoài.

Tiêu Nguyệt mặc kệ Thiên Lam làm nhảm bên tai, cứ thuận theo những gì Hồi Úc Hồn tạo ra cho nàng mà trải qua. Thiên Lam không thể nào ngờ rằng, những gì mình nói Tiêu Nguyệt nghe được, nếu biết thì hẳn sẽ rất kinh hỷ, nhưng nếu biết rằng Tiêu Nguyệt nghe được hẳn nói mà không chịu tình thì có lẽ hẳn phát hỏa mất.

Có thể nói, không biết cũng là một cái lợi a~

Tiêu Nguyệt đứng theo kế hoạch của Hồi Úc Hồn, không phải nói là đúng theo kế hoạch của nàng, đi xem bộ phim kết thúc của tình yêu.

Khi xem được bộ phim này thì nàng mới hiểu kiếp trước mình đã bỏ lỡ việc gì, bộ phim này lại trở thành một vết sẹo nữa trong tim nàng.

Bởi vì Hồi Úc Hồn chỉ hiệu lực với các huyền tượng hạnh phúc, ngọt ngào. Nó sẽ mất tác dụng với các cảm xúc như đau khổ, tổn thương, dù Tiêu Nguyệt có muốn tiếp tục ở trong huyền cảnh nữa thì cũng không được, nàng bị bức ra khỏi huyền cảnh.

Chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy Thiên Lam đang lo lắng trước mặt nàng nhẹ mỉm cười an ủi. Đôi mắt nàng tràn đầy mờ mịt, nàng biết đó chỉ là quá khứ mà thôi, nhưng nó vẫn cứ hung hăng cắm vào tim của nàng.

Tiêu Nguyệt nhắm mắt lại, xoay lưng về phía Thiên Lam, cũng không buồn hỏi xem Hồi Úc Hồn này ở đâu ra. Thiên Lam cũng biết khi muốn thoát khỏi Hồi Úc Hồn cần phải làm gì, hần im lặng tiến vào Hồn Động Giới Chi.

Mộ Dung Tĩnh chắc chắn sẽ không ngờ, nàng đem hương phẩm quý giá đổi phó với một con nhóc lại không có hiệu quả. Lúc này vẫn đang thỏa mãn tiến nhập trạng thái tu luyện.

- - -

Tiêu Nguyệt nằm trên giường nhắm mắt nhưng lại lật qua lật lại, biểu hiện nàng ngủ không yên ổn. Tiêu Nguyệt bỗng mở mắt ra, nàng ngồi dậy rồi tiến vào Hồn Động Giới Chi, có lẽ lúc này ngủ không phải là biện pháp tốt nhất, nàng phải tìm việc cho mình làm.

Thiên Lam thấy Tiêu Nguyệt tiến vào thì hơi bất ngờ, hần cũng không hỏi han gì yêu cầu của Tiêu Nguyệt, dẫn nàng đến Toàn thư điện.

Tại toàn thư điện hần giúp nàng tìm một số sách về luyện đan cho nàng. Tiêu Nguyệt ra ngoài rồi ngồi trên giường đọc sách. Kiến thức mới làm nàng nhập tâm, quên đi những gì không cần nhớ.

Tiêu Nguyệt đọc sách rong rã một ngày trời cũng không thêm ra ngoài. Còn Mộ Dung Tĩnh thì nghĩ rằng, đây là ngày cuối rồi, có lẽ mai ra sẽ có người chết trong khách điểm vì thế đem cả đoàn người nghênh ngang rồi đi tìm một khách điểm khác, tuy cực khổ nhưng nàng ta đang rất vui sướng.

Nàng ta vừa đi thì Tiêu Nguyệt cũng gọi tiểu nhị mang thức ăn vào, hôm nay nàng hào phóng gọi cho tiểu Bạch 30 món mặn làm nó mừng rỡ không thôi, dù sao nàng chỉ là tiện tay quăng đi một hắc tệ. Một viên đan được nhất cấp là quá đủ để bù lại.

Nàng thừa nhận nàng không phải là người tiết kiệm, ra tay rất hào phóng. (Ta thấy buồn quá hóa khủng, đem tiền tiêu tùm lum a~ Chứ lúc trước tính toán lăm vào □ Hình như cái này giống tác giả hơn [che miệng cười]) tác giả đang buồn quá hóa khủng đem truyện viết tùm lum.)

Tiêu Nguyệt mặc kệ Tiểu Bạch luôn vừa ăn vừa dùng ánh mắt cảm kích nhìn về phía nàng, tiếp tục vừa ăn vừa đọc sách.

Thế là ngày thứ năm trôi qua rồi, còn hai ngày nữa sẽ tới lúc học viện Thánh Hỏa chiêu sinh. Còn một ngày có lẽ nàng sẽ đem đồng dược liệu đó ra luyện tập cho bằng hết.

“Thiên Lam này nếu bây giờ giới chủ muốn lấy ba phần linh lực cung cấp cho Hồn Động Giới Chi thì có được không?”

Thiên Lam ở bên trong Hồn Động Giới Chi nghe thấy Tiêu Nguyệt nói vậy thì cười cười đáp. “Có thể bắt quá giới chủ phải tự truyền linh lực vào chứ Hồn Động Giới Chi không thể tự làm được. Người muốn làm gì mà truyền vào ba phần linh lực?”

“Ta muốn đem thời gian trong Hồn Động Giới Chi gấp lên năm lần a~.”

Thiên Lam nghe vậy thì cười nói. “Ít nhất là chín phần linh lực, ba phần làm sao làm được a~.”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì thở dài ra một hơi, nếu không đủ linh lực duy trì các chu thiên vận chuyển của kinh mạch sẽ làm kinh mạch co lại, không tốt, cần duy trì linh lực vận chuyển để nói rộng kinh mạch ra a.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tiểu Quang Tái Xuất Giang Hồ

“Tiêu Nguyệt Nguyệt, có ta ở đây nà, ta có thể giúp ngươi đấy.”

Một giọng nói trẻ con vang lên, làm Tiêu Nguyệt hết hồn. Nàng cố trấn tĩnh lại thì giọng nói đó lại vang lên làm Tiêu Nguyệt lại giật bắn một lần nữa, cái này thật dọa người a.

“Tiêu Nguyệt Nguyệt, ta là Tiểu Quang a~” – giọng nói Tiểu Quang buồn bã vang lên, không lẽ Tiêu Nguyệt Nguyệt quên hần rồi, sẽ ghét bỏ hần như những người kia a, họ đều không chơi với Tiểu Quang a, Tiểu Quang không muốn Tiêu Nguyệt Nguyệt cũng như vậy đâu. Tiểu Quang không muốn một mình.

Tiểu Quang đau lòng suy nghĩ, hần sợ lắm, sợ lắm sợ cô đơn, lúc trước thì khác, hần đã quen rồi còn bây giờ có Tiêu Nguyệt Nguyệt đối xử thật tốt với hần, hần không muốn quay lại cuộc sống trước kia

Tiêu Nguyệt nghe thấy tên Tiểu Quang thì sực nhớ, thì ra là nàng đã đem Tiểu Quang lãng quên mất rồi. Giọng nói của Tiểu Quang như đánh thức ân trách và áy náy trong lòng nàng. Tiểu Quang a, xin lỗi ngươi ! (Thật ra là tác giả quên Tiểu Quang a~)

Tiểu Nguyệt nhẹ giọng hỏi. ‘Tiểu Quang ? Người ở đâu từ bữa tối giờ vậy ?’ – Giọng nói nàng còn mang theo một tia ôn nhu và áy náy.

Tiểu Quang cười khúc khích. ‘Ta ở trong đan điền a, ta nghĩ rằng Tiểu Nguyệt Nguyệt quên mất ta rồi chứ, thì ra là Tiểu Nguyệt Nguyệt không biết ta ở đâu a. Mấy nay ta rất buồn, không ai nói chuyện với ta a~ Ta sợ Tiểu Nguyệt Nguyệt giận nên không dám lên tiếng. Nhưng việc Tiểu Nguyệt Nguyệt đang phiền lòng ta có thể giúp a. Đó là sở trường của ta.’

Tiểu Quang nghe Tiểu Nguyệt nói vậy thì biết nàng không có quên nó, không có ghét bỏ nó, nó cố gắng biểu hiện nó có khả năng, nó không vô dụng, nó ... không muốn bị bỏ rơi

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì hai mắt sáng lên, mừng rỡ hỏi han :

(không biết đúng chính tả không nữa, cho ta hỏi là " hỏi han " hay là " hỏi hang " vậy, xấu hổ, già đầu rồi còn hỏi vụ này nữa [lấy tay che mặt]~)

‘Tiểu Quang có thể giúp tiểu Nguyệt sao ? Thật chứ ?’

Tiếng nói vui vẻ của Tiểu Quang lại vang lên : ‘Ừm, là thật đó, nguyên bản ta là một nguyên tố a. Tại vì ta không có màu sắc đẹp đẽ như mọi người nhưng ta toàn là ăn linh khí của tất cả các bạn còn lại nên các bạn ấy không chơi với ta, người đó cũng nhốt ta lại. Ta không có ham ăn đâu, là tự nó chạy vào cơ, mấy nay ta cưỡng ép không cho nó chạy vào nữa nhưng vẫn cứ vào liên tục, bắt quá đã ít hơn hồi đó rồi. Tiểu Nguyệt Nguyệt thấy ta có giới không. ’

(Ta vừa viết vừa cảm thấy bi thương cho Tiểu Quang, cũng như bi thương cho những con người luôn bị ghét bỏ trong khi họ không làm việc gì xấu, nhưng rồi cứ bị cô lập, họ khát khao được một thứ gọi là tình nghĩa.)

Tiểu Nguyệt nghe vậy mà chưa xót, rõ ràng Tiểu Quang đâu có làm gì ai. Tại sao những người tốt thì luôn bị ghen tỵ và ghét bỏ. Chưa kịp đau lòng thì giọng nói kích động của Thiên Lam lại vang.

‘Nha đầu, Tiểu Quang là bảo bối a, hần là bảo bối a.’

Tiểu Nguyệt nghe được tiếng hét vui sướng của Thiên Lam thì tròn mắt nhìn, đây là Thiên Lam sao ?

Thiên Lam là con người luôn chúng mắt mọi thứ bên ngoài Hỗn Độn Giới Chỉ mà giờ đây lại hét lên gọi Tiểu Quang là bảo bối, Tiểu Quang có sức hấp dẫn đến vậy sao ? Nghĩ vậy Tiểu Nguyệt dùng thần thức tiến vào trong đan điền, nàng nhìn thấy Tiểu Quang đang lắc lư lư trong đan điền của nàng.

Tiểu Quang thấy Tiểu Nguyệt thì vui sướng đung chạm lung tung trong đan điền làm Tiểu Nguyệt sợ vỡ cả mật. Trời ạ, Tiểu Quang làm ơn, đan điền của ta.

Tiểu Quang thấy Tiểu Nguyệt thần sắc hoảng hốt thì tưởng rằng nàng bị bệnh, cứ lưng ta lưng tung nhảy tới nhảy lui biểu hiện sự lo lắng càng làm mặt Tiểu Nguyệt thêm trắng.

Tiểu Nguyệt cười cười với Tiểu Quang :

‘Tiểu Quang đứng một chỗ đi, ta chỉ vào xem một chút, thần hồn của ta rất yếu không rời khỏi thức hải lâu được.’

Tiểu Quang nghe vậy thì gật đầu nhưng một quả bóng xoay tròn.

Tiểu Nguyệt thấy vậy thì mỉm cười thoát khỏi đan điền quay về thức hải, vừa về tới thức hải thì Tiểu Nguyệt nhìn thấy Thiên Lam đang há miệng muốn nói gì đó, bỗng dưng ý thức mơ màng.

Thần thức của Tiểu Nguyệt bất động, thân thể của nàng cũng chậm rãi ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Hần

Thiên Lam nhìn thấy vậy thì vội hét lớn, nhưng hần không dám động vào thần hồn của Tiểu Nguyệt, nàng chỉ mới là một Linh Sư mà thôi.

Thiên Lam quan sát phía bên ngoài thì nhìn thấy một già một trẻ đi vào từ cửa sổ - lão già mặc trường bào màu nâu, tóc đã hoa râm và một thiếu niên mười ba đến mười bốn tuổi mặc một bộ trường bào màu tím.

Thiên Lam cảm nhận được họ không có sát khí, trong ánh mắt cũng tràn đầy ý cười từ tốn. Hắn cũng không định ra mặt, cứ để xem tình hình trước đã.

Hắn nghĩ hai người đó sẽ làm gì đó, nhưng ngoài dự đoán là thiếu niên mặc trường bào màu tím chỉ nhẹ bước lại cạnh giường đặt lên một khối lệnh bài màu lam rồi lui ra. Thiếu niên mặc trường bào màu tím nhìn lam sắc lệnh bài một cách rõi rắm rồi cung kính cúi chào lệnh bài một cái.

Thiếu niên bất động thanh sắc nhìn vào lão giả, lão giả ấy cũng hiểu ý tay tùy tiện phát lên, một luồng linh lực lục sắc bao trọn lấy Tiêu Nguyệt. Linh lực lục sắc chậm rãi đem Tiêu Nguyệt huyền phù lên không trung, chớp mắt đã đặt Tiêu Nguyệt xuống giường.

Thiên Lam nhìn thấy vậy thì cong cong khóe miệng, thật là thú vị, hắn cũng không biết rốt cuộc ai là chủ nhân của hai người này, bất quá rất có lợi cho Tiêu Nguyệt, thôi thì cứ thuận theo như vậy đi.

Trước khi đi, lão giả cũng nhìn lệnh bài đầy phức tạp, lắm bả.

‘Rốt cuộc là ‘hắn’ đang nghĩ cái gì vậy?’ – Rồi lão giả mang thiếu niên kia thoát cái biến mất ở cửa sổ.

Lão giả kia vừa biến mất khỏi phòng thì thần thức của Tiêu Nguyệt cũng đã có thể hoạt động, nàng ngẩn người nhìn cạnh giường, nàng nhớ lúc đó nàng đang đứng trên sân nhà mà. Rồi tự dung mất đi ý thức.

Một cảm giác lạnh lạnh truyền đến đại não của Tiêu Nguyệt, nàng phát hiện có một thứ gì đó khá lạ ở bên cạnh mình.

Một khối lệnh bài lam sắc đang nghiễm nhiên nằm ở đó, Tiêu Nguyệt thấy vậy thì nghi hoặc, lúc này đã xảy ra chuyện gì? Tiêu Nguyệt vội liên lạc với Thiên Lam.

Thiên Lam cười thần bí đáp lại. ‘Vô họa ắt hữu phúc’ – rồi im lặng. Tiêu Nguyệt cầm khối lệnh bài trên tay nghi hoặc nhìn nó.

Nhìn một hồi không thấy có cái gì đặc biệt, tiện tay quăng vào bên trong Hỗn Độn Giới Chỉ. Nàng tiếp tục liên lạc với Tiểu Quang.

‘Tiểu Quang!’

Tiểu Quang nghe thấy thanh âm của Tiêu Nguyệt thì kích động nói lắp.

‘Tiểu Nguyệt Nguyệt à, tại sao lúc này ta cảm thấy thần hồn của ngươi không hoạt động vậy, hầu như những thần hồn không hoạt động đều là khi chủ nhân của nó mất đi ý thức nha. Ta sợ lắm, ta cứ nghĩ ngươi sẽ biến mất.’ – Tiểu Quang gấp đến nỗi òa khóc lên.

(Ở chỗ này thì vì ta ... thì ta viết liên luôn, vì nếu nói lắp thì ... sẽ rất nhiều, ta ngứa mắt, nên các nàng thông cảm mà tưởng tượng đi ^^)

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì thở dài, Tiểu Quang cũng quá lo lắng nên mới như vậy đi. Tiêu Nguyệt vừa an ủi vừa quay lại chủ đề chính.

‘Tiểu Quang này, có phải mấy tháng nay ta tu luyện thuận lợi là nhờ vào Tiểu Quang không? Tiểu Quang hấp thụ linh lực truyền vào đan điền của ta à?’

Tiểu Quang nghe Tiêu Nguyệt hỏi nó thì thành thật trả lời.

‘Ừm, ta vì sợ mình ăn nhiều quá nên thả ra đan điền của Tiểu Nguyệt Nguyệt a~’

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì mừng rỡ, vội vàng hỏi.

‘Vậy nếu ta đem linh lực truyền ra ngoài thì Tiểu Quang vẫn có thể tiếp tục hấp thụ chứ?’

Tiểu Quang lại đáp, hắn có nhiệm vụ phải giải đáp các thắc mắc của Tiểu Nguyệt Nguyệt một cách chặt chẽ a~ Như vậy chứng tỏ rằng hắn hữu dụng, hắn sẽ được Tiểu Nguyệt Nguyệt nói chuyện cùng.

‘Ừm, ta có thể hấp thụ gấp rất nhiều lần tốc độ bây giờ nhưng kinh mạch của Tiểu Nguyệt Nguyệt sẽ không chịu nổi a~ Chỉ ít thì chỉ có thể gấp ba lần tốc độ bây giờ thôi.’

Tiểu Nguyệt kích động cười toé toét, mấy tháng nay tốc độ tu luyện của nàng tăng lên rất nhiều, nếu nàng ngừng hấp thụ linh lực thì chỉ cần có Tiểu Quang là nàng không cần lo lắng gì nữa.

‘Cảm ơn ngươi, Tiểu Quang.’

Tiểu Nguyệt vừa dứt lời với Tiểu Quang thì vội hỏi Thiên Lam xem có được không nhưng Thiên Lam đã cướp lời trước, ‘Có thể’ – Ai bảo hắn xem được thần thức của nàng cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thời Gian Gấp Năm Lần.

Tiêu Nguyệt thoát cái đi vào bên trong Hỗn Độn Giới Chi, Thiên Lam thấy vậy thì cười hỏi.

‘Linh lực đã truyền vào chưa ?’

Tiêu Nguyệt gật đầu tỏ vẻ đã xong, nàng biết, số linh lực thiếu hụt sẽ được Tiểu Quang bù đắp vào nhanh chóng, năng lực tự hấp thụ linh lực cũng sẽ cố gắng hấp thụ rồi đem truyền vào Hỗn Độn Giới Chi.

(vd : hiện tại có 100 đem cho 90, được bù lại 90, tiếp theo thu được 10 thì đưa chính, sẽ được bù lại 9)

Có Tiểu Quang sau này nàng không cần lo lắng việc tu luyện chậm chạp vì ảnh hưởng bởi việc luyện tập luyện đan của nàng a. Tiểu Quang hấp thụ đã bằng hai phần ba lúc nàng nhập định rồi.

Tiêu Nguyệt mang ý nghĩ vui sướng đi vào Hỗn Độn Giới Chi nhưng lại cảm thấy thất vọng vì hđg cũng như bình thường a, tại sao không có gì khác thường vậy. Hay là nàng chưa nhìn thấy, Tiêu Nguyệt loay hoay nhìn mọi thứ một lượt làm cho Thiên Lam cấp nàng một cái nhìn khinh bỉ.

Tiêu Nguyệt nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Thiên Lam thì âm thầm biểu mối, nàng chỉ là nhìn thôi mà làm gì phải trưng bộ mặt như cháy túi ra vậy.

Thiên Lam không nói không rằng mang nàng đến luyện đan điện, Tiêu Nguyệt cũng không nói gì cúi đầu luyện tập. Nàng điên cuồng đem 300 phần dược liệu gồm Giải Độc Đan, Ân Tức Đan và Thực Khẩu Đan (loại này mua lần đầu nhưng chưa kịp luyện chế)

Thiên Lam nhìn vào mà ai oán, rốt cuộc hần đã ‘lạm’ phải một chủ nhân như thế nào đây, rõ ràng là một con người điên cuồng mà, trong vòng sáu ngày đem toàn bộ 300 phần đan dược luyện chế.

Đây cũng không phải chuyện lạ lùng gì bất quá nàng chỉ mới học luyện đan có mấy ngày mà thôi, đã sánh với tốc độ luyện đan của nhiều người học từ lúc còn bé tí tới lúc râu tóc bạc phơ a. Họ mà biết chắc sẽ học máu chết ngay tại chỗ.

Thiên Lam thì ai oán không nói tới, cả Tiêu Nguyệt cũng đang như vậy a ! Lý do ? Vì nàng thấy mình luyện chế ra được ba viên đan dược tỉ lệ rất thấp a, chỉ có bảy phần mà thôi.

Thiên Lam vừa quay sang nhìn Tiêu Nguyệt thì thấy được nội tâm của nàng, hần điên cuồng cảm cộng thảo dược quất tới tấp vào người Tiêu Nguyệt, vừa la hét, hần đã không cảm nổi sự bất bình rồi.

‘Đồ nha đầu xấu xa, ngươi nghĩ cái gì vậy, người ta tới đa chỉ luyện chế ra năm viên đan dược một lò thôi, đó là những luyện đan tông sư, mà năm viên đan dược ấy có tới bát thành đan hay không còn chưa nói. Chưa nói tới là hủy lò trở thành dược thủy hoặc là cháy đen khi thành đan. Còn ngươi có bao giờ bị hủy lò hay không hả ?’

Ngươi lại ngồi đây mà ai oán, ngươi cứ nhiên luyện ra cái gì ? Cửu thành, thập thành còn ngồi đó mà ai oán. Ngươi luyện đan bao lâu rồi ? Chưa được mấy ngày, ta đánh ngươi ta đánh ngươi cho hả cơn giận.

Ta nhiều lần muốn đánh ngươi lắm rồi ! Nha đầu không biết đủ, oaoa tại sao ngươi lại điên cuồng như vậy mà còn ai oán, ngươi là nha đầu vô lương tâm’

Tiêu Nguyệt ngẩn ngơ không hề biết Thiên Lam tại sao lại giận dữ như vậy, nàng chỉ là ai oán một tý mà thôi hần làm gì như là nàng vừa giết người vậy ? Bất quá, mấy cộng thảo dược này cứ như gãi ngứa cho nàng vậy, thoải mái a.

Tiêu Nguyệt mặc kệ Thiên Lam làm gì, mặc kệ số thảo dược dần dần tan nát, nàng ngồi đó hưởng thụ, Thiên Lam càng thấy càng tức, hần nhất quyết không nhìn thần thức của Tiêu Nguyệt nữa, ra sức phá hoại. Một trăm phần thảo dược nhị cấp đan dược đi tong chỉ để Thiên Lam xả giận và ... gãi ngứa cho Tiêu Nguyệt.

Sau khi phát tiết, Thiên Lam nhất quyết im lặng dọn dẹp, Tiêu Nguyệt thì nhìn nhìn đồng dược liệu, xem ra phải mua thêm phần khác a. Bất quá cũng đâu tốn bao nhiêu tiền chỉ là mất công đi mua a.

Kiểm kê lại số đan dược thì nàng phát hiện mình luyện được tám trăm lẻ mười viên đan dược trong đó có năm trăm năm mươi viên là đan dược thập thành, hai trăm sáu mươi viên là đan dược cửu thành.

Trong đó, Ân Tức Đan là hai trăm bảy mươi viên, thập thành hai trăm viên, cửu thành bảy mươi viên. Giải độc đan ba trăm viên trong đó có hai trăm năm mươi viên là thập thành đan, năm mươi viên là cửu thành đan. Thực Khẩu Đan hai trăm bốn mươi viên, cửu thành chiếm một trăm bốn mươi viên, thập thành chiếm một trăm viên.

Chương 35: Linh Giả Lộ

Có lẽ 30 hắc tệ của nàng đã nhân lên gấp trăm ngàn lần gì đó rồi.

Lần trước nàng mua sáu mươi bình đựng đan dược sơ cấp, lại dùng cho số tụ linh đan thập thành hết mười bình, bây giờ không đủ bình để đựng đan dược, bắt quá nàng sẽ ưu tiên đem cửu thành đan dược đi bán a~

Tiêu Nguyệt lan man với suy nghĩ bán đan dược, tay vừa đem đan dược bỏ qua các bình ngọc vừa khẽ ngâm nga một ca khúc.

‘Aaa... chào cô thôn nữ đầu làng...Aaa... chào bác nông dân trưởng thôn...Aaa... chào chàng thư sinh ốm yếu...

Chào mọi người thân yêu, aaa... mọi người cùng nhau vui, cùng nắm tay, cùng nhảy múa, chúng ta là một thôn xóm hòa nhã.

Chàng thư sinh lại ra đồng, bác nông dân đi thi cử, cô thôn nữ thì cầm giáo đi săn trên rừng... aaa.... Chúng ta là một thôn xóm kỳ lạ với bao con người vui tươi’

Tổng kết lại nàng có được bảy bình Ân Tức đan cửu phẩm, năm bình giải độc đan cửu phẩm, mười bốn bình thực khẩu đan cửu phẩm, hai mươi tư bình ảm tức đan thập phẩm. Còn lại ba bình ảm tức đan thập phẩm nàng tiện tay cho vào bình ngọc trung cấp luôn. Số còn lại cứ để trong đây.

Tiêu Nguyệt vui vẻ đi ra khỏi Hồn Độn Giới Chỉ rồi ôm Tiểu Bạch một mạch đi thẳng đến đan dược phường, tâm trạng vui vẻ lạ thường. Có lẽ nàng rất thích tiền nha, vì hồi đó không tiếp xúc nhiều với tiền chăng ?

Dần dần, Tiêu Nguyệt cũng quên đi Hồi Ưc Hồn, nhưng chắc gì khi nàng thanh thoi nàng lại không nhớ tới nó, có lẽ nàng sẽ không để mình thanh thoi đâu.

- - -

Tiêu Nguyệt mang tất cả đan dược trong bình sơ cấp bán đi, cửu cấp đan dược thì có tổng cộng hai mươi sáu bình bán được với giá mười hắc tệ một viên thu được hai ngàn sáu trăm hắc tệ, cả ba bình đan dược thập phẩm với giá mười bốn hắc tệ một viên thu được bốn trăm hai mươi hắc tệ. Được cộng thêm một thành giá cả, tổng thu là ba ngàn lẻ năm mươi hắc tệ. Nàng lại mua thêm một trăm bình bạch ngọc cấp thấp hết năm mươi hắc tệ, nàng còn lại ba ngàn hắc tệ, thêm số hắc tệ lần trước nữa là nàng đã có bốn ngàn chín trăm hắc tệ.

Tối nay chắc nàng phải chất hắc tệ lên giường ngủ rồi lăn qua lăn lại trên đó để bù đắp cho sự suy yếu vì luyện đan của nàng quá. Sáu ngày rồi đó.(Luyện có hơn 1 ngày chứ nhiều)

Tiêu Nguyệt hưng phấn ra khỏi đan dược phường, suy nghĩ lúc bây giờ của nàng chính là đi tiêu hết đồng hắc tệ trong túi càn khôn đi.

Theo nàng nghe ngóng trong đan dược phường thì ở phía Nam của kinh thành có một con phố dành cho những Linh giả buôn bán. Ở đó có khoáng thạch, có nội đan, có dược thảo, có linh bảo hoặc có một số đan dược sư nhầm chán cũng tới đó góp vui. Nơi đó được gọi là linh giả lộ.

Nàng nhìn tám hắc tệ trong tay quăng vào Hồn Độn Giới Chỉ, tiếp tục lên đường hướng phía linh giả lộ.

- - -

Linh giả lộ đúng như tên gọi xung quanh con đường này toàn là linh giả, họ tuy buôn bán nhưng không hề có tiếng rao hàng, nhưng vẫn nhộn nhịp vì có những người đang mặt xát giá cả với nhau.

Theo thông tin được cung cấp từ Thiên Lam thì hình như nàng không phải là người yếu nhất, yếu nhất ở đây là một Linh sư nhất cấp nha. Nàng nay đã là một Linh sư lục cấp, làm Tiêu Nguyệt cảm thấy có thể hơi ưỡn ngực đi trong con đường này nhưng mà không thể quá tự cao, nàng vẫn còn rất yếu, ở đây có một Linh Vương tam cấp tọa trấn.

Bất quá hình như ai cũng nhìn thấy ở đây cao nhất là Đại Linh Sư, Tiêu Nguyệt cũng không thèm đi tới đó xem, nàng muốn tới chỗ của nhất cấp Linh Sư xem trước.

Nhìn Tiêu Nguyệt đi trong linh giả lộ, mọi linh giả đều cảm thấy kỳ lạ, một đứa nhóc thì chạy tới đây làm gì, đã vậy họ còn không cảm nhận được tia linh lực nào từ đứa nhóc đó nữa. Nghĩ thì nghĩ mọi người cũng chỉ để trong lòng mà không nói ra, lỡ đâu có ám vệ ẩn nấp thì làm sao, sẽ gây họa a.

Tiêu Nguyệt thật đau đầu khi nhìn quầy hàng của nhất tinh Linh Sư a~ Sao toàn là bán nội đan vậy, toàn là nội đan của Linh thú thuộc tính thổ, nàng đâu có mua làm chi cho mệt. Hình như những khóa nội đan này đều chia làm hai loại, ắt hẳn là nhìn thấy quần thú đại chiến rồi đi nhặt nội đan a.

Nguyên một đồng nội đan nhìn hoa cả mắt, Tiêu Nguyệt xoay người đi vòng vòng. Cuối cùng nàng dừng lại ở gian hàng của một trung niên tử - chắc là

một nhất cấp Đại Linh Sư đi - vì tiếng gọi mãnh liệt của Thiên Lam a.

Chương sau: Ranh mãnh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ranh Mãnh

Tiêu Nguyệt không vội xem các vật phẩm của nhất cấp Đại Linh Sư mà lại đánh giá hần, phải nói là vô cùng...nhếch nhác, chính xác là vậy.

Nhất tinh Đại Linh Sư này tùy ý ngồi đó, không quan tâm người ta nhìn mình như thế nào, vật phẩm tùy ý đặt trên một tấm vải cũ kỹ. Các Linh giả đi qua cũng chỉ nhìn sơ một cái thì dời mắt đi.

Nhất tinh Đại Linh Sư nhìn thấy Tiêu Nguyệt ngồi trước gian hàng của mình thì hơi ngạc nhiên, không phải là hắn không nhìn thấy bé gái bao giờ mà là bé gái này quá xinh xắn, cũng không phải là hắn chưa nhìn thấy các bé gái xinh xắn, chính xác là vì hắn nhìn thấy được bé gái này đã là Linh Sư ngũ tinh a~

Hắn tuy chỉ còn là một Đại Linh Sư nhưng hắn không phải là mất đi năng lực đánh giá của mình, dù sao hắn cũng là một thời oanh liệt.

Nhất tinh Đại Linh Sư chăm chăm nhìn Tiêu Nguyệt làm nàng cảm thấy ngượng, dù nàng mặt dày thì nàng cũng không chịu nổi như vậy. Nàng lấy tay gõ gõ xuống đất làm cho nhất tinh Đại Linh Sư kia hồi hồn lại. Hắn cười hiền hậu.

Thật ra nhất tinh Đại Linh Sư này tuy một thời oanh liệt nhưng nếu Thiên Lam không muốn cho hắn thấy thì có lẽ chờ tới lúc hắn khôi phục lại lúc đầu cũng chưa làm được.

Thiên Lam truyền âm cho Tiêu Nguyệt.

‘Nha đầu, ngươi nhìn thấy gốc linh dược màu đỏ có nở ra một bông hoa màu lục không? Hãy mua nó, hắn sẽ không làm khó ngươi, thậm chí ngươi còn có thể có thêm một trợ thủ đắc lực.’

Tiêu Nguyệt nghe lời Thiên Lam thì nhủ mảy nghi hoặc, gốc linh dược này đại biểu cho cái gì mà Thiên Lam lại tự tin như vậy? Tiêu Nguyệt dùng linh lực bao trọn tay mình lại rồi cầm lấy gốc thảo dược nghiên cứu, gốc thảo dược này không hề tỏa ra linh khí a, rất kỳ lạ. Lại nghe giọng tự tin của Thiên Lam làm nàng quyết định mua gốc thảo dược này.

Nhất tinh Đại Linh Sư nhìn thấy Tiêu Nguyệt cầm gốc thảo dược thì thần sắc phức tạp, đầu tiên là mừng rỡ, sau đó là nghi hoặc cuối cùng lại lo lắng. Hắn nhìn Tiêu Nguyệt rồi chậm rãi phun ra một cái giá.

‘Một ngàn hắc tệ.’

Các Linh giả xung quanh nghe thấy vậy thì âm thầm mắng chửi, gốc thảo dược gần hết linh khí mà dám bán như vậy thì có ma mới mua. Nhưng họ nghe câu tiếp theo của Tiêu Nguyệt thì suýt đứng không vững.

‘Ta mua.’

Tiêu Nguyệt nói vậy rồi chuyển một ngàn hắc tệ từ trong túi càn khôn ra, núi hắc tệ vì vậy mà cũng vui đi một thành rười. (vậy có ai đoán được núi hắc tệ này lúc đầu là khoản bao nhiêu không? Làm sao để xử lý nó đây?)

Các Linh giả nhìn thấy cảnh đang diễn ra thì đau lòng muốn chết, một ngàn hắc tệ mà sao con người ta lấy ra thoải mái như mua kẹo còn mình thì buồn bán cực khổ mới được a~ Nhưng không ai dám có tâm tư không thuần khiết cả, ai cũng nghĩ rằng ám vệ luôn ẩn nấp ở đâu đó.

Nhất tinh Đại Linh Sư nhìn một đồng hắc tệ trước mặt mà đầu đầy hắc tuyến, hắc tạp là để chừng à? Quảng một đồng hắc tệ ra như thế này thật là phiền phức, hắn tùy tay rút từ đê giấy ra một tấm hắc tạp ra thu lấy hắc tệ rồi phát tay với Tiêu Nguyệt ý chỉ hắn đã bán rồi.

Tiêu Nguyệt cầm gốc thảo dược trong tay đầy nghi ngờ, ném thẳng vào túi càn khôn, lúc về rồi sẽ đưa vào Hỗn Độn Giới Chỉ.

Nhìn thấy Nhất Tinh Đại Linh Sư buồn bán thuận lợi, lấy một món hàng không có giá trị đổi được một ngàn hắc tệ làm tâm tư bọn họ rung rinh, ra sức mời gọi Tiêu Nguyệt vào làm nàng cảm thấy buồn phiền. Dứt khoát đi đến khách điểm, đi qua một cái ngõ nhỏ Thiên Lam lại dặn dò một câu đầy nghi vấn.

‘Nha đầu, bên trong cái ngõ này có một người đang chờ ngươi đấy, vào đi.’

Tiêu Nguyệt biết Thiên Lam sẽ không hại mình nên thông thả đi vào, cùng lúc đó Nhất Tinh Đại Linh Sư lúc này xuất hiện trong ngõ nhỏ. Hắn khô khan nói với Tiêu Nguyệt.

“Nha đầu, tại sao ngươi lại không do dự mua gốc được liệu đó ?”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì nghi hoặc hỏi Thiên Lam, rốt cuộc gốc được liệu đó là gì, một đáp án không thể ngờ tới, gốc được liệu đó chỉ nằm trong một vài bí phương thượng cổ bấy giờ ít người biết. Không ai cho rằng gốc được liệu này có giá trị, vì nơi nó sinh sống rất khắc nghiệt và không hề có linh khí tỏa ra nên dần dần chìm vào quên lãng.

Trùng hợp là các bí phương này đều có cùng một công dụng, khôi phục tu vi. Chia ra nhiều bí phương vì mất đi tu vi hiện tại có rất nhiều lý do như : bị phế kinh mạch, trúng độc, bị phong ấn hoặc là đan điền bị tổn thương chẳng hạn.

Tiêu Nguyệt nghe đến đây thì hiểu vấn đề, rõ ràng nhất tinh Đại Linh Sư này bị mất đi tu vi cường đại, có lẽ tình cờ có được bí phương và được liệu chính để khôi phục tu vi của mình mà không tìm được luyện được sư có tầm mắt, muốn thử thách thì sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Mộ Kinh Thiên

Gốc được thảo này có một cái tên rất oanh động mà luyện được sư đều mơ ước có thể chứng kiến một lần. Thánh Phục Thảo!

Nếu là một vạn năm trước thì Thánh Phục Thảo tuy quý hiếm nhưng không đến nỗi là ít ai nhận biết, một số được tịch cũng ghi lại nhưng trôi qua một vạn năm, Thánh Phục Thảo hoàn toàn chỉ còn nằm trong vòng bí mật. Số luyện được sư nhận biết được Thánh Phục Thảo bây giờ chưa quá trăm người, bắt quá họ đều ít khi xuất hiện.

Nhất tinh Đại Linh Sư nhận biết được Thánh Phục Thảo chứng tỏ nhất tinh Đại Linh Sư này không phải là người tầm thường, lúc trước hắn là Linh Tông hay là Linh Tôn nhi. (tg: Ta nghĩ là Linh Tinh a~)

Tiêu Nguyệt nhẹ giọng đáp lại nhất tinh Đại Linh Sư kia.

“Vì ta biết công dụng của nó a.”

Nhất tinh Đại Linh Sư ngạc nhiên, rồi nghi hoặc nhìn vào Tiêu Nguyệt như muốn xem kỹ càng nàng có phải phục dụng Hóa Đồng đan hay không? Có rất nhiều luyện được sư cổ quái ngày đêm luyện Hóa Đồng Đan để trở về làm trẻ em ba canh giờ a. Phải nói mỗi được liệu luyện chế hóa đồng đan cũng lên đến năm con số hắc tệ a.

Nhất tinh Đại Linh Sư cảm thấy hơi hoa mắt vì dù có phục dụng Hóa Đồng Đan đi chăng nữa thì chỉ cần nhìn vào bàn tay được sư đó là biết, ở đó sẽ có một ký hiệu hình đan được nhưng bàn tay Tiêu Nguyệt lại không hề có ấn ký nào cả. Cũng có thể là đã được che dấu, tu vi chắc cũng đã áp chế xuống rồi, nếu không bọn Linh giả kia cũng hề biết a. Có lẽ những gì hắn nhìn được cũng là giả, vì lúc này khí tức của Tiêu Nguyệt gần như biến mất.

Nhất tinh Đại Linh Sư hơi khiêm tốn hỏi.

“Người là luyện được sư ?”

“Có thể cho là vậy ?” – Tiêu Nguyệt nhẹ cười đáp, nàng muốn xem nhất tinh Đại Linh Sư này có gì đặc biệt.

Nhất tinh Đại Linh Sư này nghe vậy thì thái độ càng thêm khiêm nhường, hắn tự giới thiệu về bản thân.

“Tại hạ là Mộ Lục, xin hỏi quý danh của người và cho hỏi người có quan hệ gì với các thể gia không ?”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì ý cười càng thêm sâu, có lẽ người này sẽ là một đồng minh tốt cho nàng, người này nghi kỵ người của các thể gia trong khi nàng thì không có tý tạo quan hệ nào cả. (tg : Thật chứ ?)

“Ta gọi là Tiêu Nguyệt, thể gia thì có lẽ là không, ta không thích họ, ít nhất là tới bây giờ chưa từng hứng thú.”

Mộ Kinh Thiên nghe vậy thì mừng rỡ, luyện được sư này tay nghề cao như vậy lại không có quan hệ với thể gia, thật tốt. (tg : Xin anh đừng mừng sớm, đã kích còn ở phía sau.)

Hắn không thể cho các thể gia khác biết tình cảnh của mình được, như vậy sẽ mang đến họa sát thân. Nhiều ngày ngồi trên Linh giả lộ đã có thành quả, hắn tìm được một được sư tốt rồi. Bất quá đan được này cũng khó khăn, đan phương ghi lại tỷ lệ thành công chưa tới ba thành.

Mộ Kinh Thiên âm thầm thở dài nhưng hần vẫn cung kính nhìn về phía Tiêu Nguyệt.

"Nếu ngài là luyện dược sư thì ngài có hứng thú với đan phương cổ không?" – Mộ Kinh Thiên đang đưa ra một cái giá hấp dẫn dành cho Tiêu Nguyệt, hần biết đã là luyện dược sư thì sẽ hứng thú với đan phương cổ.

Tiêu Nguyệt nhìn Mộ Kinh Thiên lo lắng gián tiếp bàn bạc với nàng thì không khỏi mỉm cười, nàng không cần đan phương của hần a, tùy tiện lời một cái đan phương ra cũng có thể làm đan phương cổ a, dù sao cũng một vạn năm rồi.

Mộ Kinh Thiên nhìn thấy Tiêu Nguyệt cười thì không khỏi cảm thấy tê da đầu, tại sao lão thái bà này lại cười thiện lương như vậy a. (Mấy người phục dụng Hóa Đồng Đan thì đều là người già rồi, không ít tuổi nên anh tưởng nhầm.)

Tiêu Nguyệt mà biết Mộ Kinh Thiên nghĩ gì thì có thể từ cười thiện lương sẽ trở thành cười bất lương a. Mộ Kinh Thiên lại một lần nữa nhẹ giọng hỏi. "ý ngài thế nào?"

Tiêu Nguyệt thấy vậy cũng nghiêm túc đáp. "Ta không hứng thú." – Nhìn thấy Tiêu Nguyệt nghiêm túc đáp làm Mộ Kinh Thiên cảm thấy mình nghe nhầm, đan phương cổ mà cũng có người không hứng thú sao? Nhưng nghe đến câu tiếp theo của Tiêu Nguyệt thì Mộ Kinh Thiên âm thầm cười khổ, xem ra không cần vòng vo a.

"Ta hứng thú với việc vì sao ngươi bị sút giảm tu vi hơn."

Mộ Kinh Thiên cười chua chát. "Đó là kết quả của sự phản bội, nếu ngài đã biết nguyên nhân thì ta muốn hỏi rằng ngài đáp ứng ta chứ? Ta nguyện đem đan phương làm phí"

Tiêu Nguyệt chưa kịp đáp lời thì Thiên Lam truyền âm cho nàng. "Ngươi không luyện chế nổi đan dược ấy đâu, ít nhất cũng là lục cấp đan dược." – Nghe xong thì Tiêu Nguyệt xì mặt xuống, vậy thì làm sao mà lôi kéo đồng minh cơ chứ.

"Bất quá...."

"Bất quá ta trùng hợp có một viên đan dược có công hiệu tương tự như vậy nhưng không có hiệu quả khôi phục lại toàn bộ tu vi a~ Cùng lắm là một nửa, hãy tự ra điều kiện với hần đi." Nghe Thiên Lam nói vậy làm Tiêu Nguyệt muốn mở tiệc ăn mừng.

Tiêu Nguyệt lại nói với Mộ Kinh Thiên.

"Mộ tiên sinh, ta không có khả năng luyện chế nó. Nhưng mà ta có đan dược giúp đỡ ngài, ta biết rằng ngài không thể hợp tác với các thế gia vì ngài kẻ thù đi."

Mộ Kinh Thiên nghe vậy thì gật đầu, hần biết các luyện dược sư gọi đều ở các thế gia, tông môn hoặc Luyện dược sư công hội. Chỉ cần hần liên lạc với bất cứ nơi nào đều có khả năng bị lộ tẩy.

Tiêu Nguyệt thấy vậy thì cười mãn nguyện. "Yêu cầu của ta không nhiều, ta không cần đan phương của ngươi, ta chỉ cần ngươi đi theo ta năm năm, năm năm sau ta sẽ cho ngươi đan dược ngươi muốn, bây giờ ta chỉ giúp ngươi chữa trị lại nơi ngươi bị tổn thương mà thôi. Giúp ngươi có thể tu luyện, còn đến mức nào thì phải xem cố gắng của ngươi."

Mộ Kinh Thiên suy nghĩ một lúc, năm năm, có lẽ là còn đủ thời gian, dù sao cũng có thể dần khôi phục lại thực lực còn hơn là cứ dừng ở nhất tinh Đại Linh Sư mãi, cho dù có tìm đến các dược sư thì không bị cướp mất là lạ.

"Ta sẽ không làm những gì ta không muốn hay làm hại đến bản thân ta." – Mộ Kinh Thiên ra điều kiện với Tiêu Nguyệt, tất nhiên là nàng đáp ứng.

"Ta không muốn mất một trợ thủ."

Mộ Kinh Thiên suy nghĩ xong thì gật đầu đồng ý, tay kết ấn thế, một đồ án huyết sắc phức tạp chậm rãi hiện lên, hần cắt ngón tay ngo vào trung tâm của đồ án một giọt máu.

"Ta Mộ Kinh Thiên hôm nay đứng trước ngài Tiêu Nguyệt thề rằng ta sẽ đi theo ngài năm năm mà không có tâm tư gì khác, ta sẽ làm theo mọi việc Tiêu Nguyệt giao, tôn Tiêu Nguyệt làm chủ từ bất quá ta sẽ không làm hại đến lợi ích của bản thân mình nếu chỉ là chủ từ muốn. Ta sẽ toàn tâm toàn ý đi theo chủ từ là Tiêu Nguyệt. Nếu làm trái lời thề thiên địa trừng phạt."

Tiêu Nguyệt thấy vậy thì hơi bất ngờ, hần đang lập lời thề à? Nàng đâu có bắt buộc làm như vậy. Thiên Lam cũng mở miệng giải thích.

"Lập thệ cũng như một loại khế ước với ma thú, bất quá lập thệ cần người đó phải đồng ý chứ không như ma thú mà người có thể ép buộc. Nhiều tử sĩ của các thế gia được bồi dưỡng đều phải lập thệ từ khi vừa mới bị huấn luyện. Nếu không khi hần thành cao thì sẽ quay lại đâm người một nhát."

Tiêu Nguyệt gật gật đầu, có lẽ Mộ Kinh Thiên muốn chứng tỏ sự trung thành của mình a. Bất quá tới tên mà cũng dám gạt nàng a. Cái gì mà Mộ Lục chứ, rõ ràng hần gọi là Mộ Kinh Thiên. Hừ!

Mộ Kinh Thiên sau khi lập thệ xong thì nhẹ đưa tay vào túi lấy ra một khóa đan dược, chậm rãi nhai nuốt. Cả thân hình như trung niên của hần chậm rãi biến hóa, khuôn mặt vốn vuông vức và nâu sẫm dần dần trở nên dài nhọn và da dần dần trắng lên.

Khuôn mặt sau khi biến hóa của Mộ Kinh Thiên rõ ràng là một mỹ nam tử a – mắt phượng mày ngài, ngũ quan tinh xảo.

"Được lắm, Mộ Kinh Thiên không chỉ tên mà ngay cả gương mặt của ngươi cũng khác a." – Tiêu Nguyệt bất bình kêu lên rồi lại sức nhớ. – "Ngươi có cần ta lập thế hay không?" – Cái này rất quan trọng a~ Hắn không sợ mình quít nợ à ?

Mộ mỹ nam nghe vậy thì lắc đầu cười. – "Tại hạ tin tưởng ngài, đã nhờ người thì phải tin người, không tin thì sẽ không nhờ, xem như ta đem năm năm ra đặt cược đi !"

Tiêu Nguyệt nghe thế thì cười nhỏ giọng lắm bầm. "Có lẽ ngươi sẽ hối hận không biết chừng. !" – Ngờ như Mộ Kinh Thiên không nghe được nhưng giọng nói của hắn làm nàng giật mình.

"Lúc đó hắn tỉnh !" – Mộ Kinh Thiên mở nụ cười như hoa làm Tiêu Nguyệt nhìn tiểu mỹ nam nhiều rồi cũng ngán ngao(@tg : chắc là chỉ Thiên Lam a~ Tiểu Lam là một tiểu suất ca a~. @Thiên Lam : ta biết mà, không cần khen, hắc hắc. @tg, Tiêu Nguyệt, Mộ Kinh Thiên : [qua bay ngang đầu] ~)

Mộ Kinh Thiên lại mở miệng một lần nữa làm Tiêu Nguyệt suýt ngã ngựa. "Ngài chừng nào mới quay về hình dáng thật, Hóa Đồng Đan khi nào thì hết hiệu lực để ta nhìn thấy diện mạo thật của ngài a ?"

Thiên Lam giải đáp : "Tức là hắn nghĩ ngươi là một lão thái bà muốn quay về làm con nít, bỏ tiền mua dược liệu đắt đỏ luyện ra Hóa Đồng Đan để quay về tuổi thơ ấy mà."

Tiêu Nguyệt đen mặt tức giận nhìn Mộ Kinh Thiên : "Ta vốn hình dáng như thế này, ta không phải lão thái bà." – Aizz nói gì thì nói chứ con gái mà ai muốn người ta nói mình già cơ chứ. Tiêu Nguyệt tức giận quay mặt đi

Mộ Kinh Thiên nghe xong câu nói của Tiêu Nguyệt thì thần thò, cái gì vậy mình nói gì sai sao ? Mộ Kinh Thiên luyến quýnh đuổi theo. "Ta chỉ muốn nhìn thấy hình dáng thật của ngài thôi, chủ tử chờ ta với, Hóa Đồng Đan chừng nào hết tác dụng vậy."

Nghe thấy Mộ Kinh Thiên vừa đuổi theo vừa lải nhải càng làm Tiêu Nguyệt thêm bức bối còn Mộ Kinh Thiên thì không hề hay biết mình sai ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đi Đến Thánh Hỏa Học Viện

Tiêu Nguyệt lại ngây ngốc trong khách điểm một ngày nữa, lúc này nàng chỉ ăn và ngủ, đương nhiên chuyện hấp thu linh khí đã có Tiểu Quang lo liệu.

Tiêu Nguyệt đem khóa đan dược mà Thiên Lam nói đưa cho Mộ Kinh Thiên, hắn cũng thuê một phòng cấp thấp để ở, không phải là hắn không có tiền mà là khách điểm không có phòng a.

- - -

Ngày tuyển sinh của Thánh Hỏa học viện,...

Tiêu Nguyệt đang ngon giấc thì một tiếng động lớn làm nàng cảm thấy phiền lòng, có chuyện gì vậy ? Tiêu Nguyệt mở mắt ra nhìn xung quanh, thì ra tiếng động phát ra từ phía cửa phòng.

Tiêu Nguyệt đứng dậy mở cửa, Mộ Kinh Thiên nhìn thấy Tiêu Nguyệt ra mở cửa thì kích động ôm chầm lấy nàng. Hắn đây là quá vui mừng a, hôm qua nhìn khóa đan dược đen thui của Tiêu Nguyệt làm hắn cảm giác mình đan bị lừa a, vì khóa đan dược này đen toàn bộ nên không thể kiểm tra được đây là đan dược phẩm cấp như thế nào.

Mộ Kinh Thiên đau khổ nuốt vào nhưng khi hấp thụ được lực thì hắn mừng rỡ không thôi, kinh mạch và đan điền của hắn dần được chữa trị, tuy không được như lúc trước nhưng cũng có thể tu luyện được.

Sáng ra hắn đã đột phá nhị linh Đại Linh Sư, chuyện đầu tiên mà Mộ Kinh Thiên nghĩ đến là Tiêu Nguyệt, hắn phải đến báo cho Tiêu Nguyệt biết đã.

Khi hắn nhìn thấy Tiêu Nguyệt thì kích động ôm lấy nàng, trong khi Tiêu Nguyệt thì còn ngơ ngác mơ ngủ. Bị nhắc lên đến chóng mặt, Tiêu Nguyệt phát cáu.

"Buông ta ra !"

Mộ Kinh Thiên nghe vậy thì thả Tiêu Nguyệt xuống đất, khuôn mặt hắn tràn đầy vui sướng. Tiêu Nguyệt thấy vậy thì thầm biểu mô, không biết lúc nhìn thấy khóa đan được ai đã đen mặt a.

Tiêu Nguyệt vệ sinh (cá nhân) xong thì vẫn nhìn thấy Mộ Kinh Thiên mặt mày tươi cười đứng đó. Nàng cũng lười quản, ôm Tiểu Bạch đi thẳng xuống lầu. Mộ Kinh Thiên thấy vậy cũng leo đèo đi theo sau, lúc này hắn không còn phục dụng Hoán Ảnh Đan nữa, trưng ra bộ mặt yêu nghiệt làm hấp dẫn bao ánh mắt.

Tiêu Nguyệt cũng cảm thấy đau đầu a, tại sao lại gây chú ý cơ chứ, nàng quay lại hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Kinh Thiên, hắn vẫn trưng là bộ mặt tươi cười.

Tiêu Nguyệt chọn đại vài món ăn (đương nhiên không thiếu hai mươi món của Tiểu Bạch), Mộ Kinh Thiên nhìn thấy nàng gọi món ăn nhưng không có phần của hắn cũng không nói gì, tiện tay đem ra một hắc tệ đưa cho tiểu nhị cũng gọi một bàn thức ăn, đem mấy món mặn cho Tiểu Bạch, coi như lấy lòng đi.

Nhìn Tiêu Nguyệt vẫn giữ nguyên hình dáng của một đứa trẻ làm hắn cảm thấy nghi hoặc, không lẽ nàng có nhiều Hóa Đồng Đan đến vậy sau. Vừa nghĩ Mộ Kinh Thiên vừa cắn cắn đôi đũa.

Tiêu Nguyệt ăn xong cũng không để ý Mộ Kinh Thiên nữa mà đi thẳng tới Thánh Hóa học viện.

Thánh Hóa học viện nằm ở phía nam kinh thành, đó là một khoảng đất rất lớn, có thể lớn gấp đôi hoàng cung. Khoảng sân phía trước học viện nay đã đầy kín người. Phân biệt ở cổng lớn và hai cổng nhỏ có ba cái bàn, có lẽ là kiểm tra năng lực đi.

Tất cả những người ở đây chia làm hai phía, phía bên trái thì ít người hơn, họ mặt đồ khá đơn giản, có lẽ là những con cái của nhà nghèo hoặc là những thương nhân nhỏ. Bên phải toàn người mặc gấm vóc, nhìn vào cũng biết là nhà giàu hoặc con cháu quan lại.

Bọn nhà giàu bên tuy hống hách những không dám qua khiêu khích những người bên trái. Có một lần, không biết là con của đại thế gia nào rảnh rồi mà ăn mặc bình thường đứng bên trái làm bên phải tưởng nhầm ra khiêu khích. Hôm sau những nhà có người khiêu khích đều phá sản hoặc bị tước mũ quan.

Đến sau này có người biết chân tướng truyền ra thì không ai dám khiêu khích bên trái nữa. Những con cháu nhà nghèo bị tách ra vì học phí đóng khác nhau, đó là chính sách khuyến khích nhưng tất nhiên một bên đóng mười một bên đóng một thì sẽ có đãi ngộ khác nhau, bất quá nếu được vào học viện thì vẫn học chung với nhau chỉ khác cơ sở hạ tầng mà thôi.

Tiêu Nguyệt không phải là người thanh cao như trong những tiểu thuyết xuyên không qua bên trái đứng rồi đứng ra làm anh hùng chính nghĩa (@tg : ta muốn ghi là "anh hùng mặc quần sịp đỏ" cơ ~ mà thấy ngại sửa lại, hắc hắc.)

Tiêu Nguyệt thanh thoi đứng phía bên phải, Mộ Kinh Thiên cũng leo đèo ở đằng sau. Tiêu Nguyệt thấy vậy thì ngạc nhiên, không lẽ hắn cũng muốn tuyển sinh, bất quá hắn hỏi bị "già" à nha.

Thiên Lam nghe vậy thì hung hăng mắng cho Tiêu Nguyệt một trận, "Hắn không thể đi theo với tư cách là hạ nhân à ? Bao nhiêu người mang theo kia kìa"

Tiêu Nguyệt thăm đầu đầu, có hạ nhân nào suất như hắn không ? Không làm phiền toái mang đến cửa thì mới là lạ đó.

Mộ Kinh Thiên không hề hay biết cuộc nói chuyện của Tiêu Nguyệt và Thiên Lam, vui vẻ đứng một bên, hắn vẫn còn bị vui mừng ảnh hưởng nha. Tiêu Nguyệt nhìn mặt mày Mộ Kinh Thiên vui vẻ càng làm hắn thêm mỉa mai hoặc. Nàng giờ tay che trán, làm ơn phiền toái đừng tìm đến a.

Tiêu Nguyệt nhìn thấy mỗi người đều cầm trên tay một tờ đăng ký nàng cũng định đi lấy thì nhìn thấy gương mặt hơn hờ của Mộ Kinh Thiên, hắn đang cầm bản đăng ký a.

Tiêu Nguyệt nhẹ giọng cảm ơn hắn rồi điền vào bản đăng ký, Mộ Kinh Thiên thì vẫn cười tươi đứng cạnh. Bây giờ cảm giác của Tiêu Nguyệt chính là : "Hình như mình mang về một cái máy biết cười a, hắn không mỏi miệng sao ?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nàng Không Muốn Nổi Bật

Tiêu Nguyệt vừa điền thông tin xong thì Mộ Kinh Thiên nhanh tay tiếp nhận mang tới bản đăng ký, hắn cứ lắc xắc như con nít. Lần đầu gặp còn tưởng hắn nghiêm túc, lạnh lùng lắm mà giờ lại như vậy, quả nhiên không nên nhìn người bất hình dong a.

Tiêu Nguyệt tựa vào góc tường nhìn chung quanh, hầu như nét mặt của mọi người đều khá khản trương, tỷ lệ đào thải là một với một trăm, nếu không đậu học viện này thì phải đi các học viện thấp hơn nữa. Ai mà muốn chứ.

Lại nhìn các bảng đăng ký, chắc còn khá lâu mới tới. Tiêu Nguyệt nhắm mắt lại trao đổi thần thức với Thiên Lam.

"Thiên Lam, ngươi có biết ba quả cầu trên kia là gì không ?"

Thiên Lam mở mắt nhìn ra ngoài Hỗn Độn Giới Chỉ, phía trên ba chiếc bàn kia rõ ràng là trắc nghiệm tiềm lực, thuộc tính và cấp bậc.

"Cấp bậc, thuộc tính và tiềm lực."

Tiêu Nguyệt nhũn mày, nàng nhớ quả cầu trắc nghiệm khá bé cơ mà, màu sắc cũng khác. Thiên Lam nhìn thấy Tiêu Nguyệt suy nghĩ về vấn đề này thì phì cười.

"Của ngươi là sơ cấp linh cầu còn của người ta là cao cấp linh cầu, vậy mà cũng so đo."

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì gật đầu, một học viện mà sử dụng sơ cấp linh cầu thì cũng không khỏi quá nghèo đi. Thiên Lam lại quên nói cho nàng biết, linh cầu sơ cấp là quá đủ với các Linh giả tân tu rồi, linh cầu cao cấp chỉ có các đại gia tộc hoặc học viện lớn mới có mà thôi.

Tiêu Nguyệt lại nghĩ nghĩ rồi nghĩ ra một vấn đề, nàng có tới ba thuộc tính, nàng không muốn quá nổi bật a, như vậy sẽ đem đến nhiều phiền phức.

Thiên Lam hiểu sự rối rắm của Tiêu Nguyệt, nhưng hẳn thật là muốn phi nhờ nàng a, Tiểu Quang luôn luôn ở trong đan điền của nàng để làm gì mà giờ suy tư vớ vẩn,

"Chuyện này ngươi có thể nhờ Tiểu Quang."

"Thật chứ ?"

"Thật !"

"Tiểu Quang ! Tiểu Quang !"

"Tiêu Nguyệt Nguyệt, Tiểu Quang đây !"

"Tiểu Quang có thể chỉ hấp thụ hòa linh lực hay không ?"

"Cái này...."

"Không được ư ?"

"Ấy ấy, được nhưng mà không có lâu a !"

"Không lâu là bao lâu ?"

"Một canh giờ !"

"Quá tốt !"

Thiên Lam nghe thấy đoạn đối thoại của Tiêu Nguyệt thì đầu đầy hắc tuyến, tại sao nha đầu ấy lại vui mừng thế cơ chứ, linh cầu hấp thụ linh lực mà người khác nghiệm truyền qua, Tiểu Quang chỉ có thể giúp lọc bớt các loại linh lực khác lẫn vào hòa linh lực bằng cách hấp thụ các linh lực khác chứ đâu phải là hấp thụ hòa linh lực.

Rốt cuộc là tại sao Tiêu Nguyệt lại không biết động não thế chứ ? Thiên Lam hung hăng mắng cho Tiêu Nguyệt một trận, hình như hẳn mắng Tiêu Nguyệt đến phát nguyền rồi.

"Não ngươi dùng để trung à ? Tại sao không hỏi Tiểu Quang là có thể hấp thụ các linh lực khác trong đan điền của mình không thay vì hỏi là có hấp thụ được một loại nguyên tố hay không. Vv&vv (đã lướt đi 1080 từ)."

Tiêu Nguyệt nghe Thiên Lam mắng thì ủy khuất, người ta đâu có làm gì cơ chứ, cứ thích mắng người ta.

Tiêu Nguyệt lại ủy ủy khuất khuất giao tiếp với Tiểu Quang.

"Tiểu Quang ơi, Tiểu Quang à !"

"Tiểu Quang đây, Tiểu Quang nè !"

"Tiểu Quang có thể hấp thụ linh lực trong đan điền của Tiểu Nguyệt không ?"

" Có a, bao nhiêu cũng được a. Tiểu Nguyệt muốn Tiểu Quang hấp thụ Hòa linh lực của Tiểu Nguyệt à ?"

" Không, trừ Hòa linh lực ra thì Tiểu Quang cứ hấp thụ khác, với lại Tiểu Quang thả hòa linh lực vào đan điền của Tiểu Nguyệt a."

" Được chứ ! vậy ta bắt đầu nha."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Mộ Kinh Thiên Là Tên Đần – Mộ Dung Tĩnh Ăn Hành.

Tiểu Nguyệt trao đổi xong thì thấy sắc mặt của Thiên Lam đã tốt lên một chút, có lẽ sẽ không bị Thiên Lam trưng ra một mặt hung thần ác sát nữa rồi.

Mộ Kinh Thiên nộp xong bằng đăng ký thì quay lại thì nhìn thấy Tiểu Nguyệt đang tựa vào bức tường nhắm mắt dưỡng thần. Hắn rất nghi hoặc, tại sao Tiểu Nguyệt lại dám đi học viện Thánh Hòa báo danh a, tuy là nàng tài giỏi, ẩn nấp được cấp bậc và bề ngoài nhưng xương cốt thì không được a.

Khi ban quản sự kiểm tra cốt linh biết được tuổi tác thật của nàng thì nàng dù có mạnh mẽ cũng không thể nào phản kháng được a. Trong học viện còn có vài lão giả thần kinh, không chịu chết tọa trấn, đây là mối phiền phức lớn nha.

Mộ Kinh Thiên đưa tay chọt chọt Tiểu Nguyệt làm nàng mở mắt, nàng nghi hoặc nhìn hắn.

Mộ Kinh Thiên vừa mở miệng ra là muốn ăn đòn.

" Chủ nhân, người vào học viện chi vậy, lát nữa sẽ có người kiểm tra cốt linh đó, Hóa Đồng đan không lừa được họ đâu."

Quả đúng thật là Mộ Kinh Thiên vừa dứt lời, một nắm đấm nhỏ đưa tới trước mặt hắn làm Mộ Kinh Thiên giật mình lui ra. Đứng lại hắn mới nhìn thấy ánh mắt Tiểu Nguyệt đầy sát khí nhìn hắn.

"Ta không sử dụng Hóa Đồng Đan, năm nay ta chỉ mười tuổi."

Tiểu Nguyệt rất giận dữ, tại sao tên này ngốc thế, nếu sử dụng Hóa Đồng Đan thì tiền đâu mà nàng mua nguyên liệu luyện chế cơ chứ, vả lại lúc sáng nàng vừa thức dậy là mở cửa cho hắn, làm gì có phục dụng Hóa Đồng Đan kịp thời, mà có phục dụng Hóa Đồng Đan thì xương cốt sẽ co rút lại thập phần đau đớn a !

Mộ Kinh Thiên nghe vậy thì sững sờ rồi lại cười cười.

"Chủ nhân à, ta không cười ngài già đâu, ngài không cần sĩ diện với ta. Còn nếu ngài mà trắc nghiệm cốt linh sẽ gây ra phiền toái lớn đó."

Tiểu Nguyệt sắc mặt càng ngày càng đen, tên này bị gì vậy ? Nàng mặc kệ không thèm để ý hắn, nhắm mắt lại nhưng Mộ Kinh Thiên không hề buông tha cho nàng a.

"Chủ nhân, ngài đừng giận mà, nhưng chúng ta mà không đi thì sẽ có chuyện lớn a."

" Chủ nhân a, ngài nghe lời ta đi."

" Chủ ..."

Tiểu Nguyệt không khỏi bực bội một cước đá vào chân Mộ Kinh Thiên, gồng gọng rồi bỏ đi.

" Mộ Kinh Thiên, người là tên đần."

Mộ Kinh Thiên xoa xoa cái chân đau, hắn đâu có làm gì đâu. Nghĩ vậy hắn lại theo đuôi Tiểu Nguyệt léo nhéo.

Bên đây, Mộ Dung Tĩnh đã sớm xám mặt.

"Tại sao ? Tại sao, à ta chưa chết chứ."

Rõ ràng nàng đã thả Hồi Úc Hồn vào phòng của Tiểu Nguyệt thì tại sao nàng ta không bị gì cơ chứ. Còn mỹ nam bên cạnh là ai ? Chủ nhân ? tại sao

một mỹ nam như vậy lại đi theo Tiêu Nguyệt làm nô bộc cơ chứ. Dù chỉ là nhị tinh Đại Linh Sư nhưng hắn còn rất trẻ a, không gọi là thiên tài nhưng cũng được xem là khá tốt rồi, và lại gương mặt yêu nghiệt đó, hắn làm sao lại là nô bộc của a ta cơ chứ.

Mộ Dung Tĩnh bị ghen tỵ làm mờ mắt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, từng giọt máu đỏ thẫm rơi xuống đất.

Các công tử bên cạnh nhìn thấy Mộ Dung Tĩnh như vậy thì lo lắng, lẽ nào có chuyện gì thì sao, đây cũng là một cơ hội tốt để thể hiện bản thân a.

"Mộ Dung tiểu thư, tay ngươi chảy máu rồi kia, đưa ta xem nào."

"Mộ Dung tiểu thư, để ta băng bó cho ngươi."

"Mộ Dung tiểu thư ta có công pháp trị liệu hệ Thủy, để ta giúp ngươi."

"Mộ Dung tiểu thư,.... "

Nhìn một đám người đang âm ỉ, Mộ Dung Tĩnh cảm thấy phiền, nàng hất tay ra bỏ qua một bên. Từ khi gặp Tiêu Nguyệt thì nàng đã không thích a, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Nếu vào được học viện, nàng sẽ gặp được nhị ca, lúc đó Tiêu Nguyệt có chạy bằng trời. Học viện không hề đơn giản như bao nhiêu người nghĩ. Tiêu Nguyệt ngươi cứ chờ đó, tốt nhất là đừng có nên vào học viện. Nếu không ta sẽ cho ngươi chết rất khó xem.

Mộ Dung Tĩnh nhìn bóng dáng của Tiêu Nguyệt hờ hững, Tiêu Nguyệt lúc này không hề hay biết nhưng Thiên Lam thì biết, hắn trầm ngâm không nói.

Lúc này mỗi người một suy nghĩ riêng, sóng gió sắp ập đến, thế sự xoay vần, cuối cùng cũng không biết ai chết về tay ai. Con đường mỗi người mỗi khác, phải xem họ lựa chọn như thế nào mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Cao Cấp Hay Là Trung Cấp ?

"Mộ Dung Tĩnh !"

Một quân sự khuếch đại âm lượng đọc tên từng người, lần này đến lượt Mộ Dung Tĩnh, nàng thừa biết nàng sẽ đậu, nhưng vẫn cung kính đi lên.

Một lão giả tóc bạc ngồi đó, hắn ta không nói gì nhưng Mộ Dung Tĩnh cũng đưa tay ra. Lão giả đặt tay lên tay Mộ Dung Tĩnh, nhợt nhạt nói.

"Mười ba tuổi, thông qua ! Trắc nghiệm cấp bậc đi."

Mộ Dung Tĩnh đặt tay lên linh cầu, trên linh cầu các con số từ từ tăng lên, dừng lại ở số mười chín.

Lão giả thấy vậy thì kinh hỷ gật đầu, xem ra học viện nhận được một thiên tài rồi, lão giả lớn giọng công bố làm mọi người hâm mộ không thôi.

"Mộ Dung Tĩnh mười ba tuổi, cửu tinh Linh Sư."

Mộ Dung Tĩnh nhìn thấy con oanh động do mình gây ra thì ngẩn mặt đi qua cái bàn thứ hai, cầm theo tờ đăng ký lão giả đã ghi thông tin về cốt linh và cấp bậc vào.

Người ở bàn thứ hai đã nghe được kết quả nhưng thái độ cũng không hề hòa nhã, người này là một mỹ nữ chừng hai mươi hai tuổi, nàng mặc một bộ váy dài đen ôm sát người, đường cong mỹ lệ lộ ra hoàn toàn, đã vậy còn thêm khí tức băng lãnh, nàng đẹp đến lạ lùng.

"Trắc nghiệm thuộc tính." – Mỹ nữ băng lãnh nói.

Mộ Dung Tĩnh cũng không thèm nhìn nàng một cái, nàng ta chắc chắn lúc nàng ta trưởng thành sẽ mỹ lệ hơn cả, không thèm so đo với nhan sắc của ai. Nói vậy chứ khi nhìn thấy Tiêu Nguyệt nàng ta như muốn cào nát mặt Tiêu Nguyệt ra vậy, nàng ta chỉ là không xem trọng dung mạo của mỹ nữ trước mặt mà thôi chứ không phải nàng ta sẽ để yên cho người xinh đẹp hơn mình.

Mộ Dung Tĩnh đưa tay lên linh cầu thuộc tính, một màu tím dần khuếch đại ra ngoài. Màu tím là lõi hệ, một hệ công kích cường đại, nàng ta tuy sinh ra trong một gia tộc nổi tiếng về hòa hệ nhưng lại kế thừa thuộc tính từ mẹ mình là lõi hệ, tuy lúc đầu có nhiều người bài xích nhưng thiên phú của nàng ta đã làm hết thảy cảm phục lại.

Mỹ nữ băng lãnh vừa công bố vừa viết thêm vào bảng đăng ký, hời hợt đưa ra.

"Lôi thuộc tính."

Mộ Dung Tĩnh đến bàn thứ ba, kiểm tra tiềm lực, khỏi cần kiểm tra nàng ta cũng biết rằng tiềm lực của mình là cao cấp. Nhưng bất ngờ rằng, quả cầu không hề sáng như lúc trước, chỉ là trung cấp.

Người phụ trách trắc nghiệm tiềm lực thấy vậy thì lắc đầu, trung cấp, chỉ có thể xem là tạm được.

Mộ Dung Tĩnh ngơ ngác nhận bảng đăng ký ra ngoài, tại sao lại như vậy, rõ ràng lúc trắc nghiệm trong gia tộc là cao cấp tại sao bây giờ lại là trung cấp ? Nàng ta cũng không dám chất vấn học viện, vậy không lẽ chỉ có thể chấp nhận trung cấp tiềm lực ? Không được nàng phải kiểm tra lại.

Không do dự Mộ Dung Tĩnh cầm lấy linh cầu trắc nghiệm sơ cấp mang theo trắc nghiệm lại. Vẫn là sơ cấp ? Tại sao ?

Trong khi Mộ Dung Tĩnh hoang mang thì Thiên Lam ở trong Hỗn Độn Giới Chỉ thầm cười lạnh, hần ta chỉ dạy dỗ nàng ta một tý thôi. Hần không thể động tay động chân nhiều được, Tiêu Nguyệt bây giờ còn quá yếu, hần cũng chưa khôi phục được nhiều, đành phải chờ Tiêu Nguyệt mạnh lên cái đã.

Lúc Tiêu Nguyệt bị cuốn vào huyền cảnh do Hồi Úc Hỗn tạo ra thì Thiên Lam đã lên đem linh châu trong đan điền của Mộ Dung Tĩnh thu nhỏ lại. Hần muốn phế đi linh châu cơ, nhưng năng lực không cho phép, lúc Tiêu Nguyệt bất tỉnh thì hần đã lên dùng hai phần linh lực của Tiêu Nguyệt ấy chứ.

Hần đã nói rằng Hỗn Độn Giới Chỉ chỉ hấp thu một phần linh lực của giới chủ nhưng chưa hề nói là giới linh như hần thì không thể, nhưng đó là trường hợp giới chủ không còn ý thức hoặc là giới chủ đồng ý a.

Linh châu là vật dùng để hỗ trợ đan điền hấp thu linh lực, nếu không có linh châu thì tiềm lực của linh giả chỉ là sơ cấp, có linh châu thì là trung cấp, linh lớn hơn nữa thì là cao cấp, mà nếu linh châu lớn bằng một nửa nắm tay em bé thì là cao cấp, đương nhiên nếu là hơn hai phần ba nắm tay em bé sơ sinh thì đó là siêu cấp tiềm lực a.

Còn Tiểu Quang thì sao ? Tiểu Quang là một nguyên tố a, nó ký thác vào linh châu của Tiêu Nguyệt mà ở. Còn linh châu của Tiêu Nguyệt thì nàng chưa bao giờ thấy a~ Lúc nàng tiến vào đan điền lần đầu tiên thì đã thấy Tiểu Quang rồi, làm sao mà biết được linh châu của mình lớn bao nhiêu cơ chứ.

Mà không sao nàng cũng không cần quan tâm, có Tiểu Quang rồi thì mấy tên thiên tài siêu cấp chỉ đáng vứt ra đằng sau.

"Tiêu Nguyệt !"

Tiêu Nguyệt đang suy tư thì quản sự đọc tên nàng lên, Tiêu Nguyệt dần chen qua đám người đi về phía ba cái bàn. Nàng khá tò mò rằng tiềm lực của nàng nếu không có Tiểu Quang thì là cấp bậc nào. Đương nhiên là linh cầu không thể nào trắc nghiệm được Tiểu Quang rồi, Tiểu Quang sẽ bị xem là vô hình mà linh cầu thì sẽ bao bọc lấy linh châu mà xem xét. Bây giờ nàng rất tò mò xem, tiềm lực của mình là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tiềm Lực Kinh Người

Đưa bảng đăng ký cho lão giả, Tiêu Nguyệt đưa tay ra, lão giả cũng hời hợt công bố.

"Mười tuổi, trắc nghiệm cấp bậc đi."

Tiêu Nguyệt ngoan ngoãn làm theo, kết quả làm nàng bất ngờ a.

"Linh Sư thất tính." Lão giả hơi kinh ngạc kêu lên. Giai đoạn tu luyện nhanh nhất là từ mười đến mười lăm tuổi, vậy mà tiểu nữ trước mặt lại đột phá thất tính Linh Sư trong khi chỉ mới được mười tuổi, đây mới là thiên tài a, chẳng bù với tiểu nữ có lõi linh lực lúc này, trung cấp thật đáng tiếc có lẽ là phục dụng đan dược mới tăng nhanh như vậy. Mong sao tiểu nữ này không phải là phục dụng đan dược mà tăng lên.

Tiêu Nguyệt cũng kinh ngạc kêu lên a, nàng nhớ một tuần trước còn là định cấp ngũ tính a, đột quá cũng nhanh quá đi. Nàng không hề biết được, trong lúc nàng ở trong Hồi Úc Hồn, Tiểu Quang đã phải hấp thu khá nhiều linh lực cung cấp cho nàng, lúc đó nàng đã đột phá lục tính.

Sau khi tỉnh lại, nàng đem linh lực truyền cho Hỗn Độn Giới Chỉ khá nhiều, Tiểu Quang cũng hấp thụ lại nhiều, làm đan điền và kinh mạch mở rộng, tiểu khiếu huyết cũng theo đó bị trùng kích nên đột phá thất tính.

Tiêu Nguyệt lại trắc nghiệm thuộc tính, nàng đưa bảng đăng ký, rồi nhanh tay đặt lên linh cầu thuộc tính. Cố gắng khắc chế quang linh lực và mộc linh lực nhưng mộc linh lực vẫn hiện ra trong linh cầu.

Hai màu hồng – lục luân phiên nhau khuếch sáng, aizz không có quang linh lực là tốt, đây là hòa quốc thì hỏa linh lực không có gì là lạ, mộc linh lực ? tạm

chấp nhận đi, một sinh hỏa là chuyện bình thường. Chắc không bị chú ý đâu.

Tiêu Nguyệt thì nghĩ như vậy nhưng người ta không nghĩ vậy a. Song thuộc tính giúp cho linh giả dễ dàng tu luyện hơn, cùng một lần tu luyện nếu hấp thu hai loại linh lực và một loại linh lực thì cái nào tu luyện sẽ nhanh hơn ? Đương nhiên là hai, những người song thuộc tính thì dù có là sơ cấp tiềm lực thì vẫn được nhận như thường, chỉ là không phải trọng tâm bồi dưỡng thôi, còn trung cấp thì cũng có thể xếp vào thể hệ tiểu thiên tài, còn cao cấp thì có thể xem là thiên tài siêu cấp rồi. Bất chấp song hệ linh lực đó là gì a~

Mỹ nữ băng lãnh đó viết viết lên bảng đăng ký rồi đưa lại cho Tiêu Nguyệt, mắt nàng ánh lên một tia hài lòng bất quá nàng chưa hề thể hiện qua trên gương mặt.

Tiêu Nguyệt cầm bảng đăng ký lần nữa đổi chỗ, đi tới bên trái nghiệm tiềm lực, nàng khá mong chờ a, đây chỉ đơn giản là tò mò, chứ tiềm lực của nàng bây giờ có lẽ thành thân cấp mất rồi. (@tg : Ôi nhân vật của ta thành siêu cấp tự sướng mất rồi ! - @ Tiêu Nguyệt : [lừm] có ý kiến ? - @tg : không a. [lắc đầu nguây nguây])

Tiêu Nguyệt đặt tay lên linh cầu, lần này nàng không cần truyền linh lực vào mà là có một luồng linh lực tự tiến vào cơ thể nàng, nó chạy lung tung rồi tiến tới đan điền, quả nhiên như nàng đoán, nó xuyên qua Tiểu Quang rồi bao bọc lấy linh châu bên trong. Luồng linh lực ấy tự động khuếch trương trong đan điền của Tiêu Nguyệt rồi vụt ra ngoài, linh cầu sáng lên. Luồng sáng khá thịnh, có lẽ là cao cấp tiềm lực đi.

Người phụ trách trắc nghiệm tiềm lực sắc mặt kích động, quả nhiên là một mầm non tốt, hân tui cười khoát tay với Tiêu Nguyệt nhẹ nói.

"Chắc chắn ngươi sẽ được tuyển vào học viện."

Tiêu Nguyệt nghe thì nhẹ cười, nàng gật đầu lễ phép rồi quay đi, nhìn những ánh mắt xung quanh mới biết, thì ra nhiều đó cũng đủ để xem là một nhân tài a. Ờ ? Vậy tại sao Thiên Lam luôn chê bai nàng thế, người ta cũng có tư chất mà.

(tg ai oán : tại sao ta càng viết càng cảm thấy Tiêu Nguyệt kém linh vậy ? Ta muốn xây dựng hình tượng lạnh lùng cơ mà, [khóc ròng]...)

Thiên Lam thấy vậy thì lên lau mồ hôi rồi nghiêm trang.

"Một học viện nhỏ nhoi này thì thấy ngươi là nhân tài nhưng nếu bước vào các tông môn, dù chỉ là một tông môn cỡ nhỏ thì tư chất như ngươi cũng đầy rẫy." – Thiên Lam thầm nói trong lòng thêm hai chữ "mới lạ".

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì gật gù đầu, đúng ha, xem ra nàng phải dẹp bớt cái tính tự tin này của mình rồi, tự tin quá sẽ thành tự cao, không tốt. Nàng phải cố gắng tu luyện.

Thiên Lam thấy kết quả như hân dự tính thì thầm cười trộm, thì ra nha đầu này dễ lừa hơn hân nghĩ nhiều. Chữ nghĩa giảng giải hân nuốt hết vào bụng, nha đầu cứ cố mà tu luyện đi, ta làm vậy là giúp cho ngươi đó, cố lên hắc hắc.

(Thiên Lam sắp biến thành tg r [lau mồ hôi] lừa gạt người ta không chớp mắt =3=)

Tiêu Nguyệt vừa khảo nghiệm trở xuống thì Mộ Kinh Thiên lại sắp tới, dung mạo yêu nghiệt của hân lại càng làm Tiêu Nguyệt thêm nổi tiếng, ây da biết sao giờ, Mộ Kinh Thiên quá đẹp cơ mà đi làm nô bộc a~ Không ghen tỵ chết mới là lạ.

Tiêu Nguyệt cũng lười để ý hân, Tiểu Bạch đang được Mộ Kinh Thiên ôm cũng nhảy vào lòng Tiêu Nguyệt, hai người một thú cứ thế mà đi để lại bao ánh mắt hâm mộ và đa số là ghen tỵ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tiểu Bạch Đột Phá – Tiểu Quang Trâu Bò

Về tới khách điểm, Tiêu Nguyệt nhào người lên giường nằm, nếu nàng thể hiện nhiều quá thì sẽ tìm thêm rắc rối, và lại nàng muốn giả trụ ăn thịt hổ a. Nhưng thể hiện một chút chắc có lẽ sẽ làm cho nàng dễ sống hơn một chút, trong họa có phúc trong phúc có họa mà, sao cũng được.

Mộ Kinh Thiên về tới khách điểm thì tích cực tu luyện, hân đoán chừng Tiêu Nguyệt trong vài ngày nữa sẽ hết tác dụng của Hóa Đồng Đan a. Mà tại sao cái lão giả kiểm tra cốt linh lại cho Tiêu Nguyệt thông qua ? Hân phải tìm hiểu thật kỹ càng mới được.

Năm ngày nữa là nhập học, Tiêu Nguyệt thầm nghĩ xem nàng nên làm gì ? Có lẽ sẽ tiếp tục tu luyện a, nhiều lúc nàng cảm thấy tu luyện thật là nhàm chán, có Tiểu Quang rồi làm động lực của nàng trôi theo mây bay theo gió hết mất rồi. Còn luyện đan ? Thôi xài hết tiền rồi tính, chừng nào húng lên thì luyện quá.

Tiêu Nguyệt thờ dài nghĩ, có lẽ nàng phải tìm việc khác. Nàng hỏi Thiên Lam,

"Thiên Lam này, hình như là thần thức có thể rèn luyện phải không?"

Thiên Lam nghe vậy thì cười đều, xem ra nha đầu này muốn bị tra tấn rồi, rèn luyện thần thức ư, tốt thôi ta hơi ngứa tay a. Kể cả "hắn" vào tay ta thì cũng phải kể khổ a, ta xem nha đầu nguoi than trời trách đất thế nào đây.

Tiêu Nguyệt chợt nhớ tới một điều, vội vội vàng vàng hỏi Thiên Lam

"À hình như ta chưa tu luyện vũ kỹ a, ta chỉ mới tu luyện một bộ Lăng Thiên thân pháp và một bộ tâm pháp là Hỗn Độn Quyết a. Ta bây giờ chỉ có thể công kích đơn thuần bằng linh lực."

Thiên Lam nghe vậy thì ngẩn người, hắn quên mất nàng chưa tu luyện vũ kỹ a. Từ thần sắc ấy này, Thiên Lam lại chuyển thành nghiêm túc, nha đầu lúc này có lẽ chưa cần tu luyện vũ kỹ ở đây.

"Nha đầu, nguoi khoan tu luyện vũ kỹ trong Hỗn Độn Giới Chỉ, cấp bậc của các công pháp trong đây khá cao, các công pháp hơi thấp một chút thì không phù hợp với nguoi, nguoi có thể tu luyện vũ kỹ của học viện trước, sau này khi tìm được một tông môn ta sẽ tìm giúp nguoi công pháp thích hợp."

Tiêu Nguyệt gật đầu, nàng hiểu những gì Thiên Lam nói, Thất phu vô tội, hoài bích có tội nha.

Thiên Lam biết Tiêu Nguyệt hiểu những gì mình nói thì hài lòng cười, cho dù nha đầu có có hơi tự tin và hơi ngốc (ý chỉ vụ tu luyện và đan dược) một tý nhưng vẫn thông minh được lúc cần thiết a. Nói chung là một tiểu nữ dễ dạy.

Tiêu Nguyệt đang trao đổi với Thiên Lam thì kinh ngạc phát hiện linh lực bên ngoài dao động, hốt hoảng thu lại thần thức.

Xung quanh Tiêu Bạch đang nằm yên trong lòng Tiêu Nguyệt bây giờ linh lực đang kịch liệt dao động, thì ra là nó muốn đột phá. Tiêu Nguyệt thầm kêu không ổn, mấy nay nàng không chú ý đến tốc độ tu luyện của Tiêu Bạch, lúc nàng tỉnh dậy thì Tiêu Bạch đã là Linh Vương, nhưng nàng cũng không biết là mấy tỉnh a.

Tiêu Nguyệt đau đầu không thôi,

"Thiên Lam, giúp ta che dấu khí tức của Tiêu Bạch lại đi, ta giúp hắn tìm một nơi để đột phá."

Thiên Lam gật đầu, tuy là lúc nào hắn cũng đem khí tức của Tiêu Bạch dấu đi nhưng lúc này linh lực dao động quá kịch liệt, hắn phải dụng tâm một phen mà thôi.

Tiểu Bạch trong lòng Tiêu Nguyệt cũng đang cố gắng áp chế đột phá, nếu nó đột phá ở đây thì có lẽ sẽ phá hủy chỗ này mất, lại đem lại phiền toái cho Tiêu Nguyệt. Tiêu Bạch cắn răng áp chế lại nguồn linh lực đang cuồng bạo trong cơ thể.

Tiêu Nguyệt cảm nhận được những gì Tiêu Bạch đang làm, nàng huy động Lăng Thiên bộ pháp lao ra cửa sổ hướng một rừng trúc bên ngoài kinh thành chạy tới.

"Chết tiệt, nếu Tiêu Bạch đột phá ở đây thì có lẽ sẽ kinh động mấy lão Linh Hoàng thậm chí là Linh Tông trong các học viện mất ! Cho dù là Linh Hoàng thì Tiêu Bạch vừa đột phá cũng không thể đối phó. "

Tiểu Quang cảm nhận được sự lo lắng của Tiêu Nguyệt thì giọng nói non nớt lại xuất hiện, nó có thể giúp Tiêu Bạch đấy.

"Tiêu Nguyệt Nguyệt, Tiêu Nguyệt Nguyệt cho Tiểu Quang ra đi, ta giúp được Tiêu Bạch Bạch a~"

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì mừng rỡ, nhưng Tiểu Quang vào thế nào nàng còn không biết thì lấy gì cho nó ra ngoài a. Tiêu Nguyệt khóc ròng trong lòng. Thiên Lam nghe được thì thật muốn đánh Tiêu Nguyệt một phen, chết tiệt, ta rút lại suy nghĩ lúc này, nha đầu này làm gì có vụ thông minh lúc cần thiết cơ chứ.

"Chỉ cần tiểu Nguyệt Nguyệt động ý niệm là Tiểu Quang có thể đi ra a~ Tiểu Quang ký sinh vào Tiêu Nguyệt Nguyệt rồi nên không thể tự tiện ra vào."

Tiêu Nguyệt nghe thầy thì lập tức động ý niệm phóng thích Tiểu Quang ra ngoài, Tiểu Quang nương theo mi tâm của Tiêu Nguyệt thoát ra ngoài, nó bay vòng vòng Tiêu Bạch.

"Tiêu Nguyệt Nguyệt thả Tiêu Bạch Bạch ra đi, ta sẽ không để khí tức của Tiêu Bạch Bạch thoát ra đâu."

Khí tức Tiêu Bạch càng ngày càng hỗn loạn, Tiêu Bạch khôi phục lại bản thể, một con Bạch Nguyệt Lang, bản thể của Tiêu Bạch lúc này đã cao hơn một trượng, bộ lông cũng mềm mượt hơn trước. Phần lông lúc trước bị Tiêu Nguyệt cắt trụi nay đã mọc lên rất nhiều.

Tiêu Nguyệt lại làm ra một động tác sát cánh, nàng phì cười nhìn mớ lông hơi cụt của Tiêu Bạch mà sao không cảm lòng nổi. Thiên Lam thấy vậy thì hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Nguyệt. Tuy rằng Tiểu Quang nói là sẽ giúp đỡ che dấu khí tức nhưng Thiên Lam không hề yên tâm.

Dù biết Tiểu Quang là Hỗn Độn nguyên tố nhưng năng lực của Tiểu Quang thì hắn không biết, ngày "hắn" còn ở cạnh hắn, "hắn" chỉ nhắc sơ đến nguyên tố mà thôi. Các điển tịch thường cổ cũng không hề đề cập nhiều đến các nguyên tố, chỉ biết rằng nguyên tố có thể hấp thụ linh khí giúp nguyên chủ có thể

tăng nhanh tốc độ tu luyện, có thể sản lọc linh khí.

Hầu như ai chiếm được nguyên tố đều không nói gì cho ngoại nhân biết, đạo lý hoài bích có tội làm họ che dấu, đã che dấu thì xác xuất ghi lại điển tịch rất nhỏ. Nhưng khi nguyên chủ chết thì nguyên tố sẽ thoát ra khỏi nguyên chủ mà đi tới một nơi nồng đậm linh khí do nó cai quản.

Hỗn Độn nguyên tố càng là một bí ẩn, hỗn độn là tập hợp của các loại linh khí, nó là vua của các loại linh khí, từ thời hồng hoang không một ai biết nó ở đâu. Việc Tiêu Nguyệt gặp được tiêu Quang phải gọi là đại siêu siêu vận khí à nha.

Trong khi Thiên Lam suy nghĩ thì hần vẫn huy động lực lượng lập thành kết giới bao quanh Tiểu Bạch, thậm chí hần còn len lén hấp thụ linh khí bên trong Hỗn Độn Giới Chi truyền ra ngoài.

Tiểu Quang cảm nhận được kết giới bên ngoài thì hung hăng giận dữ, Tiểu Lam Lam không tin tưởng nó nha, nó có thể giúp Tiểu Bạch Bạch mà không cần tới sự giúp đỡ của Tiểu Lam Lam, nó muốn Tiêu Nguyệt Nguyệt nhìn thấy sự lợi hại của nó.

Tiểu Quang nháy mắt hấp thụ linh khí trong các mắt hần của kết giới làm kết giới tan rã. Thiên Lam lúc này không thể phát huy được một góc thực lực của mình thì làm gì có thể kháng cự lại sự phá hủy của kết giới.

Dù sao giới linh phải bảo vệ Hỗn Độn Giới Chi, hấp thụ linh khí đối kháng với Tiểu Quang cũng không phải là cách hay. Thiên Lam thở dài buông tay, thăng nhóc này cũng quá độc tài rồi, lỡ may mà có chuyện gì người xem ta xử người như thế nào.

Dù sao giới linh có một bí mật nhỏ mà ngay cả giới chủ cũng không bao giờ biết a, dù có biết thì làm gì được nó cơ chứ, Thiên Lam thầm nghĩ xem nếu có chuyện gì sẽ xử Tiểu Quang như thế nào. Nhưng mọi việc đều nằm ngoài dự đoán của Thiên Lam.

Luồng linh lực cuồng bạo khi đột phá của Tiểu Bạch vừa bộc phát ra thì Tiểu Quang đều mang đi hấp thụ hết. Tiểu Quang bay quanh Tiểu Bạch với tốc độ cực nhanh, hình thành một vòng sáng, cảnh tượng kỳ diệu làm sao.

Những linh khí cuồng bạo như được hút vào bên trong chiếc vòng sáng ấy, cảm giác cứ như một bánh xe linh khí đang xoay nhanh.

Tiêu Nguyệt nhìn cảnh này thì há hốc miệng, Tiểu Quang cũng quá trâu bò đi. Nàng không ngờ Tiểu Quang khờ khếch lại giỏi đến mức đó, bảo bối, bảo bối, sau này chắc kêu thành tiểu bảo bối nha.

Bất quá Tiêu Nguyệt không biết rằng, sau này lúc nàng nói ra, miệng chưa dứt lời thì Tiểu Quang đã run run giọng uất ức kêu lên. “Tiêu Nguyệt Nguyệt hư, ta gọi là Tiểu Quang, không phải là Tiểu Bảo Bối a.”. Nhưng đây đều là chuyện của sau này.

Tiểu Bạch vừa đột phá xong thì thân hình thu nhỏ lại chìm vào giấc ngủ say, nó cần củng cố lại cảnh giới, hiện tại đã là Linh Hoàng nhất tinh, nó có khả năng giao tiếp thần thức với Tiêu Nguyệt rồi.

Tiêu Nguyệt nghe Tiểu Bạch báo cáo với mình thì hơi giật mình rồi bình tĩnh lại, linh thú càng tiến hóa thì càng có trí thông minh. Tiểu Bạch biết trao đổi thần thức cũng là một việc tốt a~

Tiêu Nguyệt khoe môi cong cong, nhẹ cười.

- - -

Ôm Tiểu Bạch về nàng kêu gọi Tiểu Quang quay lại đan điền, Tiêu Nguyệt rời đi.

Lăng Thiên thân pháp khê động Tiêu Nguyệt chạy như bay ra khỏi rừng trúc, dù khí tức của Tiểu Bạch không phát ra nhưng luôn phải cẩn thận đề phòng bất trắc, dù sao an toàn là tuyệt đối. Nàng sẽ không cậy mạnh mà nói hùng hồ như người khác – bình tới tướng cân – đầu. Nàng không có năng lực đó nha.

Tiêu Nguyệt không biết từ lúc nàng ra khỏi khách điểm đã có hai người chạy theo nàng, nhìn hết thấy sự việc xảy ra, bất quá sắc mặt cũng không hề có ý niệm tham lam nào.

Ánh mắt tràn đầy tò mò và sùng nịch. Tiểu nữ này càng ngày càng làm hần hứng thú rồi, bóng dáng bé nhỏ được ôm lấy mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Aizz. Đây Là Một Hiểu Lâm Lớn!

Tiêu Nguyệt ôm Tiểu Bạch về khách điểm rồi ngủ thẳng giấc, hôm nay Tiểu Bạch hơi bé bé nên ôm không sướng a. Thôi ừy khuất vài bữa vậy, Tiêu

Nguyệt nghĩ nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ, nàng cảm thấy mình sắp thành sâu ngủ mất rồi. Người ta thì cố gắng tu luyện còn nàng thì lười biếng quăng hết cho Tiểu Quang.

Thiên Lam lúc này cảm thấy rất ư là nhứt đầu, không lẽ Hỗn Độn quyết sẽ mai một từ đây? Không được, hẳn phải làm cho Tiểu Nguyệt tỉnh dậy tu luyện mới được.

Thiên Lam cứ lải nhải bên cạnh thần thức của Tiểu Nguyệt làm nàng không sao ngủ được, Thiên Lam chết tiết, Thiên Lam chết bầm, người ta mới lười biếng có mấy ngày mà lại đi tra tấn người ta như vậy đó. Người có tin ta đem người biến thành con gái không hả? Cho Tiểu Bạch và Tiểu Quang cười chết người, đừng quên người là giới linh a.

Thiên Lam đọc được suy nghĩ trong thần thức của Tiểu Nguyệt thì sống lưng chợt đổ mồ hôi, nhưng mà hẳn nhất quyết lải nhải tới khi nào nàng tỉnh thì thôi.

Tiểu Nguyệt tức giận ngồi dậy không thèm nói chuyện với Thiên Lam, ngoan ngoãn nhập định vận dụng Hỗn Độn quyết, linh khí dày đặc tụ tập lại, Tiểu Nguyệt chìm sâu vào trạng thái nhập định.

Thiên Lam thấy kết quả như vậy thì hài lòng, hầu như hẳn sinh ra là để đóng vai ác a.

Sau hai ngày cũng cố thực lực, Tiểu Bạch đã có thể tùy ý hoạt động, nhìn thấy Tiểu Nguyệt đi vào trạng thái nhập định. Tiểu Bạch chớp chớp con mắt, lắc lắc đầu, thân hình Tiểu Bạch dần mờ ảo.

Tiểu Nguyệt cảm nhận được linh lực dao động thì mở mắt, nhìn về phía Tiểu Bạch đang biến mất.

Một nam tử dần dần hiện ra, hẳn có mái tóc bạch kim, và cặp mắt màu tím, cả ngũ quan cũng hoàn mỹ. Tuy là nam tử nhưng hẳn có một làn da trắng và mịn khiến bao nữ tử phải hâm mộ. Chỉ có một điều không hề ổn rằng, hẳn đang trần như nhộng a!

Tiểu Nguyệt bất động há mồm, nàng chưa kịp hét lên thì cửa phòng nàng mở ra.

Mộ Kinh Thiên không biết từ lúc nào đã đứng trước cửa, hẳn cũng há hốc miệng, chuyện gì đang xảy ra? Mộ Kinh Thiên dụi dụi mắt, lại lấy tay véo vào eo một cái, cảm thấy đau a, mắt cũng không bị hoa a.

Và bây giờ thay vì Tiểu Nguyệt la thì Mộ Kinh Thiên lại la thật lớn.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Tiểu Nguyệt ngậm miệng lại, nuốt nuốt nước miếng, có lẽ không cần nàng la rồi, đưa tay lên trán, Tiểu Nguyệt khê vồ vồ, đây chắc chắn là hiểu lầm lớn a.

Đương sự gây chuyện lại ngơ ngác nhìn hai người ở trong phòng, hẳn cười lộ ra hàm răng trắng nõn, chết tiết, thật yêu nghiệt.

Tiểu Nguyệt thăm rủa Mộ Kinh Thiên ngàn lần, không vào lúc nào lại vào ngay lúc này cơ chứ, nàng quay đi chỗ khác hắng giọng.

“Mộ Kinh Thiên, người cho hẳn một bộ y phục đi.”

Mộ Kinh Thiên nghe vậy thì đóng cửa lại chạy tới cạnh Tiểu Bạch đưa cho Tiểu Bạch một bộ y phục của hẳn, là hẳn lấy đại trong túi càn khôn, trùng hợp bộ y phục này cũng màu trắng.

Tiểu Bạch ngơ ngác cầm bộ y phục không biết làm gì, nó cảm quán quanh người, nhưng không che chỗ cần che nha. Mộ Kinh Thiên nhìn thấy Tiểu Bạch ngốc nghếch thì thầm mắng, nhanh tay giúp Tiểu Bạch mặc vào.

Tiểu Bạch mặc xong quần áo thì vui vẻ ngồi trên một cái ghế, nhìn chăm chăm Tiểu Nguyệt và Mộ Kinh Thiên.

Mộ Kinh Thiên nhìn thấy Tiểu Bạch bày ra một bộ dáng của thụ, Mộ Kinh Thiên nghi hoặc nhìn Tiểu Nguyệt, không lẽ nàng là công. Nghĩ nghĩ đầu óc của Mộ Kinh Thiên hoảng loạn, hẳn nhìn Tiểu Nguyệt đầy tha thiết. (ta thề là ta không biết tại sao ta ghi như vậy a)

Tiểu Nguyệt cảm nhận được hai luồng ánh mắt thì quay lại nhìn, Tiểu Bạch lúc này đã thay y phục, toàn thân trắng toát và khuôn mặt tinh xảo ngây thơ, làm nàng có ý nghĩ rằng, hẳn là trịch tiên hạ phàm hay sao? Nàng nhìn rồi lại nói.

"Tiểu Bạch?"

Tiểu Bạch nghe vậy thì gật gật đầu cười, truyền âm cho Tiểu Nguyệt.

"Vâng chủ nhân."

Nhìn thấy Tiểu Bạch thì Tiểu Nguyệt thăm than, lại thêm một yêu nghiệt, nàng thật là có phúc hưởng a, người ta có một đả hạnh phúc lắm rồi nàng lại có tới ba.

(tg: Thật ra là tám a, chúng ta cùng đếm nào ^^ . Một ! Hai ! Ba ! Bốn ! Năm ! Sáu ! Bảy ! Tám. À mà các nàng có biết ta đếm ai không a?)

Mộ Kinh Thiên thấy nét mặt của Tiêu Nguyệt thì bi thương không thôi, chủ nhân à, đã già rồi sao còn muốn gặm cỏ non thế? Nghĩ đến hình ảnh Tiểu Bạch ở dưới, Tiêu Nguyệt ở trên làm Mộ Kinh Thiên nổi hết da gà, nắm chặt tay, Mộ Kinh Thiên quyết định phải ngăn cản việc này xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Danh Sách Trúng Tuyển.

Mộ Kinh Thiên nghĩ là làm, hần nguyện hy sinh !

Mộ Kinh Thiên đi về phía Tiêu Nguyệt, ánh mắt đáng thương vạn phần, hần ngồi cạnh giường lấy tay nín áo Tiêu Nguyệt, cắn môi.

"Chủ nhân, thỏ thì nên ăn cỏ gần hang nha, ăn gần mới có cỏ ngon nha, cỏ non ăn không đủ đâu, và lại tại sao người lại nỡ bỏ rơi ta ? Ta có thể làm thụ cho người gặm nha."

Tiêu Nguyệt nghe lời của Mộ Kinh Thiên thì ngốc trệ, hần đang nói gì vậy ?

Nét mặt ngốc ngốc của Tiêu Nguyệt rõ ràng như vậy mà Mộ Kinh Thiên lại cố chấp cho là nàng không nỡ bỏ Tiểu Bạch, hần nhất quyết tấn công. Mộ Kinh Thiên lại kéo hồ một bên vai ra, phải dùng mỹ nam kế rồi.

"Ta nguyện dâng cho chủ nhân nha, hần sẽ không chịu tự động phục vụ chủ nhân đâu."

Tiêu Nguyệt nhìn hành động và giọng nói mập mờ của Mộ Kinh Thiên lúc này mà không hiểu hần nói gì thì nàng sẽ là siêu ngốc. Tiêu Nguyệt không những tức giận Mộ Kinh Thiên hiểu lầm còn tức giận hần nói nàng già. Mộ Kinh Thiên chết tiệt !

Tiêu Nguyệt hung hăng lấy chân nện lên mặt Mộ Kinh Thiên, bước qua hần tới gần Tiểu Bạch, nhẹ nói.

"Tiểu Bạch, đi thôi !"

Tiêu Nguyệt lại hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Kinh Thiên quát.

"Mộ Kinh Thiên, ta mười tuổi, ngươi nhớ đó, ngươi còn dám nói ta già một lần nào nữa thì ta gặp một lần đánh một lần, con mắt mù nào của ngươi thấy ta phục dụng đan dược chứ. Ta nói được là làm được, ta đánh không được thì ta sẽ gọi Tiểu Bạch đánh ngươi. Hừ !"

Tiểu Bạch ngay tức khắc hóa thành hình dáng linh thú thu nhỏ nhảy vào lòng Tiêu Nguyệt, một người một thú rồi đi bỏ lại Mộ Kinh Thiên ngơ ngác nhìn bộ quần áo màu trắng.

Hần hình như hiểu lầm hơi nhiều à nha, Mộ Kinh Thiên đau khổ nghĩ, Tiểu Bạch cũng là quá đáng đi, hóa thành hình người mà không báo với hần một tiếng làm hần hiểu lầm.

(@tg : Tại sao hần không nghĩ là mình bị ngốc nhi ? Kiến thức cơ bản là khi linh thú đột phá Linh Hoàng thì sẽ hóa hình người cơ mà. Ngốc ! Ngốc !

@ Mộ Kinh Thiên : Tác giả, nguyên đám các ngươi có báo với ta chắc. [xách dao rượt])

Mộ Kinh Thiên đau khổ thu lại bộ y phục, đóng cửa rồi chạy theo Tiêu Nguyệt, không cần phải hỏi vì sao hần biết Tiêu Nguyệt đi đâu a. Hôm nay là ngày học viện Thánh Hỏa công khai danh sách học viên trúng tuyển.

Tiêu Nguyệt đi đến công học viện, ở đây có một tấm bảng lớn, phía trên ghi bốn chữ : Danh sách học viên. Không mất nhiều công sức Tiêu Nguyệt đã tìm thấy tên của nàng, nó đứng thứ sáu trong bảng danh sách. Phía trên còn năm cái tên nữa mà nàng không biết, vốn dĩ nàng đâu có quan tâm biết làm gì.

Lại nhìn nhìn xuống nàng thấy tên Mộ Dung Tinh đứng thứ hai trăm mười bốn, lúc nàng ta thắc nghiệm không phải nàng không thấy mà không thèm nói a. Nhìn thông tin thì nàng cũng biết rằng tại sao Mộ Dung Tinh đứng ở đây. Xem ra tiềm lực rất được xem trọng trong học viện a.

Phía trên nàng không phải là cao cấp song hệ thì cũng là cao cấp dị linh lực, thậm chí là siêu cấp tiềm lực.

Siêu cấp tiềm lực chỉ có một đó là người đứng đầu danh sách, cái tên rất dễ nhớ và êm tai : Vũ Phong 13 tuổi, siêu cấp tiềm lực, thuộc tính : hắc ám linh lực, cấp bậc : Nhị tinh Đại Linh Sư.

Nhìn vào phần thông tin, Tiêu Nguyệt cũng thấy mê hoặc, siêu cấp tiềm lực nha, thật đáng hâm mộ, bất quá nàng đã có Tiểu Quang siêu cấp vô địch rồi,

không cần phải hăm mộ đâu. Tiêu Nguyệt vừa xem vừa cười híp mắt, Tiểu Quang quả thật là rất lợi a.

Tiểu Quang cảm nhận được luồng suy nghĩ của Tiêu Nguyệt thì hưng phấn nhảy loạn trong đan điền của Tiêu Nguyệt, thì ra nàng cũng biết nó lợi hại a, nàng còn cao hứng như vậy nữa. Tiểu Quang sẽ cố gắng phát huy.

Tiêu Nguyệt xoay người rồi đi, tay sờ nhẹ vào túi càn khôn, bên trong có một lệnh bài màu trắng khác hai chữ Tiêu Nguyệt, lúc nàng đi khỏi đã nhận được từ vị khảo sư cuối cùng, đây là lệnh bài chứng minh thân phận đi, chất liệu ngọc quá mức thấp đi, còn thua cả chất liệu của bình ngọc cấp thấp nữa.

Mộ Kinh Thiên nhìn thấy Tiêu Nguyệt đi ra thì tươi cười chào đón, lúc này hắn đã biết Tiêu Nguyệt chỉ mới mười tuổi thôi, suy đi ngẫm lại tại hắn làm quá lên chứ làm gì có chuyện phục dụng Hóa Đồng Đan suốt ngày cơ chứ, và lại những luyện được sư lâu năm sẽ không bao giờ muốn vào một học viện, cho dù là nổi hứng cũng không có. Họ có thể học cái gì chứ !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nhập Học.

Sau bốn ngày tu luyện ròng rã Tiêu Nguyệt cũng đã mở mắt ra, nàng thở ra một ngụm trọc khí, hôm nay phải nhập học rồi, mong sao học viện là nơi cần thiết đối với nàng.

Tiêu Nguyệt ra quầy khách điểm trà phòng, nàng thuận tay để trên quầy năm hắc tệ, xem như là tiền dành cho sự phục vụ tận tâm của họ đi. Còn Mộ Kinh Thiên ? Kệ hắn đi, thế nào hắn cũng tìm được nàng, không nên quấy rầy hắn tu luyện

Tiêu Nguyệt ra khỏi khách điểm, nàng không biết mình có nên đi tới học viện ngay hay đi đâu đó, dù sao nàng tu luyện suốt bốn ngày liền chỉ dùng có Thực Khẩu Đan làm miệng nàng có chút hoài niệm thức ăn.

Tiêu Nguyệt quyết định chọn từ lâu lớn nhất lớn nhất kinh thành mà đi vào, nàng không biết có ngon hay không mà nàng biết nó lớn hay không a.

Tiêu Nguyệt bước vào từ lâu thì có một tiểu nhị ra tiếp đón, hắn cười mở mời nàng vào trong, nàng chọn một bàn cạnh cửa sổ nhìn ra đường lớn, gọi món ăn, tổng cộng hết hai mươi hắc tệ, thức ăn ở đây khá là đắt, nàng mua thảo dược nhiều nhất cũng được cũng chỉ có ba mươi hắc tệ, lần trước thì chỉ có mười một hắc tệ lại kiếm được gần hai ngàn hắc tệ, vậy ra bữa cơm này hết gần bốn ngàn hắc tệ, xem ra bữa cơm này hơi đắt thật.

Bất quá, tn còn một núi hắc tệ trong túi càn khôn, chừng nào nàng tiêu hết thì hẳn tính, không phải tiền nàng tìm ra nên nàng cũng không cần phải tiết kiệm làm gì.

Thiên Lam đọc được suy nghĩ của Tiêu Nguyệt thì cố gắng nén giận, thảo dược mà người không luyện ra đan dược thì làm sao mà có giá cao đến thế. Không biết đầu óc người nghĩ gì, chắc hắn sẽ chết sớm mất thôi.

Thoải mái gọi món ăn rồi nàng mới hiểu tại sao món ăn lại đắt đến như vậy, trong mỗi món ăn nàng đều có thể ngửi thấy mùi linh dịch, thậm chí có một số thảo dược thái nhỏ làm gia vị. Các món thịt đều là thịt của linh thú nhất cấp, nếu không đắt thì có nước đẹp tiệp mắt.

Một xác linh thú nhất cấp có thể mua với giá năm mươi hắc tệ, mà linh thú nhất cấp cũng rất to lớn, cắt ra rồi chế biến thì cũng rất có lời, linh dịch thì giá khá là rẻ, nhất cấp linh dịch chỉ cần 1 hắc tệ là mua được một bình. Nàng chỉ chọn các món phổ thông nên không hề biết các món trên còn đem linh dịch nhị cấp và tam cấp rưới vào.

Phải nói từ lâu này là dành cho nhà giàu a, người thường nếu ăn vào thì cơ thể xung mãn còn linh giả thì có thể giúp duy trì nội tạng.

Tiêu Nguyệt gấp một món bỏ vào miệng, vị thịt tan ra, thêm mùi mặn mặn ngọt ngọt của gia vị, ăn vào không dính răng, mùi thảo dược lại kích thích vị giác. Thật là quá ngon.

Nàng mang thức ăn cho Tiểu Bạch để qua một bên rồi tự mình ăn. Tiểu Bạch thấy vậy cũng không khách khí, ăn từng thứ một, lúc này linh trí của Tiểu Bạch đã nâng lên một cấp bậc nên tướng ăn cũng không còn thô lỗ như lúc trước.

Hầu hết ở tầng trệt là các linh giả cấp thấp hoặc các nhà giàu bình thường nên nhìn thấy hành động của Tiêu Nguyệt bị cho là quá lãnh phí làm họ churong mắt. Tiêu Nguyệt cũng mặc kệ ai nghĩ gì thì nghĩ, nàng ăn là chuyện của nàng, họ có gọi thì cứ tới đây mà cướp.

Ăn xong Tiêu Nguyệt rời khỏi từ quán xa hoa đó, lúc này nàng mới để ý tên của từ quán, hơi giật mình nhưng rồi nàng lại cười cười, quả thật là nàng quá đa cảm rồi.

Tiêu Nguyệt quay đầu đi để lại tám biển từ quán sừng sừng ở đó, bốn chữ rồng bay phượng múa vẫn đang óng ánh dưới ánh mặt trời : Ngân Điện từ quán.

- - -

Tiêu Nguyệt đi đến học viện Thánh Hòa thì không ngoài ý muốn, Mộ Kinh Thiên đang đứng đó chờ nàng, trên tay hắn nhiều thêm một cái hộp nhiều tầng. Không cần nhìn cũng biết là thức ăn, mùi tỏa ra thơm phức.

Mộ Kinh Thiên thấy nàng thì mỉm cười đi lại, giờ cái hộp lên.

"Chủ nhân, ta biết mấy nay người chỉ dùng khâu thực đan nhạt miệng nên mua cho người một số thức ăn, ngài đi dạo có mệt không."

Tiêu Nguyệt đối với thái độ niềm nở của Mộ Kinh Thiên thì không khỏi đau lòng, biết vậy nàng sẽ dẫn hắn đi ăn cùng nàng a, đành phụ tấm lòng của hắn rồi. Tiêu Nguyệt nhìn mặt quắc quắc Mộ Kinh Thiên.

"Ngồi xuống !"

Mộ Kinh Thiên nghi hoặc không biết nên làm thế nào, xung quanh có người a, ngồi xuống có kỳ không ? Nhưng rồi hắn cũng ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh bên Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt lấy tay xoa xoa đầu hắn. – "Ng Sloan, này giờ ta đi tẩu lẫu, không có đi dạo, người cực khổ rồi, tự ăn đi." – Tuy nàng muốn nói lời dịu dàng một tý nhưng ra khỏi miệng lại thành như vậy, thôi thì mặc kệ đi. Tiêu Nguyệt đi vào trong để lại Mộ Kinh Thiên ngồi đó khóc ròng, hắn không phải là Tiểu Bạch a~

Tiêu Nguyệt đi lại gần cánh cổng học viện thì nhìn thấy có một lão giả đứng đó, có lẽ là kiểm tra thân phận đi.

Tiêu Nguyệt từ trong túi cần khôn lấy ra lệnh bài bạch ngọc lần trước, nàng đi đến phía của lão giả. Hai tay lễ phép đưa ra tấm lệnh bài.

Lão giả thấy vậy thì ánh mắt lóe sáng, ít ai được như vậy a~ Tiểu nữ thanh tú và có khí chất như vậy tại sao không có nô bộc đi theo a ? Lão giả buộc miệng hỏi.

"Nha đầu, con không có nô bộc a ?"

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì xoay người nhìn về phía Mộ Kinh Thiên còn đang ngồi ngốc ở kia, nàng cười nhẹ chuẩn bị xoay người đi vào.

"Thưa không ạ. Chào ngài ta vào trước còn nhiều người đang chờ."

Mộ Kinh Thiên nghe được đáp án của Tiêu Nguyệt thì không giả vờ nữa chạy chạy theo.

"Chủ nhân ngài chờ ta với, nở lòng nào bỏ ta a."

Lão giả thấy vậy thì cũng không ngăn cản, lúc này lão không để ý nhưng không có nghĩa là lão không nhìn thấy Tiêu Nguyệt xoa đầu Mộ Kinh Thiên. Lão nhìn thoáng qua Mộ Kinh Thiên, hắn là nhị tinh Đại Linh Sư đi, còn trẻ như vậy ? Có thể xem là một người có tiền đồ tại sao lại làm nô bộc, cả gương mặt đó nữa.

Nghĩ nghĩ thì lão giả cũng cho qua, dù sao cũng là chuyện của người ta, lão sẽ không xen vào. Dù sao hắn cũng nằm trong giới hạn, dưới ngũ tinh Đại Linh Sư, đều có thể theo thân phận nô bộc mà vào. Dù sao một ngũ tinh Đại Linh Sư có vào cũng không gây ra sóng gió gì huống gì là một nhị tinh Đại Linh Sư chứ.

Tiêu Nguyệt đi vào bên trong học viện thì thoáng kinh ngạc, phía sau dãy tường cao kia thì ra là một tiền cảnh a~ Một con đường dài dẫn tới một ngã tư, hai bên đường đều trồng đầy hoa cỏ và cây ăn trái, các luồng hoa lại xếp theo một trật tự mà nàng không biết được, có lẽ là một trận pháp tự nhiên đi.

Các cây ăn trái thì đều đã đậu hết hoa, các cánh hoa đủ màu rơi xuống nền cỏ nhìn thật đẹp. Tiêu Nguyệt say sưa ngắm nhìn, người xây dựng học viện cũng có kiến thức đấy chứ.

Tiểu Bạch từ trên tay Tiêu Nguyệt cũng nhảy xuống nhìn xung quanh, nó cảm giác được nguy hiểm nhưng không biết từ đâu phát ra, cả sát khí cũng không cảm nhận được. nhưng bản năng mách bảo làm nó đề phòng.

Mộ Dung Tĩnh đi phía sau nhìn một người một thú tò mò nhìn khắp nơi thì mở miệng khinh thường. "Hừ, đồ nhà quê." Từ khi nhìn thấy danh sách thì Mộ Dung Tĩnh đã mất hứng rồi, thứ hạn thấp như vậy làm bên gia tộc cắt bớt nguồn cung cấp cho nàng ta, đám hoa hoa công tử đó cũng xa lánh nàng ta. Lòng tự kiêu của nàng ta bị đã kích trầm trọng.

Không có nơi để phát tác làm nàng ta bị đè ép mấy ngày nay, nhìn thấy Tiêu Nguyệt làm nàng ta cảm thấy khó chịu, đi lên nói móc một phen. Dù là hạng hai trăm mấy nhưng nàng ta vẫn đủ sức đè bẹp Tiêu Nguyệt trong nháy mắt.

Lúc này Mộ Dung Tĩnh chưa biết tên của Tiêu Nguyệt a, và lại khi nàng ta trắc nghiệm xong thì đã rồi đi vì tức làm gì thấy được kết quả của Tiêu Nguyệt ~ Không thì sẽ không kiêu ngạo như vậy đâu.

Tiêu Nguyệt thấy Mộ Dung Tĩnh bước lại thì khinh thường liếc mắt, nàng lười quản người ta nghĩ gì về mình, nhưng Mộ Kinh Thiên thì không a. Hắn chăm chọc nhìn Mộ Dung Tĩnh.

"Nhà quê ! Cái này rất hợp với người a, nha đầu xấu xí."

Mộ Dung Tĩnh nghe được thì suýt học máu chết tại chỗ, nàng ta xấu xí ? Nàng ta còn chưa tự xưng mình là đệ nhất tiểu mỹ nhân thì thôi, làm gì có chuyện xấu xí cơ chứ. Mộ Dung Tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Kinh Thiên, nhưng nhìn kỹ thì mới thấy Mộ Kinh Thiên quá đẹp a ! Hắn đẹp tới mức nàng ta nhìn si ngốc.

Mộ Kinh Thiên thấy vậy thì khinh thường liếc mắt. – "Vừa xấu xí vừa háo sắc."

Tiêu Nguyệt nghe Mộ Kinh Thiên nói thì phì cười, nàng không ngờ miệng Mộ Kinh Thiên cũng ác độc quá đi, tiểu mỹ nhân bao người hâm mộ bị hắn nói thành người xấu xí, không bị ngẹn chết mới lạ, lúc này nàng thật muốn giơ ngón cái lên tán thưởng hắn một phen. Mộ Kinh Thiên, nàng không hề nhìn lầm hắn rồi !

Mộ Kinh Thiên thấy Tiêu Nguyệt cười thì vui vẻ, hắn tính vọt qua ôm lấy Tiêu Nguyệt rồi đi thì nàng đã nhanh nhẹn né tránh, vận hành Lăng Thiên thân pháp rồi đi, trong lúc Mộ Kinh Thiên chăm chọc Mộ Dung Tĩnh thì nàng đã nhìn thấy các học viên đi về hướng nào a.

Thẳng tới ngã tư nàng rẽ phải, nhìn thấy các học viên đi vào một căn nhà tranh rồi vui vẻ đi ra, thì nàng biết đó là nơi phân bổ học viên rồi. Hạng sáu, tốt nhất là đi ngủ cao một chút, đừng làm nàng thất vọng a.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Khảo Hạch Chính Thức.

Tiêu Nguyệt đi vào trong nhà tranh thì nhìn thấy mỹ nữ băng lãnh lúc trước ngồi đó, mỹ nữ thấy Tiêu Nguyệt vào thì nhẹ cười. Nàng cười mới đẹp làm sao.

Tiêu Nguyệt nhìn thấy một rổ lệnh bài bạch ngọc bị vứt đũa một bên thì hiểu phải giao lệnh bài ra. Mỹ nữ băng lãnh tiếp nhận rồi đưa cho Tiêu Nguyệt một huy hiệu, huy hiệu hình ngọn lửa, làm bằng hòa thạch thượng phẩm, cầm vào khá ấm áp. Hai huy hiệu này là màu đỏ a~

Mỹ nữ lại đưa ra một chiếc thẻ, Tiêu Nguyệt nhìn thấy một dòng chữ nhỏ ở góc thẻ :

Tiêu Nguyệt, nhất cấp học viên, ký túc xá số một, phòng sáu.

Tiêu Nguyệt vui vẻ nhận lấy rồi ra ngoài, ngay chỗ ngã tư nàng đã nhìn thấy biển chỉ dẫn, hướng đi ký túc xá là hướng ngược lại. Đi ra khỏi căn nhà tranh thì Mộ Kinh Thiên nhẹ nhắc nàng.

"Chủ nhân, huyền trận."

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì co rút khóe miệng, học viện này cũng cổ quái quá đi, lúc này còn bày ra huyền trận thử học sinh nữa cơ chứ.

Đi đến ngã tư lúc này thì nàng nhìn thấy cảnh vật hoàn toàn khác, là một rừng hoa anh đào a, thật là đẹp, mùi cũng thơm nữa. Tiêu Nguyệt cảm thấy yêu thích không thôi. Thật chất nàng không thích hoa anh đào nhưng nhìn một rừng anh đào nở rộ thế này thì cũng bị hấp dẫn.

Thiên Lam bên trong Hỗn Động Giới Chỉ khóe miệng cũng cong cong, học viện này cũng quá ác đi, đem cả tam cấp huyền trận vào đây, đa số những học viên đầu vào đây cũng chỉ là Linh Sư mà thôi.

Mộ Kinh Thiên thì nháy mắt nghiêm túc, hắn dờ nhất là phần huyền trận nha, hắn chỉ có thể trấn định lại thần hồn mà thôi, hắn biết đâu là tam cấp huyền trận, không có lừa đâu.

Tiêu Nguyệt thì thả hồn vào rừng hoa đào này, dù biết là huyền trận nhưng có Thiên Lam ở đây thì phải lo gì nữa ? Nàng nên tận hưởng thật tốt cảnh đẹp a.

Tiểu Quang cảm nhận được Tiêu Nguyệt rơi vào huyền trận thì gấp rút hỏi nàng, "Tiểu Nguyệt Nguyệt, Tiểu Nguyệt Nguyệt có cần ta phá đi huyền trận này không ? Ta sẽ hấp thụ hết linh lực trong mắt huyền trận luôn."

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì cười rục rịch, tại sao phải phá sớm như a~ Đẹp thế này phải ngắm ngía một chút chứ. Và lại nếu phá huyền trận này thì tất cả đều thoát được thì thật là buồn a~ nàng không thích làm người độ lượng, nàng thích ích kỷ. Chỉ cần thoát ra khỏi huyền trận là được thôi, mỗi huyền trận đều có cách thoát riêng cơ mà.

Thiên Lam thấy suy nghĩ của Tiêu Nguyệt thì co rút khóe miệng, không biết nên nói nha đầu này đáng yêu hay phức tạp đây, hắn cười khổ vọng ra.

"Nha đầu, nếu muốn ra khỏi huyễn trận chỉ cần đem một góc khuất trong huyễn trận mở khóa là được, không cần phải phá đầu, cái thứ ngươi cầm có lẽ là chìa khóa của huyễn trận."

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì lè lưỡi, nàng nghĩ gì cũng không thoát được Thiên Lam a, nàng cầm chiếc thẻ không biết phải làm sao. Xoay qua xoay lại cũng không thấy có cái chỗ nào để nhấn vào hay bật

Thiên Lam bên trong Hỗn Độn Giới Chỉ lại đầu đầu, ôi trời nha đầu ngốc nghếch, làm gì có chỗ nào để nhấn cơ chứ.

"Truyền linh lực vào !"

Tiêu Nguyệt nghe được thì vui vẻ truyền linh lực vào, bỗng một luồng sáng bao bọc nàng và Mộ Kinh Thiên – hai người biến mất khỏi huyễn trận.

Hai người xuất hiện ở một gian phòng khá rộng lớn, trước mặt hiện lên một dòng chữ làm nàng suýt nữa té xỉu.

"Chúc mừng ngươi đã được nhận vào học viện, ngươi đã qua cuộc khảo hạch chính thức nhằm nhĩ của chúng ta, nếu ngươi ngu ngốc thì có lẽ đã được truyền tống ra khỏi học viện rồi. Mong ngươi có thể cố gắng để hòa nhập học viện, con ác mộng của ngươi đã đến rồi."

Tiêu Nguyệt há miệng không biết phải nói gì, có học viện nào chào đón học viện của mình như vậy không cơ chứ ?

Mộ Kinh Thiên bên cạnh cũng giật giật khóe miệng, xem ra mỗi học viện đều có cái cổ quái của riêng mình a~

Tiêu Nguyệt nhìn xung quanh xem xét cách bài trí trong phòng. Cả căn phòng được sơn mà màu trắng, riêng các vật dụng như giường, ghế dài, bàn trang điểm, bàn tròn, bình cổ, cả cửa và rèm, thì lại là màu đen, thật là một phong cách không tồi a~ Có một ban công nhỏ bên tay trái và một bộ bàn ghế được đặt ở đó.

Thay vì như các tửu quán bên ngoài trang trí theo phong cách phương Đông thì ở đây hơi nghiêng về phong cách phương Tây, chẳng biết ở đây có phương Đông và phương Tây hay không nữa ?

Cả căn phòng chỉ có hai màu trắng đen, cả Mộ Kinh Thiên cũng mặc màu đen, chỉ có nàng một màu đỏ chói đứng đây, thật không biết phải nói cái gì nữa, tại sao căn phòng này lại làm nàng trở thành một cây đèn cây vậy ?

Tiêu Nguyệt đau lòng suy nghĩ, nàng phải đi hỏi xem có thể bày trí lại căn phòng theo ý thích hay không nữa, mắc công lỡ may có ai vào phòng nhìn thấy nàng "chỏi" với căn phòng thế nào thì lại chê cười nàng.

Mộ Kinh Thiên hình như cũng chú ý đến điểm này, hần phi cười. Dẫn đến ánh mắt không thiện cảm của Tiêu Nguyệt quét qua, chẳng những không làm Mộ Kinh Thiên im lặng, hần lại cười càng lớn hơn. Hần khoa trương tới mức lần qua lần lại biểu hiện thái độ của mình.

Tiêu Nguyệt lúc này lại "cười như gió đông", "nhẹ nhàng" đá vào nơi đó một cái, Mộ Kinh Thiên đau đớn nhảy dựng lên la lớn.

"Muru sát, muru sát."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đây Là Học Viện ?

Tiêu Nguyệt dụi dụi mắt thức dậy, hôm qua sau khi đi hỏi quản lý ký túc xá thì Tiêu Nguyệt biết rằng, căn phòng này là độc nhất từ đó đến giờ, chủ nhân căn phòng không hề mang theo bất cứ vật phẩm của mình sau khi chuyển ký túc xá, nói là lưu lại kỷ niệm.

Và lại căn phòng bày trí cũng rất đẹp, nên các học viên đứng thứ sáu trong bảng xếp hạng đều dừng lại mà không bài trí gì thêm, căn phòng này cũng giữ được gần mười năm rồi.

Nàng cũng không thể thay đổi được, dù sao người ta dùng làm kỷ niệm cơ mà, nàng có nên mặc xiêm y màu trắng cho phù hợp hay không ?

Nghĩ đến đây Tiêu Nguyệt bỗng ngẩn người, nàng dựa lưng vào gối, từ khi nào nàng không còn thích màu trắng rồi, từ khi nào màu đỏ lại đi vào trong lòng nàng như vậy ? Ngày đó sao ?

Tiêu Nguyệt nhắm chặt hai mắt, có lẽ nàng sẽ không bao giờ thích màu trắng nữa.

Mộ Kinh Thiên ở phòng bên cạnh bỗng gõ cửa làm Tiêu Nguyệt chấm dứt hồi suy, nàng bước xuống giường, bàn chân chạm phải thảm lông mềm mại,

thật là hoài niệm.

Từ ngày nàng xuyên qua, chưa bao giờ tỉnh dậy trong tình trạng này cả, ngày xưa Vương thị nghèo không có đồ ăn ngon thì lấy gì tới thăm lỏng, rồi đến ngày nàng rèn luyện trong rừng và rơi vào giấc ngủ dài, tỉnh lại cũng là ở rừng rậm, nhưng ngày đi đường ở khách điểm, tất cả làm nàng dường như sắp quên mất cảm giác đặt chân là thăm lỏng lúc thức dậy rồi.

Tiêu Nguyệt nhếch miệng cười, cảm giác cũng không tệ nhỉ.

Tiêu Nguyệt nhẹ truyền linh lực vào một bảng ngọc trên cánh cửa thông với phòng của Mộ Kinh Thiên, thật giống một bảng cảm ứng – công nghệ độc quyền trong truyện tranh về thế giới tương lai. Mọi thứ ở đây đều làm nàng ngạc nhiên.

Mộ Kinh Thiên thấy Tiêu Nguyệt mở cửa thì cười cười đem bộ đồng phục của Thánh Hóa học viện cho Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt nhìn bộ đồng phục kia đầu tiên là ngắn người, sau đó là nhũ mây, cuối cùng thì phì cười. Xem ra nàng ở kiếp này không được màu đỏ buông tha rồi.

Tiêu Nguyệt bày ra một bộ mặt dịu dàng, nhưng động tác thì hoàn toàn trái ngược, nàng cầm lấy bộ đồng phục rồi đóng cửa thật mạnh, Mộ Kinh Thiên một nửa bước vào phòng dường như là phải thân mật với cánh cửa rồi.

Tiêu Nguyệt mang theo Mộ Kinh Thiên đi đến khu vực giảng dạy, khu vực giảng dạy khá rộng lớn, chia làm bốn khu : khu học tập, khu luyện đan, khu thực chiến, khu nhiệm vụ.

Ngày học đầu tiên sẽ phải đến khu học tập báo danh, và nhận dạng giáo viên phụ trách của mỗi người.

Ở đây thành tích rất quan trọng, thứ hạng và phòng ở đều không phải là chắc chắn, cứ một kỳ - ba tháng – thì sẽ có một cuộc sát hạch loại bỏ học viên, ai trụ lại được thì có thể tham gia vào chiến đoạt cấp, người tham gia có thể khiêu chiến người có thứ hạng cao hơn mình để đánh đài ngộ cao hơn, nếu thắng thì sẽ nhận được vị trí của người thua, còn nếu thua là sẽ lui về hai bậc, cứ hai mươi bậc là sẽ có một đài ngộ khác, cứ lùi riết thì đài ngộ sẽ thật lùi.

Đây cũng là một cách giúp đỡ các học viên phân đấu, nhưng có vẻ hơi khác nghiệt, ít nhất là đối với những đứa trẻ chưa đầy mười lăm tuổi ở sơ cấp. Khu thực chiến và khu luyện đan đều tồn tại những quy tắc có dạng như vậy, mạnh được yếu thua.

Nhiệm vụ cũng phân chia cấp bậc và có loại tiền tệ riêng của nó, dùng loại tiền tệ đặc biệt đó để đổi lấy thứ mà mình cần. Sự tranh đấu chưa bao giờ chấm dứt.

Tiêu Nguyệt thật muốn ngửa đầu lên trời thở dài, đây còn là học viện sao ? Rõ ràng là một đại lục thu nhỏ.

Tiêu Nguyệt nhẹ day trán, đi vào khu học tập, Mộ Kinh Thiên cũng vào. Khu học tập khá là lộng lẫy, cả một tòa đại viện to lớn hơn ba trăm mẫu đều làm bằng bạch ngọc trung phẩm. Có gì xa xỉ hơn đây !

Khi mở cửa lớp ra thì Tiêu Nguyệt hoàn toàn ngốc trẻ.

"Đây là học viện sao ?"

Mộ Kinh Thiên cũng lộ đầu nhìn vào rồi cười nhỏ.

"Ừm, có lẽ vậy, mỗi nơi mỗi có phong tục riêng nhỉ ?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Luật!

Bên trong lớp học không phải là các bàn học phổ thông theo tường tượng của Tiêu Nguyệt mà toàn là ghế quý phi trải thảm lỏng và bàn làm bằng lưu ly.

Diện tích phòng học lớn tới nỗi đặt hơn năm mươi bộ bàn ghế như vậy mà vẫn còn dư rất nhiều không gian, phía trên bục giảng có một cái bàn phải nói là diêm dúa cực kỳ. Bàn lưu ly tròn đặt các loại hoa hoa cỏ cỏ, dưới chân bàn trải thảm lỏng, thảm lỏng này cũng không phải tầm thường, các nhúm lông đều được cột lại hình cái nơ bằng những sợi dây màu hồng.

Bên cạnh bàn không phải là ghế quý phi tầm thường nó giống như một cái giường gấp thu nhỏ hơn, giường này làm bằng hồng ngọc trung phẩm còn đem vài bảo thạch thượng phẩm lấp lánh khác khảm vào thành một viền bên ngoài, không cần hoa văn cũng quá xa hoa.

Trên giường có một nam nhân mặc y phục màu đỏ cười rạng rỡ ngồi đó.

Nam nhân ấy không yêu nghiệt như Mộ Kinh Thiên hoặc thanh thuần như Tiểu Bạch nhưng hần lại nóng bỏng (ta không có từ nào để miêu tả cho đúng nữa), nhìn thì ấm áp nhiệt tình nhưng cặp mắt hần ẩn ẩn một cổ ngạo khí, hần cũng khá trẻ để làm một lão sư a~ Chỉ tầm tầm Mộ Kinh Thiên mà thôi, chắc là khoảng hai mươi, hai mốt.

Nam nhân bắt gặp ánh mắt của Tiêu Nguyệt thì cười tươi quất Tiêu Nguyệt vào.

"Học trò, ngươi tên gì, để ta xem ngươi có nhầm lớp hay không?"

"Tiêu Nguyệt."

"Uh, tốt, tìm một chỗ ngồi đi. A~ Cũng đủ năm mươi người rồi. Chúng ta bắt đầu chứ."

Các học viên ở phía dưới người thì hưởng ứng người thì im lặng. Vị lão sư trẻ tuổi này không quan tâm bắt đầu giới thiệu.

"Chào mừng các trò đến với lớp một ban sơ cấp, ta tên là Nam Cung Hàn, ta sẽ là lão sư của các trò cho tới khi các trò đến với lớp một của ban trung cấp. Các trò thắc mắc vì sao có một số học viên đi vào thì ta lại đuổi ra đứng không?"

Thật chất học viên được chính thức vào trường chỉ có một trăm hai mươi người mà thôi, khi các trò đi vào báo danh thì đã gặp một huyền cảnh đứng không? Đó là huyền trận, nếu có học viên bị trầm luân trong huyền cảnh thì tất cả các trò nhận được sẽ truyền tống ra ngoài.

Đến khi đủ một trăm hai mươi người thoát ra khỏi huyền cảnh thì huyền cảnh sẽ kết thúc những người còn lại đều bị loại, các trò đừng nghĩ rằng có người báo danh trước có người báo danh sau, chúng ta không chấp nhận những học viên la cà, ai đến sau là lỗi của họ.

Cứ ba trò thì trò đầu tiên sẽ vào lớp một, trò thứ hai sẽ vào lớp hai, trò thứ ba sẽ vào lớp ba, có thể xem là các trò có thứ hạng, một, bốn, bảy, mười vân vân sẽ vào lớp ta.

Một số trò hần là đang đếm lại thứ hạng của mình đi, không sai nhưng thứ hạng của các trò quyết định vào các học sinh bị loại phía trước. Những ai ra khỏi huyền trận đều được truyền tống vào phòng quy định của mình lúc đầu, nếu ai không hài lòng đều có thể khiêu chiến vào kỳ sát hạch tới để đổi phòng mới.

Việc phân lớp ra không hề các tác dụng gì nhiều cả, chỉ là giúp các em tìm một lão sư quản lý mà thôi, các em có thể hỏi mọi thứ về học viện hoặc các kiến thức trong tu luyện với vị lão sư đó. Một tuần thì lão sư của các em sẽ tổ chức bốn buổi lý thuyết, tất cả phục vụ cho quá trình tu luyện và làm nhiệm vụ.

Các trò đến đây không phải đang đi học mà là đang đi tìm kiếm tài nguyên phục vụ bản thân mà thôi. Nên nhớ kỹ."

Nam Cung Hàn vừa dứt lời thì các học viên nhanh chóng nhón nhạo, bọn họ hoàn toàn không biết nha. Nhiều người cảm thấy họ may mắn vì đến sớm thờ phào nhẹ nhõm, nhiều người thì im lặng, nhiều người lại bàn luận xôn xao.

Nam Cung Hàn lúc này trưng ra vẻ mặt nghiêm túc giờ đã quay lại với dáng vẻ cợt nhả lúc đầu. Hần hào hứng lôi ra từ trong trữ vật giới chỉ bốn cái hộp.

"Nào nào, đến với học viện thì sẽ có một trợ giúp cho các em mà sau này khi làm nhiệm vụ hoặc trong các kỳ sát hạch sẽ dễ dàng hơn, mạnh không cần nằm ở cá nhân mà là ở tinh thần đồng đội a~"

Nói tới đây thì Nam Cung Hàn đã cười rộ lên.

"Cho nên thay vì xếp theo thực lực thì ta sẽ xếp theo thuộc tính hỗ trợ nhau nhé, tất cả những em nào thuộc hệ thổ thì viết tên bỏ vào đây – chiếc hộp màu nâu, em nào thuộc hệ mộc, hệ quang thì viết tên bỏ vào bên hộp màu trắng, những ai thuộc hệ lôi, ám, thủy thì bỏ tên vào chiếc hộp màu đen, còn những ai thuộc hỏa, kim thì bỏ vào chiếc hộp màu đỏ.

Những ai có hai hệ thì ghi tên bỏ vào cả hai hệ, nếu bốc được hệ này thì sẽ hủy kết quả của hệ kia.

Các em sẽ được thành lập tổ đội bằng cách rút thăm, chiếc hộp màu nâu là hệ thổ chủ phòng thủ. Màu trắng là trị liệu, màu đen là công kích từ xa, màu đỏ là cận chiến.

Tất nhiên chỉ căn bằng với những tổ đội đầu tiên mà thôi, các tổ đội còn lại sẽ thiếu khuyết một mặt, đó đều là vận khí của mỗi người, đôi khi vận khí cũng là một loại thực lực."

Các học viên tuy bất mãn với kiểu hên xui như thế này nhưng vẫn mơ tưởng tới lúc đồng đội của mình là một người mạnh mẽ, làm bọn họ cảm thấy thần hồn lâng lâng.

Sau khi phân chia thì có thể nhận thấy hộp màu đen và màu đỏ có khá nhiều, xem ra lớp này số người có hệ thủy, hỏa và kim khá nhiều đây.

"Nếu đã hoàn tất thì chúng ta sẽ bốc thăm nhé. Đầu tiên là tổ 1, hộp màu đỏ..."

Chương 50: Phân Tổ Đau Thương.

“Tổ một hộp màu đỏ ... kim hệ Ninh Thần, hộp màu đen ... à là lôi hệ Thành Nhựt, hộp màu trắng ... chắc chắn tổ đội này cũng quá cường đi, song hệ mộc – thủy Hòa Thi Thi, hộp màu nâu thổ hệ ... Chu Đào. Đây cũng là một loại vận khí a, em nào thuộc tổ một đứng qua một bên.”

Nam Cung Hàn sau khi bốc thăm thi cảm thán, hắn gọi tên các thành viên của tổ 1 đứng qua một bên, tổ này gồm ba nữ và một nam, có thể tiểu tử này quá hên đi, cư nhiên cả ba người còn lại đều là tiểu mỹ nhân, thành tựu song hệ và biến dị hệ linh lực.

Bốn học viên đứng dậy gom lại một chỗ, họ cũng không trao đổi nhiều mà im lặng nhìn kết quả bốc thăm tiếp theo, đó là họ tôn trọng lão sư.

Nam Cung Hàn thấy vậy thì cười khi khen bốn người đó. “Ngoan!”

Việc phân tổ tiếp tục!

Tổ hai gồm hỏa hệ, mộc hệ, thủy hệ, thổ hệ, tổ này theo cơ bản xem như là rất dễ hỗ trợ lẫn nhau dù các thứ hạng của học viên không hề cao, đây cũng là cái lợi của việc phân tổ, chỉ cần họ đoàn kết họ vẫn sẽ thành danh.

Tổ ba gồm hỏa hệ, quang hệ, thủy hệ, thổ hệ, tổ đội này tuy rằng có một biến dị hệ nhưng biến dị hệ này tiềm lực không cao chỉ là trung phẩm, vào được xem như là vận khí đi.

Tổ bốn là kim hệ, lôi hệ, quang hệ và thổ hệ, tổ đội này có lực lượng công phòng khá khủng bố và chắc chắn, nó nằm ở tiềm lực của những người trong tổ này đều là cao cấp đi.

Tổ năm là một song hệ hỏa – thổ, một mộc hệ, một thủy hệ và một thổ hệ, đây là tổ duy nhất có hai thành viên thổ hệ, chỉ có một chủ công là song hệ, và thêm phụ trợ công kích từ xa của thủy hệ.

Tổ thứ bảy và thứ tám đều có một hỏa, một mộc, một thủy và một thổ nhưng thực lực không hề đồng đều.

Sau khi đã tới tổ thứ tám, lúc này đầu Tiêu Nguyệt đã tràn đầy hắc tuyến, cư nhiên tên nàng ở cả hai thùng đều không được bốc trúng cũng quá xui xẻo đi, nhìn lại bốn cái hộp chỉ còn lại ba hộp là còn thăm, phân biệt là bốn thăm ở hộp đen, bốn thăm ở hộp đỏ và hai thăm ở hộp trắng.

Trong đó hộp trắng có một lá là của nàng, xem ra dù có bốc trúng nàng hay không thì trách nhiệm hỗ trợ trị liệu là do nàng đảm nhận a, tuy nàng không thích đi đầu chiến tuyến nhưng nàng cũng không thích thu dọn tàn cục a~

Nam Cung Hàn nhìn thùng thăm thi tiếp tục vừa bốc thăm vừa tuyên bố.

“Tổ chín, hộp màu đỏ Lăng Dực hỏa hệ linh lực, hộp màu đen a~ là song hệ linh lực thủy – kim Hàn Ứng, hình như này giờ lớp chúng ta đã xuất hiện ba linh giả song hệ rồi. Ừm, hộp màu trắng ...”

Nam Cung Hàn mở lá thăm ra xem thì không khỏi ngáy giấc, các học viên còn lại không hề hoang mang tí nào nhưng các học viên đã được phân tổ thì nín thở. Chắc chắn đây thuần túy là tò mò mà thôi, họ đâu phải đương sự.

Nam Cung Hàn thần bí nghi hoặc nhìn xung quanh, dùng trên từng người một hắn từ từ xoay lá thăm lại.

“Ha ha, đùa thôi, đây là thăm trắng lúc này ta bỏ vào cho vui, không ngờ tới bây giờ mới bắt được. Oahahaha~ tại sao mặt mày trò nào trò này ngơ ngẩn vậy. Oahaha~”

Nam Cung Hàn nhìn một đám học viên đang ngốc trệ thì cười càng lúc càng lớn, hắn khoa trương đến nỗi cả người xuống thăm ôm bụng cười lăn qua lăn lại. Xem ra các học viên này cũng dễ thương quá đi.

Những học viên lúc này rất có cảm giác muốn tiến lên hung hăng quần ẩu lão sư dở hơi này, còn Tiêu Nguyệt thì xoa xoa mi tâm nhìn về phía Mộ Kinh Thiên, Mộ Kinh Thiên cũng có vẻ mặt giống các học viên kia, hoàn toàn là muốn đánh vị lão sư trên kia.

Tiêu Nguyệt vỗ vỗ vai Mộ Kinh Thiên, “Ta không giận thì ngươi làm cái mặt đó làm gì, chỉ là đùa vui một tý thôi mà.

Mộ Kinh Thiên phụng phịu bĩu môi, hắn lúc nào cũng căng thẳng ngồi nghe xem tiểu chủ nhân được phân vào tổ nào a~ Vậy mà tên lão sư chết tiệt đó lại dám làm ra trò quái gở này, nếu là lúc trước thì Mộ Kinh Thiên đã hung hăng giẫm lên cái tên đang cười lăn lóc đằng kia.

(từ đây ta đổi xưng hô thành tiểu chủ nhân nha, Mộ Kinh Thiên đã sáng nã r ^^)

Nam Cung Hàn ngồi dậy bóc một lá thăm trong thùng màu trắng khác, lần này là một người thuộc mộc hệ, Mộng Phiêu Phiêu. Hắn lại bóc lá thăm bên hộp màu hộp màu đỏ, cũng là một hòa hệ là Bạch Phát.

Tiêu Nguyệt nghe xong thì khóe miện co rút, Lăng Dực, Hàn Ứng, Mộng Phiêu Phiêu, Bạch Phát,... Tại sao tên họ đều thuộc cùng một ý nghĩa vậy, hết cánh rồi lại chim hết chim thì phiêu phiêu phát phát. Phải chăng tổ đội này lúc nào cũng ở trên mây.

Lúc này Tiêu Nguyệt mới biết nàng thuộc tổ mười rồi, đau khổ rằng chỉ còn lại ba tiểu tử nhìn khá là ... aizz.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Vẫn Còn Một Kỳ Sát Hạch

Ba tiểu tử này khá là quái a~

Một người thì ngồi đó ôm kiếm, ánh mắt tràn đầy sát khí, cảm giác cứ như ai mà lại gần sẽ bị sát khí của hắn chém thành trăm mảnh. Cây kiếm mà hắn ôm toàn bộ trên dưới là màu tím, nhìn thanh kiếm thậm chí là muốn đem hắn đè chết.

Một người thì chăm chăm cầm lấy quyển sách đọc, cả người tỏa ra khí thế, người lạ chớ gần, cư nhiên quyển sách mà hắn chú tâm đọc lại bị hắn cầm ngược. Đây gọi là lưu manh giả danh tri thức a~

Người thứ ba thì lại nhu hòa như nước toàn thân tỏa ra khí chất của hoa hoa công tử nhưng nếu nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn sẽ thấy được sự âm trầm và khinh thị người xung quanh ở trong đó.

Nam Cung Hàn xem qua một lượt rồi cất đi, lúc này không ai nhìn thấy trong đôi mắt của Nam Cung Hàn lóe lên một tia giảo hoạt và âm trầm, hắn cười rạng rỡ quay về phía lớp học.

“Tổ mười, song hệ mộc – hòa Tiêu Nguyệt, song hệ lôi - thủy Lục Lâm, hỏa hệ Vương Vũ Hạo, cuối cùng là ám hệ duy nhất của lớp ta Vũ Phong.”

(Vương Vũ Hạo = Vương Tiêu Tiêu + Đường Vũ Đồng + Hoắc Vũ Hạo, ai biết hai nhân vật chính này nằm ở truyện nào không? [chớp mắt] Tuy đây là nhân vật chính nhưng pro nhất là Đường Tam a~ Chắc các nàng không biết là truyện nào đâu ^^.)

Tiêu Nguyệt nghe xong thì khá kinh ngạc, tuy chỉ có nàng là phụ trợ hệ nhưng các thành viên còn lại cũng là trâu bò a~ Vương Vũ Hạo thì nàng không biết nhưng Lục Lâm và Vũ Phong đều nằm trong top mười, Vũ Phong còn là hạng nhất. Cho dù tổ đội này không có hệ phụ trợ và phòng thủ nhiều nhưng nhiều khi tấn công mới là biện pháp phòng thủ tốt nhất.

“Nào, bây giờ thì giải tán, các em có một ngày để làm quen với nhau, ngày mai sẽ là kỳ sát hạch cuối cùng, không giới hạn số lượng học viên bị loại và bị loại sẽ là loại theo tổ. Tốt nhất là nên chuẩn bị tốt tinh thần. Giờ thi thấy đi đây.”

Nam Cung Hàn tuyên bố một tin động trời trong sự cợt nhả rồi lóe người biến mất, đám học viên thì tái mặt, cứ tưởng là yên ổn rồi chứ, tại sao còn cái khảo hạch không giới hạn số lượng học viên bị loại cơ chứ.

Nhiều học viên hoang mang không biết làm gì, đó là phần học viên vào được do vận khí, và phần học viên cùng tổ với họ, bị loại là sẽ loại chung cả một tổ đội a. Những học viên có thực lực thì nhanh chóng chấn chỉnh tinh thần lại bắt đầu làm quen với các thành viên trong tổ của mình.

Cả lớp dần dần tản đi, các lớp khác cũng đã ra ngoài, từng tổ đội một tìm một góc bí mật công khai các kỹ năng và ưu khuyết của bản thân. Chỉ còn lại bốn người Tiêu Nguyệt ngồi lại trong lớp, lúc này nàng cũng không biết phải bắt chuyện như thế nào.

Lúc này nàng mới để ý, chỉ có nàng là mang theo nô bộc, ba người còn lại đều là một thân một mình cả.

Mộ Kinh Thiên nhìn thấy Tiêu Nguyệt khó xử thì giúp nàng mở miệng.

“Các vị có nên cùng tiểu chủ nhân giới thiệu một chút về bản thân không? Một tổ đội cần nhất là ưu khuyết của nhau.”

Mộ Kinh Thiên nói xong thì ba người kia cũng không phản ứng, làm hắn cũng thấy hơi bức bối. Đang lúc Mộ Kinh Thiên muốn phát tác thì người cầm quyển sách ngược tự giới thiệu.

“Ta tên là Vương Vũ Đồng mười bốn hiện đang là một thất tinh Linh sư, linh lực của ta thuộc hệ hỏa, ta am hiểu công kích từ xa hơn là cận chiến vì ta đã bắt đầu học công pháp của gia đình từ năm mười tuổi, và lại ta là một sơ cấp dược sư, hiện tại chỉ có thể luyện chế nhất cấp đan dược bát thành.”

Có một người giới thiệu thì sẽ có người thứ hai giới thiệu, lần này đến hoa hoa công tử trong mắt Tiêu Nguyệt mở lời.

“Ta gọi là Vũ Phong, hiện đã là tam tinh Đại Linh Sư, ám hệ linh lực, ta chưa hề tiếp xúc với công pháp, vũ kỹ nhưng ta nghĩ ta là ta am hiểu công kích từ xa và ám toán.”

Lời giới thiệu của Vũ Phong làm Tiêu Nguyệt giật mình, theo nàng biết thì lúc công bố danh sách Vũ Phong chỉ có nhị tinh Đại Linh Sư a~ À cũng có thể lúc đó hắn đã đạt được đỉnh cấp nhị tinh rồi.

(Vũ Phong quả là pro, Mộ Kinh Thiên còn thua Vũ Phong một tinh nhá, coi chừng bị con nít oánh.)

Cuối cùng tiểu tử ôm kiếm cũng giới thiệu. “Lục Lâm mười ba tuổi, cửu tinh Linh sư, song hệ lôi – thủy am hiểu công kích từ xa và cả cận chiến.” – đây hoàn toàn là cộc cần a, chỉ nói đủ nhưng gì cần nói, lướt bỏ những gì không cần nghe a.

Tiêu Nguyệt nghe mọi người giới thiệu xong thì cũng giới thiệu bản thân.

“Ta gọi là Tiêu Nguyệt, năm nay mười tuổi là hiện là bát tinh Linh Sư, song hệ hỏa – mộc, ta không biết ta am hiểu về cái gì hiện tại chỉ có thể thuần túy công kích bằng linh lực, ta cũng không biết chữa thương cuối cùng thứ duy nhất ta có thể nói với các người là ta sẽ không làm phiền các người vương tay vương chân khi có chuyện bởi vì ta có một bộ phân pháp khá tốt, có thể chạy trốn và lẩn tránh.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Trung Tâm Học Viện

Vương Vũ Đồng và Lục Lâm nghe vậy thì cũng chấn kinh, mười tuổi là bát cấp Linh lại là song hệ mà chỉ biết lẩn tránh, đừng đùa chứ. Hầu như họ nghĩ gì đều hiện hết lên mặt làm Tiêu Nguyệt cười khò, nàng chưa tiếp xúc với công pháp mà, thời điểm người ta học công pháp thì nàng lại ngủ. Biết làm gì hơn.

Vũ Phong vậy thì cũng không hề động dung, nhưng nhìn tới Vũ Đồng và Lục Lâm thì không kiềm chế được mở miệng giúp đỡ cho Tiêu Nguyệt.

“Muội ấy chỉ mới mười tuổi thôi, có thể học công pháp sau, các huynh đừng có làm vẻ mặt ấy, biết lẩn tránh là tốt rồi, sao không nhìn các tổ đội khác, ta đoán là sẽ làm vương tay vương chân các người a.”

Hai người kia nghe vậy thì cũng không nói gì nữa, không cần phiền toái là được rồi. Tiêu Nguyệt thấy Vũ Phong nói giúp nàng thì hơi bất ngờ, dù sao hai người cũng vừa gặp nhau lần đầu.

Nhìn thấy Tiêu Nguyệt cảm kích nhìn hắn, Vũ Phong quay đầu lại cười nhẹ, nụ cười này khá ấm áp, ánh mắt khinh thị của hắn lúc nãy cũng mất đi. Tiêu Nguyệt thấy vậy thì giật mình mỉm cười đáp trả.

Không khí bỗng trầm mặc, mọi người không hề biết nói gì với nhau nữa.

Vũ Phong bỗng mở miệng phá vỡ bầu không khí, “Hay là chúng ta ra trung tâm của học viện đi, nơi đó có rất nhiều thứ để xem, các người có thể mua đan dược, nội đan, khoáng thạch, linh bảo vân vân,... hôm qua ta đã đi qua một quán ăn rất ngon, ta đãi các người xem như ra mắt.”

Vương Vũ Đồng nghe vậy cũng gật đầu đồng ý. “Cũng được ta cũng muốn xem vài loại dược thảo.”

Vũ Phong đứng dậy đi trước, dù sao cũng là hắn mời, Vương Vũ Đồng nói đuôi theo hắn chỉ còn lại Lục Lâm vẫn ôm cây kiếm ngồi đó. Tiêu Nguyệt thấy vậy thì cười cười chìa tay ra trước mặt Lục Lâm.

“Đi thôi!”

Lục Lâm thấy vậy thì ánh mắt phức tạp, đã từ rất lâu không còn ai nói như vậy với hắn nữa. Lục Lâm ôm chặt thanh kiếm nhìn Tiêu Nguyệt, hắn nhìn thấy ánh mắt hoan nghênh từ nàng, không phải như những người kia, trong ánh mắt họ toàn là sự chán ghét dành cho hắn. Ánh mắt này của nàng thật giống người đó.

Lục Lâm đứng dậy nói đuôi theo Vũ Phong và Vương Vũ Đồng. Tiêu Nguyệt thấy vậy thì cũng cười khò đi theo. Còn Mộ Kinh Thiên thì ánh mắt chột lóe, đầy phức tạp, hắn cảm nhận được nó, cảm giác của Lục Lâm. Tim được niềm hy vọng rồi nhưng lại mất đi một cách tàn nhẫn.

Mộ Kinh Thiên vẫn đứng đó nhìn bốn người rời đi một hồi rồi mới nâng bước đuôi theo.

- - -

Trung tâm Thánh Hòa học viện,...

Đoàn người của Tiêu Nguyệt đi vào khá nổi bật, tuy chỉ mới hơn mười tuổi nhưng ai cũng là tiểu mỹ nhân. Người thì lạnh lùng, người thì ấm áp, người thì cợt nhả, người thì dịu dàng còn thêm một đại yêu nghiệt đi phía sau nữa.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía bọn họ làm sát khí của Lục Lâm càng ngày càng khuếch tán, có thể xem là triệu chứng của việc ghét đám đông hay không nhỉ?

Vũ Phong cảm nhận được sát khí càng ngày càng lớn thì phì cười, thì ra trong tổ đội của hắn còn có một thành viên hay xấu hổ a~

(@tg: *lau mồ hôi* Xấu hổ mà phóng sát khí như vậy, người chưa chết thì ta sẽ chết trước a~, @ Vũ Phong: *cười dịu dàng* À! Cứ việc chết. @tg: [chết vì sock])

Tiêu Nguyệt nhìn xung quanh trung tâm học viện sầm uất nhiều hơn kinh thành nhiều, mặt hàng còn đa dạng hơn trên Linh Giả Lộ.

Ở đây có khá nhiều các tiền bối ở học viện, họ cũng tham gia buôn bán, cũng có các học viên mới vào dạo vòng quanh khu trung tâm, một màu áo đỏ rực làm cả trung tâm như nóng lên, mọi người cũng náo nhiệt hẳn. Nhưng cũng không hẳn là chỉ có một màu đỏ, ở đây ngoài học viên ra còn có các lão sư và các thương nhân bên ngoài nhưng những người này thì làm sao nhiều bằng các học viên, đập vào mắt ai cũng là một mảnh đỏ rực

Tiêu Nguyệt nhìn xung quanh tràn đầy hứng thú. Đang đi thì Vũ Phong đề nghị.

“Chúng ta đi ăn trước đi rồi hắn đi dạo.”

Ai cũng đồng ý với ý kiến của Vũ Phong, bắt đầu bước theo hướng Vũ Phong đi, Tiêu Nguyệt cũng vậy. Nhưng rồi ánh mắt của nàng dừng ở một nơi, trong mắt nàng tràn đầy sự hoảng loạn và kích động. Cả người run lên, linh lực kịch liệt dao động.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Mộ Kinh Thiên Động Tâm

Bóng dáng màu trắng đứng giữa dòng người nổi bật hẳn lên, mái tóc dài đen mượt đang phấp phới bay, nhìn từ xa đã ra dáng của mỹ nam. Đập vào mắt Tiêu Nguyệt là một bên mặt hoàn hảo của hắn. Hắn đứng đó lặng yên nhìn về phía Tiêu Nguyệt, nụ cười xuất hiện trên môi của hắn như che cả ánh mắt trời.

Tiêu Nguyệt cảm thấy máu mình sắp bao tạc mất rồi, nàng không không chế được cảm xúc nữa. Giống thật sự quá giống, ngày xưa hắn cũng mặc một màu trắng, tuy mái tóc ngắn lúc này đã trở thành tóc dài. Nhưng thần thái đó, cảm giác đó, khuôn mặt đó nàng sẽ không bao giờ quên được.

Là Dật của nàng!

Tiêu Nguyệt vội chen qua dòng người chạy về phía Tiêu Dật nhưng khi vừa chạm đến được hắn thì hắn đã hoàn toàn biến mất, một chút hơi ấm cũng không để lại. Bàn tay chụp vào khoảng không của Tiêu Nguyệt co lại, tại sao, tại sao nàng đã tới gần như vậy lại không chạm vào hắn được một lần?

Tiêu Nguyệt ngơ ngác ngồi sụp xuống đất, nàng không rời mắt khỏi bàn tay, từng giọt nước mắt lăn dài trên má...

Mộ Kinh Thiên cảm nhận được linh lực bạo động của Tiêu Nguyệt thì đã nghi ngờ rồi, nhìn theo ánh mắt của nàng thì cũng chỉ thấy một dòng người màu đỏ. Hắn không ngờ Tiêu Nguyệt lại điên cuồng chạy đi như thế, vội vã đuổi theo.

Nhìn thấy Tiêu Nguyệt khóc Mộ Kinh Thiên cũng ngơ ngác, từ lúc gặp nàng tới giờ, không nhìn thấy một tiểu chủ nhân hay nổi nóng thì cũng là bộ dáng tình nghịch, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng hắn sẽ thấy một người hoạt bát như vậy khóc.

Mộ Kinh Thiên đưa tay ra nắm lấy tay của Tiêu Nguyệt. Bàn tay hắn to lớn và ấm áp bao trọn lấy tay của nàng. Hắn cảm giác được trái tim lạnh buốt của hắn một lần nữa nhói lên.

Tiêu Nguyệt cảm nhận được độ ấm của Mộ Kinh Thiên thì quay sang nhìn hắn, lấy tay còn lại kích động bắt lấy tay hắn.

“Kinh Thiên, người có thấy không? Thấy không hả?”

Mộ Kinh Thiên lắc đầu nhẹ lay Tiêu Nguyệt. “Ta chỉ nhìn thấy người với người, tiểu chủ nhân ngài thấy cái gì cơ chứ.”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì linh lực càng ngày càng bạo động, nước mắt lăn dài.

“Ngươi có thấy chàng không? Có thấy chàng không? Chàng mặc bộ y phục màu trắng, là màu mà chàng thích nhất. Chàng cũng đến đây phải không? Chàng không bỏ rơi ta mà.”

Nghe trong miệng Tiêu Nguyệt nhắc đến một người con trai khác làm Mộ Kinh Thiên cảm thấy có ai đâm một nhát dao vào lòng mình. Hắn không biết phải giải thích như thế nào về cảm giác của mình lúc này nữa, hắn lại ghen vì một cô bé mới mười tuổi.

Mộ Kinh Thiên phức tạp không nói, cũng vì như vậy hắn nghe được tiếng khóc nỉ non của Tiêu Nguyệt.

“Ta và chàng đã chết cùng với nhau mà... ta xuyên qua đây thì có phải chàng cũng xuyên qua không? ... hức hức ... Dật! Ta xin lỗi chàng, Dật! hức hức”

Mộ Kinh Thiên nghe được lời nói của Tiêu Nguyệt thì sùng sốt, chết ... xuyên qua ... là đoạt xá sao? Mộ Kinh Thiên nhìn chằm chằm Tiêu Nguyệt, rốt cuộc đây là nàng đang mê sảng sao?

Tiêu Nguyệt không hề biết những gì nàng nói đang dần đem bí mật của nàng lộ ra một góc cho Mộ Kinh Thiên xem, lúc này cảm xúc của nàng rất hỗn loạn.

Ngày đó chết đi, nàng không hề có ý nghĩ sẽ sống lại một lần nữa, nàng nguyện cùng chết với Dật, mãi mãi ở bên nhau cứ như vậy thôi. Ngày sống lại, nàng cố tìm một lý do để sống tiếp, nàng lấy Tiêu Hàm ra làm lý do, nàng lấy lý do báo thù cho Tiêu Hàm để sống tiếp.

Nhưng tận sâu trong lòng ký ức về Dật luôn ẩn nấp ở đó, mỗi lúc có cơ hội nó lại hiện lên, nhắc nhở sự hèn nhát của nàng, dằn vò nàng. Nàng nguyện chết với hắn nhưng nàng lại cố sống tiếp, phải chăng là nàng đang sợ chết? Vì lần đó không có cách nào cứu chữa nữa nên nàng mới dám nghĩ là một muốn chết cùng một chỗ với Dật?

Nếu không thì tại sao khi được sinh ra lần nữa, nàng không tự sát để được cùng chết với Dật mà lại cố gắng tu luyện báo thù, lý do đó lớn lắm sao? Có lẽ là nàng là một kẻ ham sống sợ chết đi. Sao bây giờ nàng không chết đi để đừng bị dằn vò như vậy nữa?

Ý niệm của Tiêu Nguyệt vừa hiện lên, Thiên Lam đã cảm nhận được, hắn cố gắng áp chế cảm xúc của nàng lại nhưng hắn quá xem thường tình cảm của Tiêu Nguyệt rồi, hắn không làm được. Nhưng Mộ Kinh Thiên thì làm được.

Mộ Kinh Thiên cảm nhận được cảm xúc của Tiêu Nguyệt càng ngày càng không khống chế được, hắn nhanh tay đem một viên mê dược bỏ vào miệng của Tiêu Nguyệt. Tiêu Nguyệt cứ vậy xụi lơ trong lòng hắn, ôm lấy Tiêu Nguyệt, Mộ Kinh Thiên đứng dậy, ánh mắt hắn quét xung quanh, sát khí bộc phát cực mạnh, dọa những người đang xem cuộc vui hoảng sợ, mặc dù tu vi của họ cao hơn Mộ Kinh Thiên nhưng sát khí của hắn quá lớn, làm họ sợ sệt lui ra một bên nhường đường.

Không ai để ý, trong ba người còn lại kia, đã có một người nắm chặt tay tới mức chảy máu, khuôn mặt âm trầm đến đáng sợ, không hề hợp với tuổi của hắn, nhìn về phía bóng dáng đã biến mất kia, nghiêng răng rít nhỏ.

“Tại sao lúc nào ngươi cũng cướp đoạt hết thảy của ta? Tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Quy Tắc Sát Hạch.

Mộ Kinh Thiên mang Tiêu Nguyệt trở về phòng, hắn nhẹ đặt nàng xuống giường đắp chăn lại.

Nhìn Tiêu Nguyệt hai mắt nhắm nghiền nằm ở kia, Mộ Kinh Thiên khẽ nhủ mảy, một lần sai lầm đã quá đủ rồi, hắn không ngờ rằng mình có thể động tâm một lần nữa, lại là một con nhóc mới mười tuổi.

Hắn đã động tâm từ khi nào cơ chứ? Từ lần gặp đầu tiên hay là lúc nàng xoa đầu hắn như Tiểu Bạch. Không lẽ là lần nàng cho hắn thân mật với cánh cửa? Mộ Kinh Thiên nghĩ đến Tiêu Nguyệt lúc nào cũng hành hung hắn thì lại phì cười, thật là một con nhóc hung dữ.

Nhẹ chạm vào môi nàng, hắn đặt lên một nụ hôn nhẹ rồi quay bước ra ngoài.

(Đây là ăn đậu hũ trắng trơn!)

Thiên Lam thông qua Hồn Độn Giới Chỉ nhìn ra ngoài thì bất gặp ánh mắt Mộ Kinh Thiên dịu dàng nhìn Tiêu Nguyệt, xem ra nha đầu này có số đào hoa

nha.

Đêm nay có rất nhiều người không ngủ được!

- - -

Hôm sau, tất cả học viên đều tập trung ở sân lớn của khu học tập, mọi người xếp thành ba hàng nghiêm chỉnh với lão sư đứng lớp.

Nhìn vào thì sẽ lập tức nhận ra, lão sư của lớp một là lờ lợt nhất, hần mặc một bộ y phục màu tím đính bảo thạch, đầu đội nóng lông vĩ, tay cầm một linh pháp trượng dài màu tím, lười biếng đứng ở đó làm bao nhiêu ánh mắt phần nộ bắn tới.

Những người đứng phía trên cũng lác đác nhìn Nam Cung Hàn, hần là một người xuất sắc nhưng lại quái dị quá mức, vì níu kéo nhân tài mọi người vẫn nhắm mắt cho qua.

Một vị lão giả râu tóc bạc phơ đứng lên đọc một tràn điển văn giới thiệu về học viện rồi tuyên bố quy tắc sát hạch.

“...Mỗi một tổ đội phải tìm cho ra hai lệnh bài khắc hình ngọn lửa mà học viện dấu khắp nơi trong khu rừng phía Bắc, bắt quá các lệnh bài làm từ hỏa thạch chia làm ba bậc: hạ phẩm hỏa thạch, trung phẩm hỏa thạch thượng phẩm bảo thạch và có bốn lệnh bài làm từ cực phẩm hỏa thạch, đây là bảo bối tốt, đó đại biểu cho đẳng cấp của các trò.

Khi vừa vào học viện chắc các trò đã được phát huy hiệu, huy hiệu đó chia ra ba cấp: thượng phẩm dành cho top ba mươi, trung phẩm dành cho top một trăm và hạ phẩm dành cho người người còn lại. Ta chắc là ở đây một hôm các trò đã biết sự chênh lệch của đẳng cấp rồi.

Nếu các trò nhận được hạ phẩm huy hiệu mà trong lần sát hạch này, tổ đội của các trò lấy được một khối lệnh bài trung phẩm thì các trò sẽ được thăng lên làm trung phẩm huy hiệu, đẳng cấp sẽ khác. Có thưởng tất có phạt, nếu các trò đã có trung phẩm huy hiệu mà không dành được trung phẩm lệnh bài thì các trò sẽ bị hạ bậc.

Nhưng sẽ có những tổ đội có hai thành viên khác cấp bậc khá xa như một là hạ phẩm một là thượng phẩm thì chỉ cần lấy được lệnh bài thượng phẩm thì người hạ phẩm đó cũng được kéo lên. Với điều kiện là các trò làm được .

Huy hiệu đeo trên ngực các trò là vật bảo mệnh, tốt nhất đừng để bị mất, nếu bị mất thì dù có lệnh bài các trò cũng đừng mong được ở lại học viện vì ta không biết lúc đó các trò còn mệnh đề về hay không. Huy hiệu đó xem như là một linh bảo theo dõi, các lão sư sẽ không thể tới cứu kịp thời. Nhớ khi gặp nguy hiểm thì truyền linh lực vào. Ta không cần biết các trò làm gì, sau khi mặt trời lặn các trò phải cầm lệnh bài đến đây. Một canh giờ sau chúng ta sẽ đưa các em tới khu rừng phía Bắc. Tốt, giải tán. ”

Các học viên lúc này nhốn nháo như bầy kiến vỡ tổ, tụ họp lại thành từng tổ, xem ra là đang bàn kế hoạch đi.

Mộ Kinh Thiên ôm lấy Tiêu Nguyệt đến bên các thành viên tổ mười khác, lúc này Tiêu Nguyệt đã bình tĩnh hơn rồi nhưng nàng không muốn nói chuyện, nàng sợ khi mở miệng ra sẽ là những tiếng nức nở và gọi tên Dật, nàng mặc cho Mộ Kinh Thiên ôm lấy.

Vương Vũ Đồng nhìn Tiêu Nguyệt như vậy thì vội mở miệng, “Nàng làm sao vậy?”

Mộ Kinh Thiên nhìn Vương Vũ Đồng lác đác. “Không sao, vài ngày là nàng sẽ bình tĩnh lại thôi mà.”

Lục Lâm thì không nói gì, hần không có ý kiến gì về việc này cả. Vũ Phong trầm ngâm mở miệng.

“Bọn ta có thể thay Tiêu Nguyệt tìm kiếm lệnh bài nhưng với tình trạng như vậy thì không mang theo được, người là nô bộc không được tham gia vào, ôm nàng sẽ làm chúng ta mất đi vài phần linh động. Cũng không thể để nàng lại được, các lão giả đó sẽ không đồng ý.”

Tiêu Nguyệt nằm trong vòng tay của Mộ Kinh Thiên nghe vậy thì giãy dụa. “Cho ta xuống, ta đã bình tĩnh rồi.” Mộ Kinh Thiên thấy vậy cũng thả Tiêu Nguyệt xuống, hần luyến tiếc a~ Cơ hội ăn đậu hũ công khai nay còn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Đóa Hoa Màu Xám.

Sau một hồi im lặng, mọi người được dẫn đến khu rừng phía Bắc, nơi đây cây cối rậm rạp, chỉ nhìn vòng ngoài của khu rừng đã làm người ta cảm thấy e sợ. Các lão sư cũng không hề hướng dẫn cho học viên, mà nắm từng tổ đội quăng vào trong rừng. Vương Vũ Đồng thấy vậy thì thầm hô.

“Dã man a~”

Không đợi lão sư ném vào, bọn người Tiêu Nguyệt đã tự đi, họ không thích cảm giác bị ném.

Vào bên trong rừng thì các tổ đội tản ra đi tìm lệnh bài, duy chỉ có bọn người Tiêu Nguyệt thì dừng lại, bởi vì Lục Lâm như phát hiện cái gì đó. Hắn đứng yên ôm kiếm cảm nhận xung quanh, hắn cảm giác được có rất nhiều người khởi động truyền thống, khoảng tầm hơn hai mươi người.

Mới bắt đầu thì đã có khoảng năm sáu tổ đội bị loại, xem ra khu rừng này không đơn giản. Lục Lâm lạnh giọng nhắc nhở

“Cẩn thận!”

Vũ Phong nghe vậy thì gật đầu thận trọng đi sâu vào rừng, không biết là có chuyện gì, ở ngoại khu rừng vì bọn họ không bắt gặp bất kỳ linh thú nào, một đường đi thẳng vào nội vi khu rừng.

Tiêu Nguyệt cũng đi theo, nàng đơn giản chỉ là đi theo, một chút cảnh giác cũng không nâng lên. Máy người Vũ Phong thấy vậy cũng không nói nhiều, đi là được rồi, việc tìm kiếm có bọn họ là được.

Tiểu Bạch lúc này từ trong lòng Tiêu Nguyệt nhảy xuống, nó rẽ theo một con đường mòn đầy gai, hầu như những học viên thấy cũng sẽ ngại đi mà vòng đường khác.

Tiêu Nguyệt thấy vậy cũng đi theo, nàng cảm nhận được tâm trạng hưng phấn của Tiểu Bạch, chắc hẳn là sẽ có thứ tốt. Quả đúng như Tiêu Nguyệt nghĩ, Tiểu Bạch dừng lại ở gần một hang động nhỏ, truyền âm cho Tiêu Nguyệt.

“Chủ nhân, trong hang động này có hỏa thạch.”

Tiêu Nguyệt cũng chấn chỉnh tinh thần, việc cần thiết của nàng bây giờ là hoàn thành kỳ sát hạch.

Nàng không thể ủ rũ mãi như vậy được, khi nào hoàn thành trách nhiệm của mình rồi thì nàng sẽ đi tìm chàng. Nàng chắc chắn chàng cũng đến đây, trực giác mách bảo nàng như vậy, dù xác suất thành công chưa tới một thành nàng cũng muốn thử.

Tiêu Nguyệt hít thật sâu, rồi nhìn thẳng vào hang động, nàng khom người đi vào. Bọn Vũ Phong thấy vậy cũng đi vào, dù sao thì đồng đội nên tin tưởng nhau, vì bọn họ còn phải cùng nhau đi cả đoạn đường dài.

Đi hết con đường nhỏ tối om, Tiêu Nguyệt nhìn thấy một tảng đá cản đường, kích cỡ của nó dường như che hết lối đi phía trước.

Tiểu Bạch phóng to bản thân ra dùng sức đẩy tảng đá lăn dần về phía trước, nó không dám dùng quang cầu, dư chấn sẽ làm chủ nhân của nó bị thương. Tiểu Bạch cắn răng đẩy về phía trước, tảng đá này không hề lớn nhưng lại gắn khít với lối đi. Sự khó khăn đó không nói cũng có thể nghĩ ra được.

Không biết đi bao lâu thì Tiểu Bạch đã đẩy được tảng đá ra khỏi lối đi, phía trước là một hang đá rộng lớn, bên trong ngoại trừ đá thì không hề có gì nữa lấy đâu ra hỏa thạch?

Tiêu Nguyệt nghi hoặc nhìn Tiểu Bạch, Tiểu Bạch rối rắm không biết làm sao, nó rõ ràng cảm nhận được hỏa thạch ở đây mà, hiện tại nó cũng cảm nhận được nhưng không biết ở đâu a~

Ba người Vũ Phong vừa ra khỏi lối đi cũng ngẩn ngơ, tại sao sừng vật của Tiêu Nguyệt lại dẫn họ đến đây? Xung quanh toàn là đá vôi đá, bỗng dưng Vương Vũ Đồng hô lên.

“Nhìn kia!”

Mọi người quay về hướng Vương Vũ Đồng nhìn thì thấy ở đó có một tảng đá lớn, thấp thoáng phía sau có thể nhìn thấy một bông hoa màu xám, màu xám của bông hoa này khá khác với màu xám của tảng đá làm người nhìn dễ dàng nhận ra.

Vương Vũ Đồng hưng phấn đi lại, có thể là một loại thảo dược nha. Phải nói, chưa bao giờ có thứ gì hấp dẫn hắn ngoại trừ thảo dược, đây còn có thể là thảo dược hiếm

Tiêu Nguyệt cảm thấy có cái gì đó không đúng, Thiên Lam cũng cảm thấy vậy, nhìn vào bông hoa kia mà suy tư. Rất quen, đã nhìn thấy ở đâu đó rồi!

Thiên Lam giật nảy mình thầm kêu không ổn, truyền âm cho Tiêu Nguyệt, nghe xong Tiêu Nguyệt cũng hoảng sợ, nàng hô to.

“Vũ Đồng, không được lại gần.”

Vũ Đồng nghe vậy thì quay qua nhìn Tiêu Nguyệt, cùng lúc đó, phía sau Vũ Đồng phát sinh dị biến.

Mọi người khi nhìn vào thì đều hết hoảng, từ đóa hoa tỏa ra một luồng khí màu xám, dần dần tụ thành hình của một con măng xà, nó đang dần há miệng ra chuẩn bị ngậm lấy Vương Vũ Đồng, lúc này Vương Vũ Đồng cũng cảm nhận được khí tức tử vong đang lại gần.

Chương 56: Lệnh Bài Cực Phẩm

Tiêu Nguyệt thi triển Lăng Thiên thân pháp hết cỡ, đem Vương Vũ Đồng một cước đạp ra ngoài rồi né tránh con măng xà, nhưng tốc độ của nàng quá chậm, răng măng xà đã cắn trúng cánh tay của nàng.

Con măng xà sau khi cắn Tiêu Nguyệt thì cũng tiêu thất đi, hóa ra nó chỉ là linh thể tích tụ của cây hoa màu xám kia, nhưng nó lại mang theo kịch độc của hoa.

Cây hoa này còn có một tên gọi khác là Tử Luân Hoa, loài thảo được để bào chế nhiều loại kịch độc cao cấp, nếu muốn giải các loại độc được bào chế từ Tử Luân Hoa thì ít nhất phải có Giải Độc Đan lục phẩm.

Cánh tay bị linh thể măng xà cắn dần chuyển thành màu xám, nhìn vào có cảm giác rằng cánh tay của Tiêu Nguyệt dần hóa đá, nhưng chỉ có Tiêu Nguyệt mới biết, kịch độc đang dần ăn mòn cánh tay nàng. Luồng linh lực của nàng không đủ để chống chọi sự xâm nhập của kịch độc.

Tiêu Nguyệt thầm kêu không ổn nàng hướng về phía Vương Vũ Đồng, quát lớn.

“Ngắt nó, nhanh lên!”

Tử Luân Hoa nếu đã cảm nhận được hơi thở của linh thú hoặc linh giả thì cứ một phút nó sẽ tụ linh một lần. Nếu chậm trễ thì phiền toái sẽ đến.

Wong Vũ Đồng vừa nghe Tiêu Nguyệt dứt lời thì tay hắn đã bao trọn linh lực ngắt lấy Tử Luân Hoa.

Thiên Lam vội vã đến Luyện đan điện tìm kiếm giải độc đan, hắn nhớ ngày trước “hắn” đã luyện chế khá khá Giải Độc Đan, chủ yếu là để bán vì thể chất của “hắn” là thể chất kháng độc được rất mạnh, Giải Độc Đan rất ít khi có tác dụng với “hắn” nên “hắn” rất lười luyện chế Giải Độc Đan.

Thiên Lam vội lục tung cả phòng cất chứa đan dược, cuối cùng cũng tìm được một lọ Giải Độc Đan thất phẩm. Khi Tử Luân Hoa chưa bào chế thành độc dược thì chỉ cần một viên Giải Độc Đan ngũ phẩm là được nhưng lúc này Thiên Lam không thể suy nghĩ nhiều nữa, đem cả lọ ra ngoài cho Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt thấy vậy thì cũng không hề do dự, đồ ra một viên bỏ vào miệng.

Giải Độc Đan nhanh chóng phát huy dược lực, mỗi một nơi mà dược lực chạm đến đều khô nóng, kịch độc cũng dần dần bị hòa tan hết, màu xám biến mất để lại một làn da trắng bệch không còn huyết sắc.

Sắc mặt Tiêu Nguyệt lúc này rất kém, trên trán những giọt mồ hôi đang ứa ra rất nhiều. Cánh tay của nàng bây giờ đã không còn cảm giác, kể cả hoạt động cũng khó khăn. Dù giải độc đan có hiệu quả tới mức nào thì cơ thể của nàng chỉ mới là của một Linh Sư mà thôi.

Wong Vũ Đồng thấy Tiêu Nguyệt thống khổ thì thầm oán trách bản thân, hắn không nên mạnh động như vậy để rồi người chịu hậu quả lại là đồng đội của hắn. Bàn tay Vương Vũ Đồng đã nắm chặt tới mức chảy máu, Tử Luân Hoa lại không hề bị tổn hại gì, chậm rãi hấp thụ máu của hắn.

Tiêu Nguyệt cắn răng đứng dậy, một tay không cử động được làm nàng không giữ được thăng bằng, lao đảo xuyt té, Vũ Phong thấy vậy thì vội đỡ lấy nàng.

Wong Vũ Đồng đi lại trước mặt Tiêu Nguyệt, hắn nhìn vào cánh tay không cử động của nàng, sắc mặt tràn đầy hối lỗi. “Tiêu Nguyệt, tại ta mà ngươi như vậy, ngươi mắng ta đi.”

Tiêu Nguyệt lắc đầu cười. “Không sao, vài ngày là tốt thôi, ta đã ăn Giải Độc Đan rồi!”

Wong Vũ Đồng nghe vậy thì càng hối hận, thà rằng nàng cứ trách mắng hờn giận hắn còn hơn là tha thứ dễ dàng như vậy.

Tiểu Bạch từ phía sau một tảng đá có Tử Luân Hoa đi ra, trong miệng nó ngậm một cái hộp gỗ, đi lại phía của Tiêu Nguyệt thả xuống. Vũ Phong cúi xuống nhặt hộp gỗ lên rồi mở ra, bên trong là một lệnh bài khắc hình ngọn lửa, nhìn là biết đây là hỏa thạch cực phẩm.

Tuy lấy được hỏa thạch cực phẩm nhưng không ai cảm thấy vui vẻ cả! Vũ Phong thu hộp ngọc vào túi càn khôn, nâng Tiêu Nguyệt dậy.

Nhìn lối đi bé xíu kia, hắn cảm thấy phiền muộn, làm sao đưa Tiêu Nguyệt ra với tình trạng thể này?

Tiểu Bạch gầm lên một tiếng, ý bảo mọi người tránh ra. Thân hình nó dần dần hóa thành Bạch Nguyệt Lang làm mọi người sửng sốt. Ai mà nghĩ rằng chú chó nhỏ trong lòng Tiêu Nguyệt lại là một con sói cơ chứ.

Tiểu Bạch lại gầm một tiếng rồi tích tụ quang cầu phóng về phía lối đi. Lối đi vừa va chạm với quang cầu thì vỡ ra, đá bay tán loạn. Nhóm người Tiêu

Nguyệt cũng bị va trúng, nhưng nhờ có Tiểu Bạch che chắn phía trước nên không bị trầy xước nhiều.

Tiểu Bạch cứ hai ba lần sử dụng quang cầu thì lối đi đã lớn ra, vừa đủ để mọi người đi qua. Tiểu Bạch thu nhỏ lại thân thể dẫn đầu đi trước, Vũ Phong cũng đi theo Tiểu Nguyệt đi sau, cuối cùng là Lục Lâm và Vương Vũ Đồng.

Ở quảng trường của khu học tập, các lão sư đang nhìn vào một bản đồ lớn, trên đó có vô số các điểm đỏ di chuyển và điểm xanh đứng yên, và cái họ nhìn vào là một điểm xanh đang di chuyển, điểm xanh đó lại rơi vào nơi mà Tiểu Nguyệt đang đi, xem ra các điểm xanh này là lệnh bài đi.

Một lão sư trong đó tức giận, gầm lên, “Là ai đem lệnh bài đặt vào đó? Từ Luân Hoa ở đó sắp thành tinh rồi, các ngươi muốn giết chết học viên của mình hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Song Sinh Thiết - Lam

Sau khi được Tiểu Bạch dẫn ra khỏi hang động, mọi người không theo lối cũ đi nữa mà men lên sườn núi đi lên.

Lúc này Vũ Phong dứt khoát đem Tiểu Nguyệt công lên làm nàng cảm thấy bối rối, trừ Dật ra thì nàng chưa từng tiếp xúc thân cận với nam nhân nào như vậy. Vũ Phong vì công Tiểu Nguyệt trên lưng nên không hề thấy được mặt Tiểu Nguyệt đã đỏ ửng lên.

(@tg: A A! Mộ Kinh Thiên ôm cả buổi sao không nói nhỉ? @ Tiểu Nguyệt: *trùng* lúc đó hoảng loạn được chưa?)

Khi bốn người một thú đến được đỉnh núi thì ngồi xuống, chỗ càng cao thì càng dễ quan sát, ít nhất các linh thú sẽ ít đến những nơi cao ráo. Vũ Phong đặt Tiểu Nguyệt xuống, Tiểu Bạch cũng ngoan ngoãn nằm bên chân Tiểu Nguyệt. Vũ Phong lấy trong túi càn khôn ra bốn bầu nước, đưa cho Vương Vũ Đồng và Lục Lâm, còn lại là hắc cầm và đưa cho Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt không khách khí cầm lấy, khi kích độc xâm nhập thì nàng cũng bị mất đi một lượng lớn nước, cần bổ sung.

Vũ Phong ngồi xuống một tảng đá, vừa uống nước vừa quét mắt xung quanh, hắn nhìn thấy được rất nhiều tổ đội đang di chuyển khắp nơi, xem ra đã có nhiều tổ đội bị thương rồi.

Lục Lâm đang uống nước thì bỗng khựng lại, quay đầu nhìn ra phía sau. Vũ Phong đang quan sát tình hình xung quanh cũng nhìn theo phương hướng của Lục Lâm. Một tổ đội cũng đang hướng về phía đỉnh núi này mà lên, tổ đội ấy gồm hai nam hai nữ.

Khi tổ đội đó lên đỉnh núi thì cũng khá ngạc nhiên vì có người đang ở đây. Tổ đội đó có hai người là nữ, họ giống nhau y hệt, hai người nữ có mái tóc dài màu nâu, gương mặt tinh xảo, còn hai người nam thì nhìn rất cương trực với gương mặt chữ điền mái tóc họ là màu đen.

Bốn người Tiểu Nguyệt nhìn thấy họ thì cũng giật mình, nếu là bóc thăm thì tại sao bốn người này có thể trùng hợp đến mức có thể cùng một tổ đội chứ.

Tổ đội kia nhìn thấy nhóm người Tiểu Nguyệt thì lễ phép chào hỏi, họ cũng không muốn kết oán thù, chỉ muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi.

Một trong hai người nam tiếng lại chào hỏi. “Xin chào, chúng tôi là tổ đội bảy lớp hai, các vị có thể cho chúng tôi ngồi cùng chứ? Chúng tôi không hề có ác ý.”

Vũ Phong thấy vậy thì liếc mắt nhìn ba người còn lại, Lục Lâm thì không thèm để ý, Vương Vũ Đồng thì chỉ chăm chú nhìn Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt thì âm thầm gật nhẹ. Hắn nhận được ý kiến của mọi người thì hướng tổ đội kia khách khí.

“Được! Chúng tôi thuộc tổ đội mười, lớp một. Tôi tên là Vũ Phong, còn lại là Vũ Đồng, Lục Lâm và Tiểu Nguyệt.”

Nam hài đó thấy vậy thì cũng cười chào hỏi lại. “Tôi tên là Thiết Sơn, e trai tôi là Thiết Đăng, còn bên kia là hai đồng đội của chúng tôi tên là Lam Y Y và Lam Nha Nha.”

Vũ Phong thấy vậy thì gật gù đầu biểu thị đã biết rồi thủ thế mời mấy người Thiết Sơn. “Tự nhiên!”

Mấy người Thiết Sơn tự nhiên ngồi xuống, ai cũng tự động lấy ra bầu nước ngồi uống. Không khí có hơi trầm lắng, hai tỷ muội Lam Y Y và Lam Nha Nha nhìn thấy sắc mặt Tiểu Nguyệt và cánh tay không cử động kia thì hơi bất ngờ, cả hai cùng thốt lên.

“Muội muội kia, hình như bị thương khá nặng.” Nói rồi người bên trái lấy từ túi càn khôn ra một bình đan dược, mang gần đến bên Tiểu Nguyệt.

“Vị muội muội này, đây là Tam phẩm Hồi Thế Đan, muội dùng một viên đi, sẽ tốt hơn.”

Tiểu Nguyệt cười cười lắc đầu. “Ta trúng độc, Hồi Thế Đan không có tác dụng, Hồi Thế Đan dùng để trị liệu các thương tổn do linh lực hoặc công kích

vật lý gây ra, đối với ta là vô ích, yên tâm, ta đã phục dụng Giải Độc Đan rồi. Đa tạ.”

Tiêu Nguyệt thân thiện dùng tay còn lại đẩy bình đan dược về, tiện thể hỏi. “Vị tỷ tử này là Y Y tỷ tử hay là Nha Nha tỷ tử?”

Lam Nha Nha nghe vậy thì thu hồi bình đan dược, mỉm cười trả lời. “Ta gọi là Lam Nha Nha, kia là tỷ tử song sinh của ta Lam Y Y. Nếu được thì chúng ta kết giao đi.” – Nhiều khi một tình bạn rất dễ nảy sinh, không cần phải tiếp xúc nhiều hay trải qua sinh tử, đơn giản chỉ là một lần gặp hoặc một câu nói cũng làm người ta cảm thấy thân nhau.

Tiêu Nguyệt cũng không tiện từ chối, kết giao thì xem như là bằng hữu đi, thân hay không còn phải xem lại, nàng gật đầu đáp ứng. Lam Nha Nha thấy vậy thì cười thật rạng rỡ.

Tiêu Nguyệt thấy vậy thì mỉm cười khách khí bảo Lam Nha Nha về chỗ của mình. “Tỷ cũng mệt rồi, nghỉ ngơi đi, có gì sau này sẽ tìm hiểu thêm nhé.”

Lam Nha Nha đương nhiên là hiểu ý của Tiêu Nguyệt, nhẹ nhàng gật đầu đi về phía Lam Y Y, trước khi đi còn quay lại cười một cái với Tiêu Nguyệt. Tiêu Nguyệt thấy vậy cũng cười đáp lễ. Xem ra hôm nay lại bớt đi một kẻ thù rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Lại Một Lệnh Bài Cực Phẩm.

Cả tám người im lặng uống nước cho tới khi nghe được một tiếng xé gió truyền tới, là một con Hắc Bối Ưng đang bay ngang qua đỉnh núi của họ, vốn dĩ không ai muốn để ý nhưng thứ gắn trên của của Hắc Bối Ưng làm bọn người Thiết Sơn động tâm.

Thiết Sơn nhìn về phía tỷ muội họ Lam, Lam Y Y và Lam Nha Nha cũng hiểu ý, tay hai người nhất lên cùng một lúc, từ tay của họ xuất ra hai sợi dây màu xanh to lớn, dùng tốc độ kinh người đuổi kịp và quấn lấy Hắc Bối Ưng.

Hắc Bối Ưng cảm giác bị trói buộc thì cố đập cánh bay đi, Lam tỷ muội cũng không ngớt, tay còn lại nhất lên, hai sợi dây khác đã quấn chặt hai bên cánh của Hắc Bối Ưng.

Lam Y Y nhìn Lam Nha Nha gật đầu, hai người đồng thời thu dây, cả con Hắc Bối Ưng bị lôi lại đỉnh núi.

Thiết Sơn nhanh nhẹn tháo sợi dây trên cổ Hắc Bối Ưng ra, là một khối cực phẩm lệnh bài.

"Xem này, là cực phẩm, không ngờ là cực phẩm, ta còn tưởng là thượng phẩm chứ. Cũng may là nó bị thương, nếu không làm sao lại dễ bắt được như thế. Haha thật là tốt."

Lam Y Y và Lam Nha Nha nghe vậy thì vui mừng ôm chầm lấy nhau. "Là cực phẩm a~"

Thiết Đăng cũng vui mừng ra mặt, có điều không luống cuống nhảy cẫng lên như hai tỷ muội Lam gia mà thôi. Thiết Sơn thoáng nhìn qua bốn người Tiêu Nguyệt, hân sự bọn họ sẽ rục rịch muốn cướp lệnh bài. Nhưng làm hân thất vọng là bốn người Tiêu Nguyệt làm ngơ trước lệnh bài cực phẩm này, chỉ có Tiêu Nguyệt là chăm chú nhìn con Hắc Bối Ưng.

Thiết Sơn cảm thấy giật mình, có ai mà không có lòng tham a~ Tại sao đám người này nhìn thấy lệnh bài cực phẩm nóng bỏng trên tay mình lại không hề đổi sắc mặt một cái chứ !

(@tg : Người ta không thèm anh ơi, đâu phải ai cũng như ai~ Người ta là vai chính đây ! Mấy thứ nhỏ nhặt !)

Tiêu Nguyệt bước lại gần Hắc Bối Ưng, nhẹ chạm vào người nó, làm mọi người sợ hết hồn. Nàng cũng không quan tâm.

Nàng cũng không biết tại sao mình lại làm vậy, nàng cảm giác được sự kêu gào mãnh liệt của Hắc Bối Ưng, nó muốn sống, nó muốn sống.

Tuy quang linh lực nhu hòa không cần dùng công pháp vẫn có tác dụng trị thương nhưng Hắc Bối Ưng lại là ám hệ thuộc tính, quang linh lực chỉ làm nó bị thương nặng hơn mà thôi. Tiêu Nguyệt dùng tay còn lại truyền một linh lực vào cho Hắc Bối Ưng.

Từ ánh mắt của nó, nàng đọc được nó đang cảm kích nàng, nàng cũng không quan tâm hay mỉm cười đáp lại, vẫn duy trì truyền một linh lực vào người nó. Nàng chữa trị cho nó không có nghĩa là nàng đồng cảm với nó, vì nó còn yếu nên mới bị thương, mạnh được yếu thua, là linh thú chắc nó hiểu rõ hơn hết, bị thương là điều tất nhiên.

Hắc Bối Ưng không quan tâm nàng không đáp lại, vẫn hướng ánh mắt cảm kích nhìn về phía Tiêu Nguyệt.

Một hồi Tiêu Nguyệt cũng rút tay ra, lấy từ trong Hồn Động Giới Chỉ một viên Hồi Thế đan ngũ phẩm cho Hắc Bối Ứng phục dụng, vết thương trên bụng nó dùng tốc độ mà mất thường có thể nhìn thấy khép lại.

Lam Nha Nha nhìn thấy một màn như vậy thì ngây ngốc, Lam Nha Nha làm sao ngờ được Tiêu Nguyệt lại đi cứu Hắc Bối Ứng, còn đem đan dược cho nó phục dụng. Nếu nàng nhìn không nhầm thì đó là Hồi Thế Đan ngũ phẩm a~ Tới nàng còn không có vậy mà lại đem cho một con linh thú ăn.

Lam Nha Nha chưa hồi phục từ kinh ngạc thì một giọng nói giận dữ từ phía sau núi truyền đến.

"Ai dám đoạt lệnh bài của bọn ta."

Người đến là một nhóm người gồm hai nam hai nữ, trong đó giọng nói là của một nữ tử mặc xiêm y màu tím.

Bọn người Lam Nha Nha không biết là ai nhưng Tiêu Nguyệt thì biết, đó là giọng của Mộ Dung Tĩnh, khóe môi nàng nhẹ nhếch lên. Xem ra là oan gia ngõ hẹp nha.

Tiêu Nguyệt thấy Mộ Dung Tĩnh thì Mộ Dung Tĩnh cũng thấy Tiêu Nguyệt, làm sao nàng ta quên được người đẹp hơn nàng ta cơ chứ, lại làm nàng ta tổn thất một ngũ phẩm đan hương mà không chết.

Lúc nhìn thấy Tiêu Nguyệt thì Mộ Dung Tĩnh không thềm nghĩ ngợi kết tội Tiêu Nguyệt là Tiêu Nguyệt lấy lệnh bài của nàng ta mà không thềm nhìn lệnh bài đỏ rực trên tay Thiết Sơn, thật tức cười.

"Người, Tiêu Nguyệt, người dám đoạt lệnh bài của ta."

Tiêu Nguyệt nghe xong thì phì cười, cư nhiên có người ngu ngốc như vậy, nàng cũng không thềm chấp nhất, nhẹ vỗ lên người Hắc Bối Ứng, Hắc Bối Ứng cũng cảm kích rít lên một tiếng thật dài rồi bay đi, trước khi đi nó còn quay lại nhìn Tiêu Nguyệt một cái bày tỏ sự cảm kích. Chỉ trong một chốc ngắn ngủi chỉ nhìn thấy một đốm đen trên bầu trời.

Tiêu Nguyệt từ từ quay lại nhìn nhóm người Mộ Dung Tĩnh, nàng nhẹ gọi Vũ Phong, Vương Vũ Đồng, Lục Lâm. "Đi thôi, chúng ta nghỉ ngơi đủ rồi."

Ba người Vũ Phong thấy vậy cũng gật đầu đứng dậy rời đi.

Mộ Dung Tĩnh nhìn thấy nhóm người Tiêu Nguyệt muốn rời đi, không nói tiếng nào liền huy động lôi linh lực đánh úp phía sau Tiêu Nguyệt. À ta nhìn thấy một cánh tay không cử động của Tiêu Nguyệt thì biết nàng đã bị thương.

Lôi linh lực chưa tới gần Tiêu Nguyệt được một thước thì một đoàn linh lực thuộc tính âm đã ngăn chặn lại, lôi linh lực đánh vào âm linh lực cứ như muối bỏ biển, bị thôn phệ một cách nhanh chóng.

Từ khi Mộ Dung Tĩnh xuất hiện thì Vũ Phong đã cảm nhận được ánh mắt địch ý của ả, hẳn luôn phòng bị Mộ Dung Tĩnh cho tới lúc này, cảm giác của hắn là hoàn toàn đúng, Mộ Dung Tĩnh là kẻ tiểu nhân thích đánh lén người khác.

Mộ Dung Tĩnh nhìn thấy lôi linh lực dần bị thôn phệ thì tức giận vung ra một luồng linh lực nữa, kết quả làm ả thất vọng, luồng linh lực thứ hai của bị âm linh lực thôn phệ nốt.

Vũ Phong ánh mắt lúc này đã chuyển sang âm trầm, hẳn có thể tha thứ cho Mộ Dung Tĩnh một lần không có nghĩa là sẽ có lần thứ hai, Vũ Phong thoáng biến mất tại chỗ rồi xuất hiện bên Mộ Dung Tĩnh, không ai hay biết tay Vũ Phong đã nắm lấy cổ họng Mộ Dung Tĩnh lúc này.

Vũ Phong nhắc chân lấy đà đè Mộ Dung Tĩnh vào một thân cây, sắc mặt ả ta lúc này trắng bệch, làm sao ả ta ngờ rằng người bên cạnh Tiêu Nguyệt lại lợi hại đến mức này.

Mộ Dung Tĩnh cố gắng gãy dựa, tay ả giơ lên, ý đồ huy động linh lực đánh vào đầu Vũ Phong, nhưng làm sao có thể, một tay kia của Vũ Phong bắt lấy tay ả, hắc âm linh lực theo cổ tay truyền vào, bàn tay ả dần chuyển thành màu đen.

Tiêu Nguyệt thấy vậy thì cau mày, nhẹ khuyên Vũ Phong, "Nếu huynh cứ như vậy giết ả thì sẽ có chuyện đấy, có lão sư xung quanh đây."

Vũ Phong quay lại nhìn Tiêu Nguyệt thì thấy Lục Lâm và Vương Vũ Đồng từ lúc nào đã chặn ba tên đồng đội của Mộ Dung Tĩnh lại, Tiêu Nguyệt thì bước chân về phía hắn.

Vũ Phong nghe vậy cũng buông tay ra, nhưng hắn không phải là người thiện lương gì, tay bóp cổ Mộ Dung Tĩnh dùng sức một chút rồi mới thả ra.

Cả bốn người nghênh ngang rời đi.

Mộ Dung Tĩnh được thả xuống thì ôm cổ ho khan, nhưng chưa được mấy cái thì ả cảm giác được cổ họng của mình cứng ngắc, cảm giác khô khan, rất bỏng khiến ả hít thở cũng thấy đau. ả cố nuốt xuống một viên Hồi Thế Đan tứ phẩm, cổ họng chỉ dịu đi một chút chứ không hề hồi phục nhiều, chẳng những Vũ Phong dùng sức mà còn thấm truyền vào cổ họng ả một ít âm linh lực.

Âm linh lực tà ác nhất là gì? Là đặc tính ăn mòn. Cổ họng của ả bị âm linh lực ăn mòn, bất quá không nhiều, Hồi Thế Đan đã thấm thấu được lực chữa trị qua, chỉ là khó chịu vài ngày mà thôi.

Ba đồng đội còn lại của Mộ Dung Tĩnh cũng không phải là dạng hiền lành gì, Mộ Dung Tĩnh không phải là thiên tài gì cho cam, dù là đệ thuộc tính thì sao, cũng chỉ là một trung cấp tiềm lực, bọn họ dù không phải là đệ thuộc tính nhưng cũng là cao cấp tiềm lực, tốc độ tu luyện cũng không thua gì đệ thuộc tính.

Ba người hung hăng chỉ trích Mộ Dung Tĩnh một phen, ả ta lúc này làm sao phản bác được, dù có mộ Dung thế gia ở phía sau thì ngoài thân phận dòng chính ra, ả đã không còn là trọng tâm bồi dưỡng nữa rồi, đã vậy thuộc tính của ả không phù hợp với gia tộc, giá trị đã bị giảm đi rất nhiều.

Nếu là dòng phụ thì đệ thuộc tính sẽ là bảo bối còn ả là dòng chính, một đệ thuộc tính rất khó xem. Đã vậy, tốc độ tu luyện của ả lúc này bị tụt xuống nhanh chóng, dù ả là người mạnh nhất đội thì không lâu sau sẽ bị đuổi kịp.

Một người được tôn vinh và tăng bốc từ nhỏ như Mộ Dung Tĩnh thì làm sao chịu được những việc này, oán hận của Mộ Dung Tĩnh còn dâng cao, tất cả là tại năng ta, từ ngày ả gặp năng ta thì xui xẻo luôn kéo đến, tới mức hôm nay bị vũ nhục như thế này.

Trong lúc tổ đội của Mộ Dung Tĩnh lục đục thì tổ đội của Thiết Sơn đã lặng lẽ rời đi, dù bọn họ không phải là yếu nhưng tránh xung đột vẫn tốt hơn, tất cả mọi sấm lâm đều có nguy hiểm, bảo toàn thực lực vẫn là biện pháp chu toàn.

Sau khi ba đồng đội của Mộ Dung Tĩnh chỉ trích Mộ Dung Tĩnh xong thì nhìn lại, tổ đội cảm lệnh bài lúc này đã trốn đi lúc nào càng làm lửa giận của họ tăng cao, hung hăng chỉ trích Mộ Dung Tĩnh một phe nữa, lúc này Mộ Dung Tĩnh cổ họng thật đau, tay cũng đau lại bị chỉ trích liên tục làm tay kia của ả đã bấm sâu vào chảy máu.

- - -

Tiêu Nguyệt, Vũ Phong, Vương Vũ Đồng và Lục Lâm không tiếp tục đi sâu vào vùng nội vi sấm lâm nữa mà đi ra phía bên ngoài, lúc xuống núi, Tiêu Bạch đã chui vào địa bàn của một linh thú vừa đốt phá Linh Vương.

Dưới uy áp của một Linh Hoàng, linh thú kia ngoan ngoãn ngậm một lệnh bài ra, không phải là lệnh bài cực phẩm nhưng cũng là một lệnh bài thượng phẩm, vậy là đủ hai lệnh bài.

Tổ đội mười không còn cần phải loay hoay trong rừng nữa, dứt khoát về học viện, nhưng cứ đi mãi mà không ra khỏi sấm lâm, trời cũng đã quá trưa, tuy ở trong rừng nhưng cái nắng vẫn làm mọi người cảm thấy khó chịu.

Nhưng vì cảm thấy vết thương của Tiêu Nguyệt cần tìm một dược sư xem xét, cho dù có ăn giải độc đan đi nữa thì cũng phải xem cho kỹ, không ai đề nghị dừng lại nghỉ ngơi.

Tiêu Nguyệt cảm thấy nên dừng lại nghỉ ngơi, nàng biết bọn họ lo lắng cho cánh tay của nàng, nhưng cánh tay này chỉ thoát lực chừng vài ngày mà thôi, không có gì đáng lo cả.

Tiêu Nguyệt vừa định mở miệng đề nghị thì một giọng nói lạ vang lên, giọng nói này rất êm tai, nhưng lại tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tử Luân Thành Tinh.

"Ngu ngốc, cái huy hiệu các ngươi để làm gì ? Có trận pháp truyền tống trong đó."

Giọng nói lạnh lẽo phát ra từ chỗ của Vương Vũ Đồng, làm hắn sững sờ, ba người kia cũng đồng loạt nhìn về phía hắn.

Wương Vũ Đồng bỗng phát hiện giọng nói phát ra từ Tử Luân hoa, lúc này Tử Luân Hoa đã nở rộ, bộ rễ cũng mọc lại đang cử động trong tay hắn. Vương Vũ Đồng hít sâu một ngụm khí, bình tĩnh nhìn Tử Luân hoa.

Sắc mặt Vương Vũ Đồng lúc này rất phong phú, từ kinh ngạc chuyển sang suy ngẫm, từ suy ngẫm chuyển sang ngốc ngếch rồi bỗng, hắn hét lên quăng Tử Luân hoa ra.

"Aa~~~~~ "

Tử Luân hoa bị quăng vào một thân cây, từ từ trượt xuống, chưa kịp đứng dậy thì nó đã chửi ầm lên.

"Oát con chết tiệt, sao ngươi dám ném ta hả, có tin ta @%\$#% người không ?"

Tiêu Nguyệt, Vũ Phong và Lục Lâm khi này hết sức kìm nén không cười ra tiếng, gì chứ ? Hoa thành tinh, còn cực phẩm như vậy, thiên a~

Vương Vũ Đồng thì ngốc trệ rồi, cái gì thế này, hoa thành tinh, hoa biết nói, hoa vẫn thề chữi tục, trời đất ơi, ai đó cứu hần với. Không cần ai giải thích hần cũng biết bông hoa thành tinh này có chủ nhân là hần.

Một loại dược liệu không có tri giác, muốn thành tinh cần hai điều kiện, hấp thụ linh khí trời đất lâu năm, một là hấp thụ ít nhất trong vòng một vạn năm hoặc là khi được trên năm ngàn năm nhận máu của người phù hợp rồi thành tinh.

Bất quá người phù hợp rất khó tìm, đại đa số đều là các dược liệu đó tự thành tinh, rồi bỏ đi mất. Người nào có đại vận khí mới có thể trở thành người phù hợp kiêm chủ nhân của dược tinh, dược tinh có rất nhiều tác dụng nên ai có thể làm chủ nhân của nó thì rất kiêu ngạo ngênh mặt mà đi.

Bất quá Vương Vũ Đồng lúc này làm gì có cái cảm xúc vui sướng đó cơ chứ, không nói dược tinh à không hoa tinh này làm tổn thương đến đồng đội của hần mà hoa tinh này còn cực phẩm như vậy hần không chịu nổi a~

Trái với Vương Vũ Đồng đang ai oán, ba người Tiểu Nguyệt chợt nhớ ra lời nói của hoa tinh, tại sao họ lại quên cái huy hiệu này chứ. Ba người nhẹ truyền linh lực vào trong huy hiệu, một trận pháp dần từ trong huy hiệu thoát ra, bao bọc lấy họ rồi biến mất.

Bỏ lại Vương Vũ Đồng một mình ở đó, hần há miệng muốn nói gì đó rồi im lặng. Từ Luân Hoa thấy vậy thì đi chuyển hai cái rẽ của mình đạp một cước vào đầu Vương Vũ Đồng.

"Còn không đi !"

Vương Vũ Đồng nghe răng trợn mắt với Từ Luân Hoa rồi nắm lấy nó, truyền tống trở về.

Vương Vũ Đồng vừa về thì nhìn thấy ba người Tiểu Nguyệt đang nói chuyện với một trung niên, hần chưa kịp đi lại thì giọng nói của trung niên làm hần hồi hần.

"Cái gì ? Độc Từ Luân Hoa ? Mau mau theo ta, tại sao lúc vừa trúng độc không truyền tống về cơ chứ, các ngươi muốn mất cái mạng nhỏ của mình à, Giải Độc Đan không phải là vạn năng."

Nói xong thì ba người theo chân trung niên đó đi, Vương Vũ Đồng cũng không đi theo, hần cảm giác hần không có tư cách đó, hần sợ hãi phải đối mặt với lỗi lầm của bản thân mình. Dù tuổi tác chưa nhiều nhưng hần đủ hiểu mọi thứ, hần hiểu được sự quý báu của tính mạng, hiểu được hần sai ở đâu và cái sai của hần trầm trọng thế nào.

Ngày hôm nay từ một thiếu niên hoạt bác Vương Vũ Đồng đã lột xác, nhiều năm về sau khi nghĩ đến hôm nay, hần vẫn cảm thấy sự việc như mới xảy ra và hần cũng cảm tạ ngày hôm nay, nhờ nó hần mới nhiều lần thoát ra khỏi cái chết.

- - -

Tiểu Nguyệt vào một căn phòng, ở đó có một lão sư vận hoàng y ngồi đó, sau khi lão sư ngày xem xét cho Tiểu Nguyệt thì kết luận một câu.

"Xem như may mắn, tuy độc không còn tồn tại trong người nhưng các kinh mạch ở cánh tay đã bị bào mòn đi hai thành, có lẽ đã có người truyền linh lực vào để duy trì rồi nhưng thực lực chưa đủ, chỉ cần vài canh giờ nữa thì các kinh mạch sẽ không chống đỡ được trở nên yếu ớt, sẽ ảnh hưởng tu luyện sau này. "

Lão sư vừa giải thích vừa truyền quang nguyên tố vào cánh tay của Tiểu Nguyệt, giúp nàng gia cố lại kinh mạch, cảm giác ngứa ngứa khó chịu làm nàng cứ muốn rút tay lại nhưng không dám làm gì, để yên đó.

Vũ Phong và Lục Lâm lúc này mới chú ý tới Vương Vũ Đồng không có đi theo, hai người ra ngoài tìm hần thì nhìn thấy Vương Vũ Đồng ngồi tựa lưng vào một gốc cây lớn ở quang trường.

Từ Luân Hoa không biết lúc nào đã hòa thuận ngồi trên vai Vương Vũ Đồng, hần quay lại nhìn hai người Vũ Phong và Lục Lâm mỉm cười, nụ cười của Vương Vũ Đồng lúc này là nụ cười của sự đổi thay mà Vũ Phong và Lục Lâm cũng cảm nhận được.

"Đi thôi ! Đi xem Tiểu Nguyệt như thế nào."

Vương Vũ Đồng nhẹ bước lại chỗ của Vũ Phong và Lục Lâm đề nghị, nụ cười lúc này đã tắt hần, ánh mắt của Vương Vũ Đồng cũng thêm mấy phần sáng suốt và quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Ba Hạng Đầu

Cuối cùng thì một ngày cũng đã trôi qua, các học viên dù muốn hay không cũng bị truyền tống về quảng trường. Cả quảng trường giờ này im lặng chỉ nghe được tiếng gió xào xạt bên tai.

Các học viên vui có, buồn có, không vui không buồn cũng có, mọi người đều lẳng lặng nhìn về phía các lão sư chờ đợi.

Một lão sư tóc bạc đứng ra tuyên bố.

“Cuộc sát hạch này không phải là sát hạch dùng để loại học viên cho nên các ngươi yên tâm, sẽ không ai bị loại khỏi học viện cả. Các ngươi được thông báo như vậy nhằm làm lung lay tinh thần mà thôi. Khi bước vào một cuộc chiến thật sự thì tinh thần phải vững chắc, nhưng các ngươi làm ta cảm thấy thất vọng, chưa lắm trận đã hoảng sợ.

Tuy không loại nhưng ta sẽ hạ cấp bậc của những tổ đội không có đủ hai lệnh bài, dù ngươi có cần lệnh bài cực phẩm nhưng chỉ có một lệnh bài cũng sẽ bị hạ xuống hạ phẩm.

Tốt! Những người giữ lệnh bài bước lên trên kiểm tra.”

Vũ Phong bước lên gần các lão sư xuất ra hai khối lệnh bài, một cực phẩm một thượng phẩm làm cho họ âm thầm gật đầu. Là người đạt thứ hạng cao nhất nên các lão sư đều biết mặt Vũ Phong, lại dành được lệnh bài tốt đương nhiên họ sẽ càng cao hứng.

Một học trò muốn thiên phú có thiên phú muốn năng lực có năng lực thì ai mà không muốn có chứ.

Sau khi tất cả mọi người xuất trình lệnh bài thì vị lão sư tóc trắng lúc nãy tuyên bố.

“Ba thứ hạng cao nhất sẽ được nhận một phần thưởng, các lão sư phụ trách sẽ trao sau, bây giờ công bố ba thứ hạng đầu.

Quán quân là tổ ba lớp hai, hai lệnh bài cực phẩm, bao gồm Diệp Thiên Lạc, Y Mạn Mạn, Bách Lý Mộ Ngôn và Bách Lý Mộ Thiên.”

(@tg: Ta thề là hai cái tên cuối là hai cái tên ta bí quá hóa liều đặt đó T.T Bách Lý Mộ Ngôn [~...~] và ta thề là anh em nhà Bách Lý có hai cái biệt danh rất kinh khủng, sẽ bật mí vào các chương sau, ta chắc là các nàng sẽ ngã ngửa.)

Khi nghe đến có tổ đội lấy được hai lệnh bài cực phẩm thì ai nấy đều ngạc nhiên, có tổ đội một cái lệnh bài hạ phẩm đều không có, hai lệnh bài cực phẩm đối với họ là quá mạnh.

Lão sư lại tiếp lời. “Bốn thành viên tổ ba lớp hai bước lên nhận huy hiệu mới.”

Tiêu Nguyệt nghe được hai cái tên chỉ khác nhau một chữ thì cứ ngỡ là sẽ nhìn thấy một cặp song sinh giống nhau như đúc nhưng làm nàng thất vọng thì cặp song sinh này không hề giống nhau.

Một người có mái tóc dài màu bạc với con ngươi màu tím, hấn khoát lên mình một bộ y phục màu bạc thêu hoa lan. Cả người toát ra một cỗ khí chất sạch sẽ không nhiễm bụi trần nhưng con ngươi màu tím mị hoặc như độc được trí mạng, hai cỗ khí chất đan xen với nhau làm người ta cảm thấy hoa mắt.

Người còn lại có mái tóc ngắn đỏ rực cùng con ngươi huyết sắc, cả người như hỏa, đôi mắt có thần càn quét làm hấn nổi bật lên như một chu tước kiêu ngạo. Hai người tuy khác nhau nhưng gương mặt lại như đúc ra từ một khuôn.

Tiêu Nguyệt thầm than. “Ồ đây linh khí tràn đầy, quả là dư mỹ nam.”

Sau khi bốn người đi xuống thì lão sư tiếp tục công bố.

“Á quân gồm hai tổ đội là tổ đội mười lớp một gồm Vũ Phong, Tiêu Nguyệt, Lục Lâm và Vương Vũ Đồng, một lệnh bài cực phẩm một lệnh bài thượng phẩm và tổ đội bảy lớp hai Thiết Sơn, Thiết Đằng, Lam Y Y, Lam Nha Nha đồng lệnh. Tám người lên đây.”

Thật sự bất ngờ, tổ đội của Thiết Lam song sinh cũng đạt hạng hai, xem ra người bạn mới làm quen này cũng là một cường giả trogn tương lai.

Tuy là đồng hạng nhưng tổ đội của Thiết Sơn y phục có vài chỗ rách và đầy bụi bặm, cả bốn người đều có thương tích, còn tổ đội của Tiêu Nguyệt thì y phục chỉnh tề, trừ cánh tay để yên của Tiêu Nguyệt. Nhìn qua cũng thấy chênh lệch.

Mấy người Thiết Sơn cũng ngạc nhiên, họ không nghĩ rằng tổ đội của Tiêu Nguyệt sẽ đạt được hạng nhì mà vẫn thông dong như vậy. Bất quá họ cũng không có gì ganh tỵ mà là cảm phục, chỉ có người mạnh mới có thể thông dong như vậy, phải nói quán quân thì trên người cũng có vài chỗ xước và bầm bụi còn mấy người Tiêu Nguyệt thì sạch sẽ hoàn toàn.

Cả tám người đều được như tổ đội ba lớp hai, tức quán quân, được thăng huy hiệu thành cực phẩm huy hiệu.

Nhưng tổ đội đạt được hạng ba làm Tiêu Nguyệt hơi bất ngờ, là tổ đội của Mộ Dung Tĩnh với ba lệnh bài thượng phẩm. Nàng cũng không biết họ lấy đâu ra ba lệnh bài, thường thì khi lấy được hai lệnh bài thì mọi người đã truyền tống về, vậy mà tổ đội của Mộ Dung Tĩnh lại lấy được ba lệnh bài, chỉ có hai trường hợp.

Một là may mắn tìm thấy trên đường về, hai là cướp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ra Khỏi Linh Tháp

Từ ngày sát hạch giả qua đi đã là hai tháng trời, tại một ngọn tháp nhỏ sau học viện có một tốp người đi ra. Đó là ba tổ đội đạt quán quân và á quán ngày hôm đó. Sắc mặt ai cũng mệt mỏi nhưng đôi mắt tràn đầy hưng phấn, ít nhiều tùy người.

Thì ra phần thưởng của quán quân và á quân là được tiến vào Linh tháp tu luyện hai tháng, học viên dùng linh tháp để giữ chân các học viên có tài lại, vì sợ các học viện khác muốn cướp.

Quán quân phần thưởng là được tu luyện trong tháp hai tháng và được bốn khóa tinh tâm đan tam phẩm, Tinh Tâm Đan có công hiệu giúp linh giả ổn định thân thức lúc đột phá thập tinh, tam phẩm Tinh Tâm Đan đủ giúp một người đột phá từ Linh Sư lên đại Linh Sư.

Á quân được tiến vào tháp tu luyện hai tháng còn hạng ba thì được bốn khóa Tinh Tâm Đan.

(Lúc đầu tính viết cho hạng ba vào luôn nhưng như vậy thể nào cũng có chuyện, ta ghét ghét Mộ Dung Tinh nên không làm được, dành cho 4 khóa đan được cho rồi, ta không thể cho Mộ Dung Tinh thứ tốt được. T.T)

Ai cũng nghĩ rằng phần thưởng của hạng ba tốt hơn của á quân nên sắc mặt tuyệt đối không tốt nhưng khi tiến vào linh tháp thì lại hưng hăng nhảy cẫng lên, linh khí trong linh tháp không biết là gấp bao nhiêu lần bên ngoài a.

Chỉ có Tiêu Nguyệt là không bắt mắt từ đầu, nói đến đan dược thì nàng không cần a~ Giới chủ tiền nhiệm để lại khá nhiều đan dược quý hiếm, Tinh Tâm Đan cũng không thiếu.

Mười hai người bước vào linh tháp hai tháng, nay như đã trải qua một lần lột xác, đại đa số lúc vào chỉ là Linh Sư. (trừ 4 người, tự đoán nha ^^ chắc chắn là có Phong ca đại soái ca của ta zoi ;P)

Tiêu Nguyệt thậm chí cười đứng một bên quan sát, hầu như nàng đều nhận thức bọn họ.

Vũ Phong từ Đại Linh Sư tam phẩm đã đột phá Đại Linh Sư lục phẩm, phải nói thiên phú của Vũ Phong quá tốt, aizz dù sao người ta cũng là cực phẩm thiên phú.

Vương Vũ Đồng cũng từ thất tinh Linh sư nay cũng đột phá thành nhất tinh Đại Linh Sư, Lục Lâm thì cũng không kém gì Vũ Phong, hẳn cũng đã lên đến tứ tinh Linh Sư.

Nàng rất nghi ngờ rằng có phải Lục Lâm kiểm tra trắc nghiệm thiên phú có sai hay không a~ Đột phá ngũ tinh trong vòng hai tháng, muốn vượt qua Vũ Phong luôn rồi, bất quá cũng không thể so như vậy, càng lên cao thì tu luyện càng chậm.

Huỳnh đệ Thiết gia cũng đã là nhị tinh Đại Linh Sư, nàng cũng bất ngờ khi biết lúc mới vào linh tháp thì họ cũng đã là cửu tinh Linh Sư.

Tỷ muội Lam gia thì cũng đột phá nhất tinh Đại Linh Sư, khí chất càng thêm thanh thuần, nhìn hai người đứng một chỗ thật là đẹp a. Mái tóc dài màu nâu nay đã chuyển sang màu lam. Lúc họ đột phá Đại Linh Sư thật là rung động, cứ như đang phục dựng biến hình đan vậy.

Thật ra thì vì công pháp tu luyện của họ là Băng Thanh Quyết, cả gia tộc đều có thuộc tính băng từ lúc sinh ra đã là màu lam nhưng hai tỷ muội họ lại có song sinh thuộc tính lam mái tóc có màu nâu giống mẫu thân. Nay đột phá Đại Linh Sư nên trở lại màu vốn có của gia tộc.

Nhóm quán quân cũng đã đột phá Đại Linh Sư, thực lực chinh thủ mạnh mà cá nhân cũng mạnh không kém, Bách Lý Mộ Ngôn và Bách Lý Mộ Thiên đã đạt ngũ tinh Đại Linh Sư, Diệp Thiên Lạc đạt tam tinh Đại Linh Sư, còn Y Mạn Mạn cũng là nhị tinh Đại Linh Sư.

Xem ra trong học viện không ai không phải là nhân tài, trong khi những người ở đây được xếp vào loại thiên tài, tốc độ tu luyện chỉ dùng từ kinh khủng để hình dung.

Mọi người thực lực tiến bộ đương nhiên nàng cũng không đứng yên, kể cả Tiểu Bạch cũng vụng trộm tu luyện. Tiểu Bạch có thể gọi là một “thú thiên tài” a~ Hai tháng mà nó đã là nhị tinh Linh Vương, hai tháng mà đột phá một tinh của Linh Vương không phải “thú thiên tài” là gì~

Tiểu Bạch lúc này vô cùng ủy khuất a~ Tại sao lại có chữ thú trước chữ thiên tài, nó cũng có thể hóa hình thành người rồi cơ mà (T-T).

Tiêu Nguyệt cũng đã đột phá ngũ tinh Đại Linh Sư, hai tháng đột phá thất tinh a~ nhưng nào ai hay biết, Thiên Lam giúp nàng che dấu khí tức đi, chỉ phát ra khí tức của một tam tinh Đại Linh Sư mà thôi, bất quá cũng xem là rất giỏi rồi.

Trước cửa tháp có vài người đang đứng, trong số đó nàng biết hai người, một là lão sư dõ hơi của nàng – Nam Cung Hàn, hai là Mộ Kinh Thiên.

Mộ Kinh Thiên lúc này cũng đã là một lục tinh Đại Linh Sư rồi, xem ra thực lực lúc trước của hắn cũng rất mạnh, nếu không thì sao khôi phục lại nhanh đến vậy. Mộ Kinh Thiên lúc này chỉ vận một bộ y phục màu trắng, tóc đen dài tùy ý búi lên, vài sợi râu xuống cổ.

Dù vận y phục màu trắng thuần khiết đi nữa vẫn cảm thấy quyền rũ chết người, điển hình là hai ty muội Lam gia và Diệp Thiên Lạc, đồ thẹn thùng nhìn Mộ Kinh Thiên.

Nam Cung Hàn cũng lấy được ánh mắt ngưỡng mộ của Y Mạn Mạn, bất quá nàng cảm thấy lựa chọn của ty muội Lam gia và Diệp Thiên Lạc tốt hơn Y Mạn Mạn biết bao nhiêu, nhìn Nam Cung Hàn cảm giác muốn tránh ra xa lại dâng lên thì làm sao có thể ngưỡng mộ cho được. Nam nhân mà lại lẻo lét như thế, nàng không nuốt nổi. Đúng là, trong mắt người yêu là Tây Thi. (À, Nam Cung Hàn là Tây Thi sao~)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Nhân Tài Đều Có Một Chút Bệnh Thần Kinh Trong Người.

Nam Cung Hàn nhìn thấy nhóm người Tiêu Nguyệt thì vui vẻ vẫy tay, bước lên phía trước.

Nam Cung Hàn nhìn tất cả mọi người một lượt rồi nhẹ hắng giọng.

“Hừm! Vì hai tháng này các trò tu luyện mệt mỏi, lại chỉ được phục dụng thực khẩu đan cho nên ta – lão sư của các trò sẽ mời các trò một bữa cơm. Xem như bù đắp đi.”

Nói xong Nam Cung Hàn hào hứng chờ mấy người Tiêu Nguyệt nhảy cẫng lên vì vui mừng thì sắc mặt ai cũng đều chỉ nhàn nhạt ý cười, hành động mà hắn chờ mong đều không có, sắc mặt rũ xuống, bộ dáng rất ủy khuất.

Tiêu Nguyệt thấy vậy thì phì cười, cầm lấy tay áo Nam Cung Hàn lay lay nhẹ giọng dụ dỗ.

“Cảm ơn lão sư, chúng ta hơi mệt nên không thể hiện vui mừng a~ Ta cũng đói rồi, đi thôi, lão sư dẫn đường.”

Nam Cung Hàn nghe vậy thì trong vòng 3s khôi phục lại vẻ mặt ôn có, hí ha hí hửng dẫn đầu, bốn người Tiêu Nguyệt chỉ còn cách cười khổ theo sau. Có lão sư nào như lão sư này chứ.

Thiên Lam bên trong Hỗn Độn Giới Chỉ vọng ra. “Lão sư của người không tầm thường đâu nha đầu. Hắn che dấu khí tức.”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì giật mình, lão sư trong học viện đầu ít nhất là ngũ tinh Linh Vương. Nam Cung Hàn cũng đã là thất tinh Linh Vương, một lão sư trẻ và tài năng như vậy còn che dấu tu vi, rốt cuộc hắn mạnh tới mức nào?

Suy nghĩ một hồi Tiêu Nguyệt cũng không tự chủ cho qua, dù sao Nam Cung lão sư cũng sẽ không gây tổn hại cho học sinh của hắn, cứ an tâm đi. Tiêu Nguyệt tự nhủ với mình như vậy.

Thiên Lam nhìn thấu suy nghĩ của Tiêu Nguyệt cho nên hắn cảm thấy hơi bức bối, xem ra hắn phải giúp Tiêu Nguyệt chui rên thần thức mới được, hắn không muốn nhìn thấy suy nghĩ của một người có nguy cơ làm hắn chết vì tức giận đâu.

- - -

Nam Cung Hàn dẫn bốn người Tiêu Nguyệt đến một lầu lớn ngay khu trung tâm học viên, cách bày trí ở đây khá trang nhã, nhìn bề ngoài thì thấy giản đơn nhưng nhìn kỹ thì mới biết sự xa hoa đến thế nào.

Ngồi xuống bàn, Tiêu Nguyệt cảm thấy rất bất ngờ, ở đây cũng có thực đơn a~ Bất quá Tiêu Nguyệt cũng không muốn nghĩ nhiều, đem tất cả các món ăn đắt nhất kêu ra.

Các món ăn ở đây đều được làm từ thịt linh thú, rau xanh và các linh dược, người thường ăn vào tráng kiện thân thể, linh giả ăn vào bình ổn tu vi. Bù lại giá rất đắt, mỗi món ít nhất là 10 hắc tệ, các món nâng kêu thì khỏi phải nói không dưới 100 hắc tệ.

Tiêu Nguyệt vừa gọi món vừa âm thầm cười, bất quá Nam Cung Hàn mặt cũng không hề biến sắc, cả ngày cứ cười cười như người trả tiền không phải là hắn.

Bốn người Mộ Kinh Thiên, Vũ Phong, Vương Vũ Đồng và Lục Lâm cũng không nói gì, nhìn Tiểu Nguyệt cao hứng đùa giỡn với Nam Cung Hàn tự dung họ cũng cảm thấy vui theo, dù không ăn hết các món ăn này thì linh thú của Tiểu Nguyệt cũng sẽ ăn hết, cứ để lão sư của họ cháy túi một lần đi.

Nam Cung Hàn thật sự đang cười, hẳn không nghĩ rằng học trò của mình lại thú vị như vậy, bình thường nếu các học trò đi chung với lão sư đều giữ quy giữ tắc làm hắn thấy khó chịu, có học trò nào dám gọi cho lão sư cháy túi rồi để bị ghét chứ.

Nam Cung Hàn càng nhìn càng cười đến sáng lạng, làm Tiểu Nguyệt cảm thấy nổi gai ốc, lão sư của họ không năng tới mức như vậy đi. Cũng không trách được, người ta thường nói những người tài giỏi đều có một chút bệnh thần kinh trong người.

Gọi xong các món thì cũng là hai bàn thức ăn, Tiểu Nguyệt hào phóng đem một bàn cho Tiểu Bạch, dù Tiểu Bạch có thể hóa thành người thì nàng vẫn để cho Tiểu Bạch ở hình dạng linh thú, dù sao Tiểu Bạch cũng chưa quen với thân thể con người.

Tiểu nhị đem đồ ăn vào trong là một Linh Sư nhị tinh, nhìn thấy một màn như vậy thì tim hắn hung hăng rí máu. Đây rõ ràng đều là thực phẩm quý hiếm, nếu cho hắn ăn thì tu vi sẽ tăng tiến a~ Vậy mà lại cho một con sùng vật ăn, đây là vô cùng lãng phí.

Nhưng mà tiểu nhị làm gì dám nói nhiều, chỉ cúi đầu lui ra ngoài.

Tiểu Bạch thì sung sướng ăn thịt, hai tháng rồi không có thịt làm nó rất khó chịu, bây giờ được ăn nên hung hăng ăn hết.

Sáu người Tiểu Nguyệt còn chưa ăn được một nửa thì Tiểu Bạch đã ăn xong, nó còn chưa thỏa mãn liếm liếm môi nhìn về phía Tiểu Nguyệt, nó muốn ăn nữa.

Tiểu Nguyệt phì cười vỗ vỗ đầu nó gọi thêm một bàn ăn nữa, lúc này Tiểu Bạch mới thỏa mãn ợ một cái rồi chui lên đùi Tiểu Nguyệt nằm ngủ.

Bốn người kia thì không sao chứ Mộ Kinh Thiên thì có sao, hắn thừa biết nam tử tóc trắng khóa thân trong phòng Tiểu Nguyệt là Tiểu Bạch hóa hình. Nay thấy Tiểu Bạch thỏa mãn nằm trên đùi Tiểu Nguyệt, ánh mắt của Mộ Kinh Thiên tỏa ra sát khí, hung hăng nện vào người Tiểu Bạch.

Khô thay, Mộ Kinh Thiên chỉ mới là lục tinh Đại Linh Sư mà thôi, còn Tiểu Bạch đã là nhị tinh Linh Vương, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết sự chênh lệch trong đó.

Mộ Kinh Thiên đau khổ trầm nghĩ trong lòng, chờ đó, chờ ngày hắn khôi phục lại tu vi, hắn sẽ hung hăng quần áo Tiểu Bạch một trận cho bằng được.

Nhìn thấy hành động khời hài của Mộ Kinh Thiên, ngoại trừ Tiểu Nguyệt và Nam Cung Hàn đều nghi hoặc nhìn Mộ Kinh Thiên, không lẽ Mộ Kinh Thiên ganh tỵ Tiểu Bạch được ăn nhiều nên tức giận sao.

Mộ Kinh Thiên mà biết được chắc sẽ học máu té xỉu ngay tại chỗ a~ Hắn không nghèo tới nỗi không có tiền ăn cơm mà đi ganh tỵ phân ăn với một con linh thú.

(Chết cười!)

Tiền truyện 1.

(Trước khi vào đọc tiền truyện xin mọi người lưu ý, cũng mong nếu ai mang chương này sang trang khác không xóa đi cái này.

Thứ nhất, tiền truyện có liên quan đến chính truyện, bất quá ta sẽ không tiết lộ liên quan ở đâu, nhưng chắc chắn, ai không đọc sẽ có chỗ không hiểu,... đây là kinh nghiệm đau thương a~ Ta chưa bao giờ đọc ngoại truyện của truyện khác T.T

Thứ hai, do cảm xúc bị tụt trầm trọng – kính lên độ - và tự dung coi cosplay xong điên lên mới viết.

Thứ ba: không có chính truyện nên bù cho các nàng, T.T đừng giận ta nhé. Mai đăng tiếp tiền truyện thôi, chính truyện hết biết viết rồi, đang trong giai đoạn suy nghĩ

Cuối cùng là hoàn cảnh ra đời: vì cảm xúc bị tụt giảm nên ngồi nửa tiếng đồng hồ không viết được chữ nào -> xem cosplay đỡ buồn -> xem xong khóc rồi có cảm xúc viết tiền truyện. Xong! =3= Bất quá không có lụm ý tưởng của ngta nha, ta xem cosplay hoa tư dẫn ấy nha~)

Chương này hơi ngắn, các nàng thông cảm, đóng máy thôi, đi công chuyện, tính về rồi viết thêm đăng nhưng thôi đăng luôn!

Từ trước tới giờ, bản thân hắn đều sống ở một hang động tối tăm, nơi tận cùng của thâm uyên.

Ngày ngày sinh tồn trong sự giết chóc không bao giờ ngừng lại, hắn vẫn vô cảm mà tiếp tục, đối với hắn sống chết đều là phù du, nay vui thì sống, mai chán thì buông tay.

Ngày ngày giết thâm ma làm thức ăn, càng ngày hắn càng cảm thấy chán ghét, hắn quyết định buông tay.

Hắn chọn thâm ma mạnh nhất thâm uyên để chém giết, trong suy nghĩ của hắn, trước khi chết nên làm một trận thống khoái. Bất quá thâm ma được gọi là mạnh nhất cũng không đánh lại hắn.

Hắn cười nhợt nhạt, cố ý để thâm ma giết hắn.

Lúc này một quang mang đỏ rực chiếu rọi cả thâm uyên, hắc bổng dung được cứu. Hắc nhìn thấy một sinh vật giống mình, có hai tay hai chân và một cái đầu. Bất quá sinh vật này rất đẹp, đẹp đến mức hắc nín thở nhìn không chớp mắt.

Nàng một thân đỏ rực, đôi hỏa dực hùng hực chói! Nàng như một nữ thần lửa, ngạo nghễ đứng giữa thâm uyên tối đen, như nguồn sáng duy nhất của mọi vật!

Sau khi ra khỏi thâm uyên hắc mới biết, bản thân hắc là loài người còn nàng là thần, nhưng nàng không phải là vị thần được sinh ra từ thời thượng cổ. Nàng trước kia cũng như hắc là loài người.

Hắc luôn đi phía sau nàng, cố gắng để mình không bị bỏ rơi lại. Nhưng rồi một ngày nàng đến chỗ của hắc và nói rằng: “Dạ, người đi đi! Ta không thể mang theo người mãi được.”

Hắc sững sờ nhìn về phía nàng nhưng rồi cũng ngoảnh mặt quay đi, chưa một lần quay đầu lại. Hắc nguyện đáp ứng mọi yêu cầu của nàng, cũng vì vậy hắc không thấy được giọt nước mắt vừa rơi dưới mặt đất của một người.

Hai vạn năm, hắc luân lạc không biết bao nhiêu nơi, gặp không biết bao nhiêu vị thần, chịu nhiều đau khổ. Cuối cùng hắc cũng đã thành thần, hắc quay lại nơi ngày xưa, lúc này hắc tự tin mình có thể đi bên cạnh nàng.

Nhưng nàng đã không còn ở đó nữa, hắc cũng không màng mọi thứ đi tìm, lại một vạn năm trôi qua. Hắc tìm thấy nàng.

Dung nhan vẫn tuyệt mỹ như trước, bất quá đôi cánh của nàng nay đã hóa màu đen, bộ y phục màu đỏ điểm lệ cũng không còn nữa, thay vào đó là một bộ y phục màu trắng.

Ngày xưa nàng như một nữ thần lửa, nay lại như một đứa con của tội lỗi, thuần khiết mà đen tối, đôi mắt nàng nay đã không còn ánh sáng. Đôi mắt đã nhắm nghiền nhưng môi nàng vẫn mỉm cười, một nụ cười lạnh giá.

Hắc lặng lẽ nhìn nàng, nàng cũng vậy, sự im lặng bao trùm làm hắc cảm thấy ngột thở.

Khi nàng nói chuyện, hắc như hóa đá, khí âm! Tại sao? Giọng nói dịu dàng của nàng đâu rồi?

Hắc muốn mở miệng nhưng nụ cười của nàng làm hắc không thể nói một lời, âm thanh cứ như bị chặn lại, giọt nước mắt nhanh chóng lăn dài trên gương mặt hắc, tim hắc đau nhói.

Nàng không quan tâm đến hắc. Nàng lạnh lùng cự tuyệt trả lời hắc, nàng thay đổi rồi. Sự ấm áp quen thuộc nay chỉ còn lại sự lạnh giá, trái tim hắc cũng vỡ tan từ ngày đó.

Lại vạn năm trôi qua, hắc vẫn đi theo nàng, hắc chờ đợi, chờ đợi sự chấp nhận từ nàng, chờ đợi nàng một lần nữa trở về như ngày xưa, không, chỉ cần nàng chấp nhận hắc là được.

Thấp thoáng, hắc rời khỏi thâm uyên đã gần năm vạn năm, năm vạn năm ấy chưa một ngày nào hắc không nghĩ tới nàng. Trong những lúc tiếm tu, hình ảnh nàng cũng vẫn như cũ hiện lên.

Cuối cùng cuộc đại chiến trăm vạn năm cũng đã đến, hắc không đủ thực lực để tham gia, trơ mắt nhìn nàng bước đi đến chiến trường đầy hung hiểm.

Cuộc đại chiến trăm vạn năm là cuộc đại chiến tàn khốc nhất để loại trừ bớt các vị thần, khi bước chân đến một cấp bậc nào đó, sẽ tự động bắt buộc tham gia, thế gian này không thể chứa quá nhiều người mạnh, hồng hoang định luật, quy tắc này mãi trường tồn.

Cuộc đại chiến kéo dài ngàn năm, hắc cuối cùng cũng chờ được ngày nàng bước ra khỏi chiến trường.

Đó là lúc hắc cảm thấy hận bản thân nhất! Hận bản thân vô dụng, hận bản thân không đủ thực lực để bảo vệ nàng, hận cả cái quy tắc chết tiệt từ thời hồng hoang định ra. Hắc thề, một ngày nào đó khi có thực lực, hắc sẽ phá hủy cái quy tắc đó.

(Các nàng nghĩ, hắc và nàng là ai nào ^^?)

Hắc nhìn nàng đi ra từ chiến trường thượng cổ, một thân xiêm y màu trắng lúc đó máu đã nhiễm đỏ, cánh tay của nàng từ lúc nào đã đứt lìa, đôi mắt luôn nhắm lại hàng vạn năm nay lại một lần nữa mở ra, bất quá đôi mắt ngày xưa đâu rồi, chỉ còn lại hai hốc đen vô tận, huyết lệ không ngừng tuôn.

Nhìn nàng mà tim hắc rỉ máu, nàng đã thảm thương đến vậy còn nhìn hắc mà cười, nụ cười dịu dàng từ đâu đã tắt trên môi nàng sao lại thê lương đến vậy!

Đó là lần đầu tiên hắc tiếp xúc với nàng gần như vậy, hắc ôm chặt lấy nàng không muốn buông ra. Hắc sợ nếu hắc buông ra thì nàng sẽ tan biến ngay trước mặt hắc.

Khi hắc buông tay ra cũng là lúc hắc cảm thấy hối hận nhất.

Một thanh hỏa kiếm đâm sâu vào tim nàng, nàng không lên tiếng! Gương mặt nàng cũng không hề thống khổ, chỉ là một nụ cười dịu dàng.

Nhìn thân thể nàng dần tan biến, máu trong người hắn như ngừng chảy, nàng cứ biến mất như vậy chỉ lưu lại cho hắn một đóa mạn đà la và thanh hòa kiếm cũng rơi xuống.

Thấp thoáng ngoài cánh cổng thượng cổ chiến trường là một đôi nam nữ đứng đó, một nam nhân vận bạch y và một nữ tử vận huyết y.

Hận ý từ trên người hắn toát ra mãnh liệt, đôi mắt của ả ta là đôi mắt mà hắn không bao giờ quên được. Đó là mắt của nàng! Đôi hỏa dục phía sau lưng ả cũng là của nàng!

Tại sao? Tại sao lại như vậy? Nhìn thấy khố môi cong lên đầy đắc ý của ả ta và nam tử bạch y nhàn nhạt khinh thường nhìn đóa mạn đà la còn sót lại, hắn hận không thể xé xác họ làm hai.

Nhặt lên đóa mạn đà la, hắn trân trọng ôm vào lòng, hắn sẽ giữ thật kỹ. Đây là biểu tượng của nàng, linh hồn của nàng, đóa mạn đà la đỏ thắm đầy kiều sa và quyến rũ. Chỉ có loài hoa này mới có tư cách làm biểu tượng của nàng.

Nhưng khi đóa mạn đà la được đặt cạnh trái tim của hắn thì lại tan biến, vật duy nhất của nàng hắn cũng không giữ được, tại sao?

Nhiều câu hỏi tại sao và ngàn lời hận ý toát ra bao trùm lấy hắn! Giữa mi tâm hắn một đóa mạn đà la màu đen nở rộ, mái tóc màu đen vốn có của hắn nay đã hóa thành màu đỏ, đôi mắt hắn dần lên từng tia máu.

Khí tức mạnh mẽ bùng phát!

Hắn! Hắn là Thâm Uyên Chi Vương từ thời Hồng Hoang hồi sinh, bản mạng của hắn là Mạn Đà La – đóa hoa còn có danh xưng tử thần.

Vũ trụ ban cho hắn sức mạnh vượt trội, ban cho hắn dung mạo yêu nghiệt, ban cho hắn thuộc hạ trung thành, ban cho hắn thâm uyên huyền bí, chỉ lấy đi một thứ đó là người yêu nhất!

Người con gái mang biểu tượng mạn đà la màu đỏ, người con gái được sinh ra chỉ để chết vì hắn, ngày nàng chết sẽ là ngày hắn thức tỉnh!

Hắn cuồng ngạo cười to giữa đất trời, tiếng cười của hắn to đến mức tất cả các đại thần vừa bước ra khỏi chiến trường đều phải ngoảnh đầu lại. Tiếng cười của hắn mang theo nỗi bi thương vô hạn, tiếng cười của hắn cũng mang theo sát ý kinh thiên.

Hắn sinh ra ở thâm uyên, mãi mãi chỉ có thể làm một vị chúa tể cô độc, nay lạc bước vào thiên địa, hắn nguyện làm trái quy tắc Hồng Hoang mà đòi trước hắn luôn tuân thủ.

Hắn dùng huyết chú thăm sát tất cả các đại thần còn sống sót, chỉ còn lại hai người, hai người được xem là vị thần tối cao nhất của vũ trụ.

Hắn nhìn đến đôi hỏa dục và cặp mắt long lanh ấy làm hắn như phát điên lên. Hắn muốn giết ả, đó là của nàng, hắn không cho phép hai cướp lấy cái gì của nàng, cho dù là một nắm đất hương chi là cặp mắt và đôi cánh của nàng.

Hắn muốn từ từ hành hạ hai người họ, huyết chú hắn không dùng, hắn muốn họ chịu đựng sự tra tấn, đem bản mạng chi lực của Vương, hắn hóa thành thâm uyên chi chú, nguyên rủa bọn họ suốt đời phải sống dưới thâm uyên, ngày đêm chịu sự trừng phạt của hắc ám, tước đi tu vi tối cao của họ.

Ngày ngày ở thâm uyên nhìn bọn họ dầy dụa làm hắn càng thêm nhớ nàng, hắn nguyện đem tất cả quyền lực để đổi lấy sự sống của nàng. Mỗi ngày mỗi khắc hắn đều đặt tay lên giữa mi tâm, nơi duy nhất nàng còn tồn tại. Đóa mạn đà la duy nhất toát ra cảm giác ấm áp giữa thâm uyên lạnh giá.

Người đời ghi lại, hơn trăm vạn năm trước, đại chiến thần ma xảy ra, tất cả các vị thần đều chết đi. Chỉ để lại một dòng chữ của ma vương năm xưa, hắn khắc sâu vào Thần Ma Sơn sáu chữ và một đóa mạn đà la đầy kiều sa!

“Nguyệt Thiên Phượng ! Nguyệt Niệm Thiên!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Hủ Dấm Tái Chiến.

(Hi hi, tiền truyện là tự thuật của Thâm Uyên Chi Vương, gọi tắt là ma vương! Cũng nói thêm về một chút về tiền kiếp của Tiêu Nguyệt, nàng sinh ra là để chết!

Tình cảm của ma vương được thể hiện trong tiền truyện. Hắn sẽ hồi sinh về bên cạnh Tiêu Nguyệt, bất quá vì sao như vậy sẽ có trong tiền truyện thứ hai.

Giờ quay về chính truyện nào!)

Sau khi ra khỏi linh tháp, Tiêu Nguyệt quyết định tiềm tu, không tham gia các khóa học. Mộ Kinh Thiên cứ hai ngày phải đi thông báo cho các lão sư. Ít nhất hẳn cảm thấy làm như vậy là tốt cho Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt tiềm tu hết hai tháng thì nghe được âm thanh của Mộ Kinh Thiên ở bên ngoài. Nàng nhẹ nhấc chân xuống giường đi về phía cửa, đập vào mắt nàng là Mộ Kinh Thiên đang tươi cười cầm đồng phục đứng đó.

“Tiêu chủ nhân, hôm nay là ngày diễn ra buổi học tập trung của học viện, không học viên nào được vắng. Nhanh thay đồ rồi đi thôi.”

Tiêu Nguyệt nhận lấy đồng phục rồi vào trong thay ra. Buổi học tập trung nàng đã nghe qua, đây là buổi học quan trọng trong học viện, vừa là nơi giao lưu trao đổi kinh nghiệm trong tu luyện vừa là lời nhắc nhở hiện thân, cơ hội để được gia nhập vào các đoàn xã.

Đoàn xã được hoan nghênh nhất là Dược Đoàn, Vũ Đoàn và Tầm Bảo Đoàn. Nếu được các tiền bối trong ba đoàn xã vừa ý đề cử thì chỗ tốt không hề thiếu. Tiêu Nguyệt chậm rãi ra khỏi phòng, Mộ Kinh Thiên cũng đi theo phía sau.

Hắn nay đã khôi phục trình độ cửu tinh Đại Linh Sư rồi nhưng vẫn không nhìn thấu tu vi của Tiêu Nguyệt, hẳn quả thật tò mò, rốt cuộc tiểu chủ nhân của hắn có thân phận gì. Nếu có pháp bảo che dấu khí tức trong người thì đều là những người có tầm cỡ.

Tiêu Nguyệt cảm nhận được ánh mắt dò xét của Mộ Kinh Thiên thì cười cười không nói gì, tay vuốt ve Tiểu Bạch trong lòng. Tiểu Bạch hiểu ý quay sang nhe răng trợn mắt với Mộ Kinh Thiên làm hắn tức cười không thôi, xem ra sau này phải đối xử với Tiểu Bạch tốt hơn rồi, định ý còn nhiều a~

Quảng trường khu học tập giờ đã phủ kín người, một màu đỏ rực làm người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Tiêu Nguyệt và Mộ Kinh Thiên cùng hòa vào dòng người, cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Trùng hợp là Mộ Kinh Thiên và Tiêu Nguyệt đều giống nhau từ nhỏ tiếp xúc với rất ít người, sắc mặt cũng không hài hòa cho lắm. Họ chỉ biểu hiện cảm xúc của mình trước những người thân quen và tin tưởng. Hành động cảm nhận dòng người của hai người gần như là như nhau, toàn thân phát ra khí tức xa lạ chỉ họ mới biết.

Vương Vũ Đồng nhìn thấy Tiêu Nguyệt đầu tiên, hắn bước về phía nàng, nhìn nàng lảng lảng đứng giữa dòng người cứ như sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Vương Vũ Đồng toan nắm lấy tay Tiêu Nguyệt lôi kéo nàng về phía lớp một ban sơ trung, hắn cũng không biết tại sao hắn lại làm vậy. Tuy nói đây là thế giới thiên về thực lực nhưng những quy tắc ràng buộc vẫn còn đó. Hành động của hắn là quá mức.

Tiêu Nguyệt nhìn hành động lớn mật của Vương Vũ Đồng không hề nói gì, vì nàng thấy được lỗi tai của hắn đang ứng đo lên một cách nhanh chóng. Xem ra đồng đội của nàng là một người hay mắc cỡ a~

Tiêu Nguyệt không để ý không có nghĩa là Mộ Kinh Thiên không để ý, Vương Vũ Đồng đã đập đổ hủ dấm to đùng trong người Mộ Kinh Thiên mất rồi.

Mộ Kinh Thiên hung hăng một chưởng vào người Vương Vũ Đồng, bất quá hắn cũng không ra tay mạnh, chỉ dùng năm thành công lực mà thôi. Vương Vũ Đồng nhận cả một chưởng, bay ra xa hai trượng. (6.66m – cái tội hại Nguyệt bị thương, bây giờ bị tác giả trả thù :3)

Dù người có nhiều thì khi nhìn thấy một vật thể bay bất ngờ, ai cũng sẽ tránh ra, Vương Vũ Đồng ‘an toàn đáp đất’. Một lần nữa nhìn lại, ai cũng sững sờ, một tiểu mỹ nam quần áo đầy bụi đất đang thân thiết đo đất, làm người ta cảm thấy đau lòng.

Mộ Kinh Thiên nhìn thành quả của mình thì âm thầm cười, xem người dám động động chạm chạm Tiêu Nguyệt của a~ Hừ! Bỏ đại gia nể tình người là đồng đội của tiểu Nguyệt mà tha thứ đây nhé! Ăn đậu hủ công khai như vậy đương nhiên phải trả giá đắt rồi!

Tiêu Nguyệt nhìn sự việc xảy ra thì hơi bất ngờ, nhìn nhìn Mộ Kinh Thiên một cái rồi thở dài, không biết hôm nay hắn có phải ăn trứng gì không mà tự dưng phát bệnh. Tiêu Nguyệt nhẹ giọng trách.

“Mộ Kinh Thiên, không nên động thủ lung tung.”

Nói xong Tiêu Nguyệt đi về phía Vương Vũ Đồng, đỡ hắn đứng dậy, phui bụi bặm giúp Vương Vũ Đồng. Việc này càng làm Mộ Kinh Thiên thêm bất mãn, hắn biểu môi châm chọc.

“Ốc sên yếu đuối!”

Vương Vũ Đồng nghe xong thì hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Kinh Thiên, Vô duyên vô cớ bị đánh còn bị châm chọc là ốc sên yếu đuối. Dù tính tình của Vương Vũ Đồng có tốt đến mức nào thì cũng không thể im lặng được, hắn không phát uy thì người ta tưởng hắn là con mèo bệnh a.

Tiêu Nguyệt cảm nhận được tầm mắt của mọi người đang soi mói thì nhẹ giọng khuyên giải Vương Vũ Đồng.

“Vũ Đồng, thôi đi! Có gì ta sẽ bắt Mộ Kinh Thiên tạ tội với ngươi sau, ở đây nhiều người.”

Vương Vũ Đồng nghe vậy thì im lặng đi về lớp một ban sơ cấp, Tiêu Nguyệt cũng đi phía sau tiến về lớp. Chỉ có Mộ Kinh Thiên là bất mãn lâu bầu.

“Hừ! Nhóc con chờ đó! Vũ Đồng, Vũ Đồng~ nghe ngọt ngào a~ Sao lại không gọi tên ta chứ! Kinh Thiên! Nghe quá êm tai. Tiêu Nguyệt thật bất

công!”

Có một người thu vào mắt hết thấy mọi việc, khoe môi chỉ nghe cong lên, cặp mắt trong hờ rời khỏi đám người Tiêu Nguyệt. Màn kịch lớn sắp được mở màn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Vũ Huyền

Sau khi tập trung, lão giả tóc trắng là đọc thêm một bài diễn thuyết dài lằng nhằng, không ngờ ở thế giới này cũng màu mè như ở hiện đại. Không biết qua bao lâu Tiêu Nguyệt nghe được một câu như được đại ân xá.

“Các ngươi có hai canh giờ để trao đổi học tập, làm quen với mọi người, xung đột được giải quyết trên lời đài, cảm tư đầu.”

Tiêu Nguyệt cũng không biết nên giao lưu thế nào với mọi người, cuối cùng quyết định ngồi lại một chỗ với ba người Vũ Phong. Quả thật có ngồi đây nàng cũng không biết nói gì với ba người kia, dù sao tính tình ai cũng lạnh nhạt như nhau cả.

Vương Vũ Đồng cảm nhận bầu không khí quý dị cứ bao trùm lấy năm người thì lấy từ trong túi càn khôn ra một bình ngọc cấp thấp, bên trong là vài viên đan dược.

“Mọi người xem! Đây là tuần trước ta luyện chế được, đã đạt nhị cấp đan dược rồi, bắt quá chỉ có lục thành mà thôi! Đáng tự hào chứ!”

Tiêu Nguyệt nhìn bình ngọc cấp thấp thì đôi mắt lộ ra một tia tán thưởng, Vương Vũ Đồng chỉ mới mười bốn tuổi đã là nhị cấp đan sư, có thể xem là một thiên tài rồi. Tiêu Nguyệt lại tặng thêm một ánh mắt hâm mộ cho Vương Vũ Đồng làm cho hắn cảm thấy vui vẻ, bắt quả Thiên Lam bên trong Hỗn Động Giới Chỉ thì âm thầm khinh bỉ, người yêu nghiệt như vậy mà đi hâm mộ tên nhóc miệng còn hôi sữa kia, không sợ ăn cơm bị sặc nước miếng à.

Vũ Phong và Lục Lâm tuy không nói gì nhưng ánh mắt cũng lộ ra một tia tán thưởng, xem ra đồng đội của họ rất có thiên phú.

Không khí đang vui vẻ thì một người đi tới, không khí gần như trầm xuống vì sự xuất hiện của người nọ. Một nam nhân với mái tóc dài đỏ rực, đôi mắt cũng một màu đỏ đang đi lại gần, nam nhân này y hệt phiên bản sau này của Vũ Phong, bắt quả màu mắt và màu tóc của Vũ Phong là màu đen.

Vũ Phong nhìn thấy nam nhân kia đi đến thì ánh mắt toát ra sát khí, hắn không dám nghĩ rằng dù mình có trốn đến đây vẫn không thể thoát được. Bàn tay Vũ Phong nắm chặt lại, linh lực màu tím cũng cuồng cuồng trào ra, một chuồng đánh về phía nam nhân tóc đỏ.

Nam nhân tóc đỏ không giận mà nụ cười càng sâu thêm, tay hắn nhẹ phát, lôi linh lực của Vũ Phong liền tan biến, hắn quá quen với tình trạng này rồi.

Nhìn nam nhân tóc đỏ càng đi lại gần, ánh mắt của Vũ Phong càng ánh lên sát khí, lôi linh lực bộc phát toàn bộ, hắn hận, hận bản thân mình vô dụng, một người nào đó hắn sẽ giết tên nam nhân đứng trước mặt mình.

Khoe môi nam nhân tóc đỏ càng ngày càng cong lên rõ rệt, ánh mắt nam nhân này dâng lên tia sùng nịch vô tận như muốn cắn nuốt tất cả sát khí của Vũ Phong. Nhẹ bước đi trong luồng lôi linh lực cuồng bạo, nam nhân phảng phất như trích tiên giữa hồng trần, đẹp không tả nổi.

Lục Lâm bỗng dừng đứng chắn trước mặt Vũ Phong, vài bọc thanh trọng kiếm đã rơi ra ngoài, một thân khí thế chia mũi kiếm về phía nam nhân tóc đỏ. Lục Lâm phảng phất như hóa thành người khác, gương mặt ai sống chết gì mặt kệ đã thay đổi bằng sự lạnh băng.

Lục Lâm cảm nhận được nam nhân tóc đỏ là một người nguy hiểm, hắn không muốn đồng đội của hắn có chuyện gì.

Nam nhân tóc đỏ nhìn thấy Lục Lâm đứng chắn trước Vũ Phong thì không vui nhứt mảy, nhưng bước đi vẫn không dừng lại, đứng trước mũi kiếm của Lục Lâm cười cười nhìn Lục Lâm như nhìn một món đồ, khinh miệt tràn đầy trong ánh mắt.

Tay hắn nhẹ chạm vào mũi kiếm một luồng lôi linh lực xâm nhập vào, bàn tay Lục Lâm tê rần làm thanh kiếm rơi xuống đất. Lục Lâm tròn tròn hai mắt, làm sao có thể thanh trọng kiếm này miễn nhiễm với các loại linh lực khác loại với kiếm chủ. Làm sao có thể truyền linh lực ngược lại được.

Lục Lâm mờ mịt nhìn thanh kiếm dưới đất, tai lại nghe thấy âm thầm của nam nhân tóc đỏ.

“Xin lỗi thanh Tịch Minh kiếm này hấp thụ lôi linh lực của người mà ta cũng có lỗi thuộc tính.” – Giọng nói của hắn tràn đầy đùa cợt, làm Lục Lâm cảm thấy rét lạnh, lần đầu tiên mở thanh kiếm ra lại làm nó nhận lấy sỉ nhục như vậy.

Nam nhân tóc đỏ không quan tâm đến Lục Lâm ở đó, ánh mắt tràn đầy sùng nịch nhìn về phía Vũ Phong. Tay hắn nhẹ ấn vào mi tâm Vũ Phong, lôi linh lực cuồng bạo như hóa thành hư vô.

Nam nhân xoa xoa mặt Vũ Phong mà mỉm cười. “Lâu rồi không gặp, đệ đệ.”

Vũ Phong nghe được hai từ đệ đệ thì ánh mắt càng ngày càng căm phẫn, sát khí không ngừng tuôn ra. Hắn nghiêng răng rít lên.

“Vũ Huyền, một ngày nào đó ta sẽ giết ngươi.”

Vũ Huyền cười như không cười, nhẹ nhàng xoa lấy đầu Vũ Phong. “Ta sẽ chờ!”

Vương Vũ Đồng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy căm phẫn của Vũ Phong thì định tiến lên nhưng bị Tiêu Nguyệt ngăn cản. Tiêu Nguyệt nhẹ lắc đầu với hắn.

“Đây không phải là chuyện chúng ta nên xen vào.”

Vương Vũ Đồng nhìn Tiêu Nguyệt khó hiểu. “Tại sao?”

Ánh mắt Tiêu Nguyệt trầm lại, cười mỉa mai. “Vi chúng ta còn quá yếu. Nếu muốn xen vào thì phải có thực lực, không có thực lực chỉ nhận thua thiệt mà thôi. Và lại nam nhân gọi là Vũ Huyền sẽ không thương tổn Vũ Phong.”

Vương Vũ Đồng nghe Tiêu Nguyệt giải thích thì thầm nghĩ rằng. Đúng vậy, vì hắn không đủ thực lực nên trở mặt nhìn Tiêu Nguyệt bị thương, cũng không làm gì được khi cảm nhận được sự căm phẫn của Vũ Phong. Đều vì hắn quá yếu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Huyền Đế

(Vi thấy chữ Huyền ghép với chữ đế nghe rất hay, quyết định thân phận của Huyền ca và Phong ca luôn ^^ Tự bái lạy bản thân ~ Khùng quá mức! Lý do đơn giản, đưa ra thành cả một vấn đề lớn!)

Aizz, ta không biết nữa, cảm giác mình chuyện bé xé ra to, nhưng lúc đó cảm giác uất ức lắm, thôi ai nói gì mặc kệ! Hi hi, cảm ơn các nàng nha! ta không drop truyện đâu, cứ yên tâm!

Các lão sư nhìn thấy động tĩnh bên này thì tức giận đi qua, hôm nay có các nhân vật lớn đến tham gia tuyển chọn nhân tài vậy mà lại có một cuộc tư đấu, các học viên này muốn vứt mặt mũi của học viện đi sao.

Lão giả tóc bạc đọc diễn văn lúc này thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, nguồn tài trợ của học viện đều từ đây mà ra cả, không thể tha thứ được.

Thoát cái lão giả đã thuận di tới trước mặt đám người Tiêu Nguyệt, lúc này Vũ Huyền vẫn còn quay lưng về phía lão ta. Hắn không cần phải đề ý tới hạng tốp riu như lão, đầu vẫn tiếp tục đề đó, phớt lờ lão đi.

Lão giả nhìn Vũ Huyền mà sôi máu, nhìn qua có lẽ là một học viên khối cao cấp đi, dám đối nghịch với lão, không giáo huấn ắt không thể lập uy.

Lão giả không suy nghĩ phát ra một thủy cầu ý muốn đem Vũ Huyền nhốt vào bên trong. Lão không hề biết, khóe môi của Vũ Huyền đang nhếch lên một cách kỳ lạ.

Thủy cầu chưa kịp chạm vào Vũ Huyền thì bị một luồng lôi linh lực bao vây. Vũ Huyền cũng xoay người lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía lão giả. Gương mặt hòa nhả của hắn mang theo nồng đậm khinh miệt.

“Ngươi nghĩ sao nếu ta trả lại cho ngươi cái này.”

Ngón tay hắn nhẹ chạm vào thủy cầu, không lúc này có thể xem là bán thủy cầu mà thôi, luồng lôi linh lực bộc phát, ôm trọn thủy cầu.

Lão giả muốn lập uy lúc này đã run rẩy, lão không thể nào quên được, lần đầu gặp hắn. Một ác ma khát máu, cuồng ngạo đứng giữa hàng ngàn thi thể, xoay người mỉm cười với lão.

Nhìn lão giả cứ run rẩy không nói, nụ cười trên khóe môi Vũ Huyền càng đậm hơn, bất quá ánh mắt là lạnh băng một mảnh. Hắn ghét nhất là loại người không biết trời cao đất rộng.

Nhìn tới ánh mắt rét lạnh của Vũ Huyền, lão giả lắp bắp, im lặng thì từ vong sẽ tới.

“Huyền đế! Ta... ta... Xin tha lỗi cho ta.”

Lão chỉ mới là một bất tinh Linh Hoàng mà thôi, lão còn muốn bước đi trên con đường tu luyện. lão không muốn chọc phải loại ác ma này đâu.

Vũ Huyền nghe lão giả nói, ánh mắt càng lạnh thêm. "Huyền đế ? Huyền đế đã thoái vị rồi ! Làm sao còn có thể gọi đây."

Lão giả càng lấp bắp, lão không biết phải làm sao cho ác ma này vừa lòng đây, tại sao lão lại chọc phải hấn cơ chứ. Trong các nhân vật lớn đến đây làm gì có tên của hấn, hấn tới đây làm gì. Lúc này lão cũng không dám chất vấn Vũ Huyền mà rối rắm tìm cách thoát thân.

"Vậy vậy Huyền tôn giả, xin tha lỗi cho ta."

Vũ Huyền nhìn nhìn lão giả rồi phát tay, lõi linh cầu hoàn toàn biến mất, cũng cùng lúc đó hấn cảm nhận được phía sau có một luồng âm thanh xé gió vang lên, vội vã tránh ra.

Một linh bảo dạng đoản kiếm cắm phập vào lồng ngực hấn, cũng may là hấn tránh kịp, linh bảo không hề găm trúng tim hấn. Với một linh tôn chỉ cần không bị thương ở tim hoặc đầu đều có thể sinh hoạt rất bình thường, một vết thương như vậy chỉ được xem là bị thương nhẹ.

Xoay người về phía sau, cảnh tượng mà hấn nhìn thấy hoàn toàn làm hấn rét lạnh. Máu từ khóe miệng Vũ Phong điên cuồng tuông ra, sắc mặt Vũ Phong trắng bệch một mảng. Phía sau được một tiểu tử và một tiểu nữ đỡ lấy.

Chưa kịp nói lời nào, trên tay Tiêu Nguyệt đã xuất hiện một khóa Hồi Thể Đan bất phẩm, nhanh tay bỏ vào miệng Vũ Phong.

(theo yêu cầu của độc giả, chuyển cách gọi Hồi Thể Đan thành Hồi Thể Đan nha ^^)

Vũ Phong cũng phối hợp nuốt xuống, lần này thất bại không biết còn có lần sau hay không, hấn nhắm nhẹ hai mắt từ từ thả lỏng cơ thể mặc cho hai người phía sau đỡ lấy.

Vũ Huyền đi lại bên cạnh Vũ Phong, hấn rút lên từng chữ.

" Vũ Phong, nếu muốn giết ta thì đệ tốt nhất nên sống thật tốt, làm những chuyện đại đột như vậy sẽ làm đệ mau chết sớm thôi. Nhớ đó !"

Nói xong, đoản kiếm trên ngực được Vũ Huyền rút mạnh ra, máu chỉ nhỏ xuống vài giọt rồi ngừng hấn, đoản kiếm bị quăng xuống đất một cách không thương tiếc.

Vũ Huyền xoay người đi về phía giáo học lâu.

Mọi người nhìn một màn như vậy thì không khỏi trợn mắt há mồm, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy ? Chỉ trong một khắc ngắn ngủi mà họ lại chứng kiến một sự việc chấn động như vậy. Nam nhân đó là ai ?

Không biết là ai trong đám người kêu lên.

"Nam nhân đó thật là soái a~ Còn mạnh nữa !"

Có người mở màn đương nhiên sẽ có người hòa theo thảo luận, dần dần cả quảng trường trở nên ầm ĩ. Các lão sư phải vất vả đe dọa mới làm không khí hòa hoãn lại. Bọn họ cũng cảm thấy run sợ a~ Lão giả là người mạnh nhất trong các lão sư, cư nhiên như vậy sợ hãi, nam nhân đó không phải là hạng người dễ chọc.

Không ai thấy được, giữa mi tâm Vũ Phong chớp nhoáng hiện lên một đóa mạn đà la màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tôn Thương

Sau sự xuất hiện của Vũ Huyền, không một ai dám đến gần năm người Tiêu Nguyệt, dù có liếc mắt nhìn cũng bị ánh mắt đầy sát khí của bốn người còn lại dọa.

Vũ Phong dù có phục dụng Hồi Thể Đan thì sắc mặt vẫn trắng bệch không chút huyết sắc. Tiêu Nguyệt cũng cố gắng bị mật đưa quang linh lực vào trong cơ thể hấn, lúc này nàng rất hối hận vì không học công pháp trị liệu của quang thuộc tính.

Dù có Hồi Thể Đan bất phẩm mà không có linh lực thúc dục cũng là công dã tràng, quang linh lực có thể truyền vào cơ thể người khác nhưng các linh lực khác thì không thể, xung đột linh lực sẽ xảy ra, càng thêm tổn thương mà thôi.

Bốn người đang chờ, chờ kết thúc buổi học để quay về phòng. Có thể xem là bọn họ tư đầu nên việc yêu cầu giáo viên giúp đỡ trị liệu là việc không thể. Vũ Huyền cũng không quan tâm xem đệ đệ của mình thế nào. Họ chỉ có thể chờ mà thôi.

Nhưng nếu cứ chờ mãi thì sẽ có thương tổn lưu lại, Tiêu Nguyệt bối rối không biết làm sao, nàng không có khả năng nhờ người khác giúp. Thiên Lam lại càng không thể mà quang linh lực lại phải ẩn dấu.

Nàng còn việc lớn phải hoàn thành, nhưng đồng đội cũng không thể bỏ mặc. Lúc này Tiêu Nguyệt đang đấu tranh, giữa ẩn nhẫn và bộc lộ.

Nam Cung Hàn nhìn bên này lại nhìn về phương hướng giáo học lâu, khỏe môi nhếch lên, xem ra học viện vẫn còn nhiều điều thú vị.

Nam Cung Hàn hướng về phía nhóm người Tiêu Nguyệt mà bước, hẳn nên giúp bọn nhóc này một chút. Dù sao trị liệu cũng là sở trường của hắn.

Nam Cung Hàn nhìn một cảnh trước mắt, ý cười trên môi càng sâu hơn. Xem ra học trò của hắn vẫn còn nhiều bí mật chờ hắn khám phá.

Nếu Thiên Lam mà biết lúc này Nam Cung Hàn nghĩ gì thì chắc sẽ cảnh giác tột độ, từ trước tới giờ những gì hắn che giấu chưa bao giờ để người khác biết được, hôm nay lại để một tên nhóc miệng còn hôi sữa biết.

(Vị Tiểu Lam đã hơn vạn tuổi rồi a~ Nên ta để như vậy !)

Nam Cung Hàn ngồi xuống cạnh Tiêu Nguyệt, hắn đặt tay lên người Vũ Phong, luồng quang linh lực nhu hòa nhẹ nhàng tiến ra, ôm trọn lấy Vũ Phong, quang linh lực đi tới đâu chữa trị tới đó.

Vốn dĩ, linh lực của Vũ Phong bị giam cầm lại nhưng hắn lại cố chấp bộc phát ra làm tổn thương kinh mạch. Hồi Thể Đan dù có tốt cũng không thể chữa trị một cách nhanh chóng cần có linh lực thúc dục được lực, Vũ Phong lúc này làm không được, Tiêu Nguyệt lại lên lút nên khi Nam Cung Hàn công khai chữa trị mới có công hiệu tốt đến như vậy.

Vũ Phong cảm giác được khí lực bản thân từ từ khôi phục thì bàn tay nắm chặt lại. Chỉ trong vòng một khắc thôi, trong một khắc đó hắn đã cảm nhận được khoảng cách giữa hắn và Vũ Huyền xa đến đâu.

Một khắc đó cũng làm mọi người cũng có cảm giác như đang nằm mộng. Buổi học tập trung cũng kết thúc trong buồn tẻ, các học viên lục đục rời đi.

Mộ Dung Tĩnh đương nhiên nhìn thấy một màn bên này, ả huyền tường ra cái cảnh nam nhân tóc đỏ ấy bóp chết Vũ Phong như một con kiến. Thủ hận lần trước ả không tính được thì tốt nhất nên để người khác tính giùm ả đi.

Mộ Dung Tĩnh nghĩ vậy thì trong đầu bên này ra một ý tưởng, nếu ả không làm thì hắn cũng đang theo học tại đây. Gương mặt Mộ Dung Tĩnh không tự chủ biến dạng, lúc này đây ả bị thù hận làm xấu xí đến mức người ta không thể nhận ra.

Nam Cung Hàn giúp mấy người Tiêu Nguyệt mang Vũ Phong về phòng của hắn, việc Vũ Phong cần lúc này là tịnh dưỡng, kinh mạch của hắn đã không có vấn đề gì rồi.

Vương Vũ Đồng và Lục Lâm cũng về phòng của mình, một khắc đó đã làm tâm của họ lung lay, họ muốn mạnh hơn... vì nhiều lý do khác nhau.

Nếu nói trong đây ai là người bị tổn thương nhiều nhất thì có lẽ đó là Vũ Huyền đi, nhưng hắn cũng đã mang đến cho ba người kia một sự tổn thương rất lớn.

Mang đến cho Vương Vũ Đồng – một người đã bị ám ảnh bởi sự bất lực của mình với mọi người xung quanh, một cảm giác vô dụng. Lúc này đây Vương Vũ Đồng cảm giác được mình vô dụng tới mức nào, dù mọi người có xem hắn là thiên tài được sư thi sao cơ chứ, hắn vẫn phải trở mặt nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt mình.

(Ừm~ ở đây không chỉ nói về Tiêu Nguyệt và Vũ Phong mà còn nói về người thân của Vũ Đồng a~)

Mang đến cho Lục Lâm – một người mất đi niềm tin hy vọng, một cảm giác nhục nhã. Đối với Lục Lâm thì thanh Tịch Minh Kiếm này là thứ quan trọng nhất đối với hắn, quan trọng hơn cả mạng sống của hắn, việc để thanh kiếm lần đầu xuất vỏ đã thảm hại tới vậy làm Lục Lâm cảm thấy mọi thứ dường như thế giới hơn rất nhiều.

(Đối với Lục Lâm thì việc mở lòng rất khó, các nàng không nên thắc mắc a~ Mọi chuyện sau này sẽ rõ. Ôi ôi, ý tưởng về hoàn cảnh của mấy người này đầu rồi, chạy ra mau mau đi)

Mang đến cho Vũ Phong – người đệ đệ này của hắn cảm giác hận thù sâu đậm, mang lại cho Vũ Phong một bóng ma đang lớn dần. Nếu Vũ Huyền không đến đây thì có lẽ Vũ Phong còn có thể cố quên đi để mà sống thoải mái một thời gian, nhưng chính Vũ Huyền đã phá hủy hết thảy.

Mang đến cho Tiêu Nguyệt – một người từng phạm sai lầm lớn nhất, tới bây giờ cũng chưa từng một ngày hết hối hận, cảm giác hối hận, hối hận vì những điều mình chưa làm và đã làm. Tiêu Nguyệt lúc này có lẽ là ước gì mình cố gắng học tập một ít công pháp trị liệu đi. Nếu không có Nam Cung Hàn giúp đỡ thì thương thế của Vũ Phong sẽ tốt hơn sao? Không, quang linh lực chỉ làm được một phần trăm thôi còn trị liệu thuật của Nam Cung Hàn mới là chủ chốt.

Việc hôm nay, đứng trên lập trường của các lão sư, sẽ không ai giúp họ cả, tư đầu, đối đầu với Vũ Huyền. Họ sẽ vì lợi ích của mình mà lờ đi. Nếu không

có Nam Cung Hân thì sẽ làm sao ? Nàng sẽ ảm nhẫn để rồi sau này hối hận hay là bộc phát để rồi trở thành một ánh nến lập lòe, sáng chói nhưng lại dễ dàng bị dập tắt.

Mộ Kinh Thiên là người chứng kiến hết thấy mọi việc, hắn đương nhiên hiểu đã kích của mọi người, hắn đã từng nếm trải, nó có thể sẽ trở thành động lực nếu vượt qua được nhưng cũng có thể trở thành bóng ma mãi mãi đi theo.

Hắn đem cửa phòng khép lại, đi về phía phòng của Tiêu Nguyệt. Hắn hôm nay sẽ nhường Tiêu Nguyệt lại cho Vũ Phong một chút vì hôm nay hắn cũng nhớ lại một số chuyện không vui, cần bình ổn lại tâm trạng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Một Mình Nhận Nhiệm Vụ.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Nguyệt dẫn theo Mộ Kinh Thiên đến khu nhiệm vụ. Khu nhiệm cách khá gần ký túc xá nên thời gian đi đến cũng rất nhanh.

Khu nhiệm vụ tọa lạc tại một đỉnh núi nhỏ, xung quanh khu nhiệm vụ có một trận pháp bao phủ, chia khóa vào trận pháp vẫn là chiếc huy hiệu được đeo trên ngực mọi người. Làm như vậy ngoại nhân sẽ không thể xâm nhập vào khu nhiệm vụ.

Tiêu Nguyệt đi thẳng đến khu vực liệt kê nhiệm vụ, các tờ giấy ghi chi chít chữ cứ như vậy mà đập vào mắt nàng. Nàng là một người khá lười biếng dứt khoát không đọc, liền tìm hỏi một lão sư trong khu nhiệm vụ.

"Xin hỏi lão sư, có nhiệm vụ rèn luyện nào không?"

Lão sư nhìn thấy huy hiệu cực phẩm trên ngực Tiêu Nguyệt thì khóe mắt nheo lại, bộ dáng rất khó chịu. Hắn chưa từng nhìn thấy học viên sơ cấp đến nhận nhiệm vụ, lại còn nhỏ như vậy. trừ tiểu quái vật lúc trước thì nào còn có ai.

Lại nghĩ đến một hồi đắc tội với tiểu quái vật kia, lão sư lại rùng mình, thái độ cũng kịch liệt hơn. Lần đầu gặp tiểu quái vật đó cũng như vậy, một bộ dáng nhỏ xíu đeo trên ngực huy hiệu cực phẩm.

Lão sư nhìn Tiêu Nguyệt một hồi mới mở miệng.

"Thu thập Tuyệt Linh Quả được liệu tam phẩm hai mươi cồng hiến, Tìm nội đan của Long Thanh Điều – Linh sư ma thú hai mươi cồng hiến, Khai thác hỏa thạch năm cồng hiến, Tìm kiếm Thất Diệp Thảo được liệu phụ trợ hai mươi cồng hiến, Đồ sát Hắc Độc Xà – Đại Linh Sư ma thú ba mươi cồng hiến..."

Nghe lão sư kê ra một loạt các nhiệm vụ, Tiêu Nguyệt chăm chú suy nghĩ, cuối cùng Tiêu Nguyệt quyết định nhận ba nhiệm vụ.

"Lão sư ta muốn nhận nhiệm vụ Thu Thập Tuyệt Linh Quả, Thất Diệp Thảo và đồ sát Hắc Độc Xà."

Lão sư lại càng nhíu mày, tại sao giống như vậy, cũng là nhiệm vụ thu thập được được và diệt sát ma thú.

Tuy nghĩ như vậy nhưng vị lão sư này cũng nhanh tay ghi nhận, Tiêu Nguyệt cũng rời khỏi khu nhiệm vụ, đi về ký túc xá.

Mộ Kinh Thiên đi phía sau Tiêu Nguyệt cũng không nói gì, dù có làm nhiệm vụ một mình thì có hắn ở đây vẫn có thể bảo vệ nàng. Dù sao hắn cũng đã khôi phục tới Cửu Tinh Đại Linh Sư.

Tiêu Nguyệt về ký túc xá không phải là để thu thập thứ gì, dù sao mọi thứ đều nằm bên trong Hỗn Độn Giới Chỉ, nàng chỉ muốn đi xem Vũ Phong thế nào rồi sẽ đi mua một ít đồ cần thiết cho chuyến đi.

Đứng trước phòng Vũ Phong, Tiêu Nguyệt nhẹ gõ, "Cốc cốc "

"Vào đi !" – Giọng nói của Vũ Phong từ phía trong truyền ra, giọng nói rất vững vàng, xem ra đã hồi phục không sai lắm.

Tiêu Nguyệt đẩy cửa đi vào, Vũ Phong đang ngồi cạnh cửa sổ, trên người lúc này chỉ mặc một bộ y phục đơn giản màu trắng. Ánh sáng chiếu rọi vào làm vẻ đẹp của Vũ Phong tăng thêm, sau này chắc chắn sẽ nhiều người ngã gục với giày của hắn lắm đây.

Tiêu Nguyệt nhẹ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Vũ Phong còn Mộ Kinh Thiên từ tự giác lấy từ trong túi càn khôn ra một bộ trà cụ, hắn dự tính khuấy một ít trà mật ong hoa lài.

(Trà này còn có tên khác là trà chém ~ Hờ hờ vì sao ? Vì đây là trà ta tự chế ra, uống cũng tạm được, mọi người có thể thử làm.)

Nếu người quen cũ của Mộ Kinh Thiên mà thấy đáng về tự giác lúc này của hắn chắc sẽ rút cả hàm ra mất, Mộ Kinh Thiên cao ngạo ngày xưa đây sao ?

Vũ Phong khẽ nhìn Tiêu Nguyệt rồi đi thẳng vào đề tài chính. " tìm ta có việc sao ?"

Tiêu Nguyệt lắc đầu, cười nói. "Không, ta chỉ muốn thăm huynh một chút rồi đi ngay. Xem ra huynh đã khôi phục tốt lắm."

Vũ Phong vốn là một người tinh ý, nhìn thẳng vào mắt Tiêu Nguyệt. "Nguyệt, người đang dấu điểm điều gì sao ? Sắc mặt không hề tự nhiên khi nói ra câu trả lời a~"

Tiêu Nguyệt thăm dò mở hỏi, sao hắn lại tinh ý thế. Nhưng lại nghĩ tới nàng đâu có làm gì sai a~ Giọng điệu liền trở nên tự tin.

"Làm sao có a~"

Vũ Phong cau nhẹ mày rồi cũng lắng sang chuyện khác, hai người tiếp tục trò chuyện, từ chuyện tu luyện cho tới một số việc khác. Mộ Kinh Thiên vẫn im lặng ở cạnh. Một màn nhìn hài hòa biết bao nhiêu

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Bạch Nhật Lang

Sau khi từ biệt Vũ Phong, Tiêu Nguyệt đi về phía trung tâm học viện, nàng nên mua một số thứ, dù sao mang danh là đi nhiệm vụ, cứ mua vài thứ để nhiều người không tra ra manh mối đi.

Nói tới nhiệm vụ thì có lẽ nàng chỉ cần tìm Tuyệt Linh Quả và lập sát Hắc Độc Xà mà thôi. Thất Diệt Thảo quý báu của các dược sư bên trong Hỗn Độn Giới Chỉ mọc như cỏ rác, Thiên Lam còn muốn nhổ lên làm phân bón nữa kia.

Nhớ đến việc nàng vừa xem dược liệu vừa đập lên Thất Diệt Thảo làm Tiêu Nguyệt đỏ mặt, cái đó là dược liệu phụ trợ cũng ngang ngửa giả với tam cấp dược liệu a~ Tiền của nàng a~

Tiêu Nguyệt trầm nghĩ trong lòng, không đổi ra tiền thì đổi công hiến đi, đem ra vài chục cọng sẽ được mấy trăm công hiến a~

Tiêu Nguyệt đi đến một cửa hàng đan dược tùy tiện mua hai ba viên giải độc đan, thực khẩu đan vân vân gì đó rồi đi đến tiệm y phục chọn thêm hai bộ trang phục màu đỏ.

Xong mọi việc, Tiêu Nguyệt ra khỏi trung tâm học viện, hướng phía cổng mà đi.

Mộ Kinh Thiên nhìn Tiêu Nguyệt phía trước, trên môi nở ra một nụ cười đầy sùng nịnh, lần này ra khỏi học viện sẽ làm tiểu Nguyệt của hắn vui vẻ hơn đây.

Tiêu Nguyệt đi ra đến cổng thì dừng chân lại, khoe miệng hơi nhếch lên, xem ra đồng đội của nàng không phải là một người gốc a.

Đúng vậy, từ lúc nghe được câu trả lời đầy sơ hở của Tiêu Nguyệt thì Vũ Phong đã biết nàng có chuyện muốn dấu, hắn nhìn phương hướng của nàng là đi đến trung tâm đi, chắc chắn một người như nàng sẽ không đi đến trung tâm nếu không có việc quan trọng, cần thứ gì đều có Mộ Kinh Thiên lo liệu.

Việc duy nhất cần làm là chuẩn bị đi làm nhiệm vụ, hắn đã nhận vài nhiệm vụ rồi đứng ở cổng chờ nàng một canh giờ, xem ra hắn đoán đúng.

Tiêu Nguyệt nhìn Vũ Phong thì đã hiểu, nàng nhẹ nhàng bước quá người hắn chỉ lưu lại một câu.

"Bất ngờ đấy. Nếu biết rồi thì cùng đi đi."

Mộ Kinh Thiên đi qua người Vũ Phong thì âm thầm trừng một cái. "Cẩn đường."

Vũ Phong nhìn hai người như vậy thì âm thầm lắc đầu, nói đuổi hai người ra khỏi cổng.

- - -

Tiêu Nguyệt đi ra khỏi kinh thành thì hướng phía Đông mà đi, nơi đó là Lạc Nhật sâm lâm, cánh rừng mà nàng đã từng ngủ say.

Vừa tới bìa rừng, Tiểu Bạch đã hóa thành bản thể là một con Bạch Nguyệt lang, Tiểu Nguyệt cũng phối hợp nhảy lên lưng Tiểu Bạch. Quay đầu hướng hai người kia gọi.

"Vũ Phong, Mộ Kinh Thiên lên đây !"

Vũ Phong không do dự nhảy lên còn Mộ Kinh Thiên thì sững sờ đứng đó. Hắn không hoa mắt chứ, nhũm lông màu đen đỏ là nhật chứ không phải nguyệt.

Mộ Kinh Thiên ngờ ngạc lắm nhảm " Bạch Nhật lang, thú cưng của người đó. Đã xuất thế lần nữa rồi sao ? Tại sao lại chọn trùng tiểu Nguyệt cơ chứ ? Rốt cuộc là gì đây ?"

Tiểu Nguyệt thấy Mộ Kinh Thiên thất thần thì hỏi thúc.

" Mộ Kinh Thiên, nhanh lên !"

Mộ Kinh Thiên hồi phục tinh thần nhảy lên lưng Tiểu Bạch, hắn âm thầm lắc đầu. "Chỉ là truyền thuyết mà thôi !". Mộ Kinh Thiên nào biết cái gọi là truyền thuyết đó không lâu sau này sẽ tái hiện trước mặt hắn, mà hắn cũng là một nhân tố trong đó.

Tiểu Bạch nhanh chóng phát ra hơi thở của mình để dọa chạy một số linh thú cấp thấp đi, nhanh chóng tìm đến băng sơn nằm trong nội vi Lạc Nhật sâm lâm. Nơi sinh trưởng của Tuyết Linh quả.

Lâu rồi không coi Tiểu Bạch làm Tiểu Nguyệt cảm thấy rất vui vẻ, Mộ Kinh Thiên và Vũ Phong phía sau cũng cảm nhận được vui vẻ của nàng, im lặng để nàng hưởng thụ.

Tiểu Bạch nhanh chóng tìm đến băng sơn, bắt quả bây giờ trời đã sập tối, nó thả mọi người xuống cạnh một gốc đại thụ dưới chân băng sơn. Thoác cái hóa thành một Tiểu Bạch thu nhỏ.

Tiểu Nguyệt hưởng thụ ôm ôm lấy Tiểu Bạch, cạnh băng sơn không thể đốt lửa, Tiểu Bạch có bộ lông dày như thế này, ôm vào thật ấm áp.

Vũ Phong cũng ngồi xuống cạnh đại thụ, vận linh lực làm ấm thân thể còn Mộ Kinh Thiên thì lấy trong giới chỉ ra một số điểm tâm. Đây là của hắn mua lúc đi đến trung tâm học viện.

Mộ Kinh Thiên đưa đến gần cho Tiểu Nguyệt, lại quay lưng về phía Vũ Phong, ý tứ, đồ này không phải của người.

Tiểu Nguyệt làm gì để ý hai người kia như thế nào, ăn vài khối điểm tâm rồi vui vào bộ lông ấm áp của Tiểu Bạch. Có Tiểu Bạch ở đây không cần phí sức vận dụng linh lực lại ấm áp như vậy, khỏe mỗi Tiểu Nguyệt cong lên.

Vũ Phong làm sao không biết Mộ Kinh Thiên đang có địch ý với hắn, lấy một gói giấy dầu trong túi càn khôn. Đây là bánh bao hắn chuẩn bị từ trước, chuyện này hắn đã sớm dự kiến qua.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Tuyết Linh Thụ Không Có

Mặt trời vừa ló dạng, ba người Tiểu Nguyệt liền tiến lên băng sơn, băng sơn không quá cao có lẽ chỉ cần nửa ngày là có thể lên đỉnh, bắt quả mọi việc có lẽ không đơn giản như vậy.

Càng lên cao thì càng lạnh, dùng linh lực hộ thân cũng phải cố gắng rất nhiều.

Thật ra lên băng sơn không khó, khó nhất là ở việc làm sao duy trì linh lực đều đặn hộ thân mà không làm linh lực tiêu hao nhanh chóng. Đơn giản mà nói là cân bằng linh lực.

Nếu khả năng cân bằng linh lực của ai yếu kém thì khi gặp linh thú sẽ không kịp trở tay. Trùng hợp rằng linh lực của Tiểu Nguyệt là được Tiểu Quang tự động phân phối. Mộ Kinh Thiên cũng là một thân kinh nghiệm nhưng Vũ Phong thì không được như vậy.

Tầng linh lực hộ thân của Vũ Phong cứ phập phồng không ổn định, đây là biểu hiện điển hình của việc không khống chế linh lực tốt.

Vũ Phong nhìn hai người đi phía trước nhẹ nhàng thì âm thầm cắn răng lần nữa điều chỉnh linh lực, hắn từ trước tới giờ chỉ quen thuộc việc bộc phát linh lực, làm cho hắn khó lòng làm tốt việc điều chỉnh linh lực.

Đi được hai canh giờ thì khác biệt càng rõ rệt, Vũ Phong thì một thân mồ hôi dù đang đi trên băng sơn còn Tiêu Nguyệt và Mộ Kinh Thiên thì thông thả đi tới.

Mộ Kinh Thiên vừa đi thì vừa nhìn ra phía sau thị uy với Vũ Phong mà không ngấm lại, hắn đã hơn hai mươi tuổi còn Vũ Phong chỉ mới mười ba.

Tiêu Nguyệt thoải mái ôm Tiểu Bạch mà đi, nàng không ngờ để Tiểu Bạch mang ba người đi lên băng sơn a~ Dù sao lên băng sơn cũng không gấp, cứ tự đi xem như rèn luyện thể lực đi. Mà Tiêu Nguyệt lại không để ý, vì thương tiếc Tiểu Bạch mà Vũ Phong phải đau khổ hơn hai canh giờ.

Bất quá cũng tốt, đây xem như là cho Vũ Phong rèn luyện đi.

Hao phí thêm một canh giờ nữa cả ba người đã đứng trên đỉnh băng sơn, trong một canh giờ này luồng linh lực của Vũ Phong đã ổn định lại, một tầng linh lực màu tím mỏng manh cứ ôm lấy Vũ Phong mà tiến.

Trên đỉnh băng sơn trống trơn, không hề có Tuyết Linh Thụ chỉ còn một cái hố to, đất đá lộn xộn đều được tuyết cho lại. Nhìn xuống hố việc đầu tiên cảm nhận được là sâu, đúng vậy cái hố quá sâu.

Mộ Kinh Thiên cau mày nhìn miệng hố đen ngòm. "Không lẽ Tuyết Linh Thụ đã bị nhỏ đi. Cũng không thể, Tuyết Linh thụ chỉ có thể sinh trưởng ở một nơi cực lạnh, đem Tuyết Linh Thụ di chuyển đi thì làm sao có thể sống, rễ của Tuyết Linh thụ cũng bám sâu vào lòng đất, nếu nhỏ đi có lẽ sẽ tàn phá nơi này."

Tiêu Nguyệt cũng cau mày nhìn xuống, quả thật là sâu a~

Tiểu Bạch nằm trong lòng Tiêu Nguyệt cũng nhìn xuống, ánh mắt lóe lên rồi nhảy xuống hố, thuận tiện truyền âm cho Tiêu Nguyệt. "Ở dưới đây có thứ tốt."

Tiêu Nguyệt nghe vậy cũng nhảy xuống, cố gắng duy trì linh lực phía dưới chân để giảm thiểu tốc độ rơi nhờ cản lại các luồng kinh phong và khi đáp đất có thể dựa vào luồng linh lực mà đáp nhẹ nhàng, bất quá Tiêu Nguyệt có chút đánh giá thấp độ cao của hố.

Linh lực tuy được duy trì nhưng tốc độ rơi không giảm thiểu được bao nhiêu, cứ như bản thân đang rơi xuống vực thẳm làm Tiêu Nguyệt hoảng loạn hét toán lên.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaa~"

Mộ Kinh Thiên nhảy xuống sau có chút bất đắc dĩ, để hắn ôm xuống đi có phải là tốt hơn hay không? Tự dưng nhảy xuống làm chi cho sợ hãi.

Vũ Phong cũng không khá hơn Tiêu Nguyệt, kinh phong cứ đập thẳng vào mặt làm mặt hắn cũng hơi trắng ra bất quá không khoa trương hét lên như Tiêu Nguyệt mà thôi.

Tiểu Bạch vừa đáp xuống đã hóa thành bản thể, một con Bạch Nhật Lang to đứng đang hướng lên trên chờ đón Tiêu Nguyệt đáp xuống. Quả nhiên không lâu sau tiếng hét vang vọng của Tiêu Nguyệt đã tới và một bóng đen lao nhanh xuống.

Tiểu Bạch thuần thực đem bản thân ra đỡ, Tiêu Nguyệt rơi vào một đám lông mềm mại của Tiểu Bạch, cảm giác đau đớn không đáng kể, nhưng Vũ Phong thì khác, tốc độ rơi của hắn gần như ngang ngửa Tiêu Nguyệt, Tiểu Bạch đã đón Tiêu Nguyệt thì làm sao có thể đón hắn.

Nhìn mặt đất càng tới gần, Vũ Phong liều mạng đem toàn bộ linh lực hóa thành một tấm thuẫn giao tranh với mặt đất.

"Ầm!"

Vũ Phong hoa lệ tiếp đất, cả người đang thành hình chữ nhân, khoảng cách với mặt đất là "âm mười phân".

Mộ Kinh Thiên vừa đáp xuống thì ôm bụng cười khoa trương, vừa chỉ tay về hướng Vũ Phong vừa nói không ra lời. Hành động của Mộ Kinh Thiên làm Vũ Phong đầu đầy hắc tuyến, rõ ràng cùng là Đại Linh Sư tại sao lại có sự khác biệt như vậy?

Vũ Phong đen mặt phui phui quần áo, trừng mắt nhìn về phía Mộ Kinh Thiên, lại quay sang nhìn Tiêu Nguyệt thì thấy ánh mắt của Tiêu Nguyệt tò mò nhìn hắn, làm sắc mặt của Vũ Phong càng thêm khó coi.

Vũ Phong nổi tính quay sang hung hăng nhìn Tiểu Bạch, ánh mắt từ giận dữ chuyển sang... ai oán... ánh mắt Vũ Phong như muốn nói: oa oa sao ngươi không đón ta~

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Tử Liên Hoa

Ba người sau khi đùa giỡn thì nghiêm túc đánh giá xung quanh, tuy là xung quanh tối đen nhưng kỳ lạ là họ có thể nhận ra nhau đang đứng ở đâu bằng mắt thường mà không hề dùng thần thức trao đổi.

Cảm giác cứ như bản thân đang tự phát sáng vậy.

Tiểu Bạch sau khi đỡ lấy Tiểu Nguyệt thì hóa nhỏ lại, nó im lặng đứng một bên cảm nhận, nơi đây có thứ gì đó hấp dẫn nó nhưng cảm giác khi đáp xuống lại mờ nhạt, rõ ràng nó có thể cảm nhận được bảo vật kêu gọi nó.

Có cái gì đó, nó... ở rất gần... ở rất gần!

Thần thức của Tiểu Bạch dò xét xung quanh bỗng rung động, đúng vậy là ở đó! Tiểu Bạch thoát cái nhảy đến một khoảng đen, vừa chạm vào một cơ quan cả hang tối trở nên sáng hơn, tiếng ầm ầm cũng bắt đầu phát ra.

Tiểu Nguyệt chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì thấy phía dưới chân một đồ án thật lớn phát sáng, ánh sáng chói mắt làm nàng phải nhắm tịt mắt, mở mắt ra một lần nữa là hồ sen. Và nàng đang đứng trên một lá sen rất lớn, nhìn quanh thì phát hiện Vũ Phong và Mộ Kinh Thiên đang nổi lên mặt nước. Hai người đó hoàn toàn đi vào trạng thái hôn mê.

Tiểu Nguyệt cứ ngỡ họ đã chết rồi nhưng khi cảm nhận kỹ càng thì thấy linh lực đang ào ạt chảy vào người họ.

Tiểu Nguyệt định mở miệng nói gì đó rồi lại thôi, cùng lúc Tiểu Bạch cũng truyền tin tới.

“Chủ nhân, đi thôi, họ không sao nhưng có cái gì đó đang gọi ta.”

Tiểu Bạch không biết khi nào đã đứng cạnh Tiểu Nguyệt, bộ dạng rất gấp gáp, truyền linh thức xong thì Tiểu Bạch cũng phóng qua các lá sen đi về phía trước. Tiểu Nguyệt nghe thì cũng đi theo, nàng biết rõ Tiểu Bạch sẽ không hại nàng.

Không biết là nhảy qua bao nhiêu lá sen cuối cùng Tiểu Bạch cũng ngừng lại, phía trước lá sen Tiểu Bạch dừng chân là một hoa liên hoa nho nhỏ, hoàn toàn trái ngược với đầm sen khổng lồ này.

Tiểu Bạch đưa mũi người rồi quay đầu nhìn Tiểu Nguyệt. “Chính là nó.”

Tiểu Nguyệt cúi đầu nhìn đóa liên hoa nho nhỏ ấy cả nửa ngày cũng không biết đó là gì, nàng nghi hoặc quay đầu nhìn Tiểu Bạch. Tiểu Bạch thấy vậy thì nhẹ chạm đóa liên hoa ấy.

Đóa liên hoa cảm giác được có ai đó động chạm vào người mình thì ngo ngậy tạo ra tiếng nước chảy nhẹ nhẹ, Tiểu Bạch lại tiếp tục động vào đóa liên hoa, đóa liên hoa màu hồng nhạt lại dần chuyển màu đậm hơn cuối cùng là chuyển thành một màu lam, bỗng dưng đóa hoa phát ra âm thanh thật lớn.

(Viết tới đây bỗng dưng nhớ tới một vấn đề quan trọng, thuộc tính của Mộ Kinh Thiên là gì, hờ hờ!)

“Chết tiệt! Ai dám phá giấc ngủ của bản liên?”

Tiểu Nguyệt nghe xong thì suýt té ra khỏi lá sen, lại có thêm một hoa tinh nữa sao? Hết tử luân hoa rồi tới một liên hoa nữa sao?

Đóa liên hoa dần ngẩng lên, Tiểu Nguyệt phát hiện ra hoa văn trên liên hoa này lại có hình dáng rất giống ngũ quan của con người. Tử luân hoa chỉ đơn giản là một đóa hoa mà thôi còn đóa liên hoa này có ngũ quan rồi, tức là đóa liên hoa này thành tinh đã rất lâu.

Đóa liên hoa nhìn thấy Tiểu Bạch và Tiểu Nguyệt thì lại hét toát lên.

“Aaaaaa~” – Dọa cho Tiểu Nguyệt cũng hét lên. “Aaaaa~”

Đợi cho Tiểu Nguyệt bình tĩnh lại thì nhìn thấy đóa liên hoa đang nhìn nàng chăm chăm, Tiểu Nguyệt nghi hoặc hỏi liên hoa. “Sao vậy?”

Đóa liên hoa liên lay lay cánh hoa trả lời Tiểu Nguyệt. “Ngài còn nhớ ta không?”

Tiểu Nguyệt lại một lần nữa ngây ngốc nhìn liên hoa, nàng đến thế giới này chưa được mười một năm thì làm sao có thể biết một đóa hoa thành tinh mấy vạn năm. Tiểu Nguyệt nghĩ nghĩ rồi lắc đầu nhỏ.

Liên hoa thấy vậy thì cánh hoa hơi rũ xuống, thấp giọng nói. “Ta chờ ngài hơn mười vạn năm rồi, cuối cùng ngài cũng đã đến.”

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì càng ngốc, nàng có biết đóa hoa này sao? Không, chắc chắn là không!

Liên hoa nhìn vào Tiểu Nguyệt nhưng ai cũng có thể cảm nhận được đó không phải là nhìn nàng mà là hồi tưởng, từ nàng hồi tưởng lại một ký ức xa xăm. Liên hoa nhẹ lẩm nhẩm.

“Cũng phải thôi, dù sao lúc đó ta cũng chỉ là một đóa hoa tầm thường đến không thể tầm thường hơn nữa.”

Tiểu Bạch là linh thú đương nhiên cảm nhận sâu sắc hơn Tiểu Nguyệt, nó khẽ lay liên hoa, nó cảm nhận được tình cảm của liên hoa. Liên hoa thấy vậy cũng hạ một cánh hoa xuống vuốt ve ngón chân đầy lông của Tiểu Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Tiểu Ngư

Đang chìm đắm trong khung cảnh bi thương thì cả hồ sen như chấn động, liên hoa nhảy dựng lên, thoát khỏi mặt nước.

“Đi mau, nó tỉnh dậy rồi.”

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì sắc mặt nghiêm trọng lại, một thứ làm liên hoa mười vạn năm kiên kỵ thì chắc chắn sẽ rất mạnh, khí tức mà nàng cảm nhận được cũng rất mạnh.

Tiểu Nguyệt đang suy nghĩ thì bị một giọng nói cắt ngang. “Bạn cũ, lâu rồi không gặp.” (Ta tính để là cố nhân cho thuần trung nhưng đọc cái câu “Cố nhân, lâu rồi không gặp” nghe già quá, không hợp nên để bạn cũ luôn.)

Một bóng dáng từ phía dưới nước ngoi lên trước mặt nàng, miễn cưỡng có thể xem là một con ... cá đi.

Con cá trông khá dễ thương, cả người tròn tròn, vây cá thì cụt ngắn đặc biệt là một con mắt to tròn đang đảo qua lại nhìn về phía nàng.

Liên hoa nhìn thấy con cá này thì trực tiếp hét lên. “Cái gì thế này?”

Con cá nghe giọng của liên hoa thì thân hình chợt lóe, không ai kịp nhìn rõ con cá kia làm gì thì đã nghe tiếng liên hoa hét thảm. “Aaaaa~ Đồ con cá ngu ngốc!”

Con cá làm lơ, lại bơi tới trước mặt Tiểu Nguyệt, trẻ con nói. “Bạn cũ, lâu rồi không gặp.”

Tiểu Nguyệt nhìn con cá kia khẽ hỏi. “Người nói ta sao?”

Con cá nghe vậy thì lắc lắc thân mình, ừm... có thể xem là nó lắc đầu đi, chỉ vì nó quá to nên phải lắc cả thân, ừm chắc chắn là như vậy.

“Tiểu Ngư không phải là người, Tiểu Ngư là Tiểu Ngư, Tiểu Ngư không có tìm người, Tiểu Ngư tìm bạn cũ.”

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì đầu đầy hắc tuyến, cái gì mà Tiểu Ngư là Tiểu Ngư thế? Và lại ở đây còn ai có thể làm cho nó gọi là bạn cũ nhỉ.

Không ai trả lời nghi vấn của Tiểu Nguyệt, Tiểu Ngư cũng giận dỗi ngụp lặn trong nước làm mặt nước dao động kịch liệt.

“Bạn cũ, bạn cũ!”

“Bạn cũ quên Tiểu Ngư rồi sao?”

Giọng nói của Tiểu Ngư cứ như súng siêu thanh làm Tiểu Nguyệt cảm giác cả đầu ong ong, nàng cố gắng bịt tai lại hét to với Tiểu Ngư.

“Bạn cũ của Tiểu Ngư là ai mới được... Nói đi, ta sẽ giúp người tìm bạn cũ.”

Tiểu Ngư nghe vậy thì đảo mắt lảo liên rồi ngốc ngốc trả lời. “Bạn cũ là bạn cũ a~”

Tiểu Nguyệt nghe vậy thì lấy vỗ vỗ trán, kiên nhẫn hỏi lại. “Vậy bạn cũ của người tên gì?”

“Bạn cũ tên Bạn cũ tên Ừm..... quên rồi Nói chung bạn cũ là bạn cũ !”

Tiểu Nguyệt nghe xong thì cất lực nhẫn nhịn, nàng không nên nổi nóng, dù sao con cá Tiểu Ngư cũng đã sống lâu, tu luyện sẽ không yếu, nàng không phải đối thủ của nó. Trấn tĩnh !

“Là ta !” – Đang lúc Tiểu Nguyệt tự thôi miên mình thì một giọng nói quen thuộc lại vang lên. Chủ nhân giọng nói này không ai khác chính là Thiên Lam. Cùng lúc đó Thiên Lam cũng hóa thành linh thể lơ lửng trước người Tiểu Nguyệt.

Tiểu Ngư nhìn thấy Thiên Lam thì lại tiếp tục ngụp lặn làm mặt nước trở nên phẳng phồng, lá sen dưới chân Tiểu Nguyệt cũng bị lung lay mạnh mẽ.

Thiên Lam nhìn thấy nếu tiếp tục như vậy Tiêu Nguyệt sẽ đứng không vững mà ngã xuống nước vội quát với Tiểu Ngư.

"Tiểu Ngư ! Đứng yên nào !"

Lời của Thiên Lam quả nhiên có trọng lượng, Tiểu Ngư lập tức yên tĩnh thậm chí là không cựa cựa, hơi thở ở bụng cũng chậm lại.

Thiên Lam nhìn về phía Tiêu Nguyệt áy náy gãi đầu. "Nha đầu, chúng ta ở đây vài ngày được không ?"

Tiêu Nguyệt theo bản năng gật đầu rồi ngăn lại, nghiêm túc nhìn Thiên Lam. Rồi chỉ tay về phía Tiểu Ngư.

"Bạn cũ ?"

Thiên Lam nhìn Tiêu Nguyệt cười cười gãi đầu. "Ừm, một tên ngốc đáng yêu."

Tiêu Nguyệt nghe ra giọng nói của Thiên Lam chứa đựng sự vui vẻ thì cười tủm tỉm. "Àn ! Cứ vậy đi ! Ở nơi này tu luyện cũng tốt."

Nói xong thì nhảy qua các lá sen, cười nói với Tiểu Bạch, không quên vẫy tay với Thiên Lam. "Đi nào, quay về chỗ của Kinh Thiên và Vũ Phong."

Thiên Lam nghe vậy cũng cười cười vẫy tay với Tiêu Nguyệt, quay lại nhìn thì thấy Tiểu Ngư cứng đờ bên cạnh, nhẹ gõ vào đầu cá. "Ngu ngốc, thờ bình thường đi."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tuyệt Tâm Liên

Từ khi Tiểu Ngư xuất hiện thì hai người Vũ Phong đã tỉnh lại, họ nhìn thấy mình nằm trong một đầm sen rộng lớn, cả người ướt sũng. Hai người nhảy lên một lá sen không lồ cạnh đó.

Mộ Kinh Thiên dùng linh lực hong khô quần áo của mình rồi nhìn quanh, tình dậy không thấy Tiêu Nguyệt làm hắn cảm thấy hoảng hốt, lo lắng rằng nàng sẽ có chuyện gì. Dùng thần thức tra xét xung quanh thì Mộ Kinh Thiên giật mình phát hiện, khoảng cách thần thức dò xét đã tăng trưởng rất mạnh.

Lấy ra linh cầu kiểm tra linh lực, Mộ Kinh Thiên kinh hỷ phát hiện hắn đã đột phá Linh Vương lúc nào không hay. Nhưng tâm trạng Mộ Kinh Thiên lúc này cũng không vui mừng được lâu, vội cất linh cầu tiếp tục tìm kiếm Tiêu Nguyệt.

Mộ Kinh Thiên phát hiện đương nhiên Vũ Phong cũng phát hiện, linh lực của hắn lúc này đã ở ngưỡng cửa đỉnh cửu tinh, chỉ cần một bước nữa là đột phá thập tinh.

Trong khi hai người Vũ Phong đang lo lắng thì Tiêu Nguyệt của chúng ta đang ôm một búp sen thật to mà ăn, mùi vị quả thật rất ngon. Việc đi tìm Vũ Phong và Mộ Kinh Thiên đã bị Tiêu Nguyệt quảng qua một bên.

Hạt sen to bằng nắm tay của nàng, nên nàng có cảm giác rằng nàng đang ăn một loại quả chưa được phát hiện hơn là ăn hạt sen. Tiêu Nguyệt vừa ăn vừa thuận tay đưa vài hạt cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch cũng nhanh chóng lột lớp vỏ ngoài, một ngụm cắn hết cả hạt sen to đùng. Hai người ăn ngon không biết trời đất thì một giọng nói vang lên từ phía xa.

"A ! Các ngươi dám ăn nhiều Tuyệt Tâm Liên như vậy sao ?"

Giọng nói quen thuộc không phải ai khác, là Liên hoa tinh, sau khi bị Tiểu Ngư đánh văng ra xa giờ đã tìm về tới nơi.

"Ăn rất ngon a~" – Tiêu Nguyệt đáp lại câu hỏi của Liên hoa tinh.

Liên hoa tinh nghe xong thì run rẩy cánh hoa,... Trời ạ ! Tuyệt Tâm Liên một năm nó chỉ dám ăn một hạt, còn không kịp hấp thu, nhiều lần sống chết với nó mà hai tên này dám ăn một lần cả chục hạt.

Liên hoa tinh nghĩ tới những lần đó thì các cánh hoa lại dần chuyển sang màu trắng, đây là biểu hiện của sự sợ hãi. Liên hoa tinh đang định nói gì đó thì một cột năng lượng từ người của Tiêu Nguyệt và Tiểu Bạch bột phát.

Liên hoa tinh nhìn cột năng lượng mà run rẩy. "Xong rồi ! Xong rồi !"

Tiêu Nguyệt và Tiểu Bạch lúc này hoàn toàn ngơ ngác, những hạt sen mà họ ăn đang dần chuyển hóa thành năng lượng trùng kích kinh mạch dữ dội.

Tiêu Nguyệt cố gắng dùng linh lực của mình ngăn cản sự tàn phá của nguồn năng lượng lạ, các kinh mạch cứ kéo căng ra như muốn nổ tung, cả người nàng như thể bị kéo căng ra hết cỡ.

Tiêu Nguyệt cắn răng điều hòa các dòng năng lượng cuồng bạo đi về phía đan điền, chỉ cần duy trì được tới đó, sẽ có Tiểu Quang tọa trấn.

Nhưng mà Tiêu Nguyệt quá xem thường nguồn năng lượng của Tuyết Lâm Liên, kinh mạch càng ngày càng căng lên thấy rõ, cơn đau cũng dần dần lớn lên, bất quá cơn đau này không thể so sánh với cơn đau khi hấp thụ hạt châu thần bí.

Tiêu Nguyệt cắn môi đến bật máu, nàng có kinh nghiệm trong việc này, càng kêu lên thì cơn đau thêm lại làm đầu óc mụ mị, không thích hợp để kêu một chút nào.

Tiểu Bạch bên kia cũng có tình trạng y như vậy bất quá đỡ hơn Tiêu Nguyệt rất nhiều. Tiêu Nguyệt là Đại Linh Sư còn Tiểu Bạch là Linh Vương, Tiểu Bạch cũng không ăn nhiều như Tiêu Nguyệt.

Chỉ cần một tuần nhan là Tiểu Bạch đã hấp thụ hoàn toàn năng lượng của Tuyết Tâm Liên, đột phá đến ngũ tinh Linh Hoàng. Một lần đột phá ba cấp liền. Lúc này Tiểu Bạch nhìn về phía Tiêu Nguyệt đang nén đau đón hấp thụ năng lượng của Tuyết Tâm Liên.

Cùng lúc ba người Vũ Phong, Mộ Kinh Thiên, Thiên Lam và Tiểu Ngư cũng đến đây. Lúc cột năng lượng bột phát thì họ cũng đã xuất phát.

Thiên Lam thoát cái đã đến trước mặt Tiêu Nguyệt, hần nhập vào Hỗn Động Giới Chỉ một bên điều động linh khí bên trong Hỗn Động Giới Chỉ giúp đỡ Tiêu Nguyệt chống đỡ kinh mạch. Một bên chạy đến Luyện Đan Điện, lần trước tìm kiếm Giải Độc Đan hần đã thấy thoáng qua Định Kinh Đan, sẽ rất có ích cho Tiêu Nguyệt.

Nhưng phiền toái lại tìm đến, lần trước tìm kiếm giải độc đan làm các vị trí được liệu bị lộn xộn, hần cũng quên mất việc này, không có sắp xếp mọi thứ lại, công việc tìm kiếm lại tăng thêm độ khó.

Vừa tìm kiếm đan dược Thiên Lam vừa tự mắng mỏ bản thân mình, là giới linh mà lại tất trách đến như thế. Lần sau hần phải chỉnh đốn bản thân lại mới được, mỗi ngày đều thống kê lại các loại đan dược và thảo dược.

Những gì Thiên Lam làm Tiêu Nguyệt không hề biết được, thứ duy nhất nàng nghĩ trong đầu lúc này là chống đỡ chống đỡ và chống đỡ, nếu không thì sẽ bạo tạc mà chết, cảm giác này nàng đã trải nghiệm một lần rồi, sẽ không chắc có sự may mắn trọng sinh lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đột Phá! Đột Phá! Điên Cuồng Đột Phá!

Vũ Phong nhìn Tiêu Nguyệt như vậy mà hần lại không thể làm gì ngoài đứng nhìn. Rốt cuộc mục đích hần đi theo nàng là gì? Không phải là rèn luyện bản thân sao? Không phải, hoàn toàn không phải. Mục đích thật sự của hần là bảo hộ nàng, để lúc nguy hiểm có thể để nàng đứng sau lưng hần. Việc Từ Luân hoa đã làm hần cảm thấy hối hận, hần không thích việc người bị thương là đồng đội của mình.

Đồng đội sao? Hình như có cái gì đó không phải, đây không phải là cảm giác đối với đồng đội của mình, đây không phải là cảm giác muốn bảo hộ đồng đội, một cái gì đó rất khác, khác với cảm giác của hần đối với Vương Vũ Đồng và Lục Lâm.

Vũ Phong ngược lên nhìn về phía Tiêu Nguyệt, ánh mắt dần dần mê man, rốt cuộc đối với nữ đồng đội này, hần có cảm giác như thế nào? Hần cũng không biết! Điều duy nhất hần biết lúc này là hần không muốn nàng bị tổn thương, hần muốn bảo hộ nàng dù bản thân hần có ra sao.

Cuối cùng hần cũng không biết cảm giác của bản thân là sao, chỉ biết nhau chưa đầy ba tháng, gặp nhau chưa được mười lần mà cảm xúc của hần đã rối loạn. Vũ Phong nhếch môi cười, hần còn một sứ mệnh thật nặng trên vai, liệu ước muốn bảo hộ nàng phía sau có làm được không?

Trong lúc Vũ Phong rối rắm đối mặt với cảm xúc của mình thì Mộ Kinh Thiên đã huyền phù trước mặt Tiêu Nguyệt, phía sau hần là một đôi hòa dục thật lớn.

Mộ Kinh Thiên đem Tiêu Nguyệt ôm vào trong lòng mình, mặc cho nguồn năng lượng đang trùng kích vào người hần, cả người Mộ Kinh Thiên như phát sáng lên. Luồng linh lực của Mộ Kinh Thiên tràn qua người Tiêu Nguyệt, ổn định năng lượng đang tràn ra ngoài của nàng.

Một phần khác, Mộ Kinh Thiên đem linh lực đưa vào cơ thể Tiêu Nguyệt, giúp nàng chống đỡ kinh mạch. Hần cũng phát hiện được trong cơ thể của Tiêu Nguyệt tổng cộng có đến bốn luồng linh khí đang chống chọi lại nguồn năng lượng cuồng bạo này.

Mộ Kinh Thiên thăm nhũ mây, theo hấn biết thì nàng chỉ có hai thuộc tính thì tại sao lại có đến bốn luồng linh khí ? Mộ Kinh Thiên lại lắc đầu, dù sao hấn cũng không nên tò mò quá nhiều, ai cũng có bí mật riêng của bản thân. Hấn ! Cũng có !

Thiên Lam bên trong Hỗn Động Giới Chỉ cũng đã tìm thấy Định Kinh Đan. Thoắt cái đã hóa thành linh thể đứng cạnh Tiêu Nguyệt, nhìn thấy Mộ Kinh Thiên đang ôm lấy Tiêu Nguyệt thì cũng không để ý, cứng rắn đem Định Kinh Đan bỏ vào miệng Tiêu Nguyệt.

Định Kinh Đan vào trong cơ thể thì tự động hóa thành năng lượng chống đỡ lấy kinh mạch, các kinh mạch đang căng ra cũng dần dần thu nhỏ lại, ổn định các luồng cuồng bạo.

Gánh nặng của Tiêu Nguyệt càng ngày càng nhẹ đi, nàng đem luồng năng lượng hướng đan điền mà đẩy. Tiểu Quang lúc này cũng phát huy năng lực, các luồng năng lượng cuồng bạo được Tiểu Quang đem hóa thành nội linh lực tam hệ quang hỏa mộc.

Các luồng năng lượng dần dần được đẩy lui thì các bình chương cũng hiện ra.

Thất tinh Đại Linh Sư ! Đột phá !

Bát tinh Đại Linh Sư ! Đột phá !

Cửu tinh Đại Linh Sư ! Đột phá !

Thập tinh Đại Linh Sư ! Đột phá !

Nhất tinh Linh Vương ! Đột phá !

Nhị tinh Linh Vương ! Đột phá !

Tam tinh Linh Vương ! Đột phá !

Tứ tinh Linh Vương ! Đột phá !

Sau khi đột phá tới tứ tinh Linh Vương thì luồng năng lượng dần hao mòn, cả người Tiêu Nguyệt như rút đi tất cả sức lực, mềm nhũn trong người Mộ Kinh Thiên. Tiêu Nguyệt mở mắt ra, yếu ớt nói một câu làm mọi người đứng hình.

"Ta thề nếu ta hồi phục ta sẽ đem tất cả hạt sen này đem về, hại ta ra thế này."

Thiên Lam đang lo lắng cho Tiêu Nguyệt thì đen mặt thốt lên. "Phi ! Phi ! Đồ ham ăn chối tội, ngươi không thấy mặt ngươi rất dày à ?"

Tiêu Nguyệt nghe Thiên Lam nói vậy thì cười thật là tươi. "Thiên Lam, ngươi có biết cái này là ta đang học hỏi người hay không ?"

Thiên Lam nghe vậy thì ngẩn ra rồi cười cười, giật giật mấy cọng tóc của Tiêu Nguyệt, khẽ nói. "Ngủ đi !"

Tiêu Nguyệt ngoan ngoãn nghe lời nhắm mắt lại ngủ, lúc này nàng cũng đã mệt chết rồi. Tốt nhất là nên ngủ lấy sức.

Mộ Kinh Thiên và Vũ Phong đứng bên không hề biết Thiên Lam là linh thể cho nên cảm thấy nghi hoặc, đứa bé này là ai a ? Lại còn thân với Tiêu Nguyệt như vậy ?

Không lẽ là linh thú biến thành người ? Không thể... Tiểu Bạch vẫn còn đang ở đây a~

Không lẽ là con trai ? Phi ! Phi ! Càng không thể, Tiêu Nguyệt mới bao nhiêu chứ ? Em trai thất lạc, rất có khả năng a~ Nhưng mà làm sao có thể thất lạc tới đây được chứ ?

Mộ Kinh Thiên và Vũ Phong càng suy nghĩ thì càng phi nhỏ bản thân, thôi thì bỏ đi, bỏ đi, hỏi Tiêu Nguyệt là được chứ gì, đừng suy diễn lung tung nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Long Phượng Trận

Thiên Lam quay lại nhìn Vũ Phong và Mộ Kinh Thiên cười cười, hấn làm sao không biết hai người này nghĩ gì chứ ?

"Ta là linh thể, đừng đoán bừa !"

Mộ Kinh Thiên nghe xong thì mờ mịt, linh thể thì phải có chủ thể a ~ Vậy chủ thể của đứa bé này đâu ?

Vũ Phong nghe xong Thiên Lam giải đáp thắc mắc thì ánh mắt như bùng tỉnh, đảo một vòng trên người Tiểu Nguyệt, ánh mắt dừng lại trên ngón tay của nàng, là cô giới đó ? Vũ Phong bất giác sờ sờ trước ngực mình, thì thào.

"Giới linh."

Thiên Lam đang chú ý đến Mộ Kinh Thiên nên không nhìn thấy động tác của Vũ Phong, đến khi nghe thấy tiếng nói của Vũ Phong thì giật mình quay lại.

Thiên Lam nheo mắt lại, tồn tại của giới linh rất ít người biết, những người biết chỉ có thể là người sở hữu giới linh hoặc là người rất thân với giới chủ. Tên tiểu tử này ...

Vũ Phong cảm nhận được ánh mắt của Thiên Lam thì ngẩn đầu lên bối rối cười trừ.

Thiên Lam nghe được thì Mộ Kinh Thiên cũng nghe được, giới linh ? Lại nhìn hành động của hai người đó, Mộ Kinh Thiên âm thầm suy nghĩ. Xem ra có nhiều điều hần còn chưa biết.

Bất giác Mộ Kinh Thiên cảm thấy mình đứng thật xa bọn họ, không nói về tuổi tác mà là về thế giới, hần cảm thấy hần vẫn chưa bước vào thế giới của Tiểu Nguyệt từ rất lâu rồi. Nhưng hần lại không ngờ rằng sẽ có một người nhanh chân đến trước.

Tiểu Ngư ngây ngô gọi Thiên Lam, phá vỡ bầu không khí. "Tiểu Chi, mang ta đi với được không ?" (Dám cá mọi người quên tên Thiên Lam rồi ^^)

Thiên Lam nghe Tiểu Ngư nói thì bay lại sờ sờ đầu Tiểu Ngư. "Ừ, nhưng trước tiên ta phải tìm được Trùng Tâm Thạch mới được, Ngư Ngư có biết nó ở đâu?"

Tiểu Ngư nghe vậy thì lắc lắc thân mình, ừm miễn cưỡng xem là lắc đầu đi. Bỗng dưng ánh mắt Tiểu Ngư sáng lên, nghiêm túc suy nghĩ, bộ dạng rất đáng yêu.

Những người còn lại cũng im lặng nhìn Tiểu Ngư. Không làm mọi người thất vọng, Tiểu Ngư rút cuộc cũng mở miệng.

"Tiểu Ngư quên mất rồi !"

Miệng ai nẩy đều méo xẹo, xem ra không thể trông chờ gì vào Tiểu Ngư rồi, sau này cũng nên rút kinh nghiệm, đỡ phải bị sốc mà chết.

Liên hoa tinh lúc này mới mở miệng, mở ra hy vọng cho mọi người.

"Ta không biết Trùng Tâm Thạch ở đâu nhưng ra biết có một trận pháp trong hồ, ta có thể dẫn các người đi đến các cọc đá, đó có thể là mất trận."

Nói xong Liên hoa tinh tự động rẽ nước mà đi, mọi người cũng đi theo. Thiên Lam và Vũ Phong thì ngồi trên người tiểu Ngư còn Mộ Kinh Thiên thì ôm lấy Tiểu Nguyệt ngồi trên người Tiểu Bạch.

Khoảng thời gian chừng hai khắc thì Liên hoa tinh đã đứng trước một cọc đá, cọc đá này là hóa tinh thạch tạo thành, phía trên khắc hình một con hỏa long.

Thiên Lam nhìn thấy cọc đá này thì hoảng hốt, làm sao hần có thể quên được, đây giống hệt cột đá thu nhỏ trên trong Hỗn Độn Giới Chi. Làm sao nó có thể xuất hiện ở đây ? Hỗn Độn Giới Chi chỉ mới xuất hiện được vài vạn năm thôi, còn Tiểu Nguyệt đã sống trong đây cả mười vạn năm rồi, Tiểu Ngư nói rằng chưa hề có ai vào đây ngoài "hần" và hần cả.

Thiên Lam càng nghĩ càng cảm thấy có sự trùng hợp rất lớn trong đây, liệu trong đây có bí mật gì hay không ?

Liên hoa dừng lại bên cạnh cọc đá, nhẹ nói. "Ta nghĩ đây là một mất trận, nhưng trận gì thì ta không hề biết, có thể là trận pháp truyền tống cũng có thể là trận pháp chống đỡ, cũng không ngoại trừ đây là một trận pháp triệu hồi. Giải trận pháp này là tốt hay xấu ta cũng không biết."

Mộ Kinh Thiên nghe Liên hoa tinh nói thì đáp lại. "Ta có thể xem là hiểu biết về trận pháp, người có thể mang ta đi nhìn tất cả các cọc đá còn lại hay không ?"

Liên hoa tinh yên lặng mang mọi người đi nhìn bảy cọc đá còn lại, bảy cọc đá còn lại nguyên lý cũng như cọc đá đầu tiên, thủy tinh thạch khắc thủy long, kim tinh thạch khắc kim long... tổng kết là khắc thành bát long lần lượt kim mộc thủy hỏa thổ lôi quang âm

Tám cột đá tạo thành một hình bát giác !

Mộ Kinh Thiên tập trung nhớ tới các trận pháp mà hần biết qua, còn Thiên Lam thì đi vào Toàn Thư Điện tìm kiếm các sách về trận pháp.

Khi Thiên Lam tìm thấy được một quyển sách cổ thì ánh mắt sáng lên, trận này... có thể là nó. Thiên Lam nghiêm túc xem quyển trận pháp trong khi Mộ Kinh Thiên cũng đã lơ mờ nhớ tới cái gì đó.

Thiên Lam xem hết quyền trận pháp thì hưng phấn, đứng rồi chắc chắn là nó ! Thiên Lam cảm quyền trận pháp hiện ra bên ngoài, cảm quyền trận pháp thốt lên. Đồng thời Mộ Kinh Thiên cũng đã tìm ra đáp án, hai người đồng thanh

" Là Long Phượng trận."

Mộ Kinh Thiên và Thiên Lam đồng thời kinh ngạc nhìn về phía đối phương. Thiên Lam ‘Tiểu tử này sao lại biết được, đây là thượng cổ trận’.

Mộ Kinh Thiên ‘Tại sao đứa bé này lại có nguyên bản Long Phượng trận ? Hắn cũng chỉ thấy qua tàn quyền mà thôi’

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Quái Thai Vũ Phong !

Mộ Kinh Thiên và Thiên Lam đều có suy nghĩ của mình, nhìn nhau rồi nói.

"Người nói trước đi !"

Thiên Lam và Mộ Kinh Thiên lại cùng lúc nói ra y hệt nhau, Vũ Phong thấy vậy thì nhẹ giọng nói.

"Tiểu đệ nói trước đi. Kinh Thiên ca, huynh chờ chút."

Thiên Lam nghe xong thì quay lại nhìn Vũ Phong, thầm oán. "Ta nói tổ tiên của ngươi chưa chắc sống lâu hơn ta đâu, tiểu đệ gì chứ ta phi. Mà thôi nhin !"

"Long Phượng trận là một trận pháp chống đỡ, hồ này là nhờ Long Phượng trận chống đỡ, tám phía Long Phượng trận là Bát Long hữu thực, tức là có thể nhìn thấy tám cột đá khắc hình bát long làm từ tám loại tinh thạch.

Trung tâm của trận là Nhất Phượng vô thực, tức là sau khi trận pháp được phá giải thì cột đá cuối cùng mới có thể hiện ra, nơi đó sẽ cất giữ tâm trận, trong trường hợp này là Trùng Tâm Thạch.

Trùng Tâm Thạch là viên đá trấn giữa hồ này, có được nó xem như có được hồ này, có thể di dời đi bất cứ nơi đâu, nói đúng hơn bây giờ chúng ta đang bị tu nhỏ lại, cuốn vào bên trong Trùng Tâm Thạch và Trùng Tâm Thạch nguyên bản đang ẩn dấu cùng phượng cột.

Muốn Phượng cột xuất hiện thì phải đem tất cả long cột phá hủy, mà cách tốt nhất là hấp thu. Tám loại thuộc tính, chúng ta có đủ hay không ?"

Mọi người nghe Thiên Lam giảng giải thì âm thầm kinh ngạc, vốn dĩ một trận chỉ có khoảng một đến ba mắc trận, dùng vũ lực phá hủy mất trận là được, Long Phượng trận này lại là hấp thu. Tám thuộc tính có đủ không ?

Tiểu Ngự : "Tiểu Ngự là song hệ Lôi Thủy thuộc tính."

Liên hoa tinh : "Ta có song hệ Mộc Thổ."

Mộ Kinh Thiên : "Song hệ Hỏa Âm." – thật ra hắn chỉ định nói ra thuộc tính Hỏa nhưng lại nghĩ đến việc phá trận thì nói thật, dù có mạnh đến đâu không ra ngoài được cũng như không.

Vũ Phong : "Tam hệ Quang Âm Lôi." – Hắn chẳng biết tại sao bản thân lại nói ra nhiều như vậy, việc này không hề có lợi cho hắn nhưng cảm giác tin tưởng từ đầu đó lại tràn ra, thúc giục bản thân hắn nói thật.

Nói ra khỏi miệng Vũ Phong lại âm thầm hối hận, cắn môi im lặng.

Những người còn lại nghe được tiếng câu Vũ Phong thì hận không thể sùi bọt mép chết đi cho rồi. Tại sao lại có quái thai như vậy ở đây ? Không sợ ngược chết bọn họ a ?

Mộ Kinh Thiên nghe xong thì lập tức nhảy dựng lên chửi thề. "Chết tiệt, không muốn người ta sống sao ? Tam hệ dị năng, đừng ngu bực như vậy đi. Song hệ tam hệ là củ cải hay sao ?"

Vũ Phong nghe xong thì cắn cắn môi, xem ra hắn chỉ nên nói ra Quang Lôi hệ thôi, dù sao Mộ Kinh Thiên cũng có Âm hệ. Vũ Phong hối hận lắm rồi. Liệu bọn họ không đáng tin thì làm sao đây ?

Thiên Lam cũng rất kinh ngạc, Tiểu Nguyệt có tam hệ thì cũng chỉ có Quang hệ là dị linh lực mà thôi, không ngờ tiểu tử này lại có cả tam hệ dị linh lực. Là phúc hay là họa đây ? Còn cả vị Huyền đế kia nữa, rắc rối sẽ kéo đến một ngày không xa.

Thiên Lam im lặng một hồi rồi ổn định bầu không khí.

"Phá trận đi, bên trong đây một ngày là bên ngoài mười ngày. Chúng ta còn việc phải làm."

Mọi người bắt tay nhau đi hấp thu các cột đá, tổng cộng mất hết hai ngày mới hoàn thành, lúc này Tiêu Nguyệt cũng chưa tỉnh lại, xem ra nàng còn rất luyến tiếc giấc ngủ.

Cả mặt hồ chấn động mạnh, các cột đá sau khi bị hấp thu chìm xuống đáy hồ, từ các vị trí tám luồng năng lượng khác nhau bật phát, tám luồng năng lượng đâm thẳng lên bầu trời rồi hòa vào nhau chiếu thẳng đến vị trí trung tâm của bát giác.

Từ trung tâm của bát giác một cột đá hiện lên, đây chính là Nhất Phụng cột, ảo ảnh của Hồng Mông Phụng cũng hiện lên bay xung quanh cột, tiếng phụng lãnh lót truyền khắp mọi góc ngách.

Tất cả mọi người đều di chuyển về phía Nhất Phụng cột, nhưng khi đến gần bán kính một trượng thì phát hiện ở đây có thêm một bình chương cản trở, không cho mọi người đi tới.

Xem ra lại thêm một phen đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Huyền Hoàng Giới Chỉ

Thiên Lam nhìn Nhất Phụng cột bên trong bình chương thì gãi đầu, trong trận cổ không hề nói tới việc có bình chương a~ Xem ra đây là do người bày trận thêm vào, lại phải tìm kiếm xem bình chương này là bình chương loại gì? Bình chương trận pháp hay bình chương linh lực.

Mộ Kinh Thiên cũng nhìn bình chương mà nhú mày, rốt cuộc tên quái quỷ nào rảnh rỗi tới nỗi như vậy? Lại bố trí trận pháp trong trận pháp!

Vũ Phong thì lại khác, cảm giác quen thuộc tự động dâng lên, hắn biết cách phá giải bình chương này, và hắn cũng biết người làm ra bình chương này, người đó... người đó là...

Vũ Phong vừa nghĩ đến đây thì giật mình. Hắn vừa nghĩ gì vậy? Hắn biết cách giải bình chương và biết người tạo ra bình chương này? Không thể nào! Vũ Phong cố gắng nhớ lại những gì mình vừa nghĩ, đầu lại bắt đầu đau lên. Hình bóng đó rất quen...

Vũ Phong thống khổ nhắm chặt hai mắt lại, hai tay ôm lấy đầu. Lại đến rồi! Cảm giác quen thuộc chết tiệt! Cảm giác biết mà không thể nhớ!

"Aaaaaa!"

Vũ Phong không kim được hết lên, cả người ngã xuống, co người ôm lấy đầu. Hắn chán ghét cảm giác này...

Mộ Kinh Thiên và Thiên Lam cũng nhìn thấy được tình huống của Vũ Phong. Thiên Lam dự tính lấy cho Vũ Phong một viên Định Tâm Đan nhưng lại nhìn thấy một luồng năng lượng quen thuộc ôm lấy người Vũ Phong thì dừng lại.

Nguồn năng lượng mà Thiên Lam nhìn thấy tương tự như năng lượng bên trong Hỗn Độn Giới Chỉ, nguồn năng lượng này luôn luôn bảo vệ người sở hữu mọi lúc. Nhưng đó là khi có Hỗn Độn Giới Chỉ, còn những thứ khác thì Thiên Lam chưa từng thấy qua.

Không đợi Thiên Lam kịp thắc mắc thì bên cạnh Vũ Phong xuất hiện một bóng dáng màu trắng, không cần nói cũng biết đây là quá trình hình thành linh thể. Việc mà Thiên Lam quen thuộc nhất cho tới bây giờ.

"Lần đầu gặp mặt, Thánh Chỉ Thiên." (Ta cá là mọi người quên tên Thiên Lam hết rồi, ai không có tự giơ tay lên biểu hiện rồi úp mặt vô tường sám hối đi, không là Thiên Lam nhà ta sẽ một chương đánh bay đây, lúc đó ta không dám cứu a~)

Bóng dáng dần dần hiện rõ, một giọng nói non nớt cũng từ đó phát ra. Đó là một hải tử vận bạch y, có khuôn mặt phấn nộn, và cặp mắt màu lam. Thiên Lam nghe giọng nói của hải tử thì lập tức đề cao cảnh giác, cảm giác quen thuộc này là giới linh. Là một giới linh trí tuệ như hắn.

Giới linh chia làm ba giai đoạn, đầu tiên là giới linh sơ khai – giới linh này chỉ có thể duy trì cho giới vật hoạt động, thứ hai là giới linh thành thực – đây là loại giới linh tiến hóa của giới linh sơ khai, đã có thể giúp đỡ chữa trị các lỗ hổng và bù đắp vào sai sót của giới vật. Cuối cùng là giới linh trí tuệ, đây là cấp bậc giới linh cao nhất cũng là cấp bậc giới linh tàn ác nhất – giới linh trí tuệ lúc đầu là một linh hồn có thân thể độc lập như linh thú, linh hoa, tinh linh tộc, tinh hoa của thể giới và cũng có thể là... linh giả.

Đã là một giới linh trí tuệ thì mức độ nguy hiểm rất cao, vì lúc này Vũ Phong đang trong trạng thái khó kiểm soát nên giới linh trí tuệ có thể len lỏi vào các lỗ hổng luật lệ làm nhiều điều. Chắc chắn là không bất lợi với giới chủ cũng tức là Vũ Phong nhưng nó có thể gây hại cho người xung quanh. Việc giới linh trí tuệ của Vũ Phong biết hấn (Thiên Lam) chắc chắn không phải đơn giản.

Hài tử nhìn thấy Thiên Lam đề cao cảnh giác thì phì cười, giọng nói non nớt lại vang lên.

"Thánh Chi Thiên, ta không có ác ý. Chi là nhìn thấy đồng loại nên muốn chào hỏi một tý thôi."

Thiên Lam nghe hài tử cười thì không khỏi khó chịu nhưng vẫn mở miệng đáp lại. "Tại sao biết tên ta ?"

Tiểu hài tử vẫn giữ nguyên nụ cười, trả lời Thiên Lam. "Vì người đó từng nhắc đến ngươi." Hai chữ người đó được hài tử nhấn mạnh làm tâm Thiên Lam không khỏi rung lên.

"Người đó là... là..."

Hài tử huyền phù lại trước mặt Thiên Lam, nắm lấy tay hấn nhẹ lắc đầu.

"Quên đi ! Người đó đã biến mất rồi."

Thiên Lam nghe xong thì nhếch môi, hấn cũng biết mà, đã hơn vạn năm trôi qua rồi, vật còn người mất mà thôi, tại sao cứ phải luyến tiếc nhỉ ? Thiên Lam cười cười xoa đầu hài tử bạch y.

"Giới vật của ngươi là gì ?"

Hài tử ngoan ngoãn trả lời. "Là Huyền Hoàng giới chi."

Thiên Lam nghe xong thì nắm chặt tay, Huyền Hoàng giới chi, hấn biết, đây là giới chi do hấn tạo ra, nhưng Huyền Hoàng giới chi không có giới linh trí tuệ mà chỉ có giới linh sơ khai. Vậy...

Hài tử cảm nhận được nỗi băng khoắn của Thiên Lam, ngẩng đầu lên cười nhẹ. "Là ta tự nguyện làm giới linh ! Ta là Thiên Băng Tinh – tinh hoa của Thiên Băng Hoa."

Thiên Lam nghe xong thì chưa xót, ôm ôm Thiên Băng, là tự nguyện, cũng như hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Rời Khỏi

Vũ Phong sau một hồi đau nhứt rút cuộc cũng thuyết giảng, hấn cố gắng đứng dậy, cả người cứ liêu xiêu như sắp đổ. Vũ Phong nhìn Thiên Băng xuất hiện ở bên ngoài thì ngạc nhiên thốt lên.

"Thiên Băng, tại sao người lại ra đây ?"

Thiên Băng nghe Vũ Phong gọi thì ngoan ngoãn bay lại gần Vũ Phong, đưa đầu cọ cọ vào người hấn.

"Chi Thiên là bạn cũ của ta, ta muốn gặp lại hấn."

Vũ Phong nghe Thiên Băng nói vậy thì xoa xoa đầu nó, hấn làm sao không biết người bạn cũ này của Thiên Băng, nhưng hấn không ngờ giới linh đó lại là giới linh của Tiêu Nguyệt mà thôi. Thế giới tuy rộng lớn, cả đời của một Linh Tôn không đi hết nhưng cũng nhỏ bé, cơ duyên xảo hợp mà gặp nhau.

Vũ Phong đem mọi thứ nhìn một lượt rồi tiến tới cạnh bình chương, hấn cảm nhận được có cái gì đó kêu gọi hấn, quen thuộc. Bàn tay hấn đặt lên bình chương, linh lực nương theo tay hấn mà truyền vào ý đồ phá vỡ bình chương.

Bình chương không những không hề hao tổn còn đem toàn lực hoàn trả lại cho Vũ Phong, đẩy Vũ Phong ra xa khoảng một dặm. Cùng lúc bình chương phát động phản đòn thì linh lực cửa vào tay Vũ Phong. Một giọt máu từ đó rơi vào bình chương.

Cả bình chương nhuộm lên một màu hồng nhạt rồi biến mất.

Mọi người khi thấy Vũ Phong bị đánh bay ra thì cũng cấp tốc suy nghĩ biện pháp nhưng một màn biến mất của bình chương làm mọi người cảm thấy giật mình. Theo lý thì bình chương vẫn còn đó chứ.

Vũ Phong bị đánh văng ra cũng được Tiểu Bạch ngâm trở về. đáng vẽ của Vũ Phong lúc này hơi nhếch nhác, nhưng khi nhìn thấy bình chương biến mất trước mắt thì hai mắt sáng lên.

Thiên Lam nhanh tay thu lấy Trùng Tâm thạch, khởi động đem mọi người ra ngoài.

Thoát cái mọi người đã xuất hiện bên trong hang động lúc trước nhưng lúc này ánh sáng tràn ngập không hề tối mịt như lúc trước nữa.

Thiên Băng đã chui vào trong Huyền Hoàng giới chỉ, Tiểu Bạch cũng hóa thân thành một bạch y nam tử, Mộ Kinh Thiên vẫn ôm Tiêu Nguyệt như trước, Vũ Phong thì ngồi ở một bên. Sự khác lạ ở đây là bỗng dưng có thêm một hắc y nam tử mặt than đứng dựa vào vách đá. Mà nam tử mặt than này lại mặc danh kỳ diệu tự xưng là Tiểu Ngư đáng yêu.

Tiểu Ngư hai tay nắm lấy Tiểu Bạch và Vũ Phong, thoát cái nhảy đến miệng hang còn Mộ Kinh Thiên thì khởi động hỏa dực chậm rãi ôm Tiêu Nguyệt bay lên.

Cả đoàn người đứng trên đỉnh băng sơn một lúc thì quyết định xuống núi, mục tiêu là đi đến Thanh Sát thành, nơi mà Hắc Động Xà hay cư trú.

Vừa đi vừa nghỉ khoảng hai ngày thì đã đặt chân đến trước cổng thành, Thanh Sát thành không phải là một thành lớn cho nên sự phồn hoa thua xa Thánh Hỏa thành, không ai hứng thú đi dạo phố tìm thú tốt mà đi thẳng đến một khách điểm để trụ lại.

Không ai để ý ở cạnh khách điểm có một bóng người đi ra, ở thắt lưng hắn là một mảnh ngọc bội màu lam tinh xảo. Khối ngọc bội này là ngọc bội thông hành trong Huyết Sát Đoàn, chỉ có thành viên cao cấp của Huyết sát đoàn mới có.

Người này nhìn về phía nhóm người Tiêu Nguyệt đang đi vào khách điểm thì nhếch môi cười.

"Mục tiêu tới rồi !"

Nói xong người này cũng hòa vào những người khách khác vào khách điểm đóng trụ một gian phòng.

- - -

Hai ngày sau,...

Mộ Kinh Thiên nhìn Tiêu Nguyệt đang nằm trên giường thì đau lòng vuốt ve mái tóc nàng. Đáng lý ra lúc này nàng phải tỉnh dậy rồi chứ. Nếu tính theo thời gian bên ngoài thì nàng ngủ cũng được một tháng rồi. (1 ngày trong hồ = 10 ngày bên ngoài)

Mặc dù Mộ Kinh Thiên có đau lòng đến đâu thì Tiêu Nguyệt cũng không tỉnh lại, bởi vì năng lượng của Tuyết Tâm Liên đang phong bế nguyên thần của Tiêu Nguyệt. Dem nguyên thần của nàng rèn luyện một lượt. Năng lượng của Tuyết Tâm Liên không chỉ đi vào bên trong kinh mạch mà một phần đã truyền tới thức hải nơi cư ngụ của thần thức.

Mộ Kinh Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy Vũ Phong, Tiểu Ngư và Tiểu Bạch đã quay về, cả người nồng đậm huyết tinh. Mộ Kinh Thiên nhếch miệng cười.

"Hiệu suất làm việc tốt đấy ! Xem ra chúng ta nên trở về thôi !"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tập Kích

Sau khi ba người Vũ Phong về tới nơi thì đi thẳng lên phòng của Tiêu Nguyệt, nhìn thấy Tiêu Nguyệt vẫn nằm yên trên giường, bộ y phục màu đỏ đối lập hẳn với làn da trắng bệch.

Mộ Kinh Thiên nhìn thấy mấy người Vũ Phong đi vào thì quay đầu lại, hần nhẹ nói.

"Trước khi về học viện hãy ghé qua Bồ Đạt trấn đi ! Ta có người quen ở đó, xem chút tình hình của tiểu chủ nhân. Ta thấy tốt nhất là nhanh một chút."

Vũ Phong nghe xong thì gật đầu, ngồi xuống một cái ghế cạnh Mộ Kinh Thiên. Mộ Kinh Thiên gõ nhẹ lên bàn, Vũ Phong hiểu ý đem một đem ra một quả nội đan. Quả nội đan được bao phủ với một đoàn tử sắc, linh khí dao động xung quanh ! Đây là quả nội đan của Hắc Độc Xà. (sr mọi người, chương trước viết nhầm tên của con linh thú này là Hắc Động Xà)

Mộ Kinh Thiên thu lấy khóa nội đan rồi xuất ra một khóa đan dược đưa cho Vũ Phong. "Đây là Mộng Hồng Đan. Bên ngoài Bồ Đạt trấn có một loài thực vật gây ra ảo giác mạnh, ngươi hãy phục dụng khóa đan dược này, có thể xem là thuốc giải đi."

Vũ Phong cầm khóa đan dược rồi nhìn Tiểu Ngư và Tiểu Bạch, ý tứ không nói cũng biết. Mộ Kinh Thiên đương nhiên hiểu, ôn hòa giải thích.

"Họ là linh thú, không ảnh hưởng."

Vũ Phong thu hồi ánh mắt, đem khóa đan dược bỏ vào miệng rồi đi ra ngoài. "Ta đi thanh toán tiền trọ."

Mộ Kinh Thiên nhìn Vũ Phong ra khỏi cửa thì quay lại ôm lấy Tiểu Nguyệt đi theo ra ngoài. Tiểu Bạch và Tiểu Ngư cũng nôi đuôi theo sau.

Năm người vừa ra khỏi khách điểm thì có một người cũng đi ra, âm thầm theo phía sau. Xem ra hẳn nên hành động thôi.

- - -

Sau bốn canh giờ đi hết tốc lực, mọi người đều cảm thấy mệt mỏi, có chút đói bụng, linh lực của không còn tràn đầy như trước. Ai nấy cũng dừng lại điều tức linh lực.

"Ăn gì không?" Mộ Kinh Thiên nhìn Vũ Phong rồi lấy ra một ít điểm tâm trong trữ vật giới chỉ.

"Ta không đói, người ăn đi. Trên đường đi ta đã ăn một chút rồi." – Trong Huyền Hoàng giới chỉ lúc nào cũng có trữ sẵn điểm tâm. Đơn giản vì Thiên Băng luôn ăn điểm tâm mọi lúc rảnh.

Mộ Kinh Thiên thấy vậy cũng không khách khí, đem điểm tâm bỏ vào miệng. Ăn xong hẳn lấy từ trữ vật ra một khóa Thực Khẩu Đan uy cho Tiểu Nguyệt. Cũng may là Thực Khẩu Đan bỏ vào miệng liền tan, nếu không hẳn cũng không biết phải làm sao. (Viết tới đây,..... Tác giả thèm thịt ! Ta hận vì không có thịt để ăn !) ~ (▽) ~

Đang lúc mọi người nghỉ ngơi thì một đạo sát khí rất nhỏ hiện ra, dường như là trong chớp mắt nhưng lại không thể qua mắt được bất cứ ai trong đây. (Đương nhiên trừ Tiểu Nguyệt a~)

Vũ Phong vốn trời sinh nhạy cảm, Mộ Kinh Thiên thì từng trải nhiều điều, còn đối với Tiểu Ngư và Tiểu Bạch thì là bản năng, bản năng sinh tồn.

Từ bốn phương tám hướng các mũi tên linh lực bay ra, bao vây lấy năm người nhưng do số lượng quá nhiều mà uy lực không lớn, chỉ cần một lớp lá chắn là có thể tránh thương tổn nặng.

Trong lúc bốn người loay hoay tạo lá chắn thì một bóng người từ phía sau gốc cổ thụ bước ra, khí tức mạnh mẽ, ắt hẳn là Linh Hoàng đi - một thất tinh Linh Hoàng.

Tay hắn nhanh chóng kết thành một cái ấn kỳ lạ, từ ngón tay trích máu chảy ra hòa vào linh lực. Hắn nhanh chóng vẽ trên không trung một đồ án phức tạp. Đồ án vừa hình thành hẳn lại thực dụng linh lực vào đồ án, đồ án nhanh chóng biến thành một trận đồ đem năm người vây lại.

Mộ Kinh Thiên nhíu mày nhìn trận đồ phía dưới chân mình, nếu hắn không lầm thì đây là thủ pháp của Huyết Sát Đoàn, chuyên sử dụng trận đồ để chiến đấu. Xem ra mấy lão già kia đã tìm ra hắn, còn phải cả Huyết Sát Đoàn tới để diệt trừ hắn, bất quá mấy lão bắt từ đó cũng xem thường hắn không khôi phục được nên cũng chỉ phải ra một Linh Hoàng mà thôi, thật nực cười.

Nếu hắn khôi phục lại thời kỳ đỉnh phong thì hẳn sẽ dễ dàng đem tên trước mặt này bóp chết !

Tiểu Bạch và Tiểu Ngư thì lại nhìn trận này bằng ánh mắt phức tạp, hai người quay lại nhìn nhau rồi phì cười. Cái này có chút quá..... !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Linh Thánh

Cái này có chút quá.... đơn giản rồi !

Thất tinh Linh Hoàng chỉ chăm chú nhìn Mộ Kinh Thiên mà không để ý tới động tác của hai người Tiểu Bạch và Tiểu Ngư, tới khi cảm thấy được sự bất thường thì cũng không kịp rồi.

Tiểu Bạch và Tiểu Ngư đồng thời nhỏ một giọt máu xuống, trận đồ chợt lóe lên rồi biến mất. Thất tinh Linh Hoàng trở tay không kịp, trận đồ trên không trung truyền ra một lực lượng mạnh mẽ hung hăng đánh vào người hắn. Cả người đập mạnh vào thân cổ thụ, phun ra một búng máu.

Tiểu Bạch nhìn về phía nam nhân mà chế giễu.

"A ! Ta lỡ tay, ta quên mất linh thú chúng ta có khả năng tự động giải trận đồ."

(À hem, trận đồ và trận pháp khác nhau. Trận pháp có mất trận còn trận đồ thì không có mất trận.)

Nam nhân nghe được hai chữ "linh thú" thì sắc mặt phức tạp, nếu biết có linh thú đi cùng thì hẳn đã gọi người bên Huyết đội cùng đi rồi, Sát đội chỉ phụ trách linh đồ nhưng hẳn lại quá tự phụ, xem thường đối thủ.

Thất tinh Linh Hoàng đứng dậy, dù hẳn không dùng được trận đồ thì sao chứ, lão vẫn là một Linh Hoàng chính hiệu. Hẳn không cần trận đồ vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nghĩ xong một luồng thủy linh lực tỏa ra từ người của Thất tinh Linh Hoàng, nương theo hai cánh tay hẳn là hai con thủy long uốn lượn.

Tiểu Ngư thấy vậy thì nụ cười càng sâu, "Chơi nước với ta ? Ngươi còn non tay lắm."

Tiểu Ngư khinh thường đứng trước mặt thủy long chờ thủy long đến, nam nhân kia cũng đắc ý vênh mặt, chiều này của hẳn không biết đã miều sát bao nhiêu người rồi, một tên nhóc làm sao thoát được.

Nhưng làm cho hẳn thất vọng, thủy long đến trước mặt Tiểu Ngư thì chợt tan biến, cả còn lại thủy linh lực lơ lửng xung quanh Tiểu Ngư. Khỏe miệng cong cong của Tiểu Ngư trong làn linh lực càng thêm mờ ảo, đẹp đến mức không thể tả được, vậy mà hẳn lại cảm nhận được tử thần sắp đến gần.

Tiểu Ngư vẫy tay một cái, một con thủy long thu nhỏ đã xuất hiện trên cánh tay của hẳn. Liếc nhìn thất tinh Linh Hoàng, Tiểu Nguyệt vận dụng lõi linh lực, đem thủy ngư bao phủ trong một lớp lõi linh lực.

Nam nhân nhìn thấy hình thái của thủy long thì âm thầm kêu không ổn, không phải thủy linh càng lớn thì uy lực càng mạnh mà là áp súc, chỉ khi áp súc càng mạnh thì uy lực của thủy long mới mạnh.

Nhìn con thủy long của dài hai gang tay kia thì hẳn đã muốn nhấc chân lên chạy. Chẳng những áp súc mạnh còn có thêm một lớp lõi linh lực. Không cần nói, uy lực có thể nghĩ ra được.

Thất tinh Linh Hoàng hoảng sợ đứng đó, hẳn không thể nhấc chân lên được, có một luồng uy áp cứ đè hẳn xuống phía dưới. Nhận ra được luồng uy áp quen thuộc, sắc mặt Thất tinh Linh Hoàng trắng bệch.

"Linh... Linh... Linh Thánh!"

Không sai, cấp bậc hiện tại của Tiểu Ngư là Linh Thánh, là cấp bậc chỉ dưới Linh Thần, số Linh Thánh trên đại lục cũng chưa đến 20 người.

Tiểu Ngư vừa định đem thủy long phát động thì một giọng nói chen ngang, "Dừng tay!"

Tiểu Ngư quay lại phía sau thì nhìn thấy Tiểu Nguyệt từ trên vòng tay của Mộ Kinh Thiên nhảy xuống, nàng đang tiến về hướng của hẳn. Tiểu Ngư cũng biết Tiểu Nguyệt là chủ nhân của Chi Thiên nên cũng ngoan ngoãn nghe theo.

Nhìn thấy Tiểu Ngư thu tay thì thất tinh Linh Hoàng thở phào nhẹ nhõm định trốn đi thì phát hiện uy áp vẫn còn đó, hẳn không thể di chuyển.

Tiểu Nguyệt đi đến trước mặt thất tinh Linh Hoàng, lấy từ trong Hồn Độn Giới Chỉ ra một lệnh bài màu xanh trông khá giống với lệnh bài bên hông của thất tinh Linh Hoàng.

Tiểu Nguyệt chia lệnh bài tới trước mặt Thất tinh Linh Hoàng.

"Đây là cái gì?"

Thất tinh Linh hoàng nhìn thấy lệnh bài thì hai đồng tử co rút lại. "Đây... đây là..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Huyết Sát Thánh Nữ

Thất tinh Linh hoàng nhìn thấy lệnh bài thì hai đồng tử co rút lại. "Đây... đây là... lệnh bài của Huyết Sát thánh nữ."

Tiểu Nguyệt nghe đến bốn chữ Huyết Sát thánh nữ thì cau mày lại, nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc lệnh bài vô danh này có lai lịch lớn đến thế.

Huyết Sát đoàn tuy chỉ thành lập chưa tới năm năm nhưng lại vô cùng nổi tiếng, hầu như các linh giả đều nhắc đến Huyết Sát đoàn với thái độ hâm mộ,

nào là đoàn xã thần bí, nào là đoàn xã hùng mạnh. Nhiều người còn điên cuồng tìm kiếm nơi trú ẩn của Huyết Sát đoàn để cầu gia nhập.

Một đoàn xã mạnh như thế thì thánh nữ của đoàn xã đó sẽ có quyền lực như thế nào ? Lệnh bài màu lam này còn là đặc trưng của thánh nữ đó.

Mộ Kinh Thiên và Vũ Phong phía sau nghe được bốn chữ Huyết Sát thánh nữ thì cũng giật mình, rõ ràng chưa có nguồn tin tức nào nói rằng Huyết Sát đoàn tìm được thánh nữ cả.

Mà ý nghĩa của thánh nữ không chỉ đơn giản là biểu tượng của đoàn xã mà tất cả mọi người đều biết, thánh nữ đối với Huyết Sát đoàn là phu nhân tương lai của đoàn. Lại từ nhiều nguồn tin cho biết đoàn trưởng của Huyết Sát đoàn chỉ chừng hai mươi mấy làm các nữ linh giả càng điên cuồng hơn. Một nam nhân trẻ lại có thể lực, ai mà không ham muốn ?

Nhưng ai mà nghĩ thánh nữ của Huyết Sát đoàn chỉ là một con nhóc mới mười một tuổi ? Tuy là nói linh giả sống rất thọ, khoảng cách tuổi tác vài chục năm không phải là vấn đề, nhưng là một đứa trẻ hơn mười tuổi thì có năng lực gì để hấp dẫn người tại giới như thế ?

Thất tinh Linh Hoàng vội vàng quỳ xuống trước mặt Tiêu Nguyệt, giọng nói hùng hồn đầy kính trọng, không hề vì Tiêu Nguyệt là một đứa trẻ mà khinh thường, đủ thấy kỷ cương bên trong Huyết Sát đoàn chặt chẽ tới mức nào.

"Mạo phạm thánh nữ, tiểu nhân có mắt không tròn, mong thánh nữ trách phạt."

Tiêu Nguyệt thấy thất tinh Linh Hoàng đối với mình cung kính thì hết sức kinh ngạc nhưng cũng im lặng, nàng đang suy nghĩ nên làm thế nào cho phải. Bỗng một tiếng "hự" vang lên. Thất tinh Linh Hoàng tự chưởng một lực vào thân thể hần, tự phun ra một búng máu. Hần dùng thái độ cung kính nói với Tiêu Nguyệt.

"Thưa thánh nữ, tiểu nhân đã tự phế đi một thành tu vì xem như tự trừng phạt bản thân, bây giờ tiểu nhân sẽ quay về hủy đi nhiệm vụ lấy mạng Mộ Kinh Thiên."

Tiêu Nguyệt đưa thần thức ra cảm nhận thì nhìn thấy thất tinh Linh Hoàng đã lui lại ba tinh, chỉ còn lại tứ tinh Linh Hoàng thì đầu đầy hắc tuyến. Cái này... xem ra hơi tàn nhẫn đi, làm sao có thể nhanh chóng quyết định phế đi tu vi của mình như thế chứ ? Một Linh Hoàng tu luyện ba tinh không hề dễ dàng chút nào.

Tiêu Nguyệt không hề biết, nếu phế đi ba tinh như vậy quay về chưa chắc có thể tốt đẹp hướng chi nếu không phế đi ba tinh này chắc chắn sẽ là cái chết chào đón. Hần ta cũng chỉ lo nghĩ cho bản thân mà thôi, bước vào Huyết Sát đoàn tài nguyên dồi dào, tu luyện nhanh chóng nhưng kỷ cương hà khắc, sai phạm chỉ có một con đường chết.

Nói ra thì dài nhưng thật sự chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, thất tinh Linh Hoàng à không tứ tinh Linh Hoàng đã biến mất, chỉ còn lại một vệt máu chứng minh sự xuất hiện của hần.

Mộ Kinh Thiên đi về phía trước nắm lấy tay của Tiêu Nguyệt. "Tiểu chủ nhân, người là Huyết Sát thánh nữ ?"

Tiêu Nguyệt nhìn Mộ Kinh Thiên khẽ lắc đầu, có một lần thức dậy trong khách điểm Tiêu Nguyệt đã nhìn thấy nó ở bên cạnh, nàng cũng không có để ý quá nhiều trực tiếp bỏ vào Hỗn Độn Giới Chỉ. Lúc này khi tỉnh dậy nàng chợt thấy lệnh bài giống như vậy trên thất lưng của tứ tinh Linh Hoàng nên muốn hỏi cho rõ thôi.

Nàng cũng không biết đây là lệnh bài của Huyết Sát thánh nữ, hai lệnh bài này hoàn toàn giống nhau. Tiêu Nguyệt khẽ nói.

"Hai lệnh bài giống nhau."

Mộ Kinh Thiên nghe vậy thì cầm lệnh bài lên, chỉ vào hai mặt lệnh bài mà giải thích.

"Không ! Lệnh bài của hần chỉ có hình một con rồng ôm chữ Sát, cả hai mặt đều như nhau, nhưng lệnh bài của tiểu chủ nhân thì lại khác, mặt còn lại là hình một con phượng ôm chữ huyết. Lệnh bài chữ Sát là lệnh bài của Sát đoàn chuyên dùng trận đồ để hành động, lệnh bài chữ Huyết là lệnh bài của Huyết đoàn chuyên dùng linh lực tự thân hành động, bình thường một lần thực hiện nhiệm vụ là Huyết đoàn và Sát đoàn sẽ đi chung với nhau. Lệnh bài chưa hai mặt khác nhau luân phiên viết hai chữ Huyết Sát là lệnh bài của đoàn trưởng, cái còn lại đương nhiên là của thánh nữ đoàn."

Tiêu Nguyệt nghe xong thì giật mình, nàng chưa bao giờ quan sát tỉ mỉ như vậy, không ngờ có nhiều điều bất ngờ nằm trong chiếc lệnh bài màu lam nhỏ nhoi này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Quay Về Học Viện

Ngoại trừ việc xuất hiện người của Huyết Sát đoàn ra, hành trình trở về học viện của nhóm người Tiêu Nguyệt xem như thuận lợi. Chớp mắt họ đã đi hơn

ba tháng.

Trước cửa học viện có hai bóng người cứ đi qua đi lại, hai người họ đều là thiếu niên tầm 13, 14 tuổi, trên gương mặt còn chưa kịp mất đi vẻ non nớt vốn có nhưng biểu tình trầm trọng không phù hợp với khuôn mặt lại xuất hiện.

Hai người này là Vương Vũ Đồng và Lục Lâm.

Vương Vũ Đồng cứ nhìn về phía cửa, rồi hung hăng dậm chân phát tiết. Rõ ràng là hai người đó rủ nhau đi làm nhiệm vụ bỏ lại hắn và Lục Lâm ở học viện. Một lần đi lại là ba tháng, bọn họ cũng chưa trở về. Ngày mai là ngày sát hạch giữa học kỳ rồi, không đến thi sẽ có chuyện mất.

Lục Lâm thì thành thạo hơn Vương Vũ Đồng rất nhiều, thật ra hắn muốn ở trong phòng tu luyện hơn. Nếu hai người họ không về thì dù có gấp đến đâu cũng vô dụng, thay vì cứ loanh quanh ngoài cửa, không bằng cứ ở trong phòng tu luyện, cũng cố thực lực có tốt hơn không?

Lục Lâm khẽ nhìn Vương Vũ Đồng mà lắc đầu, dù sao cũng là một đội, chiều ý nhau một chút cũng không mất mát gì cả.

Lục Lâm ngồi xuống cạnh một gốc cây cạnh cửa tu luyện kiên quyết làm ngơ Vương Vũ Đồng bên kia. Lục Lâm trong lòng lại âm thầm đánh chính một lần nữa, ta không quen hắn.

Khi Lục Lâm vừa bắt đầu tu luyện thì tiếng “A!” của Vương Vũ Đồng làm hắn giật mình. Tiếp theo là có một người mặc kệ hắn đang nhập định kéo lê hắn đi. Lục Lâm khó chịu mở mắt.

Bên ngoài cửa học viện là một tập ba người đang đi tới, một tử y thiếu niên mặt mày lạnh tanh, một bạch y nam nhân mỉm cười nhẹ nhàng và một hồng y thiếu nữ ôm cún trắng.

Tổ hợp ba người này là Vũ Phong, Mộ Kinh Thiên, Tiêu Nguyệt và Tiểu Bạch. Họ ngày đêm quay về vì sợ hai tên gốc gác xa kia lo lắng.

Vương Vũ Đồng lôi kéo Lục Lâm đến chỗ của Tiêu Nguyệt, câu đầu tiên không phải là thân cận hỏi han tình huống của nhóm người Tiêu Nguyệt mà là một trận trách móc.

“Này, hai người có lương tâm hay không? Đi nhận nhiệm vụ để lại hai người bọn tôi ở học viện một mình. Một lần đi là ba tháng trời, không tin tức, không nhắn nhủ, có biết là bọn tôi lo lắng lắm không hả. Còn cậu nữa Vũ Phong, tại sao cậu còn có thương thế mà đi ra ngoài, cậu tưởng cậu mạnh lắm chắc, cậu cũng chỉ mới là Đại Linh Sư thôi, cứ mạnh mẽ đi ra ngoài làm nhiệm vụ như vậy, cậu muốn lưu lại di chứng sao? #@%^\$%^\$%(Tĩnh lược 1k từ làm nhảm như bà nội trợ của Vương Vũ Đồng.) Các cậu có biết là sát hạch giữa học kỳ rồi không? Đi cũng phải biết canh thời gian chứ.”

Tiêu Nguyệt nghe xong thì bàng quan nhìn Vương Vũ Đồng nhưng Vũ Phong và Mộ Kinh Thiên thì mặt đã đen tới mức không thể nào đen hơn được nữa. Bọn họ mệt mỏi quay về chưa kịp nghỉ ngơi, một câu ăn cần cũng không có mà ập lên đầu là một trận câu nhau. Dù tính có tốt đến đâu thì cũng không thể kim nén được.

Mộ Kinh Thiên không do dự, một phát đập Vương Vũ Đồng ra phía xa, làm Vương Vũ Đồng lăn hai ba vòng mới dừng lại.

Vương Vũ Đồng đang thao thao bất tuyệt thì phát hiện mình bị một cường lực đập ra ngoài thì không cam lòng đứng dậy, muốn quay lại hung hăng chất vấn người đập hắn thì phát hiện lại có một cái chân thò tới, hung hăng đá hắn thêm một cước.

Lần đầu là Mộ Kinh Thiên lần sau đương nhiên là Vũ Phong.

Tiêu Nguyệt thì đứng một bên cười nhạo Vương Vũ Đồng, cả người vì nhịn cười mà run rẩy, hai tay ôm chặt Tiểu Bạch làm Tiểu Bạch ai oán không thôi, tại sao chủ nhân vui vẻ mà nó lại chịu khổ cơ chứ?

Lục Lâm cũng thờ ơ đứng một bên xem như chuyện không liên quan đến hắn, dù sao hắn cũng không có hứng thú thích bị đập mà đại đột vô ngăn cản, chỉ cần nhìn sắc mặt của Mộ Kinh Thiên và Vũ Phong cũng có thể biết họ càng đập càng thuận chân, càng đập càng hăng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Khiếu Huyệt Ẩn

Sau một hồi đùa giỡn cả nhóm người quay về ký túc xá, ai về phòng nấy dù sao nhóm người Tiêu Nguyệt cũng đã mệt chết rồi, nên để họ nghỉ ngơi lấy sức, ngày mai còn phải khảo hạch.

Khi về phòng mình Tiêu Nguyệt nhẹ khép cửa lại ngồi lên giường, nàng nhắm nhẹ hai mắt khẽ cảm nhận cơ thể. Sau khi tỉnh lại Tiêu Nguyệt không cảm giác được tu vi tăng tiến tí nào, đơn giản là vì nguồn năng lượng của Tuyệt Tâm Liên chỉ dao động bên trong đan điền, mỗi ngày tràn ra một ít giúp nàng cải tạo thân thể.

Cảm nhận luồng năng lượng âm áp dao động bên trong kinh mạch Tiêu Nguyệt nhú chặt mảy lại, dễ dàng cảm thấy được khi đi đến một khiêu huyết gần đan điền thì bị ngăn cản lại, dù nguồn năng lượng dễ dàng đi qua nhưng sự ngăn cách cũng không che dấu được.

Tiêu Nguyệt chủ động nhìn đến khiêu huyết đó thì phát hiện cạnh khiêu huyết có một đường kinh mạch nhỏ đến mức khó tin vừa hình thành, nguồn năng lượng đi qua đây thì truyền sang kinh mạch mới xuất hiện một lượt nên không thể di chuyển thuận lợi được.

Phát hiện này khiến Tiêu Nguyệt cảm thấy vui đến chết được, mỗi lần khai thông một luồng kinh mạch mới sẽ có rất nhiều kỳ ngộ xảy ra, ví như tăng trưởng tu vi nhanh chóng, ví như mở rộng lĩnh vực dự trữ, ví như mở ra khiêu huyết bế tắc.

Tiêu Nguyệt vì hưng phấn mà không ngủ, ngồi trên giường tiêm tu, cứ mỗi lần vận hành lĩnh vực thì đem một ít đưa qua kinh mạch vừa phát hiện, hiệu quả rõ rệt, kinh mạch đã nối ra được một chút.

Mộ Kinh Thiên đứng ở cánh cửa nối giữa hai phòng cũng không làm phiền Tiêu Nguyệt nhưng ánh mắt của Mộ Kinh Thiên đang gào thét, hấn muốn vào bên trong, hấn muốn được nhìn thấy Tiêu Nguyệt. Xúc cảm trên tay dù trải qua nhiều ngày vẫn còn vuron lại, hấn nhớ cảm giác ôm nàng vào lòng.

Nghĩ nghĩ Mộ Kinh Thiên lại tự cười nhạo mình, rốt cuộc hấn đang trong mong cái gì đây? Một lần bị phản bội đã đủ đau đớn rồi vẫn còn mộng tưởng, hấn chỉ mới bị phản bội chưa được nửa năm mà lại động lòng với một bé gái mười một tuổi.

Hấn nên xem bản thân là người đào hoa hay là người vô tâm đây! Mộ Kinh Thiên dùng hai cánh tay ôm lấy mình, lúc này đây hấn cảm thấy tự xấu hổ và rối rắm. Hấn có thể xem là hết thuốc chữa rồi không?

Lòng của Mộ Kinh Thiên lúc này như chìm xuống đáy cốc, hấn đã từng nghĩ rằng bản thân rất mạnh mẽ, đã bàng quang với tình cảm, nhưng khi ở một mình hấn lại cảm nhận được hết thấy. Thì ra hấn mới là người yếu đuối nhất.

Trong ký túc xá phòng sáu có hai người đang tọa nhưng một người thì vui mừng một người thì đau lòng.

- - -

Tiêu Nguyệt mở mắt ra, phun một ngụm trọc khí rồi vuron vai vắn vẹo, công sức một đêm của nàng cũng được đền đáp, quả nhiên bên trong kinh mạch có một khiêu huyết ẩn, bất quá nàng cũng không tính đột phá khiêu huyết này, nó sẽ là một vũ khí bí mật của nàng.

Nên biết rằng khiêu huyết ẩn rất dễ đột phá, một lần đột phá có thể mang đến lượng lớn lĩnh vực, tốc độ hấp thu lúc đó cũng nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, đủ để phát động một công kích diện rộng.

Nghe được động tĩnh bên trong phòng thì Mộ Kinh Thiên cũng đã mang vào một bộ đồng phục, vẫn một màu đỏ rực như lần đầu bước vào học viện, có điều huy chương cực phẩm lúc này đã được đính lên, lĩnh vực dao động bên ngoài nhìn khá là mỹ lệ.

Tiêu Nguyệt nhẹ nhàng tiếp lấy đồng phục mặc vào, Mộ Kinh Thiên cũng quay mặt đi nơi khác, nhưng thần thức lại lặng lẽ dò xét. Mặt Mộ Kinh Thiên bỗng nóng lên.

Dù Tiêu Nguyệt không coi nội y bên trong ra nhưng bộ nội y này cũng khá mỏng, không thể cản trở tầm nhìn của Mộ Kinh Thiên được, ả ả hiện hiện càng làm thân thể chưa phát triển của Tiêu Nguyệt thêm hấp dẫn.

Mộ Kinh Thiên xấu hổ thu hồi thần thức, tại sao lúc này hấn lại càng ngày càng không biết xấu hổ vậy, phi phi, hấn không phải là tên háo sắc. Nói thì nói, nghĩ thì nghĩ, trong đầu của Mộ Kinh Thiên vẫn hiện hiện lên bóng hình nhỏ bé đó, mặt lại càng nóng hơn.

Đến khi Tiêu Nguyệt gọi thì Mộ Kinh Thiên mới giật mình lại, khôi phục về mặt bình thường, xoay người lại mang y phục cũ của Tiêu Nguyệt đi cất. Xong rồi thì nối gót Tiêu Nguyệt ra khỏi phòng, hôm nay Tiêu Nguyệt còn có một bài khảo hạch.

Chắc chắn sẽ thuận lợi, ai bảo nàng là tiểu chủ nhân của hấn cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Khiêu Huyết Ẩn

Sau một hồi đùa giỡn cả nhóm người quay về ký túc xá, ai về phòng nấy dù sao nhóm người Tiêu Nguyệt cũng đã mệt chết rồi, nên để họ nghỉ ngơi lấy sức, ngày mai còn phải khảo hạch.

Khi về phòng mình Tiêu Nguyệt nhẹ khép cửa lại ngồi lên giường, nàng nhắm nhẹ hai mắt khẽ cảm nhận cơ thể. Sau khi tỉnh lại Tiêu Nguyệt không cảm giác được tu vi tăng tiến tí nào, đơn giản là vì nguồn năng lượng của Tuyệt Tâm Liên chỉ dao động bên trong đan điền, mỗi ngày tràn ra một ít giúp nàng

cải tạo thân thể.

Cảm nhận luồng năng lượng âm áp dao động bên trong kinh mạch Tiêu Nguyệt nhú chặt mảy lại, dễ dàng cảm thấy được khi đi đến một khiêu huyết gần đan điền thì bị ngăn cản lại, dù nguồn năng lượng dễ dàng đi qua nhưng sự ngăn cách cũng không che dấu được.

Tiêu Nguyệt chủ động nhìn đến khiêu huyết đó thì phát hiện cạnh khiêu huyết có một đường kinh ngạc nhỏ đến mức khó tin vừa hình thành, nguồn năng lượng đi qua đây thì truyền sang kinh mạch mới xuất hiện một lượt nên không thể di chuyển thuận lợi được.

Phát hiện này khiến Tiêu Nguyệt cảm thấy vui đến chết được, mỗi lần khai thông một luồng kinh mạch mới sẽ có rất nhiều kỳ ngộ xảy ra, ví như tăng trưởng tu vi nhanh chóng, ví như mở rộng lĩnh lực dự trữ, ví như mở ra khiêu huyết bế tắc.

Tiêu Nguyệt vì hưng phấn mà không ngủ, ngồi trên giường tiêm tu, cứ mỗi lần vận hành lĩnh lực thì đem một ít đưa qua kinh mạch vừa phát hiện, hiệu quả rõ rệt, kinh mạch đã nối ra được một chút.

Mộ Kinh Thiên đứng ở cánh cửa nối giữa hai phòng cũng không làm phiền Tiêu Nguyệt nhưng ánh mắt của Mộ Kinh Thiên đang gào thét, hấn muốn vào bên trong, hấn muốn được nhìn thấy Tiêu Nguyệt. Xúc cảm trên tay dù trải qua nhiều ngày vẫn còn vuron lại, hấn nhớ cảm giác ôm nàng vào lòng.

Nghĩ nghĩ Mộ Kinh Thiên lại tự cười nhạo mình, rốt cuộc hấn đang trong mong cái gì đây? Một lần bị phản bội đã đủ đau đớn rồi vẫn còn mộng tưởng, hấn chỉ mới bị phản bội chưa được nửa năm mà lại động lòng với một bé gái mười một tuổi.

Hấn nên xem bản thân là người đào hoa hay là người vô tâm đây! Mộ Kinh Thiên dùng hai cánh tay ôm lấy mình, lúc này đây hấn cảm thấy tự xấu hổ và rối rắm. Hấn có thể xem là hết thuốc chữa rồi không?

Lòng của Mộ Kinh Thiên lúc này như chìm xuống đáy cốc, hấn đã từng nghĩ rằng bản thân rất mạnh mẽ, đã bàng quang với tình cảm, nhưng khi ở một mình hấn lại cảm nhận được hết thấy. Thì ra hấn mới là người yếu đuối nhất.

Trong ký túc xá phòng sáu có hai người đang tọa nhưng một người thì vui mừng một người thì đau lòng.

- - -

Tiêu Nguyệt mở mắt ra, phun một ngụm trọc khí rồi vuron vai vắn vẹo, công sức một đêm của nàng cũng được đền đáp, quả nhiên bên trong kinh mạch có một khiêu huyết ẩn, bất quá nàng cũng không tính đột phá khiêu huyết này, nó sẽ là một vũ khí bí mật của nàng.

Nên biết rằng khiêu huyết ẩn rất dễ đột phá, một lần đột phá có thể mang đến lượng lớn lĩnh lực, tốc độ hấp thu lúc đó cũng nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, đủ để phát động một công kích diện rộng.

Nghe được động tĩnh bên trong phòng thì Mộ Kinh Thiên cũng đã mang vào một bộ đồng phục, vẫn một màu đỏ rực như lần đầu bước vào học viện, có điều huy chương cực phẩm lúc này đã được đính lên, lĩnh lực dao động bên ngoài nhìn khá là mỹ lệ.

Tiêu Nguyệt nhẹ nhàng tiếp lấy đồng phục mặc vào, Mộ Kinh Thiên cũng quay mặt đi nơi khác, nhưng thần thức lại lặng lẽ dò xét. Mặt Mộ Kinh Thiên bỗng nóng lên.

Dù Tiêu Nguyệt không coi nội y bên trong ra nhưng bộ nội y này cũng khá mỏng, không thể cản trở tầm nhìn của Mộ Kinh Thiên được, ần ần hiện hiện càng làm thân thể chưa phát triển của Tiêu Nguyệt thêm hấp dẫn.

Mộ Kinh Thiên xấu hổ thu hồi thần thức, tại sao lúc này hấn lại càng ngày càng không biết xấu hổ vậy, phi phi, hấn không phải là tên háo sắc. Nói thì nói, nghĩ thì nghĩ, trong đầu của Mộ Kinh Thiên vẫn hiện hiện lên bóng hình nhỏ bé đó, mặt lại càng nóng hơn.

Đến khi Tiêu Nguyệt gọi thì Mộ Kinh Thiên mới giật mình lại, khôi phục vẻ mặt bình thường, xoay người lại mang y phục cũ của Tiêu Nguyệt đi cất. Xong rồi thì nối gót Tiêu Nguyệt ra khỏi phòng, hôm nay Tiêu Nguyệt còn có một bài khảo hạch.

Chắc chắn sẽ thuận lợi, ai bảo nàng là tiểu chủ nhân của hấn cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Lôi Mang

Chương 84:

Ngao ngao, ta là một tác giả tội nghiệp, muốn viết truyện mà phải lén lúc như con cóc z á. Cứ thất hứa với các nàng hoài, ta cảm thấy có lỗi quá. Ta

không muốn các nàng đọc theo kiểu chờ được chương mới thì quên chương cũ đâu. Ngao ngao. Sao ktra cứ liên miên thế này. Ngao ngao.

Các học viên lần lượt được nêu lên sân thi đấu, các học viên còn lại thì vây xem, ai cũng chú mục vào các trận đấu nhưng Tiêu Nguyệt thì không. Một cảm giác khó chịu cứ dâng trào, trực giác cho nàng biết có hai luồng ánh mắt đang nhìn về phía mình. Ngẩng đầu nhìn quanh thì không hề có gì cả, nhưng nàng biết ánh nhìn đó xuất phát từ trên các.

Đang suy nghĩ thì nàng phát hiện trận đấu của hai người Lục Lâm và Vương Vũ Đồng đã kết thúc. Nhìn hai người thong thả bước xuống đài thì khóe môi nàng không tự chủ cong cong. Hai đồng bạn còn lại của nàng cũng không hề yếu. trong ba tháng mà Lục Lâm cũng đã tiến vào ngũ tinh Đại Linh Sư.

Còn Vương Vũ Đồng tuy chưa đột phá nhưng lại gặp được một đối thủ khá nhẹ ký là ngũ tinh Linh Sư, chênh lệch quá mức.

Wương Vũ Đồng nhìn thấy Tiêu Nguyệt nhìn về phía mình thì vẫy tay chạy lại, làm Tiêu Nguyệt có cảm giác phía sau Vương Vũ Đồng đã mọc ra một cái đuôi rất to, đang lắc qua lắc lại.

Lục Lâm cũng nhìn thấy Tiêu Nguyệt, hần chỉ đơn giản đi về phía Tiêu Nguyệt, bộ mặt trước sau như một, cứ như không gì tác động được đến hần.

Tiêu Nguyệt lấy từ trong túi càn khôn ra một ít nước và điểm tâm, đưa cho Vương Vũ Đồng và Lục Lâm. Dù sao họ cũng tốn một chút thể lực cho việc chiến thắng.

Ba người đứng một chỗ ăn điểm tâm và uống nước rồi đồng loạt nhìn về phía lôi đài của Vũ Phong. Vũ Phong có vẻ không may mắn cho lắm khi gặp phải Bách Lý Mộ Thiên, hần đã là một lục tinh Đại Linh Sư, và lại công pháp tu luyện Bách Lý Mộ Thiên rất đặc biệt. Vũ Phong lại phải áp chế thực lực nên làm chuyện gì cũng khó khăn. Có lẽ Vũ Phong đã quen với việc đem thực lực bộc phát ra ngoài nên không quen kiềm chế.

Vũ Phong tận lực áp chế tu vi xuống làm cả người không thoải mái, các luồng linh lực cứ náo loạn bên trong kinh mạch, hần vừa phải ổn định linh lực lại phải ứng phó với Bách Lý Mộ Thiên làm cả người cứ bị gò bó.

Bách Lý Mộ Thiên dường như biết được cái gì đó, không tấn công mạnh mẽ mà làm cho Vũ Phong cảm thấy mất kiên nhẫn, cứ vừa đánh vừa lùi rồi lại tiến tới một chút.

Vũ Phong trong lòng bực bội, càng ngày sơ hở lộ ra càng nhiều làm cho Bách Lý Mộ Thiên có cơ hội ra tay hơn. Vũ Phong quyết định tung một chiêu quyết định thắng bại, cứ áp chế day dưa như thế này không phải là cách tốt.

Lôi linh lực bộc phát ra ngoài, từng luồng đan xen với nhau tạo ra một tấm lưới màu tím cực kỳ hoàng tráng. Các tia điện như ma sát với nhau tạo ra từng âm thanh “Kít Kít!”, lôi đài bị một màu tím bao trùm.

Bách Lý Mộ Thiên nhìn thấy Vũ Phong ra chiêu thì khóe miệng co rút, chết tiệt, hần là Linh giả Thủy hệ, thứ hần ghét nhất không phải là Hỏa Hệ mà là Lôi hệ.

Ai cũng nói rằng, Hỏa hệ khắc Thủy hệ, nhưng đó là điều sai lầm. Lửa có thể làm nước bốc hơi nhưng nước cũng có thể dập được lửa, đó tùy thuộc vào lực lượng của hai bên. Hỏa và Thủy đều tương khắc lẫn nhau, nhưng Lôi và Thủy lại không như vậy.

Một linh giả Thủy hệ đứng trước một linh giả Lôi hệ cùng cấp thì bất lợi rõ rệt. Huống gì hần còn thấp hơn Vũ Phong một bậc, chết tiệt, nếu lúc trước khi lời của Mộ Ngôn tới tổ địa thì tốt rồi.

Bách Lý Mộ thiên là một người tiến được lui được nên vừa thấy tình huống bất lợi thì dứt khoát nhảy ra khỏi lôi đài. Trước khi nhảy còn không quên lôi lưới trên chọc Vũ Phong.

Cũng không trách được, cũng chỉ mới là một thiếu niên mười mấy tuổi, ai lại không so đo với nhau. Nhưng chính những việc này làm cho lứa tuổi này có nhiều kỷ niệm, gan đua rồi học hỏi kết bạn. Sau này khi đã lúng sâu vào con đường cường giả thì những thứ này sẽ là điều mà họ sẽ lưu lại nơi mềm mại nhất. Nhưng cũng là khoảng thời gian tạo ra nhiều kẻ thù sau này nhất.

Nhiều khi chỉ là một vài việc đơn giản nhưng khi vào trong lòng của một số người thì lại trở thành cái gai đâm sâu trong lòng họ, nuôi nấng từng chút rồi đến một ngày người sống ta chết.

Vũ Phong thu hồi lại Lôi Mang rồi hừ một tiếng, Bách Lý Mộ Thiên làm hần cực khổ cả một buổi trời rồi lại rút lui bỏ chạy, thật không có tí bản lãnh nào. Lần sau có gặp, hần nhất định sẽ đánh cho cái tên Bách Lý này một trận.

Khi Vũ Phong nhảy xuống đài thì nhìn lên trên tòa các, vị trí của Vũ Huyền không biết từ khi nào đã bỏ trống.

Tiêu Nguyệt cũng như lúc Vương Vũ Đồng và Lục Lâm xuống đài, đem cho Vũ Phong một phần điểm tâm lớn và nước uống. Cho họ nghỉ ngơi lấy sức, đặc biệt là Vũ Phong, đã đánh một trận khá vất vả.

Mộ Kinh Thiên thấy Tiêu Nguyệt lấy điểm tâm và nước của hần cực khổ làm ra cho người khác nên khá khó chịu. Lúc đầu cho hai tên tiểu tử Lục Lâm và Vương Vũ Đồng chỉ có một ít thôi, ai ngờ đem tất cả phần còn lại cho tiểu tử Vũ Phong. Hần uất ức a~ Cái này là làm cho tiểu chủ nhân của hần a~ Tại sao lại rơi vào bụng của mấy tên tiểu tử này chứ.

Mộ Kinh Thiên bỗng dưng muốn phát tiết, quay qua nhìn Vũ Phong chế nhạo một phen.

“Ngu ngốc, đối phó với một ngũ tinh Đại Linh Sư mà làm hao phí một khoảng thời gian lớn đến như vậy. Ngu ngốc vẫn hoàn ngu ngốc.”

Nói xong, bỗng dung Mộ Dung Thiên cảm thấy khoan khoái làm sao. Hừm,... sau này phải chế nhạo tiểu tử này nhiều một chút, rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Vô Đề

Trận đấu của Tiêu Nguyệt cũng trải qua rất nhàm chán, cả tổ đội nhân nhĩ đi đến top một năm người. Lúc này đây, loạn chiến đề tiến vào top hai mươi người, sức mạnh của tổ đội lúc này là rất quan trọng chỉ tiếc thay rất nhiều tổ đội đã tan rã. Lúc này các học viên phải thích ứng với việc tìm kiếm sự giúp đỡ khác.

Học viên cho học viên thi đấu như vậy cũng có nguyên do. Thay vì để các tổ đội đi với nhau rồi tới cuối cùng lại thi đấu từng người sẽ làm mất lòng tin trong tổ đội, cả lại một số nhân tài vị lý do xui rủi đi với tổ đội yếu kém sẽ bị loại ra.

Trận loạn chiến sẽ bắt đầu vào buổi chiều, mọi người đều nghỉ ngơi, ai cũng tập trung về phía trung tâm học viện, có người thì ủ rũ có người thì vui mừng. Đi vào top năm mươi sẽ có rất nhiều quyền lợi. Nhất là quyền được khiêu chiến.

Khiêu chiến có rất nhiều loại, mà hai loại khiêu chiến được ưa thích nhất là khiêu chiến thăng cấp và khiêu chiến loại trừ.

Khiêu chiến thăng cấp là khiêu chiến vì quyền lợi, người thắng thì nâng lên cùng cấp bậc với người thua hoặc giữ nguyên cấp bậc, còn người thua thì hạ xuống một bậc. Còn khiêu chiến loại trừ là giải quyết các vấn đề cá nhân mà người thua phải ra khỏi vị trí hiện tại, bắt đầu từ nơi thấp nhất, sơ cấp học viên.

Sau loạn chiến chọn ra top mười. Ngày mai top mười sẽ được trộn năm năm lại bắt đầu chọn ra các top liên ban. Quán quân năm nay sẽ có phần thưởng rất đặc biệt.

- - -

Buổi chiều, lời đài loạn chiến.

Tất cả học sinh còn sót lại của ban sơ năm nhất đều đứng trên lời đài. Sau khi hiệu lệnh được phát ra, mọi người đều tách thành các nhóm riêng chiến đấu. Hơn một canh giờ, trên lời đài chỉ còn lại mười người.

Mười người này có hai gương mặt mà Tiêu Nguyệt không biết và bất ngờ là Mộ Dung Tĩnh vẫn trụ vững trên lời đài, tiến vào top mười. Sáu người còn lại là tỷ muội Lam gia, Bách Lý Mộ Ngôn, Hòa Thi Thi, Vũ Phong, Lục Lâm.

Và đương nhiên Vương Vũ Đồng đã bị loại ra khỏi top mười, lý do rất ngờ nghệch, hấn trượt chân ra khỏi lời đài.

Thật tình không biết phải nói gì nữa, tuy là Vương Vũ Đồng lớn tuổi nhất trong tổ nhưng hấn lại là tên trẻ con nhất trong đây. Hành động của Vương Vũ Đồng không nằm trong khái niệm của người thường nữa rồi.

Mộ Dung Tĩnh nhìn thấy Tiêu Nguyệt thì âm thầm nghĩ rằng, từ kia cô ta xuất hiện thì mọi chuyện đều không như ý của nàng. Mọi xui xẻo cứ ủa nhau ập tới, thiên phú bất ngờ biến hóa theo chiều hướng xấu, tài nguyên tu luyện bị cắt bớt. Bây giờ tới cả đồng đội cũng không thêm cho nàng sắc mặt tốt.

Nếu không phải nàng có “cái đó” phòng hờ thì lúc này cũng không còn đứng được trên lời đài này. Tất cả đều tại vì cô ta. Cô ta cướp đi hào quang của nàng, từ khi cô ta xuất hiện thì nàng luôn bị che mờ. Nhất định một ngày nào đó nàng sẽ xé nát khuôn mặt đó ra, hủy đi linh căn tu luyện của cô ta, xem cô ta có còn như vậy được không.

- - -

Có một số người, khi mình phạm sai lầm cũng chỉ biết mọi tội lỗi và sai lầm lên đầu người khác. Thay vì tự động sửa chữa sai lầm thì chờ đợi người ta nhận lỗi, cuối cùng con người đó mãi mãi chỉ đứng chân tại chỗ.

Cuộc đời như những mảnh ghép, khi chúng ta ghép sai chỗ, hãy gỡ ra và ghép lại, sự kiên trì và nhận biết chỗ sai sẽ giúp tất cả mọi người hoàn thành đến mảnh ghép cuối cùng.

- - -

Ánh mắt oán hận của Mộ Dung Tĩnh không hề che dấu phát ra làm Tiêu Nguyệt cảm thấy khó chịu, nàng muốn rời khỏi đây ngay lập tức. Tuy rằng không sợ hãi gì Mộ Dung Tĩnh, đối với nàng Mộ Dung Tĩnh lúc này không có tí uy hiếp nào, nhưng ánh mắt của nàng ta làm nàng cảm thấy không thoải mái.

Tiêu Nguyệt quay đầu tạm biệt mấy người Vũ Phong trở về ký túc xá, nàng nên nghỉ ngơi một chút, đêm nay nên luyện một chút đan dược. Bỗng dưng nàng nhớ ra, đã lâu rồi mình chưa luyện đan, không biết có thuyên giảm hiệu lực không nữa.

Tiểu Bạch từ dưới lồi đài nhảy vào vòng tay của Tiêu Nguyệt, nó chờ đợi từ nãy đến giờ, chán muốn chết, cuối cùng chủ nhân cũng xong việc rồi.

Tiêu Nguyệt ôm lấy Tiểu Bạch, nhẹ nhàng xoa bộ lông nó, Tiểu Bạch hưởng thụ dựa vào người Tiêu Nguyệt, nhắm mắt lại. Tiêu Nguyệt thấy hành động của Tiểu Bạch thì cười trừ, xem ra Tiểu Bạch nhà nàng dù đã có thể hóa thành người thì vẫn là một bảo bối khá ái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tiên

Tiêu Nguyệt sau khi dùng hơn một ngàn từ tệ mua mấy trăm ngàn phần dược liệu nhị phẩm và tam phẩm đan dược thì lập tức trở về ký túc xá. Cứ nghĩ đến số đan dược sắp được luyện chế ra, ánh mắt nàng lại sáng ngời. Dù sao luyện đan là cách kiếm tiền nhanh nhất. Lại không quá cực khổ, rất hợp với nàng.

Tiêu Nguyệt dự tính luyện nhiều đan dược như vậy cũng không phải nhất thời hứng thú mà là nàng muốn rèn cho mình một vũ khí riêng. Với nàng bây giờ thì có lẽ sử dụng tiên là hợp lý nhất, nhẹ nhàng lại linh động, không mệt mỏi như khi sử dụng kiếm cũng chính xác hơn sử dụng cung, vừa tấn công tầm xa, vừa tấn công tầm gần.

Muốn rèn vũ khí thì phải làm sao? Đương nhiên là phải có tinh thiết, có ma khoáng, nội đan và cả một ít vật liệu phụ trợ khác. Nàng muốn rèn một cây tiên có thể sử dụng lâu dài, nên chuẩn bị thật tốt.

Trong túi càn khôn cũng có một vài viên ma khoáng và vật liệu phụ trợ, bất quá cấp bậc chỉ trung trung, nàng muốn mọi thứ đều là tốt nhất. Theo Thiên Lam cho biết thì có một loại ma khoáng gọi là thiên tinh ma – một ma khoáng khuếch đại thuộc tính, nếu có thể phụ trợ ma khoáng này vào tiên thì lực lượng sẽ mạnh hơn từ ba đến bốn lần.

Còn cần nội đan của quang thú, hỏa thú và mộc thú. Nội đan dùng để luyện tiên chỉ nên dùng các nội đan của thuần chủng thú, vì nội đan tạp nham sẽ làm giảm khả năng hấp thụ linh lực, khi chiến đấu sẽ hao tổn linh lực, gây bất lợi cho người sử dụng.

Tinh thiết thì phải tìm được Đan Thiên Thiết, đây là một tinh thiết rất thần kỳ, vừa có thể uốn lượn theo ý thích vừa có thể dẻo dai đến bất ngờ, nhưng nó vẫn có đặc tính chính của tinh thiết đó là cứng cáp, khi truyền một lượng linh lực nhất định vào Đan Thiên Thiết, nó sẽ tự động định hình, độ cứng không thua gì các tinh thiết khác.

Trong tay Tiêu Nguyệt hiện tại chỉ có Đan Thiên Thiết và nội đan của mộc thú, hỏa thú, còn khá nhiều thứ phải chuẩn bị, mà hắc tệ là thứ cần thiết nhất lúc bấy giờ. Thật là! Dù ở đâu thì tiên vẫn là thứ không thể thiếu.

Tiêu Nguyệt cắn răng cố gắng luyện chế tất cả dược liệu.

Nếu có dược sư nào vào được Hỗn Độn Giới Chỉ lúc này chỉ sợ sẽ bị khí huyết công tâm, chết ngay tức khắc. Hình ảnh một tiểu cô nương bé nhỏ đứng trước lò luyện đan đỏ bừng không ngừng tỏa ra hơi nóng, liền tay bỏ dược liệu vào rồi lấy đan dược ra. Hình ảnh cứ lặp đi lặp lại, một khoảng thời gian sẽ thấy tiểu cô nương ngồi xuống khôi phục, rồi lại tiếp tục luyện đan.

Nếu tính theo thời gian bên trong Hỗn Độn Giới Chỉ thì đã qua hơn bảy ngày, nhưng bên ngoài chỉ mới trải qua năm canh giờ.

Tiêu Nguyệt lê thân mệt mỏi ra khỏi Hỗn Độn Giới Chỉ, phải nói việc cứ rút linh lực đi luyện đan rồi lại khôi phục, không biết bao nhiêu lần. Cả thần thánh cũng phải than thở nói gì đến Tiêu Nguyệt, dù sao cơ thể của Tiêu Nguyệt cũng chỉ là một đứa trẻ hơn mười tuổi.

Không nói năng tiếng nào, Tiêu Nguyệt ngã ập vào giường đánh một giấc, cơ thể Tiêu Nguyệt đã vượt xa sức chịu đựng mất rồi. Tuy mệt nhưng mà... những viên đan dược tròn vo sáng bóng chín mười viên cứ xoay xoay trong đầu Tiêu Nguyệt, làm nàng dù ngủ thì khóe môi vẫn không tự chủ mỉm cười.

Đến khi Tiêu Nguyệt say giấc thật sự thì một bóng dáng mờ ảo hiện ra, đó là một nam tử tóc dài màu lam, trên người cũng vận một bộ y phục màu lam tùy ý mở rộng lồng ngực. Các sợi tóc loáng thoáng trên trán cứ phát phơ, làm nam tử càng thêm quyến rũ.

Nam tử cứ như vậy đứng nhìn Tiêu Nguyệt ngủ, khóe môi nhẹ nhàng mỉm lại, bộ dáng không đành lòng. Nam tử nhẹ tay điểm vào mi tâm của Tiêu Nguyệt, cả cơ thể nàng lóe sáng lên rồi chớp tắt. Nam tử cũng theo đó biến mất tung, cả căn phòng như chưa từng có ai xuất hiện, im lặng chìm vào bóng đêm.

- - -

Sáng sớm, Tiêu Nguyệt nằm trên giường chậm rãi mở mắt, nhìn quanh rồi nàng lại nhảy vào Hỗn Độn Giới Chỉ. Hôm qua do quá mệt mỏi nên Tiêu

Nguyệt chỉ nhìn sơ qua thành quả của mình, chưa kịp xem kỹ lưỡng. Hôm nay nàng muốn nhìn kỹ một lần xem sao.

Vào tối Luyện Đan Điện nhìn các bình ngọc thẳng tắp xếp trong một góc phòng, tim Tiêu Nguyệt bỗng đập nhanh hơn vài nhịp. Cứ mười viên một bình, mà trong đây nhìn sơ qua cũng có hơn năm trăm bình. Nghĩ tới đây, hai mắt của Tiêu Nguyệt cứ như một mặt gương phản chiếu lại núi hắc tặc. Lấp lánh đến không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Hiên Viên Dật

Tiêu Nguyệt đang mộng tưởng thì tiếng gõ cửa phòng vang lên, không cần đoán cũng biết đó là Mộ Kinh Thiên. Tiêu Nguyệt thoát ra khỏi Hồn Độn Giới Chỉ, chỉnh chu lại một chút rồi đi mở cửa. Như thường lệ, Mộ Kinh Thiên đứng phía sau cánh cửa mỉm cười mang quần áo đến cho nàng.

Tiêu Nguyệt nhẹ nhàng nhận lấy rồi đóng cửa lại, dùng tốc độ nhanh nhất để thay ra, chưa đầy nửa khắc, Tiêu Nguyệt đã bước ra khỏi phòng, đi song song với Mộ Kinh Thiên ra quảng trường.

Quảng trường lúc này đã ít người hơn hôm qua, một số người bị loại đã cố gắng trốn trong phòng tiềm tu, một số người lại không muốn nhìn thấy hào quang của người khác cũng trốn đi mất. Nhưng tại sao lại có một vài thành phần bị loại còn phấn khích hơn cả người tham dự như thế này?

Diễn hình chính là Vương Vũ Đồng, hắn đang đứng cạnh Vũ Phong và Lục Lâm, hưng phấn vẫy tay về phía Tiêu Nguyệt, trên tay là một chiếc giỏ trúc hai tầng, nàng cá đó là thức ăn.

Tiêu Nguyệt đoán không hề sai, Vương Vũ Đồng vừa thấy nàng đi tới vừa la hét hưng phấn, “Tiêu Nguyệt, xem nè, ta có làm rất nhiều thức ăn, cứ yên tâm mà ăn hết sức.”

Tiêu Nguyệt đầu đầu, khó khăn hỏi Vương Vũ Đồng. “Tại sao lại cầm bên ngoài, bỏ vào túi càn khôn không phải sẽ tiện hơn sao?”

Và kết quả là Vương Vũ Đồng đáp lại làm Tiêu Nguyệt muốn trực tiếp té xỉu, không thừa nhận người quen với Vương Vũ Đồng. “A~ Cái này nhìn sẽ rất giống đi đã ngoại a~ Hồi nhỏ mẫu thân ta cũng làm như vậy!”

Cuối cùng cuộc nói chuyện kết thúc trong tiếng lải nhải của Vương Vũ Đồng, cho tới khi danh sách thi đấu được công bố. Đối thủ của Tiêu Nguyệt là một học viên năm hai ban trung cấp tên là Lâm Linh, theo như Mộ Kinh Thiên cho biết Lâm Linh là một Cử Tinh Đại Linh Sư thuộc tính thủy.

Đối thủ của Lục Lâm cũng là một học viên năm hai ban trung cấp tên là Thẩm Thương, là một Bát Tinh Đại Linh Sư thuộc tính Âm. Người này công phòng khó chịu, là một người cần phải đề phòng.

Vũ Phong không biết có phải là ra đường không xem số hay không mà đối thủ của hắn luôn là những tên khó chơi. Trực tiếp đụng phải một học viên năm tư ban cao cấp, lại là là một người khá nổi tiếng trong học viện. Khúc Hạ - Nhất Tinh Linh Vương hệ Phong.

Tuy nói Khúc Hạ không mạnh bằng Vũ Phong, nhưng vấn đề là ai lại ngờ được một thằng nhóc mười mấy tuổi lại là Linh Vương, nói ra không sợ thiên hạ mò xè Vũ Phong sao. Việc áp chế thuộc tính làm Vũ Phong đối phó với Bách Lý Mộ Thiên còn lặn lội nói chỉ tới một Linh Vương giàu kinh nghiệm. Phải nói vận khí của Vũ Phong vô cùng tốt.

Tiêu Nguyệt đang suy nghĩ thì một luồng ý niệm bay vào đầu của nàng, sắc mặt Tiêu Nguyệt đại biến, vội vàng xoay người ra sau, trong dòng người đỏ rực, một thân áo trắng hoàn toàn nổi bật. Tiêu Nguyệt chạy như bay về phía đó, dù là ảo giác, dù là lừa gạt nàng cũng muốn đến xác nhận một lần.

Chỉ trong vài hô hấp Tiêu Nguyệt đã đứng phía sau lưng bóng dáng đó, bàn tay run run nắm lấy góc áo đang bay bay. Tiêu Nguyệt sửng sốt! Thì ra lần đó trong trung tâm học viện không phải là ảo giác, nàng nhìn thấy được hắn, chỉ là chậm trễ một khoảnh khắc mà thôi.

Nam tử quay lại nhìn Tiêu Nguyệt mỉm cười. “Tiêu Nguyệt! Lâu rồi không gặp, tại sao lại nhỏ lại rồi.”

Tiêu Nguyệt nghe giọng nói âm áp đó thì nước mắt từ hốc mắt trào ra, thì ra nàng còn có thể nghe được giọng nói này lần nữa, thì ra lỗi lầm của nàng còn có cơ hội để bù đắp.

Hiên Viên Dật nhẹ nhàng nhấc bổng Tiêu Nguyệt lên, hắn có cảm giác quay lại ngày xưa, cũng Tiêu Nguyệt đi khắp nơi trong Lâm Nguyệt trạch, chỉ tiếc là bây giờ không có cơ hội nữa rồi.

Thật sự mà nói thì tình cảnh hai người lúc này rất ư là nổi trội, giữa dòng người đỏ rực một nam nhân áo trắng đang nhấc bổng một bé gái đang khóc lên. Nếu đặt ở bên ngoài thì rất bình thường nhưng đây là Thánh Hóa học viện, lại là nơi thi đấu của top 10 các ban. Nếu nói ở đây có tư đấu, đánh nhau sức đầu mề trán thì cũng không lấy làm lạ a~

Đương nhiên dù nghĩ thì nghĩ chứ cũng không ai lên tiếng, dù sao ai cũng chỉ biết lo cho bản thân, chính mình tốt là được rồi, người khác có ra sao cũng

không hề ảnh hưởng. Nhưng đối với Vương Vũ Đồng, Vũ Phong và Lục Lâm thì lại khác.

Trong lúc Vương Vũ Đồng đang nói chuyện thì thấy Tiêu Nguyệt xoay người chạy đi, hần rất mất hứng a~ Không lẽ Tiêu Nguyệt ghét hần rồi, hần chỉ kể lại một vài kỷ niệm mà thôi. Nhưng nhìn thấy diễn biến tiếp theo thì Vương Vũ Đồng đem bất mãn của mình ém vào một góc, thì ra Tiêu Nguyệt gặp được người quen.

Nhưng nhìn bộ dạng khóc lóc của Tiêu Nguyệt làm ba người họ cảm thấy khó chịu, dù sao họ đã quen việc Tiêu Nguyệt mạnh mẽ rồi. Lần trúng độc Từ Luân hoa, Tiêu Nguyệt cũng không hề khóc, cứ cắn răng chịu đựng mà không khóc. Nay lại vì gặp được người quen mà bật khóc, thì chắc chắn đó là một người rất quan trọng.

Tiêu Nguyệt sịt sịt hỏi Hiên Viên Dật. “Chàng cũng xuyên qua sao?”

Hiên Viên Dật nghe vậy thì nhú mày, bộ dáng khó xử, rồi lại thả Tiêu Nguyệt xuống. “Có thể xem là vậy đi.”

Tiêu Nguyệt lúc này chỉ cao hơn thất lưng của Hiên Viên Dật một chút nên phải ngẩng đầu lên nhìn hần, ánh mắt nàng trong trẻo: “Nếu chàng không muốn nói thì ta không ép, ta sẽ chờ chàng nói thật với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Lục Lâm Và Thảm Thương

Hiên Viên Dật nhẹ đặt Tiêu Nguyệt xuống đất, sờ sờ đầu nàng, mỉm cười. “Tiêu Nguyệt ngoan, muội xem, ai cũng nhìn chúng ta kìa, đi về phía bên hữu đi, ta sẽ ở một nơi xem muội nhé!” – Giọng của Hiên Viên Dật vẫn vậy, nhẹ nhàng mà ấm áp.

Tiêu Nguyệt gật mạnh đầu, quay về phía đám người Vũ Phong, khi quay đầu lại bóng dáng màu trắng đã biến mất khỏi tầm mắt làm Tiêu Nguyệt cảm thấy thất vọng. Nhưng cố nén nước mắt lại, nàng phải nghe lời Dật.

Trận đấu hôm nay hoàn toàn khác với hôm qua, chỉ có hai lôi đài được dựng lên... Lôi đài lớn gấp năm lần lôi đài cũ, có các lá chắn hình thành từ linh trận do các lão sư duy trì.

Trận đầu tiên là ở lôi đài thứ nhất là hai tiền bối ban trung cấp, lôi đài cặp đôi Lam Y Y và Lam Nha Nha, phải nói vận khí của hai chị em này rất tệ, mới vòng đầu đã phải tự đối mặt với nhau. Hai tiền bối ban trung cấp rất nhanh dành thắng bại, có lẽ là chênh lệch thực lực đi, Lam Nha Nha biết rằng mình không bằng Lam Y Y nên cũng chủ động nhận thua.

Trận tiếp theo là trận của một tiền bối ban cao cấp và một tiền bối ban trung cấp, đương nhiên tiền bối ban trung cấp trực tiếp nhận thua. Lôi đài còn lại là của Lục Lâm và vị bát tinh linh sư Thảm Thương, đối với mọi người thì đây là một điều bất ngờ.

Cũng không thể trách họ không có mắt nhìn, bao bọc Lục Lâm là ngoại bào màu lục sẫm, trên đầu trùm một chiếc mũ cao cổ, gió phật vào cứ như sẽ lung lay, đồ ngã bất cứ lúc nào. Nhìn vào đều có thể thấy được sự lỏng lẻo và yếu ớt.

Đương nhiên có một số người không bao giờ nhìn vào vẻ bề ngoài mà đánh giá một con người, trong đó có Thảm Thương. Thảm Thương không phải là một người quá đa nghi nhưng trực giác mách bảo cho hần, nếu hần xem thường tiêu thụ trước mặt này thì sẽ nuốt phải quả đắng.

Lục Lâm mở vài bọc thanh kiếm ra, một thanh trọng kiếm màu tím cứ thế xuất hiện trước mặt mọi người, Lục Lâm chấp tay nhìn về phía Thảm Thương, ngắn gọn nói. “Chỉ giáo!”

Thảm Thương cũng nhanh chóng xuất ra nhuyễn kiếm trịnh trọng đáp. “Không dám!” - Nói xong, Thảm Thương nhanh chóng thủ thế chờ đợi Lục Lâm công kích, sờ trường của hần là tìm ra sơ hở của đối thủ, chuyển từ bị động sang chủ động.

Lục Lâm cũng không khách sáo, Tịch Mịch Kiếm nhanh chóng được tiếp linh lực, chuyển thành màu tím sậm, xung quanh thân kiếm cũng xuất hiện các tia lửa điện, âm thanh “Xoẹt! Xoẹt!” đồng thời vang lên.

Lục Lâm lấy đà xông về phía Thảm Thương, hai tay chấp lại, cầm lấy Tịch Mịch Kiếm một đường chém thẳng về phía Thảm Thương đồng thời thủy thuận cũng xuất hiện phía sau lưng Thảm Thương. Thảm Thương bất ngờ đập lưng vào thủy thuận, hần nhanh chóng quyết định, nhảy qua bên phải, cổ tay khẽ động đem nhuyễn kiếm chém qua một bên, nơi mà Lục Lâm cũng bị tiếp đất.

Lục Lâm dùng thanh trọng kiếm làm chỗ dựa xoay nửa vòng trên không trung, xoay cổ chân đá chính xác vào bề mặt của nhuyễn kiếm. Thảm Thương nhanh chóng thu hồi kiếm, bước qua phải một bước tránh trường hợp Lục Lâm tập kích lần nữa. Theo đà xoay thì Lục Lâm sẽ tiếp đất bên trái. Tay Thảm Thương ngưng tụ âm cầu, một chuông về phía Lục Lâm, tuy âm cầu không lớn nhưng sẽ làm giảm độ linh hoạt của Lục Lâm.

Lục Lâm đương nhiên hiểu, ngưng tụ một lôi cầu đối chọi, lôi cầu của Lục Lâm chỉ có thể tích chứ chưa hề được áp súc, uy lực sẽ không mạnh, nhưng dùng để che dấu thân hình của Lục Lâm là điều dư thừa. Khẽ nhún người, Lục Lâm bay thẳng về hướng lôi cầu, mũi kiếm cũng thẳng tắp một đường, cả

người Lục Lâm cứ như tên đã rời cung, nhanh, thẳng và chuẩn xác.

Thẩm Thương nhìn thấy ám chiêu của Lục Lâm thì khẽ lách người, vòng qua người Lục Lâm, chuẩn bị tập kích từ phía sau thì không ngờ, một lôi cầu quay đến ập thẳng vào mặt hắn. Thì ra ám chiêu chỉ là mồi nhử, công kích thật sự nằm ở phía sau.

Thẩm Thương vắng ra sát mép sân thì đầu thì mới dừng lại, trước mặt vì bị thủy cầu đập vào có chút sưng đỏ. Thẩm Thương cũng không quan tâm, áp súc một ám cung và ba mũi tên, cứ vậy bắn về phía Lục Lâm.

Ba mũi tên này là do Thẩm Thương dùng phân nửa linh lực để tạo ra, còn việc có trúng hay không thì không cần quan tâm, hắn bao giờ cũng tin tưởng vào tài thiện xạ của hắn, trước giờ luôn nổi bật cùng lứa huống chi là một tiểu tử.

Ba mũi tên thì nhau bắn về phía Lục Lâm nhưng Lục Lâm lúc này chưa dừng lại, theo quán tính vẫn cứ tiến về phía trước. Mắt thấy ba mũi tên tiến gần Lục Lâm, Thẩm Thương thoáng qua tia đắc ý, xem ra là trúng rồi. Mắt thấy ba ám tiễn sắp chạm vào người mình, Lục Lâm vận chuyển linh lực tạo thành một thủy cầu đánh thẳng vào bản thân, làm chính Lục Lâm bay ra ngoài tránh thoát khỏi phạm vi công kích của ba ám tiễn. Lục Lâm khạt ra một ngụm máu, do trúng chiêu ở cự ly khá gần vùng nguy hiểm làm máu tụ không có đường ra, Lục Lâm phải nhổ ra để tránh ứ máu nhưng trong mắt người khác thì Lục Lâm lại bị thương nặng. Thật là!

Lục Lâm vừa ổn định thân thể liền xông lên phía trước, Tịch Minh kiểm dần phát ra hào quang thịnh vượng, lôi điện bốn phía dường như tụ tập về phía mũi kiếm, tạo thành một quả cầu nhỏ.

Thẩm Thương vội giải ám cung, nhuyển kiếm nhanh chóng xé gió bay về phía trước, tay kia ngưng tụ một ám cầu quăng về phía Lục Lâm. Nhuyển kiếm như độc xà chạm vào Tịch Minh kiếm của Lục Lâm, lấy Tịch Minh kiếm làm trọng tâm Thẩm Thương xoay người nhảy lên cao, ám thâm phát động ám vụ.

Màn sương đen bao trùm cả lối đi, Thẩm Thương như cá gặp nước nhanh chóng công kích Lục Lâm, tiếng kim loại va chạm vang vọng cả lối đi. Lục Lâm không vì ám vụ mà động tác kém đi, phải biết từ lâu hắn đã thích ứng với bóng tối vô tận.

Một ám vụ nhỏ nhoi không bao giờ có thể làm khó Lục Lâm.

Lục Lâm phát động Lôi Đình Chi Nộ, nhanh chóng bao phủ lấy lối đi, ánh tím chớp xoẹt trong không ám vụ, hai màu đối lập hoàn toàn. Chiêu thức này cũng rút đi một phần ba linh lực của Lục Lâm. Nhưng hiệu quả nhanh chóng xảy ra, ám vụ dần biến mất, đúng hơn là người thi triển đã bị công kích trúng phạm vi ám vụ dần thu hẹp rồi biến mất do không có linh lực duy trì.

Lục Lâm vừa nhìn thấy bóng mờ của Thẩm Thương thì nhanh chóng công kích về phía Thẩm Thương, lôi điện oanh một tiếng làm lõm cả lối đi, Tịch Minh kiếm cũng theo hướng đó oanh kích về phía Thẩm Thương đang nằm trong hố do lôi điện tạo ra. Nhưng bất ngờ lúc này xảy ra, Thẩm Thương đang nằm trong hố bỗng dung biến thành một luồng ám linh lực rồi biến mất.

Lục Lâm biết đây là kỹ năng ám phân của Thẩm Thương, dù sao Lục Lâm cũng đã có thể làm ra một thủy phân, đương nhiên hiểu rõ.

Thẩm Thương xuất hiện ở phía sau lưng của Lục Lâm, một cước đạp mạnh vào lưng Lục Lâm, ý đồ làm cho Lục Lâm bay ra khỏi lối đi, cuộc chiến cũng sẽ tới hồi kết thúc nhưng Lục Lâm làm sao có thể chấp nhận thua như vậy, Tịch Minh kiếm găm sâu vào lối đi, cả người thừa nhận hết tất cả sức lực của Thẩm Thương.

Thẩm Thương âm thầm kinh hãi nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, nhanh chóng một kiếm kề tới cổ của Lục Lâm, nhưng lúc đó Lục Lâm lại nhanh chóng bỏ kiếm nhảy lên không trung, một Lục Lâm biến thành ba Lục Lâm, nhanh chóng vây quanh Thẩm Thương.

Thẩm Thương cũng biết rằng Lục Lâm dùng thủy phân, nhưng không ngờ một lúc có thể làm ra hai thủy phân cùng lúc, Thẩm Thương nhanh chóng đâm về một Lục Lâm, nhưng tiếc thay đó là thủy phân, Thẩm Thương lại nhanh chóng chém về phía một Lục Lâm khác, may mắn vẫn không mỉm cười với Thẩm Thương.

Lục Lâm lúc này cũng đã ngưng tụ xong linh lực vào Tịch Minh kiếm, một phát rút lên đánh về phía Thẩm Thương, thủy thuẫn bốn phía cũng được dựng lên, nhất thời Thẩm Thương không thể tránh thoát.

Thẩm Thương hét lên một tiếng cố gắng, dùng ám linh lực bao bọc lấy bản thân, giảm thiểu lực công kích của Lục Lâm. Nhưng Tịch Minh kiếm đã tích trữ linh lực xong thì Thẩm Thương làm sao có thể đối kháng được, mắt thấy Tịch Minh kiếm xuyên qua tầng tầng lớp lớp ám linh lực của bản thân Thẩm Thương cắn răng hét lên.

“Ta nhận thua!”

Nhưng mà lúc này Lục Lâm thu tay không kịp nữa, nhìn thấy thanh kiếm đâm về phía Thẩm Thương. Lục Lâm chỉ có thể nhanh chóng chuyển dịch qua một bên, găm vào vai của Thẩm Thương. Lôi điện cứ như thể tràn vào thân thể Thẩm Thương, cả người hắn tê liệt rơi xuống đất, cũng may Tịch Minh kiếm đâm vào không sâu, chỉ có thể xem là bị thương ngoài da và tê liệt chút ít mà thôi.

Thẩm Thương nằm đó mỉm cười, khuôn mặt thả lỏng làm nó trở lại như lúc ban đầu, nét tinh nghịch của một thanh niên mười sáu mười bảy tuổi đã quay trở lại, tuy tái nhợt nhưng lại rất hồn nhiên, làm gì còn là một Thẩm Thương nghiêm túc quyết đấu lúc này?

Lục Lâm hơi áy náy nhìn về phía Thẩm Thương, hắn cũng muốn thu tay nhưng không kịp làm Thẩm Thương bị thương. Dù có ra sao thì Lục Lâm vẫn chỉ là một đứa trẻ phân rõ thù bạn, đối xử tàn nhẫn với kẻ thù hoặc là bản thân nhưng sẽ không đụng chạm tới bạn bè.

Tuy nhiên cái mặt than của Lục Lâm không thể hiện điều gì làm nhiều học viên phía dưới bức bối, chỉ có Thẩm Thương mới nhìn thấy tia áy náy của Lục Lâm mà thôi. Thẩm Thương cười nhỏ, lại chạm vào chỗ đau liền nghe răng hít hà, hô đau không ngừng. Lục Lâm cũng nhanh tay lấy một viên tứ phẩm Hồi Thể Đan cho Thẩm Thương nuốt vào, thuận tiện đỡ Thẩm Thương xuống đài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Mộ Dung Tĩnh

Trận đấu của Lục Lâm dù có gây chấn động thể nào thì cũng chỉ có thể nhắc lên một lần sóng nhẹ mà thôi, rất nhanh mọi người đã bị hấp dẫn bởi một trận đấu khác, trùng hợp đó lại là trận đấu của Mộ Dung Tĩnh.

Trên người Mộ Dung Tĩnh lúc này là khí thế của một Linh Vương nhất tinh, lôi điện bao phủ cả lôi đài. Phải nói một đứa nhóc mười lăm tuổi lại là Linh Vương, không rung động mới là lạ.

Đối thủ của Mộ Dung Tĩnh là một nữ sinh năm ba, nữ sinh này tên gọi là Tiêu Mị, tư chất của Tiêu Mị xem như cũng khá tốt, đạt được Thập Tinh Đại Linh Sư khi mới mười tám tuổi. Không cần phải nghĩ ngợi vì sao học sinh năm ba chỉ mới mười tám tuổi, đơn giản vì Tiêu Mị đến học ở Thánh Hóa học viện khá sớm, cũng như Tiêu Nguyệt, Tiêu Mị đến học viện năm mười tuổi, chỉ là không có thiên phú như Tiêu Nguyệt mà thôi.

Tiêu Mị rất xinh đẹp làm cho Mộ Dung Tĩnh phải ganh tị, nói sao thì Tiêu Mị cũng đã trở mã còn Mộ Dung Tĩnh chỉ mới là sơ hiện mà thôi. Mộ Dung Tĩnh nhìn Tiêu Mị, cũng họ Tiêu, cũng là hỏa hệ linh lực, Mộ Dung Tĩnh dứt khoát đem Tiêu Mị thành Tiêu Nguyệt mà đánh, đánh cho Tiêu Mị thương tích đầy mình.

Tiêu Mị vừa định mở miệng xin đầu hàng thì Mộ Dung Tĩnh lại đem một đạo sắc sét bổ xuống người Tiêu Mị làm Tiêu Mị không nói gì được, Mộ Dung Tĩnh liền thoải mái hành hạ Tiêu Mị. Những gì Mộ Dung Tĩnh làm đương nhiên rất nhiều người nhìn ra, nhất là những nam sinh thầm mến Tiêu Mị, bọn họ phía dưới lôi đài la hét âm ỉ.

Mộ Dung Tĩnh làm như không nghe, tiếp tục công việc của mình, khỏe mỗi câu lên sung sướng. À ta thế, rồi ả cũng sẽ hành hạ Tiêu Nguyệt giống như thế này.

Tiêu Mị cảm thấy cả người cứ như bị nghiền nát, hô hấp cũng khó khăn, cố gắng hét lên ba tiếng, “Ta nhận thua.” Rồi ngắt đi, có lẽ đây là chút khí lực cuối cùng của nàng. Trọng tài nhận được tín hiệu cũng nhanh chóng ôm lấy Tiêu Mị ra khỏi khán đài.

Lúc này đây có rất nhiều nam sinh hét lên với Mộ Dung Tĩnh, nội dung đa số là Mộ Dung Tĩnh đừng có gặp họ nếu không họ sẽ đánh ả như xương. Mộ Dung Tĩnh cũng không nghe vội vàng nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng của Tiêu Nguyệt nhưng lại không thấy Tiêu Nguyệt đâu. Mộ Dung Tĩnh tức giận giậm chân tìm một chỗ ngồi xuống chờ đợi trận tiếp theo.

Mộ Dung Tĩnh dựa vào một góc cây, trong đầu không ngừng hiện lên nhiều đoạn ký ức ngắn, ả thống khổ nhắm mắt lại. Thật ra trong lòng Mộ Dung Tĩnh còn có rất nhiều ký ức đau khổ.

Lúc này Tiêu Nguyệt đang quang sát trận đấu của Vũ Phong, đối thủ của hắn là Khúc Hạ, một Linh Vương hệ Phong. Khúc Hạ năm nay chỉ mười chín tuổi, cũng như Tiêu Nguyệt, đến học viện năm mười tuổi, hắn ở trong học viện được xưng là Cuồng Phong Khúc Hạ, tuy tu vi tăng trưởng không nhanh nhưng Khúc Hạ lại có một bộ óc tuyệt vời, từ việc quan sát đối thủ cho tới việc vận dụng linh lực.

Vũ Phong và Khúc Hạ lúc này đứng đối diện quan sát lẫn nhau, Khúc Hạ đương nhiên nhận ra Vũ Phong ẩn dấu thực lực. Đương nhiên là vì Vũ Phong lộ ra sơ hở quá nhiều, hơn một phần ba người trong đây đều nhận ra.

Khúc Hạ cười nhẹ, huơ huơ thanh trường thương trên tay, không để ý tới việc thực lực của một đứa nhóc lại ngang bằng với mình, Khúc Hạ tự tin rằng nhờ vào kinh nghiệm của bản thân mà có thể hạ dễ dàng Vũ Phong. Tất nhiên đây chỉ là ảo tưởng của hắn mà thôi.

Vũ Phong cố gắng áp chế linh lực lại làm cả người cứ khó chịu, thậm chí trong lòng.

Khúc Hạ vừa nghe lệnh của trọng tài thì Phong linh lực cuồn cuộn xoay vòng đem Vũ Phong bao bọc ở giữa. Khúc Hạ lại nhanh chóng di chuyển tới bên ngoài cuồng phong do hắn tạo ra, trường thương nhanh chóng đâm vào trong.

Vũ Phong bị bao vây trong cuồng phong nhanh chóng né tránh, rồi huy động lôi linh lực đánh thẳng vào trung tâm của cuồng phong cũng là nơi hắn đang đứng. Phải nói Vũ Phong thật sự tàn nhẫn với bản thân.

Cuồng phong chợt biến mất, Khúc Hạ cũng lui ra sau, về mặt kinh hoàng, theo hắn biết thì Vũ Phong cũng chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi, không ngờ Vũ Phong lại có thể làm ra việc hại bản thân như thế. Nói kinh hoàng thì kinh hoàng như Khúc Hạ là một người lý trí, nhanh chóng xoay chuyển đổi sách, chân đạp lên thành lôi đài phóng ngược về phía Vũ Phong.

Trường thương của Khúc Hạ được bao phủ bằng một lớp Phong linh lực, trở nên sắc bén hơn rất nhiều, một kích nhằm đâm vào đùi phải của Vũ Phong. Nhưng trong sát na trường thương đâm vào đùi Vũ Phong thì một luồng lôi linh lực hóa thành một tấm thuẫn thu nhỏ vào vệ chân của Vũ Phong.

Khúc Hạ khó tin ngẩn nhìn Vũ Phong, Vũ Phong cũng đang nhìn xuống Khúc Hạ, vết máu trên miệng còn chưa lau đi, nay theo khóe môi nhếch lên của Vũ Phong mà chảy xuống tạo nên vẻ ma mị không thành lời. Vũ Phong nhấc chân lên, dùng toàn lực đá vào lồng ngực của Khúc Hạ. Chỉ nghe tiếng xương răng rắc của Khúc Hạ và tiếng xé gió do Khúc Hạ đang văng ra xa.

Tường chừng Khúc Hạ sẽ rơi xuống đài thì trường thương của hắn đã găm vào mép lôi đài, Khúc Hạ xoay người đáp chân xuống cạnh mép đài chưa tới một gang tay.

Ánh mắt Khúc Hạ lúc này đã phiếm hồng, ánh mắt chứng tỏ Khúc Hạ đã có hứng thú với điều gì đó. Những người bên dưới lôi đài đương nhiên biết cho nên tâm trạng của họ lúc bấy giờ rất là phấn khích, xem ra có thể xem tuyệt chiêu của Cuồng Phong Khúc Hạ.

Khúc Hạ khạc ra một ngụm máu, rồi cười khanh khách. “Vũ Phong, ta có hứng với ngươi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Khúc Hạ Bộc Phát

Khúc Hạ nắm hai đầu trường thương rút ra, bên trong trường thương là một thanh kiếm đẹp mỏng và dài, lưỡi kiếm được làm từ phong thạch, chạm trở một con phong long. Thật sự thì đem phong thạch dát mỏng thành lưỡi kiếm rất khó, đòi hỏi luyện khí sư phải có kinh nghiệm và thực lực. Thanh phong kiếm này có tên là Cuồng Phong Kiếm, vũ khí chính của Khúc Hạ.

Khúc Hạ đưa lưỡi lên liếm lưỡi kiếm, ánh mắt đỏ hồng khát máu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị. Vũ Phong cũng âm thầm đề phòng, đem thực lực kiếm chế từ từ giải phóng đến khi đến nhất tinh Linh Vương thì dừng lại, linh lực âm thầm điều động về phía tay.

Khúc Hạ nhún người nhảy lên không trung, di chuyển với tốc độ nhanh chóng làm vị trí của hắn trở nên mờ ảo. Nếu là người bình thường thì ít nhiều trong lòng sẽ có cảm giác rối rắm khi không xác định được vị trí của đối thủ, nhưng Vũ Phong thì khác bản tính của hắn là nóng nảy. Một phát đem nguyên lôi mạng phóng xuất ra, trực tiếp đánh đòn phủ đầu.

Khúc Hạ không phải là người ngốc, thoát cái đã tránh thoát khỏi công kích của Vũ Phong, hắn vòng ra sau lưng Vũ Phong, một kiếm đâm tới, mũi kiếm có một lỗ xoáy cực nhỏ, gia tăng khả năng xuyên thấu. Khúc Hạ dùng linh lực duy trì hướng đâm của kiếm còn bản thân lui ra phía sau hai bước, phóng thẳng lên trên.

Hai tay Khúc Hạ hơi gấp lại, mười đầu ngón tay tụ linh lực thành móng vuốt sắc bén, chắp thành chữ x trước ngực, rồi nhanh chóng bung tay ra hai bên cào về phía Vũ Phong. Lúc này Vũ Phong vừa phải đối phó với phía trên vừa phải đối phó với phía sau, hai tay Vũ Phong chắp lại rồi kéo ra, giữa hai tay nhanh chóng áp súc thành một lôi cầu, hướng lên trên đối chọi với trảo của Khúc Hạ, sau lưng một lôi thuẫn cũng nhanh chóng được hình thành, chỉ cần một lôi thuẫn bị phá hủy thì một lôi thuẫn khác lại nhanh chóng được tạo thành cản trở thanh kiếm của Khúc Hạ.

Vũ Phong thành công ngăn trở được Khúc Hạ, rồi xoay người tránh thoát, hai tay một lần nữa chắp lại mở ra, một thanh lôi kiếm từ từ hình thành trong tay Vũ Phong. Thanh lôi kiếm này đơn thuần chỉ là linh lực, Vũ Phong không sử dụng vũ khí phụ trợ linh lực mà hoàn toàn dùng linh lực tạo ra kiếm. Tuy dùng vũ khí sẽ tiện kiếm được linh lực nhưng sẽ có phần nào đó không thuận tay, trúc trắc, dù có quen với vũ khí tới mức nào.

Nhưng khi sử dụng linh lực tạo thành lôi kiếm thì lôi kiếm sẽ tùy tâm sở dục, chỉ cần ý niệm vừa động thì có thể điều khiển nó theo ý của mình. Vũ Phong hoàn toàn không cần phải lo về vấn đề linh lực, bởi vì hắn tự tin hơn ai hết về luồng linh lực trong cơ thể mình. Trời sinh đã không lỗ.

Lôi kiếm vừa xuất ra, không chỉ Khúc Hạ mà những người xung quanh cũng cảm thấy giật mình, dám dùng linh lực hóa kiếm, không thể không nói là rất can đảm. Ai cũng ôm tâm tình xem kịch vui nhìn diễn biến của cuộc chiến.

Vũ Phong sử dụng lôi kiếm thuần thực, thứ này hắn đã chơi gần mười năm rồi, năm đó tình cờ khám phá ra được. Nói cũng lạ, năm đó hắn chỉ mười năm tuổi nhưng lại có thể đem linh lực ngưng thành thực thể, dù là rất nhỏ nhưng từ từ lớn lên, linh lực tăng trưởng, hắn đã có thể hóa thành vũ khí.

Vũ Phong điều khiển lôi kiếm tấn công Khúc Hạ vừa đáp xuống lôi đài, làm Khúc Hạ không thể không nhảy lên một lần nữa để tránh thoát. Vũ Phong lại nhanh chóng hình thành một lôi tiên, khóe miệng cong lên như đùa giỡn. Hắn nhớ ngày trước chơi con quay rất vui. Có thể xem Khúc Hạ là con quay nhỉ?

Lôi tiên nhanh chóng húy động tấn công Khúc Hạ, lôi kiếm cũng thừa cơ quấy rối. Khúc Hạ bị ép nhảy lên nhảy xuống làm hắn cảm thấy tức giận, hắn cảm giác mình cứ như con châu chấu còn Vũ Phong lại là người nông dân, sự liên tưởng này làm Khúc Hạ không giữ được bình tĩnh.

Khúc Hạ quyết định sử dụng tuyệt chiêu của mình, Cuồng Phong Vạn Kiếm, lúc đầu Khúc Hạ quyết định sẽ dùng tuyệt chiêu vào phút chót, bởi vì Khúc Hạ sợ rằng sau khi sử dụng hắn sẽ không còn linh lực để chống chọi lại, nếu Vũ Phong mà tránh thoát chiêu này người thua sẽ là hắn.

“Cuồng Phong Vạn Kiếm”

Khúc Hạ vừa dứt lời thì toàn bộ lời đài bị bao phủ bởi một màu lục nhạt, màu sắc tương trưng cho phong linh lực. Cả lời đài cuồng phong nổi lên làm cho tầm nhìn mọi người có chút mờ hồ, đương nhiên đây là đối với những người yếu kém, còn những cường giả đứng quan sát trên các đài tường mình tất cả.

Cũng như lời kiếm và lời tiên của Vũ Phong, Cuồng Phong Vạn Kiếm của Khúc Hạ là sử dụng linh lực hóa thành vật chất, mà nhắc đến ở đây đó là kiếm, luồng phong linh lực tạo thành lốc xoáy để cản trở tầm nhìn của đối, hòng làm đối thủ không biết phong kiếm sẽ xuất hiện ở đâu. Trong cuồng phong tổng cộng ẩn chứa ba thanh phong kiếm, cứ chớp nhoáng từ cuồng phong này qua cuồng phong khác nhưng ở đây cũng chỉ là đánh lừa thị giác, hoàn toàn không có thanh phong kiếm thực thể nào cả.

Thanh phong kiếm thực sự ở đâu vẫn còn chưa quyết định bởi vì thanh phong kiếm thật sự là do tất cả phong linh lực hợp lại, lúc nó hợp lại cũng là lúc Khúc Hạ hết linh lực để duy trì cuồng phong.

Vũ Phong lúc này bị vây ở giữa cuồng phong, lời tiên đã tan biến chỉ còn lại Vũ Phong đứng giữa một màn bảo vệ bằng lời linh lực, tay nắm chắc lời kiếm tiến hành phòng thủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Đánh Bại Khúc Hạ.

Khúc Hạ nhìn thấy Vũ Phong phòng thủ thì cười lạnh, tuyệt chiêu của hắn có thể đánh hạ đối thủ hơn hắn năm tinh, huống chi là một đối thủ ngang hàng, dù có âm thầm đề phòng tới đâu thì cũng vô dụng mà thôi.

Khoảng chừng một khắc (15p), Khúc Hạ cảm thấy có lẽ tinh thần của Vũ Phong đã rối loạn (ừ thì chỉ là KH cảm thấy thôi) và linh lực của hắn cũng bắt đầu có dấu hiệu cạn kiệt thì bắt đầu phát động chiêu thức. Từng cột cuồng phong dần thu nhỏ lại bắn ra hơn mười thanh phong kiếm.

Vũ Phong bên trong cũng bắt đầu lên tinh thần chiến đấu. Nếu bây giờ hắn đi đối phó với đám phong kiếm này thì chắc chắn sẽ bị thương, dù có đề phòng thì cũng sẽ lọt lưới mà thôi. Vũ Phong nhắm mắt lại rồi nhanh chóng mở ra, trong ánh mắt của hắn có một tia màu tím nhạt kỳ lạ xẹt qua.

Vũ Phong nhún người nhảy lên trên, lớp lời linh lực xung quanh người dần dày lên, Vũ Phong buông xuống tư thế phòng thủ đối thành tấn công, tay kia xuất hiện thêm một thanh lời kiếm. Hắn chấp hai thanh kiếm trước ngực bảo vệ vùng trọng yếu, mặt cho mưa kiếm đung “choeng, choeng” vào lớp lời linh lực.

Khúc Hạ nhìn thấy Vũ Phong tấn công mình thì ngạc nhiên không biết xử trí làm sao, hắn chỉ đành đem phong kiếm điều khiển tấn công về phía Vũ Phong. Lúc này có lẽ cuồng phong đã không còn tác dụng gì nữa, Khúc Hạ đem tất cả hóa thành phong kiếm, cả lời đài lúc này rõ ràng hơn hẳn, mọi người có thể phóng tầm mắt nhìn xung quanh.

Vũ Phong cứ như lưu tinh bay giữa trời sao - một từ sắc cầu cứ như vậy bay đi trong làn mưa lục kiếm, hòa hợp một cách lạ thường.

Khúc Hạ nhìn thấy Vũ Phong ngày một gần mình thì cảm thấy lo sợ, dùng toàn bộ linh lực tập hợp phong kiếm lại quyết định một kích chiến thắng. Tại sao lại cảm thấy Khúc Hạ ác độc như thế trong khi không hề có cừu hận gì với Vũ Phong? Đơn giản bởi vì nếu là một học viên có tiền đồ thì đều sẽ được bảo hộ, nhưng khi các lão sư ra tay thì đồng nghĩa với việc học viên đó đã thua.

Tại sao lại nói là “một học viên có tiền đồ” mà không phải là “một học viên của Thánh Hóa học viện”? Càng đơn giản đây là thế giới mạnh được yếu thua, sẽ không có ai cho không ai cái gì, nếu muốn toàn mạng thì nên nhận thua sớm mà thôi.

Nhìn Khúc Hạ tập hợp phong kiếm, Vũ Phong cũng nhanh chóng tập hợp linh lực, hai tay bảo vệ phía trước cũng buông tay, thời khắc tấn công chính là lúc này.

Khúc Hạ sau khi tập hợp được phong kiếm cũng không chần chừ, nhanh chóng tấn công, nhìn phong kiếm từng cái từng cái bay đến trước mắt Vũ Phong mà Vũ Phong lại không có cử động gì, Khúc Hạ mỉm cười quay đầu nhìn về phía trọng tài, trọng tài là một lão sư tầm năm mươi, nhìn thì vậy cũng chẳng biết tuổi thật sự của lão là bao nhiêu, dù sao thế giới này quá mức thần kỳ, tuổi tác chỉ là phù du.

Trọng tài cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần phong kiếm va chạm với lớp màng linh lực của Vũ Phong thì lão sẽ nhanh chóng ra tay ngăn chặn công kích. Thật ra lão cũng chỉ là một Thất Tinh Linh Hoàng, nhìn cũng chỉ cách với Khúc Hạ một cấp bảy tinh. Nghe thì có vẻ ít, một lão sư lớn tuổi mà chỉ cách với một học viên có một cấp bảy tinh, nhưng thực tế ngưỡng cửa Linh Hoàng có người cả đời cũng không đột phá được. Lên tới Linh Hoàng cấp bậc muốn thăng tiến cũng không phải dễ dàng.

Phong kiếm chưa kịp chạm vào lớp màng linh lực của Vũ Phong thì lời đài nổi lên dị biến, từ sắc bao trùm cả lục sắc. Vũ Phong nhếch môi thốt lên hai chữ. “Vũ Lô!”

Đúng vậy, đó là Vũ Lô, phải nói công pháp của Vũ Phong nhiều không kể xiết, Vũ Lô cũng chỉ là một trong số đó, phải nói Huyền Hoàng Giới Chỉ cũng không thua kém gì Hỗn Độn Giới Chỉ. Tại sao Vũ Phong lại học công pháp này giữa hàng ngàn công pháp trong giới chỉ? Đó là vì Vũ Phong với Vũ Lô

nghe cứ vui tai, gió mưa sấm sét. Công pháp này gọi là Vũ Lôi vì chiêu thức của công pháp này là đem những tia sét nhỏ kết hợp với nhau, tập kích từ phía trên xuống, cứ như mưa roi – mưa sét.

Vũ Lôi thành công đối đầu với Cuồng Phong Vạn Kiếm, Vũ Phong còn linh lực và Khúc Hạ cạn kiệt linh lực, nhìn vào ai cũng có thể biết được thắng thua. Vũ Phong đứng trước mặt Khúc Hạ, hai thanh lôi kiếm nhẹ nhàng đặt lên cổ Khúc Hạ, hần mỉm cười.

“Kết thúc rồi! Học trưởng!”

Khúc Hạ cũng mỉm cười, “Ừ kết thúc rồi.” – Tuy mỉm cười nhưng Khúc Hạ rất là buồn phiền, không ngờ hần lại thua một tân sinh, sĩ nhục. Nhưng mà Khúc Hạ không phải là một người thích kết thù, thua thì cứ thua đi.

Thật ra, trong cuộc đời mỗi con người, người giúp chúng ta trưởng thành nhất không phải là phụ mẫu, không phải là thầy cô, càng không phải là bạn bè, người yêu – người đó chính là đối thủ. Chỉ khi có đối thủ chúng ta mới không ngừng cố gắng đuổi theo, hoàn thiện bản thân mình để chiến thắng, chúng ta cũng sẽ theo đó mà trưởng thành.

Khúc Hạ cảm thấy Vũ Phong sẽ là người đó, người mà hần xem là đối thủ, có lẽ sự trưởng thành của Vũ Phong sẽ rất khủng bố, và chắc chắn sẽ vượt qua hần nhưng Khúc Hạ muốn dùng sự cố gắng của hần bù lại mất thiên phú, sánh ngang với Vũ Phong để làm đối thủ.

Thời trẻ thật lạ, con người ta có thể dễ dàng kết luận mọi thứ, lập mục tiêu đuổi theo mà không cần bất kỳ lý do sâu xa nào. Chỉ đơn giản xác định rồi làm mà thôi. Cái lợi cái hại luôn song hành, nếu lập được mục tiêu chính xác thì chắc chắn khi lớn lên đó sẽ là một nhân tài còn nếu xác định mục tiêu sai lầm thì sẽ kéo theo không biết bao nhiêu kẻ thù.

Khúc Hạ và Vũ Phong không hề biết, chỉ đơn giản vì trận đấu hôm nay mà sau này họ sẽ cứu nhau một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Trận Đấu Của Tiêu Nguyệt.

Vũ Phong vừa xuống đài thì được Vương Vũ Đồng chào đón bằng một cái ôm nồng nhiệt, rất tiếc hần lại không hề thích cái ôm này, một cước đạp Vương Vũ Đồng ra ngoài. Vũ Phong xoay người nói với Tiêu Nguyệt.

“Xin lỗi, háo thắng quá, lộ thực lực rồi.”

Tiêu Nguyệt nhìn Vũ Phong cười nhẹ, lắc đầu. “Không sao, dù sao Mộ Dung Tình cũng là nhất tinh Linh Vương, chẳng hề hần gì. Áp chế thực lực đối với cậu rõ ràng là quá khó.”

Vũ Phong nghe Tiêu Nguyệt nói xong thì chỉ biết cười xòa, rồi không nói gì nữa. Vũ Phong vô thức đứng lùi lại ngang vai với Tiêu Nguyệt, ngăn đầu nhìn về phía lôi đài quan sát những trận đấu còn lại. Phải nói những trận đấu giữa học viên ban sơ đối đầu với những học viên ban trung và ban cao có nhiều lắm, nhưng việc vượt cấp chiến thắng là việc hiếm hoi.

Khoảng một canh giờ sau rốt cuộc cũng nghe được tên Tiêu Nguyệt được gọi lên, đối thủ của Tiêu Nguyệt là Lâm Linh cũng đã đứng trên lôi đài. Lâm Linh là một học viên nữ không tính là xinh đẹp, dù thuộc tính của Lâm Linh là thủy nhưng nét nhu mì lại không hề có, cả người Lâm Linh toát ra vẻ hoang dã của những hòa hệ Linh Sư.

Lâm Linh không tính là xinh đẹp nhưng đã là một học viên hai mươi tuổi, đáng người đầy đặn đầy hấp dẫn. Đứng chung với một tiểu học viên như Tiêu Nguyệt phải nói là như trời với đất.

Tiêu Nguyệt cúi người chào Lâm Linh rồi thủ thế chờ đợi, Tiêu Nguyệt không hề dùng vũ khí, đơn giản vì cây tiên của nàng chưa hoàn thành đã vậy nàng lại không thể dùng các loại vũ khí khác. Chẳng những không hỗ trợ gì thêm mà càng làm nàng cảm thấy vướng bận.

Lâm Linh vốn là một người kiêu ngạo, thấy một nữ oa khí đối chiến với mình mà không thêm sử dụng vũ khí làm Lâm Linh cảm thấy bản thân bị khinh thường, hết sức tức giận.

Lâm Linh rút đoản đao ra, hướng về phía Tiêu Nguyệt công kích, Lâm Linh tuy kiêu ngạo nhưng không phải loại người độc ác, một đao này chỉ muốn cắt đi mái tóc của Tiêu Nguyệt, để Tiêu Nguyệt biết sợ mà chủ động nhận thua, làm như vậy sẽ tiện lợi cho cả hai bên. Mắt thấy đoản đao sắp cắt đứt mái tóc dài của Tiêu Nguyệt, khóe môi Lâm Linh chợt nhếch lên.

Tiêu Nguyệt như luồng trước được công kích của Lâm Linh, một bức tường được dựng từ dây leo chẳng biết từ đâu mọc lên, ngăn chặn một đao của Lâm Linh. Vốn dĩ Tiêu Nguyệt rất ít kinh nghiệm thực chiến, một linh lực của không phải do nàng điều khiển mà là Tiểu Quang.

Trước khi lên thi đấu Tiểu Quang đã đề nghị với nàng hãy để nó phụ trách việc phòng thủ còn tấn công thì để nàng. Dù sao kinh nghiệm của Tiêu Nguyệt còn quá ít, sự phối hợp với Tiểu Quang sẽ giúp ít rất nhiều cho nàng.

Lâm Linh nhìn thấy công kích của mình bị hóa giải thì lật người qua, ý đồ muốn một chưởng đưa Tiêu Nguyệt ra khỏi lôi đài, nhưng Tiểu Quang làm sao cho Lâm Linh được như ý muốn, một luồng dây leo cứng cáp lại dựng nên bức tường ngăn cản. Dây leo này từ đâu ra? Đó là từ những hạt giống trong túi của Tiêu Nguyệt, chỉ cần cho chúng một lượng một linh lực vừa đủ sẽ tự động phát triển. Lâm Linh cũng xui xẻo, gặp phải một tổ hợp như thế này.

Trận đấu của Tiêu Nguyệt và Lâm Linh thật ra cũng rất nhàm chán, Lâm Linh công kích, Tiểu Quang phòng thủ còn Tiêu Nguyệt thì đánh trả. Thật ra Tiêu Nguyệt có thể nhanh chóng kết thúc trận đấu này nhưng vì khoảng cách chênh lệch linh lực... à không nhưng vì khoảng cách áp chế linh lực quá xa cho nên Tiêu Nguyệt phải giả vờ một tý.

Tuy Tiêu Nguyệt đã là Tứ tinh Linh Vương nhưng dưới con mắt của người ngoài Tiêu Nguyệt chỉ mới là một Thất tinh Đại Linh Sư mà thôi. Nếu Thiên Lam đã che dấu thì ít nhất phải có Linh Thánh ngũ tinh trở lên mới nhìn thấu. Đương nhiên nếu thực lực của Tiêu Nguyệt tăng lên dần dần thì có lẽ một ngày không xa, sẽ không ai nhìn ra Tiêu Nguyệt áp chế linh lực.

Dây dưa gần nửa canh giờ rốt cuộc Tiêu Nguyệt đã đánh Lâm Linh ra khỏi lôi đài, kết thúc trận đấu. Ai cũng cảm thấy Tiêu Nguyệt may mắn mới có thể thắng được Lâm Linh, liền bàn tán với nhau rằng nữ oa này thật là may mắn.

Tiêu Nguyệt không quan tâm đến những lời nói đó, cười cười đi xuống đài, dù sao những lời nói đó cũng không ảnh hưởng gì đến nàng, người ta cũng chẳng hiểu gì nàng, bực tức chi chi thêm mệt người.

Vương Vũ Đồng cũng như lúc Vũ Phong xuống đài, hào phóng tặng cho Tiêu Nguyệt một cái ôm, không đợi Tiêu Nguyệt một cước đạp ra thì Mộ Kinh Thiên đã đánh bay hân mát rồi.

Vương Vũ Đồng rất muốn gào thét, người ta chỉ muốn bày tỏ sự vui mừng thôi mà, có cần quá đáng vậy không? Người ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu (đỉnh chính, cái này là suy nghĩ của Vương Vũ Đồng) vậy mà cứ nhè mông ra mà đá, mất mặt quá đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Bóng Dáng Quen Thuộc

Kết thúc trận đấu Tiêu Nguyệt nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng màu trắng lúc nãy nhưng làm nàng thất vọng rồi, Hiên Viên Dật cứ như biến mất khỏi không khí. Tiêu Nguyệt ảo não quay về ký túc xá, trận đấu của nàng hôm nay đã hết.

Sau ngày thứ nhất, các học viên chỉ còn lại mười lăm người, điều làm mọi người chú ý đến năm nay là các tân sinh quá mức cường hãn, còn tới sáu tân sinh còn trụ lại, lần lượt là Lam Y Y, Bách Lý Mộ Ngôn, Hỏa Thi Thi, Lục Lâm, Vũ Phong và cuối cùng là Tiêu Nguyệt.

Do Tiêu Nguyệt trở về sớm nên không nhìn thấy được trận đấu của Bách Lý Mộ Ngôn và Hỏa Thi Thi nhưng nghe đâu cũng rất oanh động. Bách Lý Mộ Ngôn thì không nói tới vì chỉ gặp một học trưởng ban trung nhưng Hỏa Thi Thi lại khác, nàng ấy gặp trực tiếp một học viên ban cao mà vẫn toàn thắng trở về. Xem ra Hỏa Thi Thi cũng có một phen kỳ ngộ không nhỏ.

Ngoài sáu tân sinh ra những người còn lại đều là những người có danh tiếng không nhỏ trong học viện, nhưng những người này không phải là những người quá mức cường hãn đến nỗi phải làm cho tất cả mọi người ngưỡng mộ. hầu như những nhân vật có máu mặt đó không hề tham gia cuộc thi này, mục tiêu của họ chỉ có kỳ thi hai năm một lần của Thánh Hóa học viện – kỳ thi bài danh với phần thưởng là linh đan và pháp bảo siêu phẩm.

Bởi vì còn lại mười lăm học viên cho nên sẽ có một người được đi thẳng vào vòng trong, thứ tự và danh sách các trận đấu đều sẽ do các học viên quyết. Nhìn từng người từng người đi lên lôi đài bắt thăm, Tiêu Nguyệt không có ý định đi trước, cứ để mọi người bắt hết rồi tới lượt mình.

Lục Lâm bắt được thăm số ba, đối thủ của Lục Lâm là Hỏa Thi Thi trận đấu thứ ba. Vũ Phong thì bắt được thăm số 12, đối thủ của Lục Lâm vẫn là một học sinh ban cao – Hoắc Phàm, nhị tinh Linh Vương thuộc tính Hỏa. Tiêu Nguyệt vận khí tốt, thăm còn lại là thăm trống, nghiêm nhiên đứng ngoài cuộc quan sát mọi thứ.

Hôm nay ngoại trừ những cao tăng hôm trước tới tham dự còn có một vị khách thần bí, nghe đồn là hoàng thân gì đó của Âm Quang quốc tới dự. Âm Quang quốc trong mắt người bình thường chỉ là một nước nhỏ nhưng đối với những linh giả mà nói Âm Quang quốc là một quốc gia cường đại và thần bí, người dân của Âm Quang quốc tuy ít nhưng không có ai là người thường cả. Tất cả dân chúng của Âm Quang quốc đều là linh giả mang trong mình thuộc tính Quang và thuộc tính Âm.

Đối với những linh giả thuộc tính Quang và Âm, Âm Quang quốc là thiên đường của họ, nhưng để vào được Âm Quang quốc thì rất khó trừ khi là được sinh ra hoặc có phụ mẫu là dân chúng Âm Quang mới được thông qua cho vào. Mặc dù không phải hai hệ Quang và Âm nhưng nếu được hoàng thân của Âm Quang quốc đề ý thì con đường phía trước sẽ dễ đi hơn nhiều, đây hoàn toàn là cơ hội tốt.

Nhìn trận đấu không mấy hấp dẫn Tiêu Nguyệt không muốn để tâm quá nhiều, đảo mắt đánh giá xung quanh. Khác với hôm qua, hôm nay có rất nhiều học viên, xem ra là muốn quan chiến học hỏi kinh nghiệm đi. Phía trên các cũng có thêm không ít người, có lẽ là họ lười phải đi xem những trận đấu bình thường, tới giờ mới chịu đi xem.

Ngoại trừ Vũ Huyền đáng vẻ thông dong, Nam Cung Hàn tỏ vẻ bất cần thì có hai người làm Tiêu Nguyệt chú ý. Đó là một nam tử vận bạch y, tay ôm một nữ tử che mặt đứng đó quan sát mọi thứ. Nữ tử đó có cái gì quen thuộc làm Tiêu Nguyệt cảm thấy nôn nao.

Bạch y nam tử cảm nhận được ánh mắt của Tiêu Nguyệt dừng trên người hắn thì quay lại đánh giá Tiêu Nguyệt. Vừa chạm vào gương mặt của Tiêu Nguyệt nam tử cảm giác hình như là hắn đang mơ. Không thể nào, cho dù là sự thật thì có lẽ cũng phải ở Thổ quốc chứ? Làm sao có thể ở Hỏa quốc được.

Ánh mắt của bạch y nam tử dần trở nên âm độc, trong lòng hắn đã quyết, dù là có phải là sự thật hay không, nữ hài đó đã định là sẽ chết.

Tiêu Nguyệt hoàn toàn không biết, chỉ vì một cái liếc nhìn của nàng mà đã có người động sát tâm. Tiêu Nguyệt thu hồi ánh mắt nhìn về phía Vũ Phong và Lục Lâm. Hai người họ lúc này thần sắc thản nhiên lại không hề lo lắng vì trận đấu sắp tới của mình làm Tiêu Nguyệt có chút vui vẻ. Dù sao nếu hai người quá căng thẳng sẽ làm giảm khả năng phán đoán của hai người, và chắc chắn một điều ắt hẳn đối thủ của họ lúc này cũng đang buồn bực.

Chính xác là Hoắc Phàm bên kia đang cảm thấy buồn bực a~ Ngày thường rất ít người mà Hoắc Phàm nhìn không thấu, nếu Vũ Phong giả vờ bình tĩnh thì phải công nhận là Vũ Phong giả vờ rất giỏi, thành công đã động tới hắn. Còn không, Vũ Phong chắc chắn có đủ thực lực để làm như vậy. Hoắc Phàm lúc này ước gì Vũ Phong có thể biểu đạt ra một chút lo lắng để hắn cảm thấy an tâm hơn, dù sao một tân sinh đến được tới vòng này cũng là thiên đại vận khí. Nhưng tiếc cho Hoắc Phàm, thiên đại vận khí này vẫn thản nhiên như không, chưa hề để người vào mắt.

Rốt cuộc thì trận đấu thứ hai cũng kết thúc, thắng lợi lại là tân sinh – Bách Lý Mộ Ngôn. Bách Lý Mộ Ngôn đi xuống đài, trên mặt là một nụ cười dịu dàng, lúc này đang đi về phía Bách Lý Mộ Thiên. Y Mạn Mạn bên cạnh Bách Lý Mộ Thiên lúc này đâm vào vai của Bách Lý Mộ Ngôn hào sảng cười. “Đẹp lắm Mộ Ngôn. Huynh làm ta hâm mộ lắm đấy.”

Nhìn đi cùng là tân sinh mà người ta đi tới vòng này còn mấy người chỉ có thể đứng dưới đây mà hâm mộ. Nếu quãng mấy người lên trên đó thử xem mấy người có làm được không, đáp án là không. Cho nên Y Mạn Mạn nói đúng, chỉ có thể hâm mộ thôi, thật là mất mặt.

Bách Lý Mộ Ngôn cười nhẹ, khiêm tốn. “Ta chỉ là may mắn thôi mà.” – Đúng thật là khiêm tốn, nếu hắn may mắn chiến thắng thì đáng lẽ phải có một bộ dạng thương tích đầy mình hưng phấn nhảy xuống lôi đài cười ngây ngô chứ. Làm sao lại là bộ dáng thanh thoát nhẹ nhàng như đi tản bộ vậy? Còn vân đạm phong khinh phun ra một câu ‘ta chỉ là may mắn thôi.’

Y Mạn Mạn dù có hào sảng vẫn cảm thấy dả kích. Mộ Ngôn huynh có cần dả kích đồng đội của mình như vậy không? Ta rất là tổn thương đấy. Y Mạn Mạn méo miệng làm Bách Lý Mộ Thiên và Diệp Thiên Lạc cười không thôi. Dù sao người ta là người ‘bất thường’ mà, tại sao phải tự ti~ Nhìn đám học viên ban trung và ban cao đi, họ còn đang nghiêng răng nghiêng lợi kia, họ bị thảm hơn chúng ta nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Lục Lâm Hỏa Thi Thi.

Trận đấu tiếp theo là trận đấu của Lục Lâm và Hỏa Thi Thi, trận đấu này rất được mọi người mong chờ, có gì thú vị hơn quan sát trận chiến của hai con ngựa ô làm nên kỳ tích? Nhìn hai bóng dáng không tính là quá bé trên lôi đài các học viên ở phía dưới cảm thấy đời cứ như mơ.

Lục Lâm lạnh nhạt đứng trên lôi đài quan sát Hỏa Thi Thi, Hỏa Thi Thi là một tiểu cô nương rất đẹp (@tg: lớn tuổi hơn người đó Lục Lâm), lúc này nàng ấy vận một bộ bạch y, tóc búi hai bên được cột lên bằng sợi tơ buộc chuông đồng, trông như ngọc nữ bên cạnh quan âm.

Hỏa Thi Thi cũng quan sát Lục Lâm, nam hài này nhìn lạnh lùng cứ như một khối băng, cả người một bộ bố y màu lục và thanh trọng kiếm màu tím trông cứ như u linh. Hỏa Thi Thi thầm ngưỡng mộ Lục Lâm ở trong lòng, xú tiểu tử ta vẫn còn ghi hận vụ người làm lơ khi ta làm quen đó, chờ đi ta sẽ đánh người bầm dập.

Lục Lâm hoàn toàn không biết trong lúc vô tình đã gieo trong lòng Hỏa Thi Thi một mầm mống trả đũa nho nhỏ, hắn chỉ biết trọng tài hô bắt đầu rồi. Lục Lâm nhanh nhẹn tấn công Hỏa Thi Thi, dùng một kích tám phần thực lực, không hề thương hoa tiếc ngọc.

Hỏa Thi Thi vốn là song hệ mộc – thủy, đây là hai hệ bổ trợ cho nhau nhưng khá thiên về phòng thủ, việc Hỏa Thi Thi không sợ nhất là tấn công trực diện. Nàng ta huy động thủy linh lực lập nên một màn chắn rồi lợi dụng mộc linh lực tạo nên một cái cây giữa lôi đài.

Từ trên cây nhìn xuống, Hỏa Thi Thi không công kích mà đợi chờ Lục Lâm lên đây, đúng như dự đoán Lục Lâm chuyển hướng đánh thẳng lên trên. Hỏa Thi Thi hình thành một thủy thuẫn chắn trước mặt Lục Lâm, ý đồ cho Lục Lâm xấu mặt rơi xuống lôi đài. Nhưng mà Hỏa Thi Thi đã quên mất một việc, ngoại trừ Lôi hệ chủ công ra Lục Lâm còn là một linh giả thủy hệ, nói tới chơi nước chưa chắc gì sẽ nhẹ nhàng hơn chơi sét.

Thủy thuẫn chưa kịp chạm tới Lục Lâm đã tan chảy, thậm chí khoa trương hơn biến thành một thủy mâu hướng thẳng phía Hỏa Thi Thi đâm tới, Hỏa Thi Thi cũng không ngờ tình hình chuyển biến như vậy. Nàng chỉ là một tam tinh Đại Linh Sư nhưng nhờ có sự khéo léo trong khống chế linh lực và các chiêu vật vãn mà bước chân tới được chỗ này.

Hỏa Thi Thi kinh ngạc nhìn Lục Lâm nhưng cũng bình tĩnh lại, từ bốn phương tám hướng của Lục Lâm, dây leo tụ tập lại. Mắt thấy một sợi sắp bắt được chân của Lục Lâm thì một đạo lôi mang đánh thẳng vào đó, dây leo liền héo rũ rút đi. Những dây leo khác cũng dần rơi vào tình cảnh đó.

Lục Lâm ác ý đem lôi linh lực truyền vào thủy mâu đẩy nhanh tốc độ tấn công Hỏa Thi Thi. Hỏa Thi Thi thầm nguyện rửa một tiếng rồi nhảy bật khỏi chỗ hiện tại, vòng ra sau Lục Lâm. Lục Lâm làm sao cho nàng như ý nguyện, nếu để nàng bọc ra sau lưng mình không bị thương bên trong cũng nát cái mặt bên ngoài.

Tịch Minh kiểm xuất ra, lẳng lặng đứng qua bên trái chặn ngay đường vòng của Hỏa Thi Thi. Nhìn thấy Tịch Minh kiểm, Hỏa Thi Thi không cam lòng lùi lại, cường ngạnh đối đầu với nó là chuyện ngu xuẩn, người thông minh như nàng khinh thường làm.

Hỏa Thi Thi cảm một nắm hạt giống rải xung quanh, vận dụng một linh lực làm cả lôi đài trở thành một mảng xanh rờn, thủy linh lực cũng hỗ trợ thúc đẩy hạt giống nhanh chóng trưởng thành, chỉ trong nháy mắt tầm mắt của Lục Lâm bị che khuất. Thực sự là phục Hỏa Thi Thi, linh lực dư thừa tới mức đem ra chơi.

Hỏa Thi Thi từ trong túi cần khôn lấy ra hai cái chùy lớn, phải nói hai cái chùy này có thể đè bẹp Hỏa Thi Thi a~ Nhưng mà khi Hỏa Thi Thi cầm hai cái chùy xuất hiện từ trong đầu mọi người đều xuất hiện câu này ‘Thật là mạnh!’

Hỏa Thi Thi hét lớn một tiếng rồi nhào lại chỗ của Lục Lâm, Hỏa Thi Thi đánh bọc sườn bên trái của Lục Lâm, muốn dùng chấn động mạnh chân Lục Lâm bay ra khỏi lôi đài. Nàng không dám khinh thường Lục Lâm, trình độ khống chế linh lực của Lục Lâm rất mạnh. Lục Lâm đương nhiên nhận ra và tránh thoát, Hỏa Thi Thi cũng theo sát tới cùng.

“Hồi Phong Loạn Chùy.”

Hai trọng chùy trong tay Hỏa Thi Thi như vật sống, huy động nhanh chóng bằng mắt thường có thể thấy vài cái bóng chùy từ bề mặt của trọng chùy còn lại. Lục Lâm nắm chặt Tịch Minh kiểm, quyết tâm dùng Tịch Minh kiểm cứng đối cứng với chùy của Hỏa Thi Thi.

Từng bước thi triển Hồi Phong Loạn Chùy để đối phó với Lục Lâm nhưng Hỏa Thi Thi không thể nào tỉnh được khi nhìn thấy Lục Lâm dùng một thanh kiếm để đối cứng với chùy của nàng và hẳn đã thành công. Hỏa Thi Thi cảm thấy chùy như đập vào một thiết bản cứng, dùng lực cỡ nào cũng không thể nhấn tới cho được. Sắc mặt của Hỏa Thi Thi đại biến.

Kể cả những người phía dưới, sắc mặt cũng đại biến, họ không dám tình huống Lục Lâm thành công cản được trọng chùy của Hỏa Thi Thi, chỉ tính tới sức nặng thôi cũng đã ăn đứt Tịch Minh kiểm của Lục Lâm, đã vậy Hỏa Thi Thi còn lấy trón từ bên trên. Vậy mà chặn được rồi.

Một vài người trên các thâm ý nhìn Lục Lâm, vẻ mặt muốn bao nhiêu hài lòng có bấy nhiêu hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Lục Lâm Chiến Thắng

Hỏa Thi Thi nhanh chóng hồi thần, dù cảm thấy khó tin nhưng chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Thực tế là trọng chùy của nàng đã bị thanh kiếm của Lục Lâm chặn lại, hiển nhiên tính toán tiếp theo của nàng đã bị phá vỡ. Hỏa Thi Thi lui nhanh lại, theo như những trận đấu trước nàng chỉ cần dùng ưu thế của trọng chùy đánh bay Lục Lâm rồi thi triển thủy lao nhưng phải đối kế hoạch rồi.

Hỏa Thi Thi một lần nữa vung cao chùy đánh lên thân thể của Lục Lâm, một chùy này không chỉ đơn thuần là trọng lực mà là được gia tăng thêm linh lực, nếu trúng kích này Lục Lâm chắc chắn sẽ bay ra xa. Lục Lâm nhếch môi, cả người lui về sau vài bước Tịch Minh kiểm ảo diệu xoay thành hình vòng tròn, mũi kiếm dựng thẳng.

Những người quan sát nhìn thấy vậy bên xôn xao một trận.

“Tên này điên rồi sao? Lấy mũi kiếm đối phó với trọng chùy.”

“Điều này là không có khả năng, tên này muốn chết sao.”

“Uổng cho thanh kiếm tốt như vậy lại bị hủy trong tay tên tiểu tử đó. Thật phá sản.”

Không như mọi người nghĩ, Hỏa Thi Thi cảm giác được một cỗ lực lượng đem chùy của nàng hướng qua một bên, không thể nghi ngờ đó là mũi kiếm của Lục Lâm, Hỏa Thi Thi mở to hai mắt nhìn một chùy của nàng rơi vào không khí, rồi rơi mạnh xuống lôi đài. Theo quán tính nàng cũng bị kéo theo, chúi người xuống. Lục Lâm lại không thương tình một cước nhắm ngay bụng của Hỏa Thi Thi mà đá, thành công làm nàng thụ thương.

Nam Cung Hàn mỉa mỉ mắt xoa cằm, khẽ cười. “Tên tiểu tử này, không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết, vẻ mặt của Thi Thi trắng bệch rồi kìa.” – một vài lão sư đứng cạnh Nam Cung Hàn cũng gật gù theo.

Đôi mắt xinh đẹp của một nữ lão sư cũng nghiêm túc nhìn về phía lời đài, bình luận thêm vào. “Tên tiểu tử thôi.”

Lục Lâm thuận chân đem một chùy của Hỏa Thi Thi đá xuống lời đài. Phải biết lúc đó dù có linh lực hộ chân nhưng chân của hắn vẫn ê ê, không biết với đáng người nhỏ bé của Hỏa Thi Thi thì làm sao mà nhắc nổi hai cái chùy này.

Hỏa Thi Thi vừa cảm nhận đau nhói ở bụng thì thấy cơ thể mình bị đá ra xa, nằng uất ức chữi âm lên. “Lục Lâm, thù mới hận cũ ta sẽ tính lên đầu người. Đồ tiểu tử thôi, không biết nhẹ nhàng gì hết, người ta là hoa cần được nâng niu mà ngươi lại đá như cục đá giữa đường vậy hả? Ngươi làm nam nhân kiểu gì vậy, ta nguyên rùa ngươi cả đời không ‘dậy’ được.” (@tg: :D3)

Lục Lâm nghe Hỏa Thi Thi chữi mà khóe miệng co rút, rõ ràng đứng trên lời đài là để thi đấu mà tại sao lại nghe được cái gì mà hoa mà đá là sao? Đầu óc đơn giản của Lục Lâm hoàn toàn không hiểu được Hỏa Thi Thi đang nói gì.

Tiêu Nguyệt phía dưới lời đài nhìn gương mặt lạnh lùng của Lục Lâm biến thành ngốc trệ thì không hình tượng ôm bụng cười lăn cười bò. Vũ Phong và Vương Vũ Đồng bên cạnh cũng không tự chủ phì cười, chỉ có một mình Mộ Kinh Thiên là âm thầm giờ một ngón tay cái, tiểu cô nương này nói đúng a.

Hỏa Thi Thi vừa dứt lời thì bật mạnh người, dứt khoát cầm cái chùy còn lại ném thẳng vào mặt Lục Lâm, Lục Lâm chỉ biết nghiêng người tránh né nhưng những người phía sau lưng Lục Lâm thì không may mắn như vậy, có một người bị chùy nện vào mặt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh được người khác vớt dậy tìm lão sư.

Lục Lâm nhanh chóng phản ứng lại, Tịch Minh kiếm hóa thành một đạo tàn ảnh kiếm quang. Lục Lâm tùy ý chém một kiếm, lời nhận từ trong Tịch Minh kiếm xuất ra, bắn nhanh về phía Hỏa Thi Thi. Lục Lâm cũng nhanh chóng hóa thành ba người tiến công Hỏa Thi Thi. Nói là hóa thành ba người nghe cho oai, thực chất là do Lục Lâm di chuyển bằng tốc độ cao, đem tàn ảnh mờ ảo tới mức làm người khác ngỡ là có ba người cùng một lúc.

Hỏa Thi Thi không phân biệt được đâu là Lục Lâm thật, vội vàng ngưng tụ ba thủy cầu đánh về phía ba Lục Lâm đang tiến công, nhưng thủy cầu nào cũng như đánh vào tàn ảnh thực thể thì không thấy.

Lục Lâm và lời nhận rất nhanh đã tới bên cạnh Hỏa Thi Thi, ba Lục Lâm dần hóa thành một Lục Lâm. Một thủy lao cũng hình thành ngăn cản Hỏa Thi Thi tránh né, lời nhận lại cắt nát mái tóc dài của Hỏa Thi Thi, Tịch Minh kiếm thì nháy mắt cũng đặt trên cổ nàng. Sắc mặt Hỏa Thi Thi xám ngắt, không phải bởi vì nàng thua trong tay Lục Lâm mà là không ngờ tới Lục Lâm đem mái tóc yêu quý của nàng cắt đi.

Trọng tài thấy Lục Lâm dừng tay thì hô lên. “Người chiến thắng là Lục Lâm.”

Lục Lâm nghe xong thì thu kiếm xoay người, một câu hỏi han cũng không có. Sắc mặt Hỏa Thi Thi từ xám chuyển sang đỏ - màu đỏ của sự giận dữ. Hỏa Thi Thi chạy nhanh về phía Lục Lâm, một cước đạp vào đầu hắn, thật không thể tha thứ được, mái tóc kiều ngạo của nàng.

Lục Lâm không ngờ tới là Hỏa Thi Thi giận dữ đến như vậy, bất thành linh trúng một cước của Hỏa Thi Thi. Lục Lâm bị đập đầu vào sàn lời đài, chưa kịp hồi thần thì đã nghe phía sau vang lên âm thanh phẫn nộ.

“Ngươi là tên khốn kiếp, mái tóc yêu quý của ta bị hủy trên tay ngươi rồi. Lục Lâm ta thề với ngươi, một ngày nào đó ta sẽ đem đầu ngươi cạo trọc xem ngươi còn dám gặp mặt ai không. Ngươi tưởng ngươi mạnh là ngươi ngon lắm hả, cái thái độ khinh người này của ngươi nếu ở ngoài chiến trường chắc chắn sẽ bị ngươi ta giết một trăm một triệu lần. Ta đập, ta đập cho ngươi chừa nè. Huhu”

Hỏa Thi Thi bồi thêm vài cước lên người Lục Lâm rồi òa khóc nhặt hai cái trọng chùy lên bỏ chạy. Các lão sư cũng không thêm can thiệp, cái này là Lục Lâm quá đáng, nữ nào cắt đi mái tóc của cô nương nhà người ta chứ. Thật là quá đáng.

Có một lão sư định tiến lên ngăn cản đã bị một đạp của nữ lão sư xinh đẹp, thế là tràn cảnh Lục Lâm bị đập mà không ai nói tiếng nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Tiểu Yêu Quái Của Học Viên Thánh Hỏa

“A! Hôm nay là ngày khảo hạch sao? Ta về muộn mất rồi.”

Một giọng nói trong trẻo vang lên hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Một tiểu cô nương ló đầu ra từ dưới lời đài. Nghe được giọng nói ngọt ngào đó mọi người không tự chủ được rung mình, nhanh chóng tránh xa phương hướng phát ra âm thanh.

Một số lão sư trên các cũng lấy tay che trán, xem ra hôm nay không được yên lành. Chỉ riêng Nam Cung Hàn vui vẻ, từ trên các nhảy xuống ôm lấy tiểu cô nương vừa ló đầu ra kia.

“Oaoa~ Tiểu Nghiên con về rồi sao, ta nhớ con chết được.”

Mộc Nghiên nhìn Nam Cung Hàn ôm lấy mình thì nhăn mặt, chu đôi môi nhỏ, nàng không thích vị lão sư này nga. Có nên đánh bay hắn không nhỉ? Mộc

Nghiên chưa kịp nghĩ xong thì cơ thể đã hành động trước, một phát đâm bay Nam Cung Hàn. Nam Cung Hàn mất hình tượng ngã xuống đất nhưng về mặt vẫn hề hề cười, trông thật ngốc.

Mộc Nghiên đánh bay Nam Cung Hàn xong thì xoay người nhìn xung quanh, nàng đang rất chán a~ Cái đầu nhỏ của Mộc Nghiên ngó lung tung chọc cho người ta cảm thấy thật đáng yêu, à, đó là đối với những người chưa từng tiếp xúc với Mộc Nghiên mà thôi, nếu bị tiểu yêu quái này nhắm vào thì sẽ bị chinh rất thảm.

Mộc Nghiên nhìn xung quanh cũng không nhìn thấy ai thú vị bỗng dưng một cảm giác quen thuộc thập phần thân mật, Mộc Nghiên quay mạnh người nhìn về phía một góc, một tiểu cô nương cũng giống mình, cả người vận một bộ đồng phục của học viên ban sơ, gương mặt xa lạ mà thân quen. Cảm giác lẫn lộn làm cái đầu nhỏ của Mộc Nghiên không kịp tiếp thu, nhưng rất nhanh chóng Mộc Nghiên xác định, nàng thích người đó.

Mộc Nghiên dứt khoát chạy về phía tiểu cô nương kia, một phát nhún người nhảy lên ôm cổ tiểu cô nương đó. Cảm giác thật ấm áp và thoải mái. Mộc Nghiên vui vẻ cười chào tiểu cô nương nàng đang ôm. Tiểu cô nương đó không ai xa lạ, là Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt không hiểu vì sao thì cảm giác có một vật thể bay nhào tới, xác định vật thể này không có sát khí, Tiểu Nguyệt liền tiện tay ôm vào lòng. Nhìn kỹ ra thì đó là một tiểu cô nương tầm tuổi nàng. Ngạc nhiên là y phục của tiểu cô nương này lại là đồng phục của học viên ban cao, tóc đen được cột cao lên hai bên rồi tết thành một đuôi sam nhỏ, điểm một vài viên trân châu.

Đôi thủy mâu linh động vui vẻ nhìn chăm chăm mình, hàm răng trắng nhỏ hiện ra thông qua nụ cười tươi tắn. Tiểu cô nương này đang chìa tay về phía nàng nói:

“Xin chào, ta là Mộc Nghiên.”

Tiểu Nguyệt chẳng hiểu làm sao cũng chìa tay ra bắt lấy tay của Mộc Nghiên khẽ đáp. “Xin chào, ta là Tiểu Nguyệt.” – Thật ra nàng không thích tiếp xúc da thịt với người lạ cho lắm nhưng không biết vì sao lại thích tiểu cô nương Mộc Nghiên này, cảm giác chạm vào nàng ấy rất ấm áp, thập phần quen thân thương.

Không khí giữa hai người có chút kỳ quái, nhiều người hoa mắt cảm giác thấy được tim bay đầy trời. Nam Cung Hàn bị đánh bay ở bên bên lúc này đã lục tục bỏ chạy hướng phía Tiểu Nguyệt chạy tới. Hắn không cam lòng a~ Tại sao Tiểu Nghiên lại bỏ rơi hắn a~

Nam Cung Hàn chưa kịp tới gần Mộc Nghiên thì một bóng người đã đứng cạnh Tiểu Nguyệt, một tay xách lấy Mộc Nghiên đang bám dính lấy Tiểu Nguyệt ra, đó là nữ lão sư lúc nãy đứng trên các nói chuyện với Nam Cung Hàn. Nữ lão sư vui vẻ nhìn Tiểu Nguyệt, nhỏ nhẹ.

“Xin lỗi đã làm phiền trò, ta sẽ mang cục nợ này đi.”

Mộc Nghiên uất ức chu chu môi nhỏ, nàng không phải cục nợ a~ Tâm Tâm thật nhẫn tâm! Mộc Nghiên đưa ánh mắt đáng thương nhìn về phía Tiểu Nguyệt, phát ra hơn một trăm cái tín hiệu cầu cứu, nhưng Tiểu Nguyệt lại làm bộ như không thấy càng làm Mộc Nghiên cảm thấy uất ức hơn nữa. Đôi mắt tràn ngập nước mắt, chỉ trực chờ cơ hội chảy ra ngoài.

Nữ lão sư nhanh chóng quay lại tòng các ngòai vào vị trí của mình, Mộc Nghiên chỉ đành ngoan ngoãn ngồi cạnh.

Một số học viên cảm giác như là đang mơ, tiểu yêu quái của bọn họ bị hàng phục từ lúc nào vậy? Tiểu yêu quái đi thân thiết với một người mà không phải là chính người đó. Ông trời ơi, ông thấy hôm nay tân sinh đã kích bọn họ chưa đủ hay sao mà còn giáng một đòn nặng như vậy?

Mọi ánh mắt đổ dồn về Tiểu Nguyệt thập phần tò mò, vài người linh thông tin tức liền nhanh miệng nói.

“Đó không phải là sư muội khóc nhè hôm trước sao? Lúc nãy còn bắt được thăm trống lột vào top bảy?”

“Đúng đó. Vận khí tốt thật, tiểu yêu quái cũng thân thiết với nàng như vậy? Nàng có thân phận gì nha?”

“Tôi cũng không biết nhưng chắc chắn là bối cảnh rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Tàn Độc

Tiểu Nguyệt hơi ngỡ ngàng vì sự xuất hiện của Mộc Nghiên nhưng lại không nói gì nhiều, có duyên ắt sẽ thân mà thôi. Mọi người có nói gì cũng không hề ảnh hưởng tới nàng, thân nhiên bỏ qua rồi Tiểu Nguyệt lại nhìn về phía lôi đài, nàng cảm nhận được sát khí phát ra từ đó.

Trận này là trận đấu của Mộ Dung Tĩnh, nàng ta tính làm cho bản thân nổi bật hơn, dù sao với tài sắc và thực lực như thế này, nàng ta có vốn đề kiêu ngạo. Nhưng thời vận của Mộ Dung Tĩnh dường như là không có, nàng ta chưa kịp làm gì cả thì Mộc Nghiên xuất hiện, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Mộc Nghiên, rồi lại đổ dồn về phía Tiểu Nguyệt, hào quang cả nàng ta luôn bị dập tắt.

Mộ Dung Tĩnh cảm thấy phần hận, nàng ta không thích việc bản thân bị lu mờ, nếu có điều gì cản trở thì chắc chắn nàng ta sẽ diệt ngay lập tức. Ánh mắt Mộ Dung Tĩnh lóe lên sự tàn nhẫn, nếu đã mang tiếng ác độc thì nàng ta sẽ làm cho mọi người nhớ đến nàng ta bằng phương pháp ác độc.

Mộ Dung Tĩnh thu hồi tầm mắt, xoay người nhìn đối thủ của mình, thật đáng tiếc, một người xinh đẹp như thế này sẽ hủy trong tay nàng, Mộ Dung Tĩnh tự tin nghĩ. Nhưng đối thủ của Mộ Dung Tĩnh không phải là quả hồng mềm, ai muốn nắn thì nắn, ai muốn bóp thì bóp.

Tây Khê nhìn thấy sự tự tin trong ánh mắt của Mộ Dung Tĩnh thì cười khò, một học muội ban sơ cấp mà khinh thường nàng như thế, nàng thật sự là thất bại mà.

Tây Khê gật đầu chào hỏi với Mộ Dung Tĩnh rồi thủ thế. “Bắt đầu đi.” Mộ Dung Tĩnh cũng là tay không ứng chiến hướng phía Tây Khê. Hai người so đấu khoảng chừng nửa khắc thì Tây Khê bắt đầu xuất ra tinh hoa, Mộ Dung Tĩnh cũng bắt đầu ra tay hiểm độc.

Dần co hơn nửa khắc nữa thì Mộ Dung Tĩnh và Tây Khê bắt đầu xuất ra các loại công pháp, cả lời đài cứ nóng dần lên. Bên dưới cũng sôi trào, hai nữ chiến đấu với nhau thật sự rất phấn khích.

Mộ Dung Tĩnh vừa lui ra phía sau thì trong tay xuất hiện hai phi đao, phóng thẳng về phía Tây Khê, Tây Khê vội đưa tay lên đỡ, dù sao nàng cũng là một nhất tinh Linh Vương, ngoại trừ linh lực phòng hộ, nhục thân của nàng cũng rất cường đại.

Nhưng điều Tây Khê không ngờ tới nhất là phía sau hai thanh phi đao đó lại có hai độc châm theo sát phía sau, hai thanh phi đao vừa rút xuống thì hai cái độc châm đã găm vào tay nàng. Bằng mắt thường có thể thấy chỗ bị độc châm ghim vào là một nốt tím bầm từ từ khuếch tán hết cả cánh tay.

Tây Khê cảm thấy tê dại cánh tay, rồi cả người mềm nhũn xuống. Mộ Dung Tĩnh cũng nhanh chóng tiếp cận Tây Khê, một chân hung hăng đạp vào mặt Tây Khê chậm rãi nghiêng xuống. Chưa hết, Mộ Dung Tĩnh lại đem Tây Khê đá vào cột lõi đài làm Tây Khê đập mạnh vào cột rồi rơi xuống đất.

Cả người tê dại làm Tây Khê cả sức lực nói chuyện cũng không có, trơ mắt nhìn những cái đạp, cái đá của Mộ Dung Tĩnh rơi trên thân thể mình, Tây Khê cũng không thể mở miệng xin thua. Cảm giác như sắp chết đi thì Tây Khê mới cảm giác được thân thể bay lên rồi nặng nề rơi xuống đài, lúc này Tây Khê cảm thấy thật tốt, có thể thoát khỏi thống khổ rồi.

Nhiều người nhìn trận chiến của Tây Khê và Mộ Dung Tĩnh rồi lắc đầu thở dài, không ngờ xinh đẹp như vậy mà lại ác độc cố ý đã thương học tỷ của mình. Đây chỉ là một trận đấu, lại là đồng môn, không cần phải ngoan độc như vậy. Một người ngoan độc khó tìm được đồng đội của mình.

Một lão sư tiến đến ôm Tây Khê bay vút đi, nhiều nam sinh ngưỡng mộ Tây Khê phần nộ kêu gào, Mộ Dung Tĩnh cũng không nói gì hết, xem như chưa có việc gì xảy ra, chậm rãi đi xuống đài, không quên nhìn về phía Tiêu Nguyệt một cái, lại phát hiện Tiêu Nguyệt không hề nhìn về phía nàng. Mộ Dung Tĩnh thâm rủa.

“Tiện nhân!”

Ở đây cao thủ nhiều, tiếng “tiện nhân” của Mộ Dung Tĩnh khôn thể giấu diếm được ai, kết hợp với ánh mắt của Mộ Dung Tĩnh nhiều người đều đoán được Mộ Dung Tĩnh đang nghĩ gì, và đến ai. Và nhiều người trong nội tâm đang nổi lên từng tòa núi lửa phun trào.

Tiêu Nguyệt cũng nghe Mộ Dung Tĩnh nói gì và biết đó là nói đến nàng nhưng nàng làm ngơ không đáp lại, thậm chí một ánh mắt cũng không cho Mộ Dung Tĩnh. Nàng không rảnh rồi tới mức đi tức giận vì một người không quen biết. (Thấy chưa, Mộ Dung Tĩnh chưa được xếp vào người quen biết nữa, Tiêu Nguyệt chả thèm để ý đâu, hắc hắc)

Mộ Dung Tĩnh xuống đài được nhiều trận rồi nhưng phần nộ của mọi người cũng không dần xuống được. nếu ánh mắt có thể giết người thì không biết Mộ Dung Tĩnh đã chết bao nhiêu vạn lần.

Lúc này, nam tử trên các động sát tâm với Tiêu Nguyệt chậm rãi nhìn về phía Mộ Dung Tĩnh, xem ra người này hợp khẩu vị của hắn, có thể chỉ điểm, cũng có thể mượn tay nàng ta hạ sát nữ oa kia, không cần hắn bận tay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Chân Chính Đi Trên Con Đường Luyện Đan

Các trận đấu được tiến hành lần lượt, số lượng học viên giám sát còn bảy người, Vũ Phong cũng thuận lợi qua vòng. Tổng cộng có đến bốn năm sinh lọt vào vòng trong, kết quả làm các lão sư rất bất ngờ, các thế lực cũng rục rịch ngấm ngấm chiêu mộ.

Sau khi nghỉ ngơi nửa canh giờ, một đợt bốc thăm nữa tới, Tiêu Nguyệt lại may mắn trở thành người bắt được thăm trống, nghiêm nhiên tiến vào top 4. Vũ Phong đối chiến một tam tinh Vũ Vương năm ba ban cao, Lục Lâm đối chiến Bách Lý Mộ Ngôn, Mộ Dung Tĩnh đối chiến một nhị tinh Vũ Vương năm nhất ban cao.

Không biết bao nhiêu người hận cái vận khí của Tiêu Nguyệt, nhất là những người bị loại trong top 15, thật sự là quá may mắn, hai lần bắt được thăm trống. Chẳng lẽ là nữ thần chỉ nữ? Thật đáng ghen tỵ.

Tiêu Nguyệt cảm lá thăm trống trên tay không biết nên nói như thế nào, nàng quả thật là quá may mắn đi, chính nàng còn cảm thấy như vậy huống chi là người khác.

Tiêu Nguyệt nhàn hạ ngồi trên cây quan sát các trận đấu, không phải là vì không thể chen vào khoảng gần lời đài được mà là vì nàng cảm nhận được sẽ có chuyện gì đó, nhất thiết nhảy lên cây, có gì dễ dàng quan sát.

Nhưng hình như linh cảm của Tiêu Nguyệt không đúng cho lắm, cho đến khi ba trận đấu kết thúc vẫn không có chuyện gì xảy ra. Tiến vào vòng trong là Lục Lâm, tam tinh Vũ Vương và nhị tinh Vũ Vương. Vũ Phong và Mộ Dung Tĩnh đã bị đào thải, Mộ Dung Tĩnh quá kiêu ngạo còn Vũ Phong lại quá nóng nảy, hai người đều không cam tâm bị loại.

Các lão sư tuyên bố kết thúc các trận đấu trong hôm nay, nhất nhĩ ba sẽ quyết định vào ngày hôm sau, hôm nay chiến đấu nhiều đã làm các học viên mệt mỏi, không nên quá ép buộc.

Vũ Phong tức giận do bị loại nên quyết định bế quan, ở lì trong phòng, chỉ có Tiêu Nguyệt, Lục Lâm, Vương Vũ Đồng và Mộ Kinh Thiên đi ăn mừng. Thật ra thì Tiêu Nguyệt muốn về phòng hơn nhưng Vương Vũ Đồng nhất quyết không chịu đành phải theo ý hắn đi ăn mừng.

Chẳng biết là vô tình hay cố ý Vương Vũ Đồng lại chọn một quán rượu quen thuộc, Ngân Sắc. Tiêu Nguyệt nhìn biển hiệu mỉm cười, nàng vẫn đang nằm trong vòng hoang tưởng, nàng luôn nghĩ rằng Dật của nàng cũng xuyên không tới đây, bởi vì nàng làm được thì có lẽ Dật cũng làm được.

Nhờ vào sự hoang tưởng đó của nàng mà Tiêu Nguyệt mới có động lực nhiều đến như vậy, thậm chí nhiều lúc trong thâm tâm Tiêu Nguyệt lại quên bèn đi người mẹ Tiêu Hàm của mình. Để rồi nhiều lần tỉnh dậy, Tiêu Nguyệt âm thầm rửa bản thân nàng vô sỉ, ích kỷ.

Bước vào Ngân Sắc tửu quán, bốn người Tiêu Nguyệt đi thẳng lên nhĩ gian ở tầng ba, Vương Vũ Đồng một mình độc diễn kêu gọi món ăn rồi huyền thuyên đủ thứ. Đến khi một bàn đồ ăn chén sạch thì vẫn chỉ có một mình Vương Vũ Đồng ngồi đó cười nói. Thật bội phục da mặt dày của hắn.

Vương Vũ Đồng nhấp một ngụm trà rồi lấy từ túi càn khôn ra một bình đan dược.

“Đây là tam phẩm Hồi Linh Đan, ta vừa luyện chế hôm qua, tuy rằng từ ngũ phẩm linh đan trở xuống không phải là gì quý hiếm nhưng một viên tam phẩm Hồi Linh Đan cũng có giá là một trăm hắc tệ một viên, chúng ta có thể giảm bớt nhiều chi phí. Ta nghĩ kỹ rồi, Linh giả cũng là một con đường nhưng ta sẽ không chú trọng vào nó, ta hy vọng mọi người ủng hộ, tu luyện thì ta vẫn sẽ làm dù sao một luyện dược sư mà không có vũ lực thể nào cũng bị đè ép. Nhưng chắc chắn ta sẽ tiến bộ không bằng mọi người, chợi núu chân lại nhưng ta đã quyết định rồi, ta muốn chính thức bước trên con đường luyện đan chân chính.”

Tiêu Nguyệt vừa uống trà vừa nghe Vương Vũ Đồng trần thuật, thật ra như vậy cũng không có chuyện gì, dù sao có rất nhiều tổ đội sau khi tốt nghiệp khỏi học viện tan rã, nếu lúc đó Vương Vũ Đồng muốn rời khỏi để theo nghiệp của hắn nàng cũng sẽ không cản. Dù sao luyện dược sư rất được linh giả kính trọng, Vương Vũ Đồng có thiên phú về mặt này, nếu hắn theo thì tiền đồ sẽ không hạn lượng.

Tiêu Nguyệt đặt chung trà xuống bàn nhẹ giọng: “Ta không có ý kiến.”

Lục Lâm thì trầm mặc một hồi rồi biểu thị hắn cũng không có ý kiến, dù sao hắn tôn trọng quyết định của đồng đội. Vương Vũ Đồng nhận được xác nhận của đồng bạn thì vui vẻ, dù sao một thiếu niên mười lăm tuổi cũng ít nhiều để ý tới cảm xúc của vài người xung quanh tí như đồng bạn và người thân.

Mục đích đã đạt được Vương Vũ Đồng vui vẻ quay về ký túc xá, Lục Lâm cũng vậy, chỉ có Tiêu Nguyệt là lang thang trong trung tâm học viện.

Tiêu Nguyệt muốn ghé sang khu trao đổi của học viện xem một chút, nàng muốn xem có gì hữu dụng với bản thân ahy không. Nói thật, có đánh chết Tiêu Nguyệt cũng không thừa nhận thật ra nàng đi lang thang xem có tình cờ gặp lại Dật hay không. Chung quy nàng vẫn cảm thấy bản thân như nằm mộng, muốn xác nhận thực hư cũng không có cách nào.

Tiêu Nguyệt thở dài một tiếng rồi tiến về khu trao đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Hiên Viên Dật

Tiêu Nguyệt cố gắng đi vòng quanh khu trao đổi, nhưng cũng không thấy được bóng dáng của Hiên Viên Dật, Tiêu Nguyệt xoay gót tiến về ký túc xá, ngày mai là trận chung kết nàng nên ổn định một chút.

Mộ Kinh Thiên luôn đi theo Tiêu Nguyệt, diễn biến trên gương mặt của nàng hắn đều thu hết vào trong mắt nhưng hắn không hỏi. Trực giác nói cho hắn nếu hắn hỏi nàng mọi việc sẽ trở nên tệ hại, Mộ Kinh Thiên nhất nhất im lặng đi theo. Tới ký túc xá hắn cũng lao vào tu luyện, hắn cũng đã nửa chân vào

Linh Vương rồi nhưng còn xa xa mới tới thời kỳ đỉnh phong, hấn cần cố gắng hơn nữa. Không thể tin rằng tu vi của hấn lại thua một cô nương mười một tuổi.

Tiêu Nguyệt về ký túc xá thì nằm ỉnh ra, nói là ổn định thực chất là nàng muốn ngủ. Trong giấc ngủ không biết vì sao nàng lại liên tiếp nhìn thấy bóng dáng của một nữ tử áo trắng, nhưng không nhìn thấy rõ mặt, nữ tử này cứ nhìn nàng một cách kỳ lạ như muốn nói gì đó. Mà điều làm nàng khó hiểu là nàng không hề nhìn thấy mặt nữ tử đó nhưng lại luôn chắc chắn là nữ tử nhìn nàng rất kỳ lạ.

Tiêu Nguyệt muốn đến gần hơn thì nữ tử lại càng xa nàng hơn, cứ tiếp diễn tới khi nữ tử kia hoàn toàn biến mất. Tiêu Nguyệt giật mình tỉnh giấc. Bước xuống giường, Tiêu Nguyệt vén màn lên cảm nhận những tia nắng sớm chiếu vào người, giọt mồ hôi chưa kịp lau lẫn dài trên má.

Đưa tay lau vệt nước còn vtron lại Tiêu Nguyệt chậm rãi hoàn tỉnh, nàng không biết giấc mơ này có ý nghĩa gì nhưng nàng biết nó rất quan trọng còn vì sao quan trọng thì nàng không biết, có lẽ là trực giác đi.

Không biết thất thần bao lâu Tiêu Nguyệt nghe được tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của Mộ Kinh Thiên, có lẽ đã là giờ mẹo rồi, Tiêu Nguyệt nhẹ mở cửa tiếp lấy bộ đồng phục, như thường lệ im lặng đóng cửa thay đồ.

Bước ra khỏi phòng Tiêu Nguyệt phát hiện Mộ Kinh Thiên đã là một Tam tinh Linh Vương, không khỏi cảm khái một tiếng rồi lắc đầu đi phía trước. Bỗng dưng một giọng nói lâu ngày không vang lên lại xuất hiện, đó là giọng nói của Thiên Lam.

“Không cần cảm khái, chỉ cần tới ngưỡng cửa Linh Hoàng hấn sẽ không tăng trưởng được nữa mà dừng chân tại chỗ, ngươi bây giờ chỉ là một luyện đan sư tam phẩm mà thôi, luyện chế lục phẩm thất phẩm còn quá xa vời, nhưng với tốc độ khôi phục này của Mộ Kinh Thiên chắc chắn sẽ nhanh thôi đạt chân lên cánh cửa Linh Hoàng, đã hết một năm rồi, ngươi chỉ còn bốn năm thôi đó.”

Tiêu Nguyệt thoáng khựng lại rồi bước tiếp. “Ta biết!”

Mộ Kinh Thiên nhìn ra Tiêu Nguyệt khác thường nhưng không muốn hỏi, chẳng biết từ khi nào hấn trở thành người kiệm lời thế nhỉ? Bóng lưng nho nhỏ kia như có một tòa thái sơn đè lên, tràn đầy hùng vĩ nhưng lại cô độc và áp lực nặng nề. Tại sao hấn lại có thể nhìn thấy điều này từ một tiểu cô nương mười một tuổi cơ chứ.

Tiêu Nguyệt và Mộ Kinh Thiên một trước một sau, im lặng đi đến quảng trường, lời đài lúc này chỉ còn lại một, học viên cũng đông đúc hơn rất nhiều, vì đây là trận bán kết và chung kết đi.

Chưa kịp phản ứng thì Tiêu Nguyệt cảm thấy có tiếng chuông nho nhỏ đang tiến tới gần, chưa kịp phản ứng thì một cái bóng nho nhỏ ôm chầm lấy nàng không cần nói cũng biết đây là Mộc Nghiên, tiểu cô nương này đã chờ Tiêu Nguyệt từ rất lâu, lâu tới mức khi không có ai ở quảng trường đã xuất hiện.

Đang găm tảo thì Mộc Nghiên cảm giác được khí tức quen thuộc của Tiêu Nguyệt, không nói hai lời cũng không quay mặt lại xác định mà trực tiếp bay qua. Đứng vậy, trực tiếp bay ra!

Tiêu Nguyệt không kịp vận linh lực ổn định thân hình thì bị Mộc Nghiên đẩy về phía sau, cũng may là có Mộ Kinh Thiên đỡ lấy nếu không thì mông của nàng đã nở hoa rồi. Tới lúc đứng vững lại Tiêu Nguyệt vẫn nghĩ một điều, tại sao tốc độ của Mộc Nghiên lại nhanh như vậy?

Theo nàng cảm nhận thì Linh Hoàng cũng không có tốc độ nhanh thế này a~ Tiêu Nguyệt thoáng cau mày rồi lại giãn ra lại, đơn giản bởi vì cảm giác ôm Mộc Nghiên trong lòng rất lạ, yêu thích, thân thuộc, muốn bảo vệ, áy náy, đau khổ cứ trào dâng làm Tiêu Nguyệt không biết nên phản ứng thế nào.

Mộc Nghiên cảm thấy rất thích việc ôm Tiêu Nguyệt cho nên cứ ôm mãi không buông cứ như gấu con ôm gấu mẹ, có điều đáng người Tiêu Nguyệt và Mộc Nghiên cũng tương đối giống nhau, hình ảnh có điểm quái dị.

Mộ Kinh Thiên khó chịu nắm lấy cổ áo Mộc Nghiên quăng ra xa, Tiêu Nguyệt thoáng cái đau lòng nhưng rồi dè xuống, nàng không muốn bị phiền chết.

Mộ Kinh Thiên xoay người nhìn Tiêu Nguyệt mỉm cười. “Hôm qua chủ nhân có ôm một người vận bạch y đúng không? Nếu ta nhớ không nhầm thì hấn là tứ vương gia của Hỏa quốc, chỉ có điều hấn luôn mặc bạch y không phù hợp với sở thích của người dân Hỏa quốc, quốc vương lại cảm giác hấn không phải là con ông ta cứ mãi lạnh nhạt với hấn. Hấn có một cái tên rất êm tai a~ Là Hiền Viên Dật.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Tiêu Nguyệt nghe đến cái tên Hiền Viên Dật thì thoáng giật mình, tuy nhiên chỉ là thoáng qua thôi, dù tên là gì thì Dật vẫn là Dật huống chi chỉ là cái họ. Tiêu Nguyệt muốn biết thêm thông tin về Dật nhưng nàng biết đây không phải lúc. Nếu Dật muốn xuất hiện thì sẽ không biến mất như bây giờ.

Tiêu Nguyệt đưa tay nhu nhu mi tâm, nàng biết nàng quá mức tôn sùng Dật, rõ ràng chuyện nàng xuyên không là điều kỳ lạ lắm rồi lại suốt ngày suy nghĩ tới việc Dật cũng xuyên không. Tuy nó là sự thật nhưng nàng cũng không dám tin lắm. Giờ đây còn hy vọng Dật cho mình câu trả lời về chuyện kỳ lạ này.

Cuối cùng Tiêu Nguyệt không biết chuyện gì đang diễn ra trong đầu nàng nữa, thế là Tiêu Nguyệt dứt khoát vứt nó ra sau đầu. Nàng bây giờ chỉ muốn nghĩ đơn giản, đem trận đấu này hoàn thành đi rồi sẽ tính tiếp. Dật, khi nào cần thiết sẽ xuất hiện.

“Mời bốn học viên bước vào vòng chung kết lên lời đài bốc thăm.” – Giọng nói của lão sư vang vọng khắp quảng trường.

Tiêu Nguyệt nhún người nhảy lên lời đài, ba người kia đã nhanh chóng có mặt, lão sư cũng đứng trên đó nhìn nàng. Tiêu Nguyệt hơi ngưng ngừng bước về phía bên phải Lục Lâm đứng, nghe lão sư nói một tràng dài lời hoa mỹ mới được bốc thăm. Nhiều khi nàng thật sự nghi ngờ, nhiều truyện và phim đều nói người nào càng mạnh, càng có danh vọng thì càng dứt khoát có phải là nói khoác hay không. Chứ nàng thấy hiện tại những người có danh vọng trong học viện đều rất dài dòng.

Lần bốc thăm này không giống những lần bốc thăm trước chỉ đơn giản dùng giấy hay thẻ làm bằng gỗ mà là một chiếc hộp khá tinh xảo, học viên chỉ cần chạm tay vào thì sẽ có một đoàn sang xuất hiện. Hai học viên có cùng màu sắc thì sẽ đấu với nhau.

Tiêu Nguyệt là người đầu tiên bước lên, bởi vì nàng là nữ nên được ưu tiên đấy mà. Thật là!

Tiêu Nguyệt nhận được đoàn sáng màu trắng, Lục Lâm cũng là màu trắng, hai Linh Vương thì là màu đỏ, xem ra vị trí nhất nhì nhất định có một tân sinh rồi. Các lão sư âm thầm chờ đợi xem hôm nay có thể có một quán quân là tân sinh hay không.

Hai học viên năm ba nhanh chóng nhảy xuống lời đài nhường chỗ cho hai tân sinh tranh đấu. Tiêu Nguyệt cũng nhanh chóng lấy từ trong túi càn khôn ra một thanh nhuyễn kiếm, dù biết luận về kiếm pháp nàng không bằng Lục Lâm, luận về thực lực có lẽ Lục Lâm sẽ nhỉnh hơn nàng một ít. Nàng chỉ được cái tu vi cao hơn Lục Lâm, nhưng kinh nghiệm lại ít đến đáng thương, nhìn lại khoảng thời gian nàng ở đây, đa số là ngủ, không biết nên nói làm sao.

Tiêu Nguyệt chuẩn bị tốt rồi nhẹ gật đầu với trọng tài, cẩn thận nhìn về phía Lục Lâm, trọng kiếm của Lục Lâm đã ra khỏi vỏ cũng cẩn trọng nhìn về phía nàng. Tiêu Nguyệt nhẹ giọng:

“Lục Lâm, xin chỉ giáo.”

Lục Lâm ân một tiếng đáp ứng, Tịch Minh kiếm nhẹ chuyển động, cả người Lục Lâm thuận theo mũi kiếm bay tới trước mặt Tiêu Nguyệt. Lục Lâm suy nghĩ rất đơn giản, hẳn biết Tiêu Nguyệt tu vi hơn hẳn bản thân nên cần chiếm tiên cơ.

Tiêu Nguyệt thấy Lục Lâm động nên cũng động, nàng biết Lục Lâm là nghiêm túc với tất cả mọi người, hẳn sẽ không nương tay với nữ tử mà nàng cũng không muốn hẳn nương tay. Nàng muốn thực chiến, sau kỳ khảo hạch này nàng sẽ quay lại Lạc Nhật sâm lâm để tu luyện, tu vi dù cao nhưng kinh nghiệm không có thì cũng là đồ bỏ. Sẵn tiện nàng cũng muốn quay về Thổ quốc xem xét tình huống. Đã gần sáu năm trời rồi không biết mẫu thân Tiêu Hâm và Tuyệt Vũ a di như thế nào rồi.

Tiêu Nguyệt vừa suy nghĩ một tý thì lực chú tâm phân tán đi một ít làm Lục Lâm chiếm được thế thượng phong. Tiêu Nguyệt nhanh chóng xoay người né tránh, Lăng Thiên bộ pháp khởi động, nàng vòng ra phía sau Lục Lâm, một kiếm bổ từ sau lưng Lục Lâm, tuy thuận lợi nên Tiêu Nguyệt dám chắc rằng Lục Lâm sẽ đỡ được.

Tiêu Nguyệt âm thầm vận dụng linh lực truyền vào thân kiếm, dùng lực thuận lợi đem Lục Lâm hất ra phía xa.

Lục Lâm đứng vững trên lời đài nhìn Tiêu Nguyệt, đấu kiếm là ưu thế của hắn nhưng lúc này dùng công pháp là điều tốt nhất. Hắn vừa học xong Lôi Đình Chi Nộ, đây là công pháp tấn công trên diện rộng, lời sẽ không làm hắn bị thương nhiều nhưng sẽ cản trở rất lớn đối với Tiêu Nguyệt. Tuy rằng sau khi sử dụng nó xong có lẽ hơn hai phần ba linh lực sẽ bị rút đi.

Lục Lâm một bên âm thầm vận linh lực, một bên tiếp cận Tiêu Nguyệt, tàn ảnh của Tịch Minh kiếm cứ liên tục xuất hiện. Tiêu Nguyệt rất cật lực để đối phó với Lục Lâm, nàng đang dần cảm thấy mệt mỏi. Công pháp của nàng thì không có, nàng chỉ mới học tập được Lăng Thiên bộ pháp và Hỗn Độn Quyết, đều là công pháp hỗ trợ trong tu luyện và di chuyển, thứ duy nhất nàng có thể sử dụng là kiếm và linh lực thuần túy.

Nếu những người xung quanh biết được điều này chắc chắn sẽ nhào lên chém giết Tiêu Nguyệt mất, phải vận khí thế nào mới có thể bằng bấy nhiêu đó thực lực bước tới thứ hạng bây giờ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Trận Chiến Của Đồng Đội.

Tiêu Nguyệt nhận ra Lục Lâm đang chuẩn bị tung một chiêu mạnh mẽ cho nên cố gắng tấn công Lục Lâm, làm cho Lục Lâm phân tán sự chú ý. Làm hai việc cùng một lúc rất khó khăn, nhất là đối với lúc cả hai việc đều phải tập trung tinh thần cao độ như lúc này.

Tiêu Nguyệt một bên cố gắng dùng Lăng Thiên bộ pháp di chuyển xung quanh Lục Lâm nhằm làm Lục Lâm không thể bắt kịp rằng nàng đang ở đâu, một bên vận chuyển Hồn Động Quyết hấp thu linh khí nhanh chóng, hình thành xung quanh Lục Lâm hàng trăm thanh linh kiếm. Thật thật giả giả, đây là một cách đánh nàng tình cờ được trong Toàn thư điện.

Cách đánh này chỉ có thể áp dụng đối với những người không thiên về tốc độ và sự phán đoán, và lại linh lực dùng trong cách đánh này cần phải dồi dào, năng lực khống chế của linh sư cũng phải thuộc hàng khá tốt nếu không sự ảo diệu của cách đánh này hoàn toàn sẽ bị mất đi.

Tiêu Nguyệt một tay kết ấn đem linh kiếm hình thành một đồ án, đây là đồ án đơn giản nhất trong Toàn thư điện mà nàng học được, thật sự mà nói không có vũ kỹ làm nàng cảm thấy rất áp lực a.

Tiêu Nguyệt nhanh chóng tập hợp linh kiếm xoay tròn xoay tròn, hấp dẫn sự chú ý của Lục Lâm còn bản thân thì bay lên phía trên, linh lực hóa roi, ý tứ muốn trói Lục Lâm lại. Ngay lúc này Lục Lâm bỗng dưng nở nụ cười, Lôi Đình Chi Nộ đã đủ linh lực. Chỉ trong một khoảnh khắc, Lục Lâm đã thi triển Lôi Đình Chi Nộ, một chiêu thức mang theo ngàn vạn lôi đình, ầm ầm hiện hiện đánh vào người Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt thậm chí cảm thấy không ổn, linh tiên nhẹ chạm vào lôi đài cả người văng ra xa, thậm chí làm nàng văng ra khỏi lôi đài, Tiêu Nguyệt nhanh chóng tụ tập thêm một linh tiên quấn chặt vào một góc lôi đài dùng sức bật thân mình để cho bản thân quay trở lại lôi đài.

Phía dưới lôi đài nhìn hai đứa nhóc chiến đấu hàng hái không biết phải nói gì hơn, chỉ biết há mồm, ruồi vào bên trong lúc nào cũng không biết. Ủm, nói là hai đứa nhóc cũng không ngoa, một đứa 11 tuổi một đứa 14 tuổi, hoàn toàn có thể gọi là nhóc. Nhưng mấy đứa nhóc này đã lọt vào vòng chung kết mà họ lại trượt, tâm trạng không tốt chút nào.

Lôi Đình Chi Nộ vẫn chưa tiêu biến, Lục Lâm nhanh chóng lướt đi trong lôi đình hướng về phía Tiêu Nguyệt, một kiếm đâm tới, kiếm kỹ cũng thi triển ra.

“Lâm Nguyệt kiếm kỹ.”

Kiếm kỹ cũng như tên, nhìn thấy thì bình yên nhẹ nhàng, bên trong lại ẩn chứa tìm chỗ yếu của địch nhân mà tấn công, lấy nhu thắng cương. Tiêu Nguyệt nheo mắt lại, một kiếm này tuy không hung ác nhưng hết sức mau lẹ, lúc này lại không thể lùi về sau tránh thoát, lùi về chắc chắn sẽ thua.

Tiêu Nguyệt cắn răng dùng linh lực bao bọc cánh tay, mạnh mẽ để cho mũi kiếm xuyên qua lòng bàn tay. “Shuyt~” Đau thật! Lục Lâm hơi bất ngờ khi Tiêu Nguyệt lại dùng tay không chắn kiếm, liều lĩnh, hấn càng ngày càng thương thức nàng rồi, đồng đội.

Bất quá có lẽ nàng chưa biết một điều, Tịch Minh kiếm có một loại công năng đặc biệt là rút lấy linh lực của người cho nó máu. Hành động này của nàng không khác gì là đâm đầu tự sát.

Tiêu Nguyệt cũng biết điều này lúc Tịch Minh kiếm đâm xuyên lòng bàn tay, linh lực của nàng bị rút đi một cách nhanh chóng, đầu óc Tiêu Nguyệt xoay chuyển, nhất thời không biết nên làm cái gì, chỉ theo phản xạ rút tay ra khỏi thanh kiếm, máu bắn tung tóe, dính vào mặt, vào y phục của Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt nhanh chóng từ túi cần khôn ra một mảnh vải, hai ba cái quấn chặt bàn tay, Lăng Thiên bộ pháp khởi động nhảy ra khỏi lôi đài. Dù sao Lục Lâm cũng là đồng đội của nàng chỉ cần thử sức một chút là tốt rồi, chẳng có việc gì phải sống mái với nhau cả.

Vũ Phong và Vương Vũ Đồng đứng dưới lôi đài này giờ liền chạy đến bên cạnh Tiêu Nguyệt xem xét, họ đều không ngờ rằng Tiêu Nguyệt lại dùng tay chặn kiếm, dù sao lứa tuổi 11 cũng chưa được xem là trưởng thành, nếu nói Tiêu Nguyệt 14 15 tuổi họ còn có thể chấp nhận được.

Mộ Kinh Thiên không nói không rằng đem Ngưng Huyết Đan cho Tiêu Nguyệt ăn vào, máu tức khắc ngừng chảy. Tiêu Nguyệt nhìn viên đan được chỉ biết cười trừ, xem ra thói quen khi ở hiện đại vẫn còn ăn sâu lắm, nếu không thì sao nàng có thể quên đan dược mới là giải pháp tốt nhất chứ.

Mộ Kinh Thiên nhìn máu ngừng chảy thì thở dài xoa đầu Tiêu Nguyệt nhẹ giọng: “Này, biết yêu bản thân tý đi. Ta nói như vậy ý là những lúc không cần thiết thì đừng mạo hiểm chứ không phải khuyên chủ nhân nhất gan đi đâu.”

Sau khi trọng tài tuyên bố Lục Lâm chiến thắng thì Lục Lâm cũng nhảy ra khỏi lôi đài, nhìn về phía Tiêu Nguyệt, ánh mắt chứa đựng sự hỏi han, hấn không biết biểu hiện bằng hành động a~

Tiêu Nguyệt nhìn thấy ánh mắt của Lục Lâm thì lắc đầu cười: “Một chút thương thế bé tẹo này nếu không chịu được thì đừng mong có thể mạnh lên. Dù là nữ hài tử nhưng ta không yếu đuối như thế.”

Vừa dứt lời thì Tiêu Nguyệt cảm giác phần đầu bị đập mạnh, theo quán tính gật đầu về phía trước. Vũ Phong ở phía sau không biết từ lúc nào đã đập cho nàng một phát. “Mạnh mẽ, về thôi!” Rồi xoay sang nhìn Lục Lâm. “Người ở đây, lo mà giành hạng nhất đi.”

Lục Lâm sờ sờ mũi, hình như đây là điều khó khăn à. Thôi kệ, cứ cố gắng đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Thánh Thương Mở Ra.

Sau khi đưa Tiêu Nguyệt về phòng, Vũ Phong cứ lăm lăm li li, hẳn thật sự rất ghét việc nàng bị thương nhưng hẳn không thể ngăn cấm được, dù sao mệnh lớn là nhu cầu của mọi người, Hẳn không thể bảo bọc nàng như một bông hoa trong nhà kính, nàng cũng sẽ không chịu. Và lại, bản thân còn không bảo vệ được thì làm sao có thể bảo vệ nàng.

Tiêu Nguyệt về tới phòng thì nằm phịch trên giường, vết thương đã bắt đầu ngứa ngứa xem ra là đang kéo da đây. Tiêu Nguyệt cũng không đóng cửa phòng lại nên Mộ Kinh Thiên cũng theo vào, hẳn kéo một cái ghế ngồi cạnh giường.

Tiêu Nguyệt mở to mắt nhìn Mộ Kinh Thiên. “Kinh Thiên, ngươi nói xem có phải ta quá yếu hay không?”

Mộ Kinh Thiên nhìn tiểu nhân nhi bé nhỏ nằm trên giường, đang thương hề hề hỏi mình, không biết vì sao lại đỏ mặt. Nhưng da mặt Mộ Kinh Thiên vốn dày siêu cấp nên chỉ trong chớp lát đã trở lại bình thường, im lặng một lúc Mộ Kinh Thiên cẩn trọng trả lời.

“Nếu nói về tu vi thì người có thể xếp vào loại thiên tài ngàn năm khó gặp nhưng nếu xét về thực lực thì chỉ có thể nói là bình thường, không một linh vương nào có sức chiến đấu thấp như người cả. Luận về kinh nghiệm thì người còn thua xa những người còn lại, tổng thể thì người nên rèn luyện nhiều hơn để tích lũy kinh nghiệm thực chiến. Tu vi tăng nhanh sẽ làm cảnh giới không ổn định, tuy không phải vì dùng đan dược nhưng cũng gần giống như vậy. Tình trạng kéo dài thì ban đầu là thiên tài lâu dài là phế vật.”

Tiêu Nguyệt cũng biết như vậy, có lần Thiên Lam đã nói về vấn đề tu vi tăng nhanh chóng, hậu quả không thể tưởng nổi. Nhưng có rất nhiều người ham muốn hư vinh, thích được mọi người sùng bái mà tăng tu vi một cách nhanh chóng.

Tiêu Nguyệt nhắm hờ mắt, vẻ mặt tràn đầy suy tư làm Mộ Kinh Thiên không dám quấy rầy, hẳn chỉ lẳng lặng ngồi đó nhìn nàng. Dần dần hẳn phát hiện có gì đó không đúng, thì ra tiểu nhân nhi kia đã ngủ mất tiêu rồi. Mộ Kinh Thiên đưa tay sửa sang lại một ít tóc loạn trên trán Tiêu Nguyệt, rồi tựa mình vào ghế ngắm bầu trời thông qua cửa sổ.

Thực ra Tiêu Nguyệt không muốn ngủ, bỗng dưng Thiên Lam hỏi thúc nàng nhanh chóng vào Hồn Độn Giới Chỉ nên nàng dùng thần thức để đi vào. Tiêu Nguyệt cũng không nghĩ đó là chuyện quá quan trọng, cũng có nhiều lần Thiên Lam vì một chuyện con con mà hỏi thúc nàng vào trong Hồn Độn Giới Chỉ.

Thiên Lam thấy Tiêu Nguyệt vào thì nhanh chóng lôi kéo nàng đến Thánh Thương điện, khi này nhìn thấy Thánh Thương điện mở ra thì Thiên Lam rất kích động. Thánh Thương mở ra không chỉ mang đến bất ngờ mà còn là chính thức công nhận Tiêu Nguyệt, việc nhận chủ và công nhận là hai việc hoàn toàn khác nhau, chỉ khi được Thánh Thương công nhận thì Tiêu Nguyệt mới có thể tùy tâm sở dục trong Hồn Độn giới chỉ mà thôi.

Tiêu Nguyệt nhìn cánh cửa Thánh Thiên to lớn trước mắt không biết nên nói gì, phía sau cánh cửa là một lối vào xoáy sâu hun hút, cảm giác cứ như nhìn vào đường hầm vũ trụ vậy, hoành tráng, huyền ảo. Thiên Lam nhìn thấy Tiêu Nguyệt ngây ngốc thì cốc đầu nàng một cái.

“Ngủ ngốc, vào đi, cánh cửa này mở chưa từng có quy luật đâu! Cũng chẳng biết có điều gì chờ đợi bên trong nữa.”

Tiêu Nguyệt bước vào trong cánh cửa Thánh Thương, cảm giác thần thức của nàng đang xoay vòng vòng, thật sự rất là chóng mặt nha, nhắm mắt lại làm nàng cảm thấy đỡ hơn một chút. Mỗi một lúc sau Tiêu Nguyệt mới thấy mọi thứ ổn định, mở mắt ra thì trước mặt là một mảng trắng xóa.

Một nam nhân anh tuấn vận lam y đứng đó mỉm cười nhìn nàng, nụ cười ấm áp cứ như hẳn đã chờ nàng rất lâu vậy. Tiêu Nguyệt há miệng muốn nói chuyện thì phát hiện cổ họng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào. Nam nhân vận lam y lắc đầu cười, nhẹ điểm lên mi tâm nàng rồi biến mất. Khoảnh khắc đó nàng đã nghe được một giọng nói rất ấm áp, nhưng lời nói lại đâm sâu vào tim nàng, đau thương. Dường như nàng biết người nam nhân đó.

“Hãy nhớ lại quá khứ của con. Ta hy vọng con không nhầm lẫn một lần nữa. Ta luôn ở bên cạnh con, nhớ kỹ rằng ta luôn ở bên cạnh con. Con phải nhanh chóng trở lại là con của lúc trước, đây không phải là con, đừng nhầm lẫn.”

Chưa kịp thoát ra khỏi cảm giác đau nhói Tiêu Nguyệt đã thấy mình ở một mảnh không gian khác, đó là một gian phòng cổ xưa, cứ như không có trọng lực mọi thứ đều bay lên, cách quãng sáng cũng xoay quanh nàng. Nhìn hàng chữ duy nhất trên tường làm Tiêu Nguyệt biết mình nên làm gì. “Tùy tâm sở dục.”

Tiêu Nguyệt nhanh tay bắt lấy quãng sáng gần nhất, không gian lại một lần nữa chuyển đổi lại một mảnh trắng xóa, quãng sáng trong tay nàng cũng nhanh chóng trở thành một quyển sách. Tựa sách làm Tiêu Nguyệt cảm thấy khá thất vọng. “Tâm trí kiên định”. Tiêu Nguyệt thầm hy vọng Thánh Thương điện thần bí sẽ không có đồ dỏm đâu nhì.

Lật trang sách đầu tiên Tiêu Nguyệt thấy dòng giới thiệu ngắn gọn. “Tâm tùy tính, tính sở tâm, nhất tâm tính, định vi cương.” Thật sự là quá ngắn a~ Không giới thiệu một chút xem đây là vũ kỹ, kiếm kỹ hay là trận phổ, huyền phổ sao?

Lật trang đầu tiên ra Tiêu Nguyệt cảm thấy đầu óc mình xoay mòng, cả người như chìm vào một trạng thái cực kỳ huyền diệu, những con chữ bay xung quanh nàng không hề biết nhưng lại cảm giác như mình rất hiểu nó. Từng câu từng chữ cứ như keo sơn bám chắc vào bộ não của nàng, muốn quên cũng không được. Không biết trải qua bao lâu Tiêu Nguyệt như lĩnh ngộ hết được cả quyển sách thì nó tự động biến mất, nàng cũng xuất hiện bên ngoài Thánh Thương điện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Mộ Dung Tĩnh Nhập Cư Âm Quang Quốc

Thiên Lam nhìn Tiêu Nguyệt xuất hiện thì vội vàng hỏi thăm, dù sao “hắn” cũng không bao giờ nói cho Thiên Lam biết bên trong đó có những gì. Tiêu Nguyệt nhìn về mặt sốt sần tò mò của Thiên Lam mà phì cười.

“Chỉ là một quyển công pháp tu luyện tâm tính mà thôi! Thiên Lam này, ngươi làm gì mà rối loạn lên như vậy.”

Thiên Lam nhìn nhìn Tiêu Nguyệt rồi giận dữ. “Hắn lúc nào cũng như một có hũ nút, lại là giới chủ làm sao ta dám cạy miệng hắn tìm thông tin chứ.”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì hết sức không hài lòng, một phát bắt lấy Thiên Lam véo tai hắn một cái thật đau. “A ha! Vậy là ta không ra dáng là một giới chủ lắm cho nên ngươi mới tới cạy miệng ta đúng không?”

Thiên Lam bị Tiêu Nguyệt tấn công bất ngờ nên không kịp tránh thoát, nhưng sau khi cảm nhận được sự đau đớn thì gạt mình biến mất. Tiêu Nguyệt chết tiệt, ngươi không biết giới chủ có thể làm đau giới linh hay sao mà véo tai ta?

Tiêu Nguyệt nhìn Thiên Lam biến mất, cả người thoáng cái đổ nhào về phía trước, nàng cũng không quan tâm, ý niệm khẽ động, thần thức thoát ra khỏi Hỗn Độn Giới Chỉ liền cảm thấy có người kề bên. Tiêu Nguyệt khẽ nâng mắt nhìn hắn, thật yên tĩnh, nhưng cũng thật nguy hiểm.

Mộ Kinh Thiên thấy Tiêu Nguyệt mở mắt thì vội vàng đưa cho nàng một cốc nước.

“Người cảm thấy như thế nào rồi? Đã khá hơn chút nào chưa? Ngươi đã ngủ hai ngày rồi đó.”

Tiêu Nguyệt cũng hơi sững sốt, thời gian trong Hỗn Độn Giới Chỉ vốn dĩ nhanh hơn ở đây, nếu là bình thường thì là 1:2. Không lẽ chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi nàng đi vào Thánh Thương điện mà mất hết bốn ngày sao? Tiêu Nguyệt không biết rằng, nhiều khi “hắn” vào trong Thánh Thương điện cả một năm cũng chưa có ra, nàng chỉ đi có bốn ngày là rất nhanh rồi.

“Ta cảm thấy rất ổn, ngươi ra ngoài đi, muốn làm gì thì làm, ta còn muốn ngủ một lát nữa, chừng nào ta gọi thì mang lên cho ta một ít thức ăn là được.”

Mộ Kinh Thiên nhìn Tiêu Nguyệt một lát rồi im lặng ra ngoài, có lẽ nàng đã đói rồi, nên chuẩn bị cái gì nhỉ? Hay là một ít thịt ma thú đi? Nên tự nấu nướng hay đi đến trung tâm học viện mua nhỉ? Mộ Kinh Thiên rồi rầm một hồi cuối cùng quyết định đi tới trung tâm học viện mua vài thứ.

Tiêu Nguyệt cảm thấy đầu óc cứ lộn xộn cả lên, hình như có một gì đó đang dẫn dắt nàng, hình như có một chút gì đó thay đổi mà nàng không tìm ra. Nói chung nàng cảm thấy nên ngủ một chút, cái gì thay đổi cũng có hai mặt, tùy duyên thôi.

Lúc Tiêu Nguyệt tỉnh dậy đã là một ngày sau, cả người trở nên sáng khoái và nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chỉ duy nhất là cái bụng đang reo của nàng mà thôi. Tiêu Nguyệt ngẩng đầu liền nhìn thấy một chậu nước vẫn còn ấm và một cái khăn mặt để sẵn, chắc là một nữ nhân vừa đem vào xong.

Rửa mặt xong Tiêu Nguyệt liền ra ngoài, Mộ Kinh Thiên ở phòng bên cạnh nghe thấy tiếng động nên đem thức ăn thu vào túi càn khôn rồi theo chân Tiêu Nguyệt ra ngoài.

Mộ Kinh Thiên đi phía sau Tiêu Nguyệt nhanh chóng báo cáo những gì xảy ra, ... trận chiến của Lục Lâm hoàn toàn như dự đoán, Lục Lâm bại nhưng danh tiếng của Lục Lâm cũng vang xa, được nhiều thế lực mời chào. Lục Lâm cũng chỉ biết từ chối khéo.

Mộ Kinh Thiên cũng lái nhai suốt quãng đường về Vũ Phong, về Vương Vũ Đồng và cả về Mộ Dung Tĩnh. Vũ Phong mấy ngày nay cũng chỉ tu luyện, Vương Vũ Đồng thì tiếp tục vùi đầu vào luyện đan, cả hai đều không ra khỏi phòng, còn Mộ Dung Tĩnh thì đặc biệt được chú ý hơn đó là nàng ta không còn ở Thánh Hóa học viện nữa mà được nhập cư vào Âm Quang quốc, nhận sự đào tạo ở đó.

Bên ngoài Mộ Dung Tĩnh là lỗi hệ nhưng không biết vì sao lại có cả Âm hệ, chỉ Âm hệ thôi cũng chưa đủ để nàng ta được nhập cư ở Âm Quang quốc, trong đó còn có sự giúp đỡ của vương tử Âm Hi. Nhiều người rất hâm mộ cô ta nhưng cũng nhiều người ghen tỵ nói rằng Âm Hi vương tử cảm thấy thích Mộ Dung Tĩnh nên đem Mộ Dung Tĩnh về Âm Quang quốc làm thị thiếp. Cũng có nhiều ý kiến trái chiều nói rằng, Âm Hi vương tử thương thức Mộ Dung Tĩnh còn hắn thì luôn chung tình với mỹ nữ tóc trắng hắn luôn ôm trong lòng.

Tiêu Nguyệt vừa ăn một ít điểm tâm (Mộ Kinh Thiên mang ra cho Tiêu Nguyệt ăn dọc đường đỡ đói) vừa chăm chú nghe Mộ Kinh Thiên nói chuyện. Cho tới khi Mộ Kinh Thiên im lặng thì Tiêu Nguyệt chỉ bỏ lại một câu.

“Không ngờ Kinh Thiên ngươi cũng nhiều chuyện vậy chứ.”

Mộ Kinh Thiên cũng không biết nói gì hơn, hắn chỉ là muốn nàng có nhiều tin tức hơn thôi mà, muốn nói cái gì đó nhưng lại nghĩ tới hai chữ “Kinh Thiên” thì lại thấy ngọt ngọt trong lòng. Phi phi! Hắn lúc nào thì có tính luyên đong đây, thật đáng chết mà.

Nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ phía trước Mộ Kinh Thiên cảm thấy hình như hần đã thay đổi rất nhiều, phải chăng vì tiểu nữ nhân này làm cho hần nhiều chuyện cảm động, hay là cứu hần một mạng gì gì đó mà hần thay đổi thì cũng không tức, mà chỉ đơn giản là ở bên cạnh nàng như vậy đã làm hần thay đổi rồi. Nếu hần thật sự động lòng với Tiêu Nguyệt thì “nàng ta” trong lòng hần là như thế nào? Trái tim hần dễ thay đổi đến vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Thạch Lữ Thương Hội

Tiêu Nguyệt đi tới trung tâm Thánh Hóa học viện, tìm đến khu giao dịch dược phẩm, khu giao dịch ở đây sầm uất hơn Linh Giả Lộ mà nàng từng đến ở kinh thành. Tiêu Nguyệt đi vòng quanh một lúc thì phát hiện ở đây có một hội bán đấu giá lớn nhưng lại lấy một cái tên không hay cho lắm “Thạch Lữ”.

Trước cửa hội đấu giá có tám mười tiếp dẫn sứ đứng đó, cứ có một khách nhân tới thì họ sẽ niềm nở chào đón, bất kể là nam nữ lão ấu, người nhìn sang trọng hay kẻ nhìn như nghèo nàn. Tiêu Nguyệt bước vào cũng được tiếp đãi rất nhiệt tình, tiếp dẫn sứ bên cạnh Tiêu Nguyệt là một thiếu nữ tám mười lăm mười sáu tuổi, theo như những gì nàng ấy giới thiệu thì nàng ấy chỉ là tiếp dẫn sứ sơ cấp của hội.

Đi theo tiếp dẫn sứ tham quan Tiêu Nguyệt mới thấy được sự rộng rãi của hội đấu giá, tất cả cửa sổ của hội đấu giá đều được làm từ hỏa thạch trung cấp, ánh sáng chiếu vào khung cửa làm cả một vùng trời màu đỏ, nhưng tia sáng đỏ len lỏi từng ngóc ngách, xẹt qua những bình ngọc đựng đan dược, ngang qua những góc bí tịch nằm trên kệ pha lê, chiếu tới cả những dược liệu quý nằm trong hộp ngọc và linh khí sáng bóng trưng trên tường.

Hội đấu giá không rộng về bề ngang mà là về chiều cao, tầng một của hội cao hơn một trăm mét, trần nhà được khắc rất nhiều đồ án phức tạp, ắt hẳn chúng nó không chỉ là đồ trang trí mà liên quan tới trận pháp phòng ngự trong hội đấu giá.

Tiếp dẫn sứ nhìn thấy Tiêu Nguyệt nghiêng cửu đồ án trên trần nhà thì im lặng không nói, nàng ấy đang chờ Tiêu Nguyệt thu hồi tầm mắt rồi tiếp tục giới thiệu. Đúng như mong đợi, Tiêu Nguyệt nhanh chóng thu hồi tầm mắt, bên trong các đồ án đó có rất nhiều đồ án nhỏ quen thuộc mà nàng không nhớ rõ.

Nhìn tiếp dẫn sứ nhiệt tình, Tiêu Nguyệt liền nhờ nàng ấy dẫn nàng đến khu vực bán đan dược, ở đây đa số là bán nhị phẩm và tam phẩm đan dược bởi vì nhất phẩm đan dược hầu như ít ai mua tới, có mua họ cũng đến những nơi khác để mua, còn tứ phẩm đan dược trở lên thì nằm ở tầng trên của hội đấu giá.

“Vậy ở đây có thu mua đan dược hay không?”

Tiếp dẫn sứ nhìn Tiêu Nguyệt cười khúc khích. “Đương nhiên là có, nếu không thì lấy đâu ra đan dược để bán chứ.”

Mộ Kinh Thiên đứng một bên cũng ho nhẹ một tiếng. “Khúc, theo ta biết thì đa số những thương hội bán đan dược đều có luyện dược sư cố định mà.”

Lần này thì tiếp dẫn sứ hơi ngượng ngùng, nàng chỉ muốn trêu chọc tiểu cô nương này một tý thôi mà, có cần làm nàng sượng mặt như vậy không a? Là tiếp dẫn sứ mà không biết điều này thì làm sao mà kiếm cơm ăn được đây!

Tiêu Nguyệt cũng thấy được sự ngượng ngùng của tiếp dẫn sứ, bèn cười nói. “Thật ngượng ngùng a~ Hần luôn như vậy, đừng quan tâm đến hần, ta muốn bán đan dược nhưng cũng chỉ là nhị phẩm đan dược mà thôi, không biết rằng ở đây ai có thể làm chủ.”

Tiếp dẫn sứ mỉm cười cúi đầu chào Tiêu Nguyệt, “Ngài chờ tiểu nữ một chút, dù là nhị phẩm đan dược thì vẫn phải mời quản sự ạ, để ta đi mời quản sự, ngài ngồi chờ một dược không ạ? Chúng tôi có một nhã gian ở cạnh đây!”

Tiêu Nguyệt gật đầu đáp ứng, theo hướng tiếp dẫn sứ chỉ vào một nhã gian không xa lắm, bên trong nhã gian thật sự xứng với chữ “nhã” này, một gian phòng không lớn không nhỏ, ở bốn góc từng có bốn chậu trúc đặt đó, hai vách tường hai bên đều là kệ sách và một vài món đồ như bút lông và kiếm. Chính giữa phòng có một bộ bàn tròn làm bằng gỗ tử sa, ánh tím hòa cùng sắc xanh của trúc, quả là tuyệt phối.

Tiếp dẫn sứ mời Tiêu Nguyệt vào trong rồi phất tay với gã sai vặt, mang lên một ấm trà Linh Thần, ấm trà này cũng có thể xem là nhị phẩm linh dịch ạ. Giá trị không quá cao nhưng nếu tiếp đón ai cũng như vậy thì đây cũng là một vấn đề.

Tiêu Nguyệt vừa ngồi uống trà vừa xem một quyển tạp thư thì chương quỹ đã đến. Chương quỹ không như Tiêu Nguyệt nghĩ là một người mập mập mà là một trung niên tinh thần khí sáng.

“Xin hỏi ngài muốn bán nhị phẩm đan dược gì?”

Tiêu Nguyệt lấy từ trong túi càn khôn ra hai bình đan dược, một là Thực Khẩu Đan hai là Tụ Linh Đan. Chương quỹ thấy hai loại đan dược này cũng hơi thất vọng một chút nhưng vẫn chuyên nghiệp mỉm cười nhận lấy đan dược từ tay Tiêu Nguyệt. Sau khi nhìn kỹ một lúc chương quỹ mới gật mình, vui vẻ, đây là thập thành đan dược a~

Tiêu Nguyệt thấy chương quỹ vui mừng thì nàng cũng vui mừng, nàng sợ người ta chán ghét đan dược của nàng phẩm cấp thấp a~ Nàng chuẩn bị luyện

chế một số tam phẩm đan dược nên số tiền hiện tại có lẽ sẽ vui đi không ít, thôi thì bán bớt mớ đan dược trong giới chỉ cho rồi.

Chưởng quỹ thấy Tiêu Nguyệt im lặng thì dò xét. “Chỉ có hai bình thôi a?”

Tiêu Nguyệt lúc này mới hoàn hồn, mỉm cười lấy ra thêm hai mươi lo đan dược nữa, tất cả đều là thập thành đan dược, nàng chưa muốn lấy ra hết số đan dược hiện đang có, vì chưa biết giá cả ra sao, và lại nàng chưa cần gấp, mua trước một vài phần dược liệu về luyện trước rồi tính tiếp.

Chưởng quỹ cũng vui vẻ đưa ra cho Tiêu Nguyệt một cái giá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Thẻ Tích Lũy

“Đây là thập thành đan dược, chúng tôi có thể mua với giá khá cao, một viên là mười hắc tệ, ở đây có hai trăm hai mươi viên nên là hai ngàn hai trăm hắc tệ.”

Tiêu Nguyệt nghe xong giá cả thì gật gật đầu, dù là thập thành đan dược nhưng phẩm cấp lại quá thấp, bán được mười hắc tệ một viên đã là không tệ rồi. Chưởng quỹ nhanh chóng thanh toán tiền cho Tiêu Nguyệt kèm theo một tấm thẻ màu trắng.

“Đây là thẻ tích lũy điểm của thương đội chúng tôi, dù ngài mua, bán bất cứ thứ gì đều được tích lũy điểm, đủ điểm thì sẽ có thể nâng cấp thẻ, tùy loại thẻ mà có ưu đãi khác nhau, điểm tích lũy hiện tại là bốn trăm bốn mươi điểm. Để lên được thẻ ngân sắc thì ngài cần một ngàn điểm.”

Tiêu Nguyệt mỉm cười nhận lấy, tiếp tục hỏi thăm chưởng quỹ. “Ta cần mua một số đan dược, mỗi loại hai trăm phần.”

Chưởng quỹ nghe tới sinh ý liền phấn chấn, dù ít hay nhiều có sinh ý là tốt rồi. “Xin hỏi ngài có thể cho tôi xem danh sách đan dược được không? Nếu là đan dược thông thường thì ngài báo tên đan dược cũng được, chúng tôi sẽ chuẩn bị ngay.”

Tiêu Nguyệt lấy từ trong túi cần khôn ra một danh sách đã chuẩn bị sẵn đưa cho chưởng quỹ. Chưởng quỹ cũng là người có hiểu biết liếc sơ liền biết Tiêu Nguyệt là luyện đan sư, có lẽ là đang học tập đi, còn nhỏ tuổi như vậy đã có thể luyện đan thì rất đáng được kết giao. Nhưng nhìn số dược liệu trong danh sách làm chưởng quỹ cảm thấy đau đầu. Đây rõ ràng là phối phương của Tụ Linh Đan tam phẩm mà, không lẽ tiểu cô nương này lại là nhị phẩm luyện đan sư?

Chẳng lẽ là con cháu của đan dược thế gia? Nhưng nếu là con cháu của đan dược thế gia thì làm gì có chuyện bán đan dược rồi mua dược liệu thế này. Nếu không phải là con cháu của đan dược thế gia thì chắc chắn là học viên rất có thiên phú theo các lão nhân trong học viện học tập.

Ánh mắt của chưởng quỹ mang theo một chút tò mò, thấu hiểu rồi nóng rực làm Tiêu Nguyệt cảm thấy ngượng ngùng. Nàng cũng biết chưởng quỹ đang nghĩ gì a~

Chưa đầy nửa khắc sau, hai trăm phần dược liệu đã được chuẩn bị hoàn tất, chưởng quỹ cũng đem thẻ tích lũy của Tiêu Nguyệt thay đổi thành bảy trăm bốn mươi điểm. Lại trò chuyện thêm một lúc thì Tiêu Nguyệt cáo từ ra về, nàng dự định cứ vài ba ngày thì đem mớ đan dược tồn trữ đi bán, mua thêm dược liệu về luyện tập.

Hai tháng tiếp theo của Tiêu Nguyệt rất có quy luật, ở trong Hỗn Độn Giới Chỉ bốn canh giờ để luyện đan (thực chất là một ngày trong Hỗn Độn Giới Chỉ), bốn canh giờ để tu luyện “Tâm trí kiên định”, thời gian còn lại thì tìm Vũ Phong và Lục Lâm đối chiến.

Thời gian nào có tiết học thì Tiêu Nguyệt sẽ dẹp lịch trình qua một bên tham gia tiết học đó, cứ ba bốn ngày thì Tiêu Nguyệt lại đến Thạch Lữ thương đội bán đan dược, chỉ bán mà không hề mua dược liệu.

Tới bây giờ thẻ tích lũy của Tiêu Nguyệt được gần hai ngàn điểm, đã sớm đổi thành ngân sắc tạp (tạp=thẻ), đan dược nhất phẩm nhị phẩm đều được bán đi hết, số dược liệu để luyện chế cũng không còn. Số tài sản bên trong túi cần khôn cũng được Tiêu Nguyệt mang vào trong Hỗn Độn giới chỉ thống kê lại.

Công pháp của Tiêu Hàm để lại không nhiều, chỉ là hai ba cuốn vũ kỹ và một cuốn thân pháp, dược liệu trong túi cũng không nhiều, Thiên Lam chưởng quỹ những dược liệu nhất phẩm và nhị phẩm nên bóp nát rải vào trong Thần Mộc điện làm phân bón mất rồi, những dược liệu tam phẩm trở lên thì Thiên Lam bỏ vào trong Luyện dược điện. Khoáng thạch, nội đan vân vân thì bị Thiên Lam quăng vào trong kho ở Thường Thiên điện.

Tiêu Nguyệt chỉ giữ lại số hắc tệ, cộng thêm số hắc tệ nàng đang có thì Tiêu Nguyệt có hơn mười vạn hắc tệ, Tiêu Nguyệt cảm thấy hơi hơi hạnh phúc rồi, đem mười vạn hắc tệ thu vào trong hắc tạp rồi giao cho Thiên Lam cất giữ, còn lẻ được hơn hai ngàn hắc tệ, Tiêu Nguyệt bỏ vào trong túi cần khôn để dùng khi cần thiết.

Đáng chú ý là trong túi càn khôn có một viên đá màu đen không hề có dao động linh lực gì cả, một mảnh lụa thuê hai chữ Hàm Uyên và một mảnh tàn đồ. Nghiên cứu cả nửa ngày cũng không biết đó là gì nên Tiêu Nguyệt và Thiên Lam nhất trí đem nó bỏ vào trong hộp bỏ vào trong Thương Thiên điện.

“Chủ nhân, có Vũ Phong và Lục Lâm và Vương Vũ Đồng đến tìm.”

Tiêu Nguyệt nghe Mộ Kinh Thiên thông báo thì thoát ra khỏi Hỗn Động Giới Chỉ, mở cửa ra ngoài. Vũ Phong, Vương Vũ Đồng và Lục Lâm đã sớm đứng trước cửa phòng chờ Tiêu Nguyệt. Vũ Phong và Lục Lâm không phải là dạng người thích nói nhiều nên lần này Vương Vũ Đồng lại tiếp tục trở thành người mở đầu cho cuộc nói chuyện.

“Tiêu Nguyệt a~ Tối nay là đêm giao thừa, nên hôm nay chúng ta được nghỉ cho đến hết Tết Nguyên Đán (ở đây tết nguyên đán chỉ có ba ngày đầu năm), dù là linh giả nhưng chúng ta cũng nên đón tết chứ? Ta thì gia tộc ở khá xa nên lười về, nói thì nói vậy chứ thật ra là không muốn về, Vũ Phong và Lục Lâm cũng vậy, chỉ có ngươi là chưa biết. Ngươi có về đón tết với gia đình không? Nếu có thì cho chúng ta đi theo với.”

Tiêu Nguyệt nhìn Vương Vũ Đồng nói không ngừng thì im lặng nghe, chờ đến khi Vương Vũ Đồng không còn nói nữa thì mới đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Kinh Đô Thánh Thổ

“Ừm, nhà của ta ở cạnh kinh đô Thánh Thổ, muốn tới chắc phải băng qua Lạc Nhật sâm lâm, ba ngày chắc chắn sẽ không kịp thời gian.”

Wong Vũ Đồng chưa kịp thấy Tiêu Nguyệt nói hết lời thì đã vội vàng vàng nói. “Chúng ta có truyền tống trận a~ Từ đây tới kinh thành Thánh Thổ chỉ cần đi qua hai cái truyền tống trận là được.”

Tiêu Nguyệt nghe vậy thì lòng cũng nôn nao, thoát cái năng đã rồi đi nơi đó bảy năm trời, có lẽ mẫu thân và Tuyết a di cũng đã được thả ra, không biết họ có ở cùng với Vương thâm hay không nữa. Và lại, năng cũng xem quên mất một điều, kiếp này năng còn có một kẻ thù tên là Thủy Thanh Uyên.

Trong phút chốc, ánh mắt của Tiêu Nguyệt có chút hoài niệm và tự trách, Wong Vũ Đồng cũng bất giác được dù hơi ngần ngừ. Wong Vũ Đồng liền nhanh miệng tiếp lời.

“Vậy quyết định đi kinh đô Thánh Thổ đi, còn bây giờ thì đến trung tâm học viện ăn một bữa đi, hôm nay Wong Vũ Đồng ta mời.”

Vũ Phong và Lục Lâm cũng không có ý kiến nên Tiêu Nguyệt vào trong phòng gọi Mộ Kinh Thiên và ôm theo Tiểu Bạch ra ngoài. Cả chặng đường đều là tiếng lúi rúi của Wong Vũ Đồng, bốn người Tiêu Nguyệt chỉ là lâu lâu đáp lại vài câu hỏi của hắn.

Wong Vũ Đồng dừng chân trước một tửu lâu – Ngân Sắc tửu lâu, Tiêu Nguyệt nhìn thấy tên tửu lâu thì hơi bất ngờ, một hình ảnh trắng trắng hiện lên trong đầu rồi biến mất, Tiêu Nguyệt chỉ biết lắc đầu cười cười theo chân Wong Vũ Đồng vào trong tửu lâu. Có lẽ là Wong Vũ Đồng đã đặt phòng từ trước nên cả bọn nhanh chóng đi vào một nhả gian dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị.

Wong Vũ Đồng vừa ngồi vào bàn là thò tay vào túi càn khôn lấy ra một bình đan dược đặt lên bàn.

“Nhìn xem, đây là đan dược ta mới luyện chế hôm qua xong.”

Lục Lâm nhàn nhạt nhìn qua đáp. “Tam phẩm đan dược, cũng chỉ mới là ngũ thành đan dược, lại chỉ có một viên” – thật ra đối với đan dược Lục Lâm chỉ biết nhận hàng và sử dụng thôi còn về luyện dược sư thì chả hiểu gì sất!

Vũ Phong thì không hề hững như Lục Lâm, ít nhất Vũ Phong còn khen được cho Wong Vũ Đồng một câu. “Tam phẩm, vậy là tốt rồi.”

Ánh mắt Wong Vũ Đồng như chú cún con nhìn về phía Tiêu Nguyệt và Mộ Kinh Thiên, tâm hồn mong manh của hắn cần được an ủi a~

Tiêu Nguyệt nhìn ánh mắt của Wong Vũ Đồng mà buồn cười, rõ ràng trẻ con ở đây tầm mười ba tuổi đã bắt đầu suy nghĩ chính chắn rồi tại sao Wong Vũ Đồng đã mười sáu tuổi, sắp trở thành một đại nam nhân rồi nhưng tính nết cứ hệt như con nít, mà không chỉ có tính nết, cả bề ngoài cũng vậy, cái vẻ mặt búng ra sữa và cái vóc dáng hơn một mét sáu, tiêu chuẩn này đối với nam nhân thì hơi bị thấp thì phải

Nhắc tới đại nam nhân Tiêu Nguyệt mới giật mình nhìn qua Vũ Phong và Lục Lâm, chỉ mới mười lăm tuổi nhưng hai người này làm Tiêu Nguyệt cảm giác được họ quá chính chắn. Từ trong cốt tủy tỏa ra một cỗ ngạo khí mang theo ưu thương nhàn nhạt, cơ thể cũng đã cao tới một mét tám, tổng quan là thành thực hơn Wong Vũ Đồng nhiều.

Vũ Phong cảm giác được Tiêu Nguyệt đang đánh giá hắn cho nên quay sang mỉm cười với nàng một cái, Tiêu Nguyệt cũng lịch sự mỉm cười đáp trả. Rõ ràng là một hành động không hề mang ý nghĩa gì hết nhưng trong mắt Mộ Kinh Thiên lại thành ra Tiêu Nguyệt và Vũ Phong đang liếc mắt đưa tình làm

hắn phần hận không thôi. Vũ Phong chết tiệt, dám dụ dỗ tiểu chủ nhân của hắn.

Suy nghĩ của ba người đều bị giọng nói yếu ớt của Vương Vũ Đồng cắt đứt. “Tiêu Nguyệt, ngươi đừng có làm lo ta a~ Cầu an ừ a~”

Trán Tiêu Nguyệt nhanh chóng hiện lên ba đường hắc tuyến, Vương Vũ Đồng, ngươi đừng có mạnh như vậy a~ Ngươi lớn hơn ta tới bốn tuổi lần đó, ta còn phải gọi ngươi một tiếng ca ca mà ngươi lại trưng vẻ mặt cứ như tiểu đệ ngày bên thì làm sao ta chịu nổi.

“Rất tốt, mười sáu tuổi tam phẩm luyện đan sư, nhưng ta còn biết một luyện đan sư tam phẩm còn trẻ tuổi hơn nữa, năm nay nàng ấy chưa tới mười hai tuổi, đan dược tam phẩm luyện ra đều là bát thành trở lên. Vũ Đồng, ngươi nói đi.”

Wương Vũ Đồng thờ dãi thu hồi vẻ mặt ngốc mạnh, đem bình đan dược cất vào túi cần khôn, bình tĩnh uống một ngụm trà rồi mới trả lời.

“Nhân ngoại hữu ngân, thiên ngoại hữu thiên, điều này ta biết chứ.”

Tiêu Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Vương Vũ Đồng thì nhẹ nhàng vuốt lông của Tiểu Bạch nhưng nghe tới câu tiếp theo của Vương Vũ Đồng thì giật mình tới mức bứt luôn một nhúm lông của Tiểu Bạch làm Tiểu Bạch oán giận không thôi.

“Nhưng mà, Tiêu Nguyệt à, ngươi nhỏ tuổi hơn ta, cũng nên gọi một tiếng Đồng ca chứ, suốt ngày ta ta ngươi.” Nói xong lại quay sang nói với Lục Lâm và Vũ Phong. “Cả Tiểu Phong và Tiểu Lam nữa, sau này phải gọi ta một tiếng Đồng ca nhớ chưa.”

[...]

Hai giây sau,...

“Dùng thực lực để nói chuyện đi.”

“Xoẹt”

“Krittttt!”

“Úc hiếp người quá đáng. Úc hiếp luyện đan sư.”

“Bình! Bốp!”

Suy nghĩ phức tạp của hai người nào đó. “Nói cũng đúng, đánh đã rồi gọi mấy tiếng Đồng ca cũng không có gì.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Truyền Tống Khu

“Nguyệt muội muội, Phong đệ đệ, Lâm đệ đệ. Hắc hắc!”

Wương Vũ Đồng vừa đi phía trước vừa sung sướng gọi ba người Tiêu Nguyệt, lúc này đây bọn họ xuất phát tới truyền tống trận của học viện Thánh Hòa, trên đường đi cũng được lát đất vài người, nhưng làm cho ba người Tiêu Nguyệt xấu hổ chết được. Không phải xấu hổ vì bị gọi là đệ đệ, muội muội mà là xấu hổ giùm cho Vương Vũ Đồng, chỉ là cách gọi thôi có cần làm quá đến vậy không?

Vũ Phong thì trực tiếp hơn một chút, bước đến đập cho Vương Vũ Đồng một phát, thật sự hận tên luyện dược sư này, hôm qua đánh cho mặt hắn thành đầu heo cũng mỗi tay mà hắn chỉ phục dụng có một viên đan dược tứ phẩm liền trở về nguyên dạng.

Wương Vũ Đồng lần này rút được kinh nghiệm, lộn nhào một cái liền đứng vững tiếp tục tiêu sái đi về phía trước, dù sao hắn cũng là một ngũ tinh đại linh sư, không thể vì một cú đập từ sau lưng mà mất mặt được.

“A~ Vũ Phong đệ đệ các người đi đâu thế?” – một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền tới làm cả năm người đều ngạc nhiên quay lại. Bách Lý Mộ Thiên thấy cả năm đều quay lại thì cười hớn hở rảo bước về phía trước, cứ như bạn bè rất thân thiết, Bách Lý Mộ Thiên bá vai bá cổ Vũ Phong rồi cười chào hỏi đám người Tiêu Nguyệt.

“Xin chào, tiểu muội muội, muội có còn nhớ ta không? Tên ta là Bách Lý Mộ Thiên, đằng kia là ca ca song sinh của ta Bách Lý Mộ Ngôn và Nam Cung lão sư.”

Tiêu Nguyệt gật đầu chào Bách Lý Mộ Ngôn và Nam Cung Hàn một cái, lịch sự hỏi. “Nam Cung lão sư và Bách Lý huynh tính đi đâu a?”

Bách Lý Mộ Ngôn nghe giọng nói ngọt ngào của Tiêu Nguyệt không tự chủ muốn trả lời nhưng lại nghĩ đến ở đây còn có Nam Cung Hàn nên chỉ cười chờ Nam Cung Hàn trả lời. Nam Cung Hàn cũng rất tự giác hòa ái cười đáp. “Bọn ta dự định đến truyền tông trận của học viện.”

“Thật trùng hợp, chúng đệ tử cũng đi truyền tông trận, chúng ta có thể đi chung cho vui.” – Tiêu Nguyệt đề nghị lịch sự nhưng nàng cũng không hy vọng là Nam Cung Hàn sẽ đáp ứng nhưng Nam Cung Hàn lại dễ dàng đáp ứng. “Ừ, vậy đi cùng thôi.”

Quảng đường tới truyền tông trận hơi xa nếu đi từ từ như thế này nhưng bọn người Tiêu Nguyệt lại cảm thấy cực kỳ nhanh vì ngoài Vương Vũ Đồng tràn đầy sức sống ra thì đã có thêm một Bách Lý Mộ Thiên y đức thêm vào. Nam Cung Hàn lại là người ăn nói cực kỳ khéo léo, đưa đẩy cuộc trò chuyện. Cả đoàn cứ rôm rả cho tới khi đi vào khu vực truyền tông.

Khu truyền tông cũng không có gì nguy nga hay kỳ bí, chỉ đơn giản là một khoảng sân rộng lớn với hơn năm bình đài khắc linh văn phức tạp, cạnh đó là một bàn thu phí, đơn giản tới mức làm người ta kinh ngạc.

Wương Vũ Đồng và Nam Cung Hàn tới nơi thu phí, báo địa điểm.

“Ta muốn truyền tông đến Thánh Thổ kinh đô.”

“Đệ tử muốn đến kinh đô Thánh Thổ, xin hỏi hết bao nhiêu ạ?”

Tại bàn thu phí là một trung niên lão sư tọa trấn, bà nhàn nhạt nhìn qua Nam Cung Hàn và Vương Vũ Đồng đáp. “Cứ mười người đến kinh đô một lần truyền tông là ba ngàn hắc tệ, nếu muốn tiết kiệm thì tìm đủ mười người còn không thì nộp đủ ba ngàn hắc tệ.”

Nam Cung Hàn hào phóng lấy ra một hắc tạp đưa cho trung niên lão sư, con số ba ngàn màu vàng kim ẩn ẩn hiện hiện dưới ánh mặt trời. Trung niên lão sư nhận lấy rồi phát tay với một lão sư khác, lão sư đó nhanh chóng dẫn bọn người Tiêu Nguyệt đi tới một truyền tông trận.

“Mọi người đứng vào bên trong trận, sau nữa khắc sẽ tới được khu truyền tông ở Kinh đô Thánh Thổ.”

Wương Vũ Đồng lúc này lấy từ túi càn khôn ra một hắc tạp, một ngàn năm trăm hắc tệ ra đưa cho Nam Cung Hàn, “Đây là của Nam Cung lão sư, chúng ta chia đôi phí truyền tông đi, một ngàn năm trăm hắc tệ không phải nhiều nhưng cũng không ít đi.”

Nam Cung Hàn rất sáng khoái nhận lấy hắc tạp từ tay Vương Vũ Đồng, “Tốt, vậy ta cũng không khách khí.”

Wương Vũ Đồng nhoen miệng cười rồi lại tiếp tục nói chuyện với đám người Tiêu Nguyệt, đương nhiên là tính luôn hai anh em nhà Bách Lý, có điều nói chính vẫn là Bách Lý Mộ Thiên và Vương Vũ Đồng mà thôi. Hai người này cứ như sinh ra là để cho nhau vậy, nói chuyện gì mà dài dài không hết.

Nửa khắc sau, truyền tông trận hoàn tất, nháy mắt Tiêu Nguyệt cảm thấy rất chói mắt nên nhắm tịt mắt lại, khi mở mắt ra thì nàng phát hiện mình đã ở một nơi hoàn toàn xa lạ, có lẽ đây là truyền tông khu trong lời lão sư nói đi. Truyền tông khu nơi này thì xa hoa hơn ở Thánh Hỏa học viện nhiều, là ở trong một khoảng sân lớn được bao bọc bởi một tứ hợp viện hai tầng khổng lồ, người người tấp nập.

Nam Cung Hàn nhìn xung quanh một chút rồi quay sang hỏi Tiêu Nguyệt. “Vậy bây giờ các trò đi đâu hay ở lại kinh đô Thánh Thổ?”

Tiêu Nguyệt nhanh chóng trả lời. “Chúng đệ tử ở lại đây ạ, còn lão sư thì sao?”

“Chúng ta tiếp tục truyền tông đi nơi khác, vậy tạm biệt các trò ở đây thôi.” Nói rồi Nam Cung Hàn cũng không dây dưa, nhanh chóng dẫn hai huynh đệ Bách Lý đi nơi thu phí.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Thôn An.

Tiêu Nguyệt không nhớ rõ vị trí của thôn nàng ở lúc trước ở đâu, chỉ nhớ rằng nó nằm cạnh Lạc Nhật sâm lâm và kinh đô Thánh Thổ, tên chỉ có một chữ An. Lúc này đây Mộ Kinh Thiên liền trở thành một nhà thám thính đầy tài năng, chưa tới một canh giờ đã hỏi thăm được vị trí của thôn An.

Tiêu Nguyệt quyết định nhanh chóng đến thôn An, đêm nay là giao thừa nếu may mắn nàng có thể đón giao thừa cùng mọi người. Mộ Kinh Thiên, Vương Vũ Đồng, Vũ Phong và Lục Lâm cũng cảm nhận được sự vui vẻ của Tiêu Nguyệt nên nhanh chóng chạy đi thôn An.

Nhưng mà chưa đầy một khắc thì Vũ Phong và Lục Lâm đã bị tụt lại phía sau, tốc độ của hai người họ làm sao có thể sánh bằng Lăng Thiên bộ pháp của Tiêu Nguyệt và hỏa lực của Mộ Kinh Thiên cơ chứ. Cuối cùng Mộ Kinh Thiên một bên cấp Vũ Phong một bên cấp Vũ Phong bay đi, phía sau thì cột dây Vương Vũ Đồng lôi theo.

Tiêu Nguyệt âm thầm lấy ra ký ức khoảng tinh lưu lại hình ảnh lúc này, cả đoạn đường, mặt của Vũ Phong đều không tốt, còn Lục Lâm thì vốn dĩ đã mặt

than nên không có gì khác thường cả, Vương Vũ Đồng thì dọc đường có la hét, oán trách. Tiêu Nguyệt khúc khích đem ký ức khoáng tinh cất vào trong Hồn Độn Giới Chỉ, không biết Thiên Lam lấy thứ này ở đâu ra, nàng thì từ đó đến giờ chưa bao giờ nghe đến sự tồn tại của nó cả.

Thiên Lam chỉ nhàn nhạt đáp một câu, ở đây thì chưa có nhưng ở một nơi thì có đây, sớm thôi sẽ đến đó.

Hoàng hôn vừa buông xuống thì năm người Tiêu Nguyệt đến được thôn An, đã nhiều năm rồi mà thôn An chỉ thay đổi một chút xíu, cây hòe trước cửa thôn đã lớn lên không ít, lúc Tiêu Nguyệt đi thì nó cũng chỉ gãy cọc, cao tới nóc nhà mà giờ tàn lá xum xuê, thân cũng to lên rất nhiều.

Tiêu Nguyệt theo trí nhớ tìm đến nhà của Vương thị, ngôi nhà này vẫn vậy nhưng tường vây được xây mới hơn, những chỗ gần sụp cũng được trùng tu lại, có không khí hơn trước kia nhiều. Tiêu Nguyệt đưa tay gõ cửa gọi.

“Vương thẩm! Thẩm có ở nhà không?”

Rất nhanh có một giọng nam trẻ tuổi từ trong nhà vọng ra. “Tới đây! Tới đây!” – Cửa nhà được mở ra, nam nhân đó rất quen thuộc hình như à con trai của Vương thẩm tên là Vương Khiêm thì phải, lúc nàng rời đi thì hắn chưa được thả ra.

“Xin hỏi, tiểu cô nương tìm nương tôi sao? Mời cô nương vào nhà, nương tôi ra ngoài một lát sẽ về ngay.”

Vương Khiêm nhìn thấy đám người Tiêu Nguyệt một thân sạch sẽ sang trọng thì vội vàng mời vào trong nhà, đem lên một bình nước ấm và vài cái chun rồi chạy đi tìm Vương thẩm.

Tiêu Nguyệt nhìn bình nước quen thuộc thì nở nụ cười, Vương thẩm vẫn thích men sứ xanh nhè, chỉ tiếc là đây không phải là bộ cũ. Tiêu Nguyệt thấy nàng cũng lạ, chẳng lẽ bao nhiêu đó năm trôi qua nàng lại muốn Vương thẩm vẫn sử dụng thứ lúc trước khi nàng đi sao?

Mộ Kinh Thiên nhanh chóng đem nước rót ra, đặt trước mặt mọi người rồi nhàn nhả uống một hớp, động tác tao nhã cứ như đang thưởng thức trà làm khoe miệng của những người còn lại co rút, dừng khoa trương vậy chứ.

Chưa đầy nửa khắc sau, đã nghe thấy bước chân dồn dập từ bên ngoài, cánh cửa lần nữa được đẩy ra. Vương thẩm một thân giản dị vội vã vào nhà xem thì thấy Tiêu Nguyệt ngồi đó, bà ôm chầm lấy nàng. Tuy Tiêu Nguyệt đã thay đổi nhưng đây là đứa trẻ mà bà chăm sóc mấy năm trời, dù xa nhau bao lâu thì bà cũng không thể nào nhận nhầm được.

“Tiêu Nguyệt của thẩm, mấy năm nay con trải qua cuộc sống thế nào?”

Tiêu Nguyệt mỉm cười nhìn Vương thẩm. “Con ổn cả, còn thẩm thì sao? Sau khi Vương Khiêm thức trở về thì cuộc sống của thẩm có an ổn hơn không?”

Vương thẩm vui vẻ lôi kéo Tiêu Nguyệt ngồi xuống nói chuyện. “Ta thì có gì mà không ổn chứ, nhờ con mà mọi thứ đều tốt cả, nhà mua mấy mẫu ruộng và một con bò, mua mấy con gà con heo nuôi, việc nhà thì ta lo lắng ngoài đồng thì có Tiểu Khiêm, sống rất tốt. Tiểu Khiêm cũng đính hôn rồi, sáu tháng nữa là thành thân, lúc đầu mọi người nghe nói nó ở tù thì cũng xa lánh lắm nhưng rồi mọi chuyện đều tốt.”

Vương thẩm như nhớ đến điều gì đó liền nghiêm túc nói với Tiêu Nguyệt. “Con đi được một năm thì đại xá toàn quốc, nương và a di của con được một người nam nhân trẻ tuổi đón đi, trước khi đi a di của con có lưu lại một thứ, để ta đi lấy cho con.”

Vương thẩm đi sang phòng phía Đông một lát rồi quay lại, trên tay là một cái bọc nhỏ làm bằng vải gai.

“Đây là thứ mà a di của con lưu lại, con xem đi.”

Tiêu Nguyệt mở bọc làm bằng vải gai ra thì thấy trong đó là một cái lệnh bài rất đặc biệt, lệnh bài này được làm từ đồng thau – một loại kim loại rất bình thường của người dân hay sử dụng – phía trên khắc một chữ Hàm. Hàm! Đây là tên của mẫu thân đi, nhưng lại sao lại làm bằng đồng thau? Người sẽ không nghèo tới mức dùng đồng thau làm vật này chứ? Mà đã là linh giả thì dù nghèo rách mồng tơi vẫn có thể dùng các loại ngọc thạch bình thường để làm lệnh bài chứ.

Mộ Kinh Thiên và Vương Vũ Đồng cùng nhìn qua lệnh bài rồi cùng “A” lên một tiếng nhưng rồi im lặng, bọn họ nghĩ đây không phải là lúc nên nói chuyện.

Vương thẩm dè dặt liếc qua bốn người con lại rồi hiền từ mời. “Các con hay là ở lại đón giao thừa với thẩm đi, tối nay thẩm làm chè trôi nước cho các con ăn.”

Năm cái đầu lúc lắc như một, gật đầu đồng loạt, mục đích của họ đến đây là như vậy mà, không lẽ lại từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Bút Ký Của Độ Ngôn

Bọn người Tiêu Nguyệt ở lại nhà Vương thăm ba ngày, vào ngày thứ tư cũng chính là ngày mừng ba bọn họ xuất phát trở về học viện. Cứ ngỡ rằng sẽ cứ như vậy mà về ai ngờ khi đến kinh thành Thánh Thổ thì họ nhận được một tin bất ngờ từ Nam Cung Hàn.

“Hiện tại các em không nên trở về học viện, không biết nguyên do vì sao nhưng tất cả các học viên của học viện Thánh Hỏa đều được sơ tán đi khắp nơi, hiện tại ta sẽ về học viện xem sao, các em cứ ở lại kinh thành, ta sẽ truyền tin tức đến, đừng xao lãng việc tu luyện.” Dứt lời, Nam Cung Hàn liền đi vào bên trong truyền tống trận, vẫy tay với đám người Tiêu Nguyệt.

Tiêu Nguyệt nhìn bốn người còn lại hỏi dò ý kiến. “Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

Cả bốn người đều trầm mặt một lát, Mộ Kinh Thiên là người đầu tiên cho ý kiến. “Hay chúng ta đi Lạc Nhật sâm lâm rèn luyện đi, mọi người đều tăng cảnh giới quá nhanh chóng, lâm căn cơ chưa ổn định.”

Lục Lâm lại nhàn nhạt nói. “Chúng ta sẽ đi Lạc Nhật sâm lâm nhưng không nên đi vào lúc này, hay là tự thưởng cho bản thân vài ngày, đi xung quanh kinh thành rồi chờ Nam Cung lão sư quay lại xem tình hình.”

Vũ Phong và Vương Vũ Đồng cũng cùng ý kiến với Lục Lâm, thế là cả bọn quyết định đi xung quanh kinh thành Thánh Thổ một chút sau khi lưu lại một tờ giấy ghi địa chỉ khách điểm cho Nam Cung Hàn.

Vương Vũ Đồng đi trên đường thì nhìn thấy một tửu lâu liền lôi kéo mọi người vào trong, ở thế giới này không hề có chuyện cấm đưa nhỏ uống rượu chỉ là hạn chế thôi nên đám người Vương Vũ Đồng bước vào cũng không gây sự chú ý cho lắm. Vương Vũ Đồng chọn một bàn gần cửa sổ rồi kêu một vài thức ăn.

“Hôm nay ta mời, mọi người cứ thoải mái, đây là thức ăn uống rất ngon và tốt hơn nữa là không sợ say.”

Tiêu Nguyệt không ưa uống rượu nhưng mùi tức rượu này rất thơm nên nhắm mỗi một ít, sau khi nhắm mỗi một tý thì hai mắt Tiêu Nguyệt sáng lên, cái này còn ngon hơn cả nước ép hoa quả nữa, à mà cái này là rượu từ hoa quả kia mà. Tiêu Nguyệt lấy một cái bát đổ một ít cho Tiểu Bạch, Tiểu Bạch cũng rất vui vẻ thưởng thức.

“Các người là mới đến kinh thành Thánh Thổ sao?” – Một nam nhân đi về phía bàn của Tiêu Nguyệt bắt chuyện, nam nhân này có ánh mắt rất tốt, nhìn qua là biết mấy người Tiêu Nguyệt không phải là người ở đây.

Tiêu Nguyệt thoáng kinh ngạc một cái rồi chợt cười. “Không sai, chúng tôi vừa đến kinh thành Thánh Thổ vài ngày.”

Nam nhân kia khẽ chớp mắt, sáng khoái ngồi vào bàn mà không cần ai mời cả, tự rót cho mình một ly rượu rồi cười sang sảng trò chuyện.

“Hi hi, các người đến đây là vì hội đấu giá sao? Mấy ngày nay có rất nhiều người tụ tập về đây vì hội đấu giá này a.” – Câu nói này là hướng về phía Mộ Kinh Thiên mà nói, nam nhân này thấy Mộ Kinh Thiên là người thành thực nhất trong đây nên nghĩ rằng Mộ Kinh Thiên mới là người có tiếng nói.

Mộ Kinh Thiên thấy nam nhân hướng mình hỏi han thì cũng mỉm cười đáp lại, dù sao hắn cũng cảm nhận được nam nhân này không hề có ác ý, mà chuyện bọn họ tới kinh thành Thánh Thổ cũng không phải là nhiệm vụ quan trọng gì cần được bảo mật.

“Không có, chúng tôi đến đây là để tham quan kinh thành, không lẽ hội đấu giá đó có bảo vật gì hay sao mà huynh nói rất nhiều người tụ tập đến đây a?”

Nam nhân thấy vậy thì vui vẻ cười nói. “Không giấu gì các người, ta đến đây chỉ là để uống rượu ké mà thôi nhưng vì các người không có xua đuổi ta như mấy người kia nên ta sẽ cung cấp thông tin cho các người. Thật ra đây cũng không phải là bảo vật gì mà là quyền bút ký của thiên tài luyện đan sư Độ Ngôn của mấy ngàn năm trước, người biết rằng cái này rất hấp dẫn với luyện đan sư và các gia tộc mà.”

Năm người Tiêu Nguyệt nghe được cái tên Độ Ngôn thì giật mình, Độ Ngôn không phải là vị luyện đan sư thiên tài ngàn năm trước ba mươi tuổi đã là cửu phẩm luyện đan sư hay sao? Nghe nói là ông ta sau này mất tích không lưu lại vật gì kia mà. Vương Vũ Đồng nhin không được tiếp tục hỏi, dù sao hắn cũng là một luyện đan sư, nghe tới chuyện này làm sao mà không kích động cho được?

“Chuyện này có thật hay không? Độ Ngôn rõ ràng là mất tích không ai biết ông ta đang ở đâu, thì làm sao có thể lấy được bút ký này được.”

Nam nhân lại uống một ngụm rượu lớn, đáp. “Theo ta được biết thì sau khi Độ Ngôn mất tích đã từng ở tạm ở một quán trọ nhỏ trong kinh thành Thánh Hỏa, lúc đó ông nhận ơn của lão bản quán trọ đó nên đem bút ký của mình sao ra một bản tặng lão bản ở đó, nhưng lão bản vốn không phải là người tu luyện nên không biết nó quý trọng cỡ nào bèn cất đại ở trong thư phòng, sau này con cháu của ông ta dù có trở thành linh giả cũng không biết trong thư phòng tổ tiên mình có vật như vậy. Cuối cùng trong một lần hậu nhân cũng ông ta chơi đùa thì phát hiện phía dưới kệ sách có một quyển sách cũ kỹ nằm đó nên lấy ra chơi, sau này khi lớn lên mới biết đó là vật có giá trị to lớn bèn đem đi đấu giá, dù sao hắn cũng không phải luyện đan sư, và lại thất phu vô tội, hoài bích có tội.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Đây Rõ Ràng Là Cố Ý Tiết Lộ

Nam nhân nói xong lại uống một ngụm rượu lớn, cười sang sảng. Vương Vũ Đồng thì kích động tới mức mặt đỏ bừng, dù xuất thân trong đan dược thế gia nhưng bút ký của Độ Ngôn thì hắn chưa từng được biết đến, dù là bản sao đã bị Độ Ngôn lột bỏ nhiều thứ nhưng hắn vẫn rất khao khát được nhìn một cái.

Tiêu Nguyệt nhìn cái mặt kích động của Vương Vũ Đồng thì vô hấn một phát. “Huynh cứ mơ đi Vũ Đồng, bao nhiêu thế lực có chuẩn bị ừ ừ đến để tranh đoạt, huynh nghĩ với tài lực của huynh có thể tranh lại họ sao?” – Tiêu Nguyệt rất thần nhiên, đối với bút ký của Độ Ngôn gì đó nàng không hề có hứng thú, dù sao nàng cũng có Thiên Lam và Hồn Độn giới chỉ, không cần phải vì một quyển bút ký cù kỷ mà kích động.

Wương Vũ Đồng nghe Tiêu Nguyệt nói xong thì tỉnh mộng, hai má xệ xuống, nga~ hắn quên mất điều này. Nam nhân sáng khoái kia tiếp tục uống rượu, rồi nói.

“Không sao không sao, đừng ủ rũ như thế, bút ký này không có được nhưng chắc chắn có một điều các ngươi sẽ thấy hứng thú hơn.”

Wương Vũ Đồng dù nghe được lời nam nhân nói nhưng tâm trạng vẫn không vui được. Nma nhân vỗ vào lưng Vương Vũ Đồng một cái thật mạnh.

“Tiểu tử này, thật là! Lần trước khi ta đi vào Lạc Nhật sâm lâm thì đụng phải một đám không ra gì chặn cướp. Ha ha! Còn không biết tự lượng sức, cướp ai không cướp lại đòi cướp của ta đây? Cuối cùng bị ta đánh bầm dập, chạy về hang ổ. Ta đương nhiên là đuổi theo, tới tận ổ của chúng cướp ngược lại, thật là sáng khoái.”

Cả năm người Tiêu Nguyệt đều chảy ra ba vạch hắc tuyến, cướp bóc mà sao lại tự hào đến như vậy? Còn đem ra khoe khoang. Nhưng Tiêu Nguyệt lại nghĩ đến, bên trong Lạc Nhật sâm lâm ngoại trừ linh thú ra còn phải đối mặt với con người nữa, nam nhân này dám tới tận ổ cướp ngược lại quả thật là có bản lĩnh. Sau đó Tiêu Nguyệt lại tự mình cảm thán, lần trước nàng một thân một mình đi qua Lạc Nhật sâm lâm, quả thật là được Thiên Lam bảo vệ.

Nam nhân dường như hết sức vui vẻ, lập tức nói tiếp.

“Cũng nhờ lần cướp ngược đó ta mới phát hiện một di tích sắp xuất thế, nghe nhiều người nói rằng đó là di tích của viễn cổ, trong đó ắt hẳn có rất nhiều báu vật, và lại chắc chắn sẽ có nhiều loại vũ kỹ và đan phương thất truyền.”

Đối với người tu luyện thì đây quả thật là rất hấp dẫn, vũ kỹ và đan phương thất truyền, sẽ có rất nhiều người liều mạng tranh đoạt. Đối với linh giả chỉ là vũ kỹ bình thường hơi cao cấp một chút cũng đã rất hấp dẫn với họ rồi nói chi là vũ kỹ thời viễn cổ.

Nam nhân lại đem cả vô tức nhưỡng uống hết rồi đứng dậy. “Nhưng mà trước lối vào di tích có một linh thú rất cường đại, hãy chờ một tháng sau khi các thế lực tập trung lại giết linh thú, người bình thường như chúng ta có thể đi vào tầm bảo. Rượu cũng đã uống hết, tạm biệt. Có duyên thì gặp lại”

Tiêu Nguyệt nghe được tin tức này thì nhúu nhúu mày, loại di tích thế này nên đi một lần cho biết, dù trong Hồn Độn giới chỉ có rất nhiều công pháp nhưng nó không có nhiều công pháp thích hợp dành cho nàng, đi tới đây một chút xem duyên phận vậy.

Mộ Kinh Thiên nhìn nam nhân rời khỏi tửu lâu thì nhẹ giọng nói. “Đây rõ ràng là nam nhân đó cố ý tiết lộ tin tức cho chúng ta mà, rốt cuộc mục đích của hắn là gì?”

Vũ Phong cũng nhìn theo bóng lưng của nam nhân biến mất sau cánh cửa, suy nghĩ một lát. “Tuy không biết mục đích của hắn ta là gì nhưng hắn ta không hề có địch ý với chúng ta. Cảm giác như là hắn cố ý giúp chúng ta vậy.”

Lục Lâm lại tiết kiệm lời, chỉ đáp một câu. “Mặc kệ hắn đi.”

Wương Vũ Đồng thì không quan tâm nhiều cho mấy, chỉ ôm vô tức nhưỡng rồi hướng về tiểu nhị gọi thêm một vô tức nhưỡng khác. Hắn đang thèm tức nhưỡng nga, uống hết mất tiêu rồi, phải gọi thêm một vô nữa.

Rất nhanh tiểu nhị mang ra thêm một vô tức nhưỡng nữa, mỗi người ôm một tâm trạng riêng ngồi uống rượu. Vương Vũ Đồng thì đơn thuần là muốn uống rượu, Tiêu Nguyệt thì suy nghĩ nên đi xem duyên phận, Mộ Kinh Thiên thì nghĩ rằng nếu đi di tích có lẽ sẽ tìm thấy một vài loại đan dược có thể giúp ích cho hắn, Vũ Phong và Lục Lâm thì lại muốn thử thách bản thân, phải mạnh lên, họ còn có việc nhất định phải hoàn thành.

Chỉ có Tiểu Bạch là vô âu vô lo, ôm một bát tức nhưỡng chậm rãi liếm, nó rất thích mùi vị này a~ Phải tranh thủ nếm nhiều một chút mới được.

Sau khi uống rượu no nê thì Vương Vũ Đồng nhanh chóng thanh toán tiền và mua thêm mười vô tức nhưỡng cất trong túi cần khôn, sải bước đi theo mấy người Tiêu Nguyệt về khách điểm, chuyện tình về hội đấu giá đã có Mộ Kinh Thiên đi hỏi thăm nên hắn cũng không quan tâm, có gì hôm đó đi chiêm ngưỡng xem quyển bút ký đó có bộ dạng ra sao thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hội Đấu Giá.

Hội đấu giá diễn ra vào hai ngày nữa, trong hai ngày này số lượng linh giả đến kinh thành Thánh Thổ càng ngày càng tăng. Buổi chiều một ngày trước ngày đấu giá, danh sách vật phẩm bán đấu giá được truyền ra ngoài, trong đó có một thứ mà Tiêu Nguyệt gửi bán đó là hơn một ngàn viên tam phẩm Chân Linh Đan thập thành.

Nhờ đó mà hội đấu giá càng được nhiều người đến hơn nữa, lúc đầu chỉ có những người có tài lực hùng hậu mới tới đấu giá nhưng bây giờ rất nhiều linh giả muốn tham gia, đan dược thập thành rất thích hợp đối với bọn họ. Nếu đan dược có độ hòa hợp kém sẽ sinh ra tác dụng phụ và một số tạp chất tích lũy trong cơ thể linh giả, tuy không nhiều nhưng lâu dần sẽ trở thành một lượng đáng lo ngại.

Ai có công pháp đặc thù tẩy luyện cơ thể thì tốt còn không thì phải mua Tẩy Thể Đan phục dụng để đẩy tạp chất ra ngoài, tu vi mới tăng tiến nhanh chóng được. Mà Tẩy Thể Đan không hề rẻ, thậm chí là cung không đủ cầu. Chỉ cần mua được một phần mười số đan dược thập thành nếu mua được thì họ sẽ không phải lo lắng về việc phục dụng đan dược sẽ có tạp chất lắng đọng trong cơ thể một thời gian khá dài.

Cũng nhờ lần bán đan dược này mà số điểm tích lũy của Tiêu Nguyệt tăng lên bốn ngàn điểm, vừa đủ để đổi thành thẻ chanh sắc.

Ngày bán đấu giá, khi sắc trời tối dần, Tiêu Nguyệt mới thoát khỏi trạng thái tu luyện, tắm rửa một lần rồi ra ngoài ăn tối với đám người Vũ Phong, cả năm người thả bộ đến hội bán đấu giá của Thạch Lữ thương hội.

Nhìn đám người vội vàng và lượng lớn xe ngựa xa hoa đậu bên ngoài Tiêu Nguyệt thầm cảm thán, rõ ràng là linh giả đầu cần tới xe ngựa lại phô trương thanh thế vác xe ngựa tới hội đấu giá.

...

Năm người Tiêu Nguyệt đến đến trước chỗ bán vé của đấu giá hội thì không khỏi kinh ngạc, bình thường phí để vào bên trong đấu giá hội chỉ có năm mươi hắc tệ vậy mà lần này lên đến năm trăm hắc tệ một người, có lẽ là vì hạn chế số lượng người vào trong hội đấu giá đi, xem ra Thạch Lữ thương hội đã dự trù trước tình huống sẽ có nhiều linh giả đến chỉ để xem, chiếm mất chỗ làm nhiều người không thể vào hội đấu giá được.

Khi năm người Tiêu Nguyệt xếp hàng được tới chỗ bán vé thì chỉ còn lại một vé, sau khi thanh toán tiền cho thu ngân xong thì Tiêu Nguyệt dờ khóc dờ cười không biết làm sao cho phải. Đúng lúc đó Vương Vũ Đồng lại lên tiếng.

“Không nhất thiết phải có vé, chỉ cần có được thẻ của thương hội vẫn có thể vào, thương hội luôn giành ra một số chỗ để cho những người có thẻ chanh sắc vào. Ở đây huynh có thể lục sắc có thể dẫn thêm một người vào cùng, thêm một vé trên tay muội nữa là bốn vé, vậy trong đây có ai còn có không?”

Lục Lâm và Mộ Kinh Thiên lắc đầu tỏ ý mình không có, Lục Lâm là thực sự không có thẻ còn Mộ Kinh Thiên là không tiện lấy thẻ ra, dù sao hắn còn đang trong thời gian lần trốn. Tiêu Nguyệt thì từ trong túi cần khôn lấy ra thẻ chanh sắc của nàng, nàng có nên cảm thấy may mắn vì vừa mới đổi được tám thẻ này hay không a.

Khiến mọi người không ngờ tới là Vũ Phong lấy ra một thẻ bạch kim, trực tiếp đánh vào vẻ mặt đắc ý của Vương Vũ Đồng một cái thật kêu. Vương Vũ Đồng một lúc sau mới kích động hỏi.

“Thẻ bạch kim này dư sức mang tất cả chúng ta vào bên trong, Vũ Phong, từ đâu đệ có được tám thẻ này?”

Vũ Phong chỉ trầm lại rồi đáp. “Sinh ra đã được thương hội cấp cho.”

Nghề đến đây thì Vương Vũ Đồng không hỏi tiếp nữa, đúng vậy, có một số người khi vừa sinh ra đã được thương hội cấp cho thẻ bạch kim nhằm lôi kéo, đa số những người này đều là con cháu của những thế lực hùng mạnh. Mà Vũ Phong đã không muốn nói thì Vương Vũ Đồng cũng không muốn hỏi thêm, sắc mặt của Vũ Phong lúc đó có chút không được tốt.

Mộ Kinh Thiên lướt nhìn Vũ Phong một cái rồi thu hồi ánh mắt, xem ra tên nhóc Vũ Phong này cũng giống hắn, có một quá khứ không muốn cho người khác biết nhưng ít nhất Vũ Phong còn dám đem những đặc quyền của bản thân ra sử dụng còn hắn thì không, hắn bây giờ cứ như một con chuột trốn chui trốn nhủi, làm gì cũng dè dặt sợ người biết thân phận.

Tiêu Nguyệt nhìn trần diện im lặng thì mở miệng đánh gãy bầu không khí này, cầm lấy tám thẻ bạch kim trong tay Vũ Phong đi vào cửa hội bán đấu giá.

“Đi thôi, chúng ta vào trong hội đấu giá, cầm thẻ bạch kim đi thử một lần xem âm giác ra sao, chắc hẳn là sẽ rất oách.” – Dứt lời thì Tiêu Nguyệt nháy mắt với mọi người một cái.

Vũ Phong và Mộ Kinh Thiên nhìn thấy Tiêu Nguyệt như vậy thì không khỏi buông lỏng tâm trạng, mỉm cười đi phai sau nàng. Tiêu Nguyệt có lẽ là người mà ông trời phái xuống ở bên cạnh họ đi, tuy nàng không làm gì đặc biệt nhưng lại không dấu vết làm cho lòng họ bình thản lại.

Chương 113: Không Linh Thạch

Trời mặt trời vừa khuất bóng thì hội đấu giá chính thức bắt đầu, đám người Tiêu Nguyệt được xếp vào một phòng riêng ở tầng hai, chỗ ngồi này rất tiện để quan sát các vật phẩm đấu giá mà không phải chen chúc với người khác còn được cung cấp điểm tâm và trà thượng hạng miễn phí. Tiêu Nguyệt liếc nhìn những người đang ngồi ở phía dưới thì thầm than, nơi nào cũng có sự chênh lệch về thân phận, nhất là ở đây, thế giới thực lực vi tôn.

Phía dưới đài, một nữ nhân ăn mặc nóng bỏng cầm theo một cái búa gỗ chậm rãi bước lên đài, nàng ta gõ một thật vang làm cho cả đại sảnh an tĩnh lại.

Nhìn thấy mọi người đều an tĩnh lại, nữ nhân hài lòng, đôi môi đỏ mọng hé mở cười khẽ một tiếng, giới thiệu.

“Hoan nghênh các vị, tiểu nữ tên là Nhiễm Lan, tiểu nữ cũng biết rằng các vị đã đợi tới nóng ruột rồi, tiểu nữ sẽ không nhiều lời, trực tiếp vào vấn đề chính luận.” – Vừa nói Nhiễm Lan vừa vỗ nhẹ tay, một thiếu nữ khác bung lên một cái khay đặt ở bục đấu giá rồi lui ra – “Mở đầu cuộc đấu giá là tam phẩm Chân Linh đan thập thành, các vị không cần nghi ngờ chất lượng của nó, đan dược này đã được luyện dược sư của Thạch Lữ thương đội kiểm tra qua. Ở đây có một ngàn một trăm viên, sẽ chia thành năm đợt bán đấu giá, mỗi đợt hai trăm viên, đợt cuối cùng sẽ bán ba trăm viên.”

Sau khi nghe Nhiễm Lan giải thích, nhiều người ánh mắt nóng bỏng nhìn đan dược trên đài, mục đích của hơn một nửa linh giả tới đây đều là vì nó, thay vì tốn tiền phục dụng hai loại đan dược, chẳng bằng mua thập thành đan dược sẽ tốt hơn, Tây Thể đan giả kính thiên tới hai vạn hắc tệ hoặc là hơn nữa, và lại đâu phải lúc nào cũng có, rồi còn thêm số tiền mua Chân Linh Đan nữa sẽ là một con số rất lớn. Chưa nói đến lúc phục dụng Tây Thể đan lại đau đớn khôn cùng.

Nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của những người dưới đại sảnh, Nhiễm Lan quyến rũ cười báo giá.

“Khởi điểm của hai trăm viên Chân Linh Đan là năm ngàn hắc tệ, mỗi lần tăng giá không được dưới năm trăm hắc tệ.”

“Năm ngàn năm trăm hắc tệ.” – Một linh giả tự cho là thanh niên tài tuấn đứng dậy phong độ mỉm cười báo giá. Nhiễm Lan nhìn người đang tạo dáng dưới kia thì cười thầm, đúng là tên ngốc tự cho mình là người tài giỏi.

“Sáu ngàn hắc tệ.”

“Sáu ngàn năm trăm hắc tệ.”

Phía dưới đại sảnh huyên náo cả lên, ai cũng đều báo ra cái giá mà mình có thể trả được với hy vọng sẽ không có ai tranh giành, tên thanh niên tài tuấn đó cũng bị chìm trong biển người. Các thế lực phía sau cũng chưa muốn ra giá, dù sao tam phẩm đan dược cũng không phải là quá quan trọng, để một hai đợt đầu cho những linh giả dưới đây có được một chút cơ hội.

Đám linh giả phía dưới thấy vậy thì cũng điên cuồng tăng giá nhưng dù sao họ cũng chỉ muốn tiết kiệm một ít tiền bạc và thống khổ mà thôi, giá không thể nào quá cao được. Cuối cùng hai đợt Chân Linh đan đầu tiên được một linh giả mua với giá hai vạn năm ngàn hắc tệ và một thế lực vừa ở phòng trung cấp mua với giá ba vạn hắc tệ.

Ba lần sau thì được những thế lực giấu mặt trong phòng cao cấp lần lượt mua với giá năm vạn hắc tệ, năm vạn tám ngàn hắc tệ và sáu vạn hắc tệ, ở đây không thể biết được mặt của những người trong đó mà Tiêu Nguyệt cũng không quan tâm đó là ai nên cũng không đi hỏi thăm.

Những vật đấu giá tiếp theo đều là những linh khí do các luyện khí sư luyện ra, đều là linh khí tứ phẩm và ngũ phẩm, Tiêu Nguyệt cũng cảm thấy không có hứng thú dù sao nàng đang chuẩn bị rèn luyện một vũ khí huyền phẩm, tài liệu thu thập cũng gần đủ rồi, chỉ cần đi tìm một vị luyện khí sư cao cấp là được.

Nhiễm Lan hài lòng nhìn về phía mọi người, nụ cười vẫn thường trực nhưng lúc này lại ra vẻ bí hiểm.

“Tiếp theo đây là một kiện vật phẩm do một tiểu đội phát hiện trong khu di tích bỏ hoang đã được khai phá nhiều năm về trước, đây là một loại khoáng thạch mà giám định sư chưa biết tên nhưng căn cứ theo đặc điểm thì rất giống một loại khoáng thạch trong sách cổ tên là Địa Linh Thạch, theo như sách cổ nói đây là một loại khoáng thạch dùng để luyện khí. Tiểu nữ xin đính chính lại, đây tất cả đều là phỏng đoán cho nên sau khi bán đi khoáng thạch này Thạch Lữ thương hội sẽ không chịu bất kỳ trách nhiệm nào.”

Một thiếu nữ cũng phối hợp với Nhã Lan đẩy một xe đẩy ra và mở tấm vải trùm khoáng thạch, khoáng thạch này có màu xanh đen có thể phát sáng nhưng lại không có bất cứ một dao động linh khí nào xung quanh cả.

“Giá khởi điểm là năm ngàn hắc tệ. Mỗi lần tăng giá không dưới một trăm hắc tệ.”

Nhiễm Lan hô một tiếng rồi lui sang bên cạnh quan sát mọi người phía dưới.

“Chỉ là một tảng đá vô danh thôi mà lên đến năm ngàn hắc tệ, không biết Thạch Lữ thương đội đang nghĩ gì nữa. Còn bịa ra một cái tên Địa Linh Thạch,

chẳng lẽ muốn lừa gạt những linh giả ít kiến thức như chúng ta sao?” Nhiều người cũng bủi môi hùa theo người vừa mới lên tiếng.

Trên một căn phòng cao cấp, một thiếu nữ sáng mắt nhìn nam nhân cao lớn ngồi bên cạnh nàng nụ nói. “Ca ca, viên khoáng thạch này thật đẹp nha, ca mua về cho muội đi.”

Nam nhân kia bắt đầu nhìn tiểu muội của mình, chỉ vì đẹp mà tiểu muội này lại muốn một viên đá không có tác dụng gì thế kia, đúng là phụ mẫu đã chiều nàng quá mức, nam nhân xoa xoa trán.

“Nếu dưới một vạn hắc tệ thì ta cho muội mua còn trên thì muội tự bỏ tiền ra mua đi, mục đích của chúng ta là quyền bút ký kia, không thể hao phí tiền được. Muội có biết nó quan trọng với huynh hay không?”

Thiếu nữ tuy đạt được mục đích nhưng lại bất mãn biểu môi hờn giận. “Chỉ có một vạn hắc tệ mà thôi, ca có cần keo kiệt vậy không? Một vạn hắc tệ này chỉ đủ để mua năm mươi viên đan dược mà thôi.”

Nam nhân khó chịu gằn giọng một tiếng. “Một vạn linh thạch mà muội nói cứ như cộng rom cộng cỏ ngoài đường vậy, muội đã kiếm ra một đồng tệ nào chưa? Năm mươi veinó đan dược đủ cho chúng ta tu luyện gấp hai lần trong một tháng.”

Thiếu nữ bất mãn ngồi một bên, rõ ràng là ca ca ruột của nàng mà lại không bằng cả đường huynh nữa.

Bên đây Tiêu Nguyệt nghe thấy giọng nói vui sướng của Thiên Lam từ trong Hỗn Độn giới chỉ truyền ra.

“Tiêu Nguyệt, đó là Không Linh Thạch, một loại khoáng thạch dù là ở thời viễn cổ cũng rất hiếm thấy. Không Linh Thạch này có đặc điểm gần giống với Địa Linh Thạch nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy bên trong Không Linh thạch có những điểm sáng bé xíu như trời sao buổi đêm vậy. Không Linh Thạch có thể làm cho tính chất của vũ khí trở nên mạnh hơn vũ khí cùng cấp gấp ba lần, đã vậy còn có thể vô hạn phụ gia cho vũ khí để tăng phẩm cấp và kỹ năng của vũ khí. Tiêu Nguyệt, ngươi nhất định phải bắt được Không Linh Thạch vào tay.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Không Linh Thạch Tới Tay

“Sáu ngàn hắc tệ.” – Từ trong phòng cao cấp truyền ra tiếng kêu giá lạnh lóe của một thiếu nữ. Mọi người đều không hề để tâm, chắc chắn là vị tiểu thư nào đó cảm thấy đẹp nên muốn mua về đùa giỡn đây mà.

Tiêu Nguyệt nghe có người kêu giá thì im lặng, không biết có ai còn kêu giá nữa hay không, chờ xem một lúc vậy. Quả nhiên từ một gian phòng cao cấp khác có một giọng nữ lại kêu giá, hai bên không ngừng lên giá.

“Sáu ngàn năm trăm hắc tệ.”

...

“Một vạn hắc tệ.”

Những người ở phía dưới xì xầm bàn tán, có cười nhạo có nghi ngờ nhưng cười nhạo là trên hết, chẳng một ai đứng lên kêu giá cả.

Con số này được báo ra thì một trong hai người đang đấu giá giữ im lặng, có lẽ lúc này nàng nên báo một cái giá nhĩ. Trực tiếp đập nát cái tâm tư tò mò, do dự của người nọ, dù sao nếu trong mức tiêu xài như thế này nàng cũng không bị đói.

“Hai vạn hắc tệ.”

Thiếu nữ kia cao hứng vì mua được thứ nàng ta thích trong mức chi tiêu mà ca ca định ra chưa được bao lâu thì nghe một giọng nữ khác tranh giành với nàng ta. Nàng ta rất tức giận, nhưng khi nhìn ca ca một cái thì thấy sắc mặt của hắn không được tốt cho lắm đành giậm chân ngậm miệng.

“Mấy người này sinh ra đã ngậm thìa vàng, chỉ biết tiêu xài lung tung. Hai vạn hắc tệ, có thể mua biết bao nhiêu đang dược kia chứ. Thật sự là phá gia chi nữ mà.”

Tiêu Nguyệt đương nhiên là nghe được tiếng xì xầm bên dưới, nàng thoáng nhìn qua đám người Vũ Phong ở phía sau, thấy sắc mặt ai cũng bình thường cả nhưng nghĩ lại chắc chắn chiến tích tiêu xài của họ còn hơn của nàng thì làm sao có thể có ý kiến gì được chứ. Quả thật là như vậy. Vũ Phong và Lục Lâm vốn là những người sinh ra đã không lo về vấn đề tiền bạc, tiền tiêu đi hơn Tiêu Nguyệt rất nhiều lần.

Vương Vũ Đồng lại càng không phải nói tuy hấn không có nhiều tiền trong tay nhưng sinh ra ở đan dược thế gia làm sao có thể đem hai vạn hắc tệ trở thành món tiền khổng lồ được. Mộ Kinh Thiên thì khinh thường số tiền nhỏ nhoi này, một khi đã vùng tay thì phải vùng cho đáng, chút đỉnh tiền đó không làm khó được hấn. Tóm lại chút tiền mà Tiêu Nguyệt vùng ra không có gì ảnh hưởng đến bọn họ cả.

Tiêu Nguyệt đơn giản thu lấy Không Linh Thạch vào tai làm Thiên Lam bên trong Hỗn Động giới chỉ buông tiếng khinh thường. “Đúng là bọn họ không có mắt nhìn, Không Linh Thạch quý hiếm như vậy mà bọn họ lại đem thành cớ rác so sánh.”

Tiêu Nguyệt im lặng truyền âm cho Thiên Lam. “Cũng may là bọn họ không có mắt nhìn, nếu có thì làm sao chúng ta có thể dễ dàng có Không Linh Thạch như vậy được.”

Thiên Lam hừ lạnh một tiếng từ chối cho ý kiến nhưng trong lòng của tán thành lời nói của Tiêu Nguyệt, nếu đem Không Linh Thạch đặt ở nơi hấn sống lúc trước chắc chắn sẽ bị tranh giành tới mức sức đầu mẻ trán.

Hội đấu giá vẫn được tiếp tục với một số vật phẩm nữa, cuối cùng thứ được mọi người mong chờ cũng đến lúc xuất hiện, vật phẩm áp trực của ngày hôm nay.

“Bây giờ là vật phẩm áp trực của chúng tôi, cũng là vật phẩm được mọi người mong chờ nhất, bút ký của Thiên tài được sư Độ Ngôn. Các vị không cần nghi ngờ đi đây bút ký giả, giám định sư của chúng tôi đối chiếu với các bút tích còn sót lại của Độ Ngôn được sư hoàn toàn giống. Không làm mất thời gian của mọi người nữa giá khởi điểm mười vạn hắc tệ, mỗi lần tăng giá không dưới năm ngàn hắc tệ, bắt đầu.”

Tiêu Nguyệt nhìn quyển bút ký cũ nát trên bục đấu giá thì nhếch mép cười nhạt. “Sau này nhất định ta cũng phải để lại cho hậu nhân bút tích, để lúc chúng nó cùng đường có thể đem ra bán.”

Vương Vũ Đồng nghe xong thì phì cười châm chọc Tiêu Nguyệt, “Bút tích của muội á? Không biết sau này cho người ta có thèm nhận hay không ở đó mà đem đi đấu giá.” – Tiêu Nguyệt cũng hi hi cười không đáp lại, ngồi xuống nhuyền thấp xem bọn họ giành giật nhau.

Vương Vũ Đồng thấy vậy cũng kéo một cái ghế ngồi xuống, muốn đấu giá quyển bút ký này không phải là không có cách nhưng hấn không muốn dùng tiền của gia tộc nữa, hấn đã từng thề thốt không cần sự giúp đỡ của họ thì chắc chắn sẽ không cần.

Chưa đầy nửa khắc mà giá của quyển bút ký đã lên đến năm mươi lăm vạn, số người kêu giá cũng dần thưa thớt, mà lúc này mỗi lần tăng giá đều lên đến một vạn, Tiêu Nguyệt hiện đang cảm thấy hứng thú hơn bao giờ hết. Đây thực sự là lần đầu nâng đi dự một buổi bán đấu giá nha.

Mộ Kinh Thiên nhìn ánh mắt tỏa sáng của Tiêu Nguyệt thì không khỏi lắc đầu, dù gì thì cũng là một đứa trẻ mười một mười hai tuổi, phấn khích là chuyện bình thường.

Vũ Phong thì luôn như có như không liếc nhìn về phía Tiêu Nguyệt, trong đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, cả buổi đấu giá cũng không chú ý tới.

“Bảy mươi vạn hắc tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Một Đứa Trẻ Không Hơn Không Kém

Khi con số lên đến chín mươi vạn hắc tệ thì một giọng nói yếu điệu từ trong phòng cao cấp truyền ra.

“Trần Tịnh thiếu gia, bây giờ chỉ còn hai chúng ta cạnh tranh mà thôi, chín mươi vạn là cái giá cao nhất mà nhân gia có thể ra, nếu Trần thiếu gia còn ra giá nữa thì, Liễu Tư ta sẽ chấp tay nhường quyền ký bút này cho thiếu gia.”

Mọi người nghe tới hai cái tên Trần Tịnh và Liễu Tư thì lập tức giật mình, hai cái tên này rất nổi tiếng trong kinh thành. Trần Tịnh là đệ nhất thiên tài võ học của Trần gia, năm nay chưa được hai mươi tuổi đã là nhị tinh Linh Vương mà trên phương diện luyện đan hấn cũng có thành tựu không nhỏ, đã đạt tới luyện đan sư nhị phẩm.

Trần Tịnh cái tên đã kêu rồi, Liễu Tư lại càng nổi tiếng hơn nữa, con gái độc nhất của Liễu tộc trưởng. Liễu gia chuyên kinh doanh về dược liệu, đã lũng đoạn thị trường dược liệu của Thổ Quốc cả trăm năm qua. Cưới được Liễu Tư chắc chắn sẽ được lợi ích khổng lồ, chưa kể tới Liễu Tư cũng là một thân thiên phú, năm nay mười bảy tuổi đã là Cửu tinh Đại Linh Sư, dung mạo xuất chúng.

“Tốt, nếu Liễu mỹ nhân đã muốn thì ta nhường nó cho nàng vậy, mỹ nhân như nàng ta không dám đắc tội, miễn cho những người thăm mền nàng tới cửa Trần gia chúng ta làm loạn.”

Trầm mặc nửa ngày rốt cuộc Trần Tịnh cũng lên tiếng, giọng nói hào sảng cười đùa nhưng ẩn chứa trong đó là sự không cam lòng vô hạn. Làm sao có thể cam lòng cơ chứ, hấn đã phải năn nỉ rất lâu thậm chí là cãi nhau với phụ thân một trận thật lớn cuối cùng mới có cơ hội đi đấu giá quyển bút ký này.

Nhưng đây là sử dụng tiền của gia tộc, phụ thân chỉ cho hắn sử dụng năm mươi vạn hắc tệ thôi, hắn đem tất cả tiền dành dụm được, bán tất cả đan dược tồn kho và mượn thêm nhiều người khác cũng chỉ có bốn mươi vạn. Bởi vậy chín mươi vạn là giá cao nhất hắn có thể ra, thêm một vạn nữa không phải là không thể nhưng nếu đắc tội với tiểu nha đầu Liễu Tư này thì có lẽ sẽ phiền phức.

Phải nói là Liễu tộc trưởng sùng ái Liễu Tư quá mức, chỉ cần nàng muốn mà không ảnh hưởng quá lớn đến gia tộc, Liễu tộc trưởng liền gật đầu cái rụp. Tiểu nha đầu này nếu ghi thù mà nói với Liễu tộc trưởng đặc biệt tăng giá dược liệu bán cho Trần gia thì Trần gia bị thiệt hại là cái chắc, dù có đi muốn mua ở các địa điểm khác thì cũng không dễ dàng.

Năm đó có một tên công tử trác táng của gia tộc cỡ trung lên tiếng bôi bác Liễu Tư đã bị Liễu tộc trưởng dùng tiền chèn ép, không bán dược liệu cho gia tộc đó, thậm chí là đem lợi ích đặt lên cán cân cho các nhà bán dược liệu và đan dược khác nữa. Kết quả đương nhiên là luyện dược sư của gia tộc đó dần dần bỏ đi, gia tộc đó đành phải cần rằng mua dược liệu với giá cao ngất ngưỡng, gia tộc đó hiện tại đã tụt dốc thành một gia tộc cỡ nhỏ. Thời thì buông tay xem như cho nha đầu này một cái ân tình sau này sẽ có lợi ích hơn.

Liễu Tư nghe Trần Tịnh từ bỏ thì vui vẻ cảm tạ. “VẬY ĐA TẠ CÔNG TỬ RỒI.” – Nàng thừa biết Trần Tịnh cũng không còn được bao nhiêu tiền và hắn cũng đang đấu tranh tư tưởng, nàng chỉ là cho hắn một cái lý do để từ bỏ mà thôi. Còn phần nợ hắn một ân tình đó hả, không có cửa đâu.

Buổi đầu giá kết thúc, năm người Tiêu Nguyệt liền theo dòng người ra khỏi sảnh đầu giá tới phía sau hậu trường gặp quản sự, nhanh chóng trả tiền rồi mang Không Linh Thạch về khách điểm. Sau khi mọi người đã nghỉ ngơi thì Tiêu Nguyệt mới khoác áo choàng, đeo mặt nạ chạy ngược về phía phòng đầu giá.

Nhiễm Lan thấy người bán đan dược tới thì đem một hắc tạp ra đưa cho Tiêu Nguyệt, giải thích.

“Tổng số tiền bán Chân Linh đan là hai mươi hai vạn ba ngàn hắc tệ, khấu trừ đi năm phần trăm tất cả là hai mươi một vạn và số lẻ thì còn hai mươi một vạn.”

Tiêu Nguyệt trầm giọng cảm tạ, đưa tay nhận lấy hắc tạp, Nhiễm Lan kinh ngạc nhìn những ngón tay nhắn nhụi, thon dài cầm lấy hắc tạp thì kinh ngạc, hắn không ngờ vị luyện dược sư này lại trẻ đến như vậy. Tuy nói luyện dược sư tam phẩm từ tầm hai mươi rất ít thấy nhưng cũng không tới nỗi quá hiếm để ngạc nhiên. Nhưng luyện chế được đan dược tam phẩm thập thành cần có sự hiểu biết và kinh nghiệm luyện đan vô số lần, những người này đa số đều lớn tuổi rồi, dù có bảo dưỡng bàn tay tới mức nào cũng không thể được như thế này.

Tiêu Nguyệt nhanh chóng thu tay lại xoay người rồi đi để lại Nhiễm Lan đứng đó trầm tư, một lúc sau Nhiễm Lan mới nhỏ giọng thông báo với một tiếp dẫn sư. “Sau này nếu người này có tới thì nhớ phục vụ cho tốt.” Xong rồi nàng xoay người rời đi.

Trên đường về Tiêu Nguyệt lăm nhăm một chút, đem tất cả hắc tệ dồn về một hắc tạp, nhìn con số ba mươi vạn mà vui vẻ, Không Linh Thạch cũng tới tay, nàng nên tăng cường tìm kiếm những vật liệu để luyện chế vũ khí thôi.

Tiêu Nguyệt không hề biết Mộ Kinh Thiên luôn đi phía sau nàng kể từ khi nàng rời khỏi khách điểm, Thiên Lam đương nhiên là biết nhưng cũng không nói với Tiêu Nguyệt, dù sao Mộ Kinh Thiên cũng không có ác ý với nàng. Thiên Lam cũng sẽ không trợ giúp cho Tiêu Nguyệt cảnh giác nữa, hắn muốn Tiêu Nguyệt tự thân cảnh giác mọi tình huống, hắn không muốn Tiêu Nguyệt quá dựa dẫm vào hắn. Biết đâu một ngày nào đó cả hai tách ra, Tiêu Nguyệt không hề phòng sẽ làm cho nàng rơi vào tình huống xấu.

Tiêu Nguyệt quả nhiên vẫn chưa trưởng thành, vẫn còn là một đứa trẻ không hơn không kém. Lại nghĩ đến quyền Tâm trí kiên định mà Tiêu Nguyệt đạt được trong Thánh Thương điện, Thiên Lam lại gác nỗi lo qua một bên, dục tốc bất đạt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Lặn Nửa Tiến Vào Lạc Nhật Sâm Lâm.

Sáng hôm sau, năm người Tiêu Nguyệt nhận được thư tín của Nam Cung Hàn gửi tới, trong thư nội dung không nhiều nhưng họ có thể đoán được chuyện gì đang xảy ra. Thánh Hóa học viện bị tấn công bởi một người thần bí, thực đoán chừng là trên cả Linh Thánh. Trong học viện cũng có Linh Thánh tọa trấn nhưng lại bị người thần bí nhanh chóng đánh trọng thương.

Người thần bí từ đầu tới cuối đều không nói một lời, chỉ cầm đi một viên châu trong bảo khố của học viện, tất cả lão sư đều bị đánh trọng thương nhưng kỳ lạ là người thần bí đó không đụng tới học sinh, chẳng lẽ là khinh thường động vào đám tiểu bối này sao? Chắc hẳn là vậy, có thể đánh bại Linh Thánh tọa trấn trong học viện thì chỉ cần ách xì một cái cũng đủ giết đám học viên rồi.

Cảnh giới càng cao chênh lệch một tinh cũng là vấn đề muốn chi là chênh lệch mấy cấp, có vài học viên loi nhoi thể hiện tinh thần yêu học viện bị người thần bí liếc một cái hôn mê bất tỉnh. Thật là! Sau đó tất cả lão sư còn có thể di chuyển mang theo học viên đi về nhiều hướng khác nhau, để phòng người thần bí đó buồn buồn tới tàn sát học viện.

Nhận được tin tức của Nam Cung Hàn rồi năm người quyết định đi vào Lạc Nhật sâm lâm rèn luyện ổn định cảnh giới. Mộ Kinh Thiên nhìn bức thư trong tay thì khẽ lắc đầu, Thánh Hóa học viện xong rồi, sau này sẽ không có ai dám đưa con cháu tới đó học nữa, một học viện bị tấn công thảm hại tới

mức đi chuyển học viên đi khắp nơi chắc chắn sẽ mất đi danh dự của chính học viện. Muốn khôi phục lại xem ra sẽ rất lâu.

Vương Vũ Đồng thở dài một tiếng. “Aizz, vào học viện chưa được bao lâu, chưa học được bao nhiêu, cả thư viện còn chưa vào đọc được mấy lần mà. Thiệt tình, lão già đáng ghét!”

Ở một thư phòng nào đó, có một nam nhân ngồi nhìn phong thư nằm lặng lẽ trên bàn nhếch miệng, nếu có ai nhìn thấy thì sẽ thấy gương mặt nam nhân tỏa ra sát khí nhưng lại ôn nhu vô cùng, một tổ hợp cảm xúc thật kỳ lạ.

Ám Quang quốc, Mộ Dung Tinh nhìn tin tức vừa mới thu được vui vẻ cười, haha, trong lúc ả vinh quang gia nhập Ám Quang quốc thì Tiêu Nguyệt lại như chó nhà có tang theo chân lão sư chạy khắp nơi. Nhưng sự thật thì không phải vậy.

Nội vi Lạc Nhật sâm lâm vô cùng rộng lớn, lần trước Tiêu Nguyệt chỉ là men theo nội vi của Lạc Nhật sâm lâm tiến tới Hỏa quốc nhưng lần này lại tiến thẳng vào bên trong đó. Nội vi hoàn toàn khác ngoại vi.

Bước vào trong đó là một thế giới hoàn toàn khác, những gốc cổ thụ không biết là bao nhiêu ngàn năm, mọc khắp nơi, tán cây rộng lớn như che hết cả bầu trời, chỉ có vài tia sáng có thể le lói xuyên xuống mặt đất, cả đại thì mọc um tùm, gai cũng mọc thành bụi dày đặc. Mỗi lần bước tới là chân đạp xuống những lá khô là lại phát ra tiếng động cùng với tiếng xào xạc. Âm thanh thì lớn, tầm nhìn lại hạn hẹp, đối với những người không có công pháp tham trác thể sử dụng trực giác mà thôi. Vương Vũ Đồng đảo mắt nhìn xung quanh rồi thở dài.

“Loại rừng rậm này tồn tại đã lâu lắm rồi, đó giờ chỉ được nghe tên mà chưa từng được đến, bên trong đây mà có linh thú cách chúng ta chừng năm trăm mét chắc cũng không dễ dàng nhận ra.”

Mộ Kinh Thiên đi phía sau nhẹ mở miệng. “Đừng lo, ta có học qua một bộ công pháp gọi là Tinh Thần Chi Thám, trong bán kính một ngàn mét có thể phát hiện ra linh thú ẩn nấp.”

Tiêu Nguyệt nhìn Mộ Kinh Thiên rồi im lặng, nàng biết nếu lúc Mộ Kinh Thiên ở thực lực đỉnh phong chắc chắn sẽ rất mạnh, không biết lúc này hẳn cảm thấy thế nào khi thực lực đại giảm như thế, nàng thì còn khá lâu mới có thể giúp được cho hắn.

Tiêu Nguyệt bỗng dừng nhớ tới lời của Thiên Lam nói lúc sáng, “Tiêu Nguyệt, ta không thể nào mãi giúp người được, trong chuyến đi này, người có đồng đội, hãy cố gắng rèn luyện và sống sót, nếu người không nguy hiểm tới tính mạng, ta sẽ không giúp người bất cứ thứ gì. Nếu không có chuyện gì bất ngờ thì ta sẽ chỉ là một giới linh bình thường giúp người quản lý Hỗn Độn giới chỉ, chăm sóc linh thảo mà thôi.”

“Tiểu chủ nhân, phía trước cách chúng ta chừng hai trăm mét có năm đầu Hỏa Đột Trư, loại linh thú này là linh thú cấp ba tương đương với Đại Linh Sư của nhân loại, nhưng dã tính của Hỏa Đột Trư rất mạnh, mỗi lần công kích giống như là liều mạng vậy.”

Tiêu Nguyệt gật gù đầu, nhìn về phía ba người còn lại, “Mỗi người một con nhé? Chiều nay ăn thịt nướng và một ít canh rau.”

Ba người còn lại đương nhiên là không dị nghị nhanh chóng phóng người về phía trước đột kích Hỏa Đột Trư, Hỏa Lạc Trư vốn không hề nhạy cảm với âm thanh, vừa mới cảm giác được có vật thể lạ tới liền quay đầu lại. Năm con Hỏa Lạc Trư nhanh chóng cuồng bạo, hai con mất đồ ngẫu nhiên muốn phóng ra lửa, và sự thật là con mất nó không phóng ra lửa mà là cái sừng trên đầu nó phóng ra.

Hỏa Đột Trư là một loài linh thú khá đông đảo cho nên trong năm người không một ai là không biết dã tính của nó, nhanh chóng xoay người né tránh, vũ khí trên tay mang theo kinh phong giáng lên người Hỏa Đột Trư. Hỏa Đột Trư điên cuồng dùng sừng nhọn công kích, dù là lực công phá rất mạnh nhưng sẽ vô dụng nếu nó không đánh trúng. Cả năm người chỉ có Vương Vũ Đồng là te tua nhất, Vương Vũ Đồng không hề am hiểu về tốc độ, dù né tránh được thì quần áo cũng bị Hỏa Lạc Trư làm rách nát.

Tới khi cả bốn xử lý xong con Hỏa Lạc Trư của họ rồi thì Vương Vũ Đồng vẫn còn hăng say chiến đấu với Hỏa Lạc Trư của hắn, rất may là bản tính của Hỏa Lạc Trư hiểu thắng nên không bỏ chạy, Vương Vũ Đồng mới có cơ hội rèn luyện như vậy. Là một luyện đan sư được nhiều người tôn kính nhưng nếu không có thực lực thì chỉ có thể làm một lao động lương cao cho cường giả mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Ngục Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Bước Ngoặt.

Trưa hôm đó, Mộ Kinh Thiên đem mấy con Hỏa Lạc Trư ra nướng, trực tiếp nướng hết rồi bỏ vào túi càn khôn mang theo bên người. Mộ Kinh Thiên quả thật rất ra dáng người có kinh nghiệm, gia vị hắn mang theo bên người có thể sánh ngang với các trù sư bên trong các tửu lâu làm cho mấy người Tiêu Nguyệt há hốc. Mùi thịt thơm lừng, không ngấy béo cũng không khô khốc, ăn đặc biệt ngon.

Vũ Phong vừa ăn vừa nhìn Mộ Kinh Thiên hỏi ý kiến, dù sao ở đây Mộ Kinh Thiên cũng là người có kinh nghiệm nhiều. “Kinh Thiên ca ca, người xem chúng ta nên đi nơi nào cho tốt?”

Mộ Kinh Thiên thoáng nhìn qua Tiêu Nguyệt đang ăn ngon lành bên kia rồi đáp lời, “Theo ta thì chúng ta cứ đi về phía Nam, nếu ta nhớ không lầm thì đường này có khá nhiều linh thú nhưng lại không phải là loại sống thành đàn, chúng sẽ dễ đối phó hơn so với những linh thú còn lại, dù sao voi cũng sợ đàn kiến mà.”

Vũ Phong thấy Mộ Kinh Thiên liếc qua Tiêu Nguyệt một cái cũng không bắt ngờ, dù sao Tiêu Nguyệt cũng là chủ tử của Mộ Kinh Thiên, Vũ Phong lo lắng nhìn Tiêu Nguyệt một cái rồi thu hồi ánh mắt. Nhưng trong nháy mắt đó Vũ Phong lại thấy được phía sau lưng Tiêu Nguyệt là một hình bóng đỏ rực, một nữ nhân nhìn không rõ mặt nhưng Vũ Phong lại khẳng định rằng đó là một nữ nhân rất đẹp, thậm chí hắn còn thấy nữ nhân đó liếc nhìn hắn một cái.

Vũ Phong cảm thấy tim hắn thất lại, đau đốn, cảm xúc cứ lũ lượt tràn về, ánh mắt từ kinh ngạc chuyển sang đau thương khôn cùng. Vũ Phong mở mạnh mắt nhìn lại lần nữa thì chỉ thấy có Tiêu Nguyệt đang ngồi đó, khó hiểu nhìn về phía hắn làm Vũ Phong cảm thấy lúng túng, cup mắt xuống, tiếp tục ăn thịt trong tay. Cái nháy mắt này chỉ có Vương Vũ Đồng là vô tư không thấy, Mộ Kinh Thiên trầm mặc nhìn Vũ Phong một cái rồi quay đầu đi, Lục Lâm cũng nhàn nhạt liếc nhìn Vũ Phong một cái.

Ăn xong thì cả năm người đều dọn dẹp xung quanh tiếp tục đi về hướng nam, nguyên buổi chiều luôn là đánh đánh đấu đấu, không ai bị thương nặng, cùng lắm chỉ là xây xát ngoài da mà thôi.

Đêm hôm đó, Tiêu Nguyệt không tu luyện mà dựa vào gốc cây ngủ, nàng mơ thấy Dật, Dật vẫn một thân bạch y nhưng vẻ mặt lại u buồn khó hiểu, chàng cứ nhìn nàng mãi rồi khẽ thở dài, xoa đầu nàng dằn dò. “Nguyệt, nhanh chóng nhớ lại đi, đừng kháng cự nó, trong thời gian này phải bảo trọng, có cần sự giúp đỡ thì phải đến tìm Huyết Sát, mọi thứ ta đều đã sắp xếp hết cả rồi. Nàng phải cố gắng lên, đừng phụ sự kỳ vọng của ta, phụ sự kỳ vọng của sinh linh trên vị diện này. Chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại. Hãy cẩn thận.”

Nhìn Hiên Viên Dật dần mờ nhạt, trái tim Tiêu Nguyệt cảm thấy đau đốn, muốn níu kéo nhưng lại không thể động đậy, cả miệng cũng không mở ra được, Tiêu Nguyệt gấp tới mức khóc òa lên, nhưng mọi thứ cứ tắc nghẽn ở cổ họng. Có rất nhiều điều nàng chưa được nói với Dật mà.

Mộ Kinh Thiên nhạy cảm phát hiện Tiêu Nguyệt có gì không đúng nên bước lại gần nàng, khi nhìn thấy giọt nước mắt đọng trên khóe mi của Tiêu Nguyệt thì hắn nhẹ đưa tay lau đi, rồi lay nàng tỉnh dậy. Tiêu Nguyệt mờ mịt nhìn khuôn mặt Mộ Kinh Thiên dần lộ rõ, bao nhiêu cảm xúc cứ muốn trào ra nhưng nàng cố gắng nuốt lại, khẽ khàng, “Không sao!”

Tiêu Nguyệt ngồi lại vững vàng rồi tiến vào trạng thái tu luyện, nàng luyện là luyện bộ tâm pháp Tinh Thần Kiên Định, Tiêu Nguyệt cảm thấy nàng quá mềm yếu, nàng muốn mạnh mẽ lên, nàng muốn có thể giống như những gì trong quyền tâm pháp này giới thiệu, quyết đoán, không nao núng, chân chừ hay yếu lòng. Nàng muốn giúp mẫu thân báo thù rồi đi tìm Dật.

Lần tu luyện này Tiêu Nguyệt không biết nàng đã tiêu tốn bao nhiêu thời gian nữa, nàng cảm thấy nàng đã chạm đến một ngưỡng cửa nào đó, lạc vào một trạng thái vi diệu, cả tâm thần lẫn cơ thể đều đang thay đổi từng chút một, nhỏ, rất nhỏ, rất nhỏ. Đầu óc nàng cứ như trống rỗng, chậm rãi phiêu du ở đâu đó, tinh thần lực khuếch rộng ra thêm một chút, một chút rồi một chút nữa.

Không biết lại trải qua bao lâu, thế giới xung quanh Tiêu Nguyệt lúc này hoàn toàn là nước, chỉ có nước với nước nhưng nàng lại cảm thấy cả người đều nóng ran lên. Dường như có một ai đó rất nóng đang ôm lấy nàng, nàng không giãy dụa được, không biết vì sao lời nói của Dật lại như ma chú cứ quanh quẩn lấy nàng. “Đừng kháng cự nó! Đừng kháng cự nó!” Cuối cùng Tiêu Nguyệt cũng không kháng cự nữa, thả lỏng bản thân, cái nóng càng ngày càng tăng lên, nàng cứ ngỡ rằng một giây sau nàng sẽ bị đốt cháy nhưng cũng không động đậy.

Tiêu Nguyệt chỉ biết chịu đựng, thật lâu sau cuối cùng cái nóng cũng rút bớt đi, nàng dần mở mắt ra. Trước mặt nàng là một cái gương thật lớn, xung quanh vẫn như cũ là nước và nước. Mặt gương lớn rất mờ, chỉ thấy một bóng dáng màu đỏ, dần dần chiếc gương trở nên sáng rõ, trong gương là một nữ nhân rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta nghẹt thở. Nàng ấy vận trên người một bộ bạch y, một phần nhỏ của mái tóc đen dài được cô định bằng một cây trâm ngọc, phần còn lại tùy ý buông thả xuống tận chân, đôi cánh đen tuyền phía sau lưng nàng ấy khẽ lay động và đôi mắt nhắm nghiền, mọi thứ đang làm nên một đứa con của tội lỗi, thuần khiết nhưng lại chứa đầy đau thương.

Trên môi nàng ấy treo một nụ cười nhợt nhạt, đôi mắt nhắm nghiền dần được mở ra, bên trong là một hố đen vô hạn, rõ ràng đẹp đến thế nhưng lại thiếu đi một cặp mắt. Tiêu Nguyệt bỗng dưng cảm thấy rất thân thiết, đưa tay chạm vào mặt gương. Bên trong gương nàng ấy cũng động, hành động giống Tiêu Nguyệt như đúc, cũng nhẹ tay chạm vào mặt gương.

Tiêu Nguyệt sững sờ rút tay lại thì nàng ấy cũng rút tay lại, mọi hành động đều giống Tiêu Nguyệt chỉ trừ biểu cảm trên gương mặt. Tiêu Nguyệt giật mình mở miệng, “Người là...?”

Nàng ấy nghe Tiêu Nguyệt hỏi thì nhẹ nở nụ cười lác đác, Tiêu Nguyệt cứ tưởng nàng ấy sẽ không đáp lại nhưng bất ngờ là Tiêu Nguyệt nghe được đáp án của nàng ấy. “Ta là người.”

Nghe được đáp án của nàng ấy, Tiêu Nguyệt cảm thấy lòng mình trầm lại, phiền muộn không biết phải làm sao. Nàng ấy dường như hiểu được Tiêu Nguyệt đang nghĩ gì nên nhẹ giọng nói. “Trên đời này mỗi người đều có số mệnh, mà số mệnh của người là nhớ tới ta.”

